

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

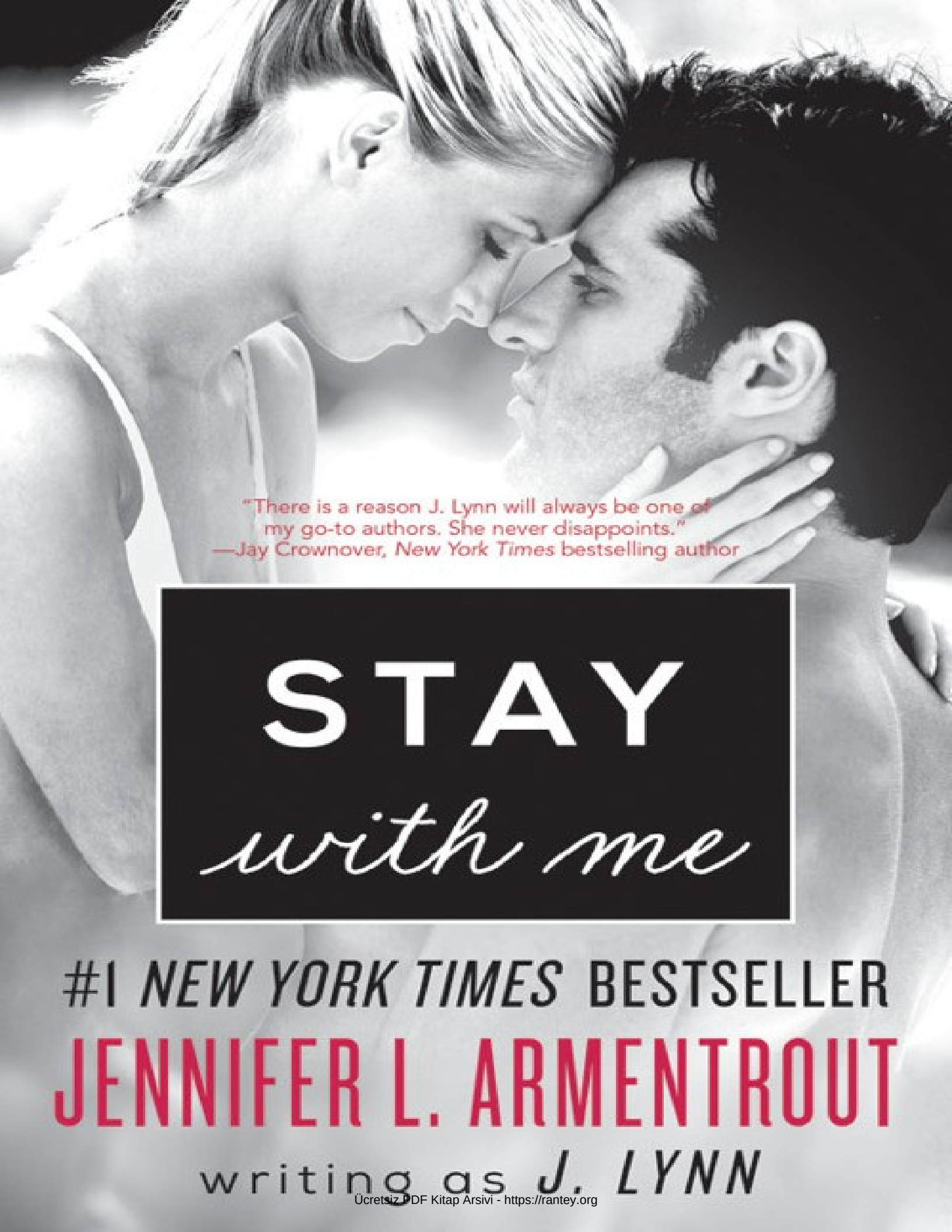
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"There is a reason J. Lynn will always be one of
my go-to authors. She never disappoints."
—Jay Crownover, New York Times bestselling author

STAY *with me*

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER
JENNIFER L. ARMENTROUT
writing as *J. LYNN*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

STAY

with me

J. LYNN

WILLIAM MORROW
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Her zaman okuyucular için. Sizler olmasaydınız, bu hikaye şu anda elinizde olmazdı.

İçindekiler

Adanmışlık

Bir

İki Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On On

bir On

iki

On üç On

dört On beş

On altı On

yedi On sekiz

On dokuz

Yirmi Yirmi

bir Yirmi iki

Yirmi üç

Yirmi dört

Yirmi beş

Yirmi altı

Yirmi yedi

Yirmi sekiz

Yirmi dokuz
Otuz Otuz
bir Otuz iki
Otuz üç
Otuz dört

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: J. Lynn
Jennifer L. Armentrout tarafından
da yazılmıştır Credits
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bir

Seksi Adam Tugayı etrafımı sardı.

Pek çok insan Ateşli Erkek Tugayı'nın bir efsane olduğuna inanıyordu. Kampüsteki bir şehir efsanesinden başka bir şey değildi, tıpkı LSD ya da kokainle kafayı bulduğu için kendini yurdun pencerelerinden aşağı atan ya da duşta düşüp kafasını yaran mezuniyet balosu kraliçesi hakkındaki hikaye gibi. Kim bilebilirdi ki? Hikaye her duyduğumda değişiyordu ama Gardiner Hall'a musallat olan sözde ölü hatunun aksine, Ateşli Erkek Tugayı yaşayan ve nefes alan gerçek bir şeydi - tam olarak birkaç şey.

Birkaç *sıcak* şey.

Bugünlerde bir araya gelmeleri nadirdi, bu yüzden bir tür kampüs efsanesi haline gelmişlerdi, ama bir araya geldiklerinde vay canına, göz kamaştırıyorlardı.

Ve muhtemelen hayatım boyunca mükemmelliğe en çok yaklaştığım andı.

-Bu ve Dermablend adlı mucize makyaj malzemesi, çünkü yüzümdeki yarayı neredeyse kapatıyordu.

Hepimiz Avery Morgansten'in dairesine doluşmuştuk. Yüzük parmağındaki taş bakılırsa soyadını değiştirme yolunda ilerliyordu ve onu çok iyi tanımasam da, Teresa dışında kimseyi tanımasam da onun adına sevinmişim. Onunla ne zaman birlikte olsam, hep tatlı biriydi. Bazen biraz sessiz olabiliyor ve kendi kafasının içinde kayboluyor gibi görünüyordu ama nişanlısı Cameron Hamilton ile birbirlerine bakışlarından derin bir aşk yaşadıkları anlaşılıyordu.

Sanki dünyada ondan başka kadın yokmuş gibi onu izliyordu. Birlikte oturuyor olsalar da, Cam kanepede, Avery onun kucağında, kız kardeşi Teresa'nın söylediği bir şeye gülerken o parlak mavi gözler ona sabitlenmişti.

Eğer Seksi Adam Tugayı'nı sıralamam gerekseydi, Cam'in başkan olduğunu söyledim. Sadece görünüşü değil, aynı zamanda kişiliği de. Kimse onun yanında kendini garip ya da dışlanmış hissetmezdi. Kesinlikle bulaşıcı olan bir *sıcaklığı* vardı.

Gizliden gizliye, ve bunu mezara kadar götüreceğim, Avery'yi kıskanıyordum. Onu çok az tanıyordum ama sahip olduğu şeye gıpta ediyordum - aynı zamanda gerçekten iyi bir adam olan ve yanında kendinizi rahat hissetmenizi sağlayan muhteşem seksi bir adam. Bu nadir bulunan bir şeydi.

"Bir içki daha ister misin?"

Başımı önce sola, sonra geriye, Jase Winstead'in sesine doğru eğdim ve nefesim biraz kesildi. Cam'in tam zıttıydı; son derece yakışıklıydı ama gözlerim onun koyu gri gözlerine kilitlendiğinde kendimi hiç de rahat hissetmiyordum. Esmer teni, uzun kahverengi saçları ve neredeyse gerçek dışı, manken yakışıklılığıyla, Ateşli Adam Tugayı'nın teğmeni olabilirdi. İçlerinde açık ara en seksi olan oydu ve şu anda olduğu gibi süper tatlı olabiliyordu, ama Cam kadar yumuşak başlı ya da çekici değildi, bu yüzden Cam en üst pozisyondaydı.

"Yok, böyle iyiyim." Oraya geldiğimden beri yudumladığım yarısı dolu bira şişemi kaldırdım. "Ama teşekkürler."

Gülümsedi ve sonra kollarını Teresa'nın beline dolayarak uzaklaştı. Teresa ellerini onun kollarına koyarken başını göğsüne yasladı. Adamın yüzü yumuşadı.

Evet, ben de Teresa'yı biraz kıskandım.

Hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı. Lisedeyken hiç kimseyle çıkmamıştım. Yüzümdeki yara izi o zamanlar çok daha canlıydı, hiçbir mucize makyajın kamufle edemeyeceği bir şeydi ... ve liseli çocuklar, evet, çok görünür kusurlar söz konusu olduğunda affetmez olabiliyorlardı. Ve birisi bunu görmezden gelebilse bile, o zamanki hayatımla, bırakın bir ilişkiyi, bir randevuya bile ne yer ne de zaman vardı.

Sonra Jonathan King vardı. Birinci sınıfta tarih sınıfımdaydı, gerçekten hoş bir çocuktü ve birbirimize vurulmuştuk. Belli nedenlerden dolayı, bana çıkma teklif ettiğinde isteksiz davranmıştım, ama lanet olsun, ısrarcıydı ve sonunda evet demiştim. Birkaç kez çıktık, ama ilişki ilerledikçe ve o tamamen normal bir erkek olarak bir gece bana hamle yaptığıında, yurttta yalnız kaldığımızda, ben

Yüzümdeki yara izinin ötesini görebildiği için diğer her şeyin ötesini de görebildiğine aptalca ikna olmuştu.

Yanılmışım.

Öpüşmedik bile ve ondan sonra bir daha çıkmadığımıza eminim ve kimseye ondan ve o felaket geceden bahsetmedim. Onu hiç düşünmedim. Asla.

Şu an hariç, lanet olsun.

Ateşli Erkek Tugayı'nın ateşli hallerini izlerken, hayatımda hiç erkek olmaması nedeniyle erkek delisi olduğumun tamamen farkındaydım.

"Anladım!"

Ollie kanepenin etrafında dönerken çenem yukarı kalktı, kız arkadaşı Brittany arkasından geliyordu, gözleri kafasının içinde o kadar geriye kaymıştı ki başını sallarken bayılacağını sandım.

Ollie sehpaye yaklaştı ve elinde bir tür kutu kaplumbağa tutarak eğildi. Ufaklığın bacakları dönerken kaşlarım kalktı. Bu da ne? ?

Jase, "Ollie kaplumbağayı çıkarmadan parti olmaz," dedi ve dudaklarım sırtarak kıvrıldı.

Cam, Avery'ye doğru eğilirken içini çekti. "Raphael ile ne halt ediyorsun?"

"Düzeltilme." Ollie onu masanın üzerine yatırdı. Bir eliyle omuz hizasındaki sarı saçlarını bir kulağının arkasına taradı. "Bu Michelangelo ve bence artık hangisinin senin olduğunu bile bilmemen çok boktan bir durum. Muhtemelen Raphael'i depresyona soktun."

Brit kollarını kavuşturarak, "Onu durdurmaya çalıştım," dedi. İkisi de Mükemmel Sarışın Çift Ödülü'nde finale kalmış gibi görünüyordu. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin..."

Herkes onun nasıl biri olduğunu biliyordu.

Ollie şimdi doktor olmak için yüksek lisans yapıyordu -şaşırtıcı bir şekilde- ama tuhaflıkları Ateşli Adamlar Tugayı kadar büyük bir efsaneydi. Ollie teğmenden sonra ikinci olurdu. Her hafta sonu kız arkadaşını görmek için Shepherdstown'a geldiği ve utanmaz bir şapşal olduğu için çok fazla bonus puan aldı.

"Gördüğünüz gibi yeni bir tasma yaptım." Kaplumbağanın kabuğunun etrafına bağlanmış minyatür bir kemere benzeyen şeyi işaret etti.

Cam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ciddi misin sen?"

"Artık onları yürütebilirsin." Sonra bunu Michelangelo'yu masanın üzerinde gezdirerek göstermeye başladı ve ben de Avery ile Cam'in bundan yiyip yemediğini merak etmek zorunda kaldım. "İplikten daha iyi."

Kaplumbağa gezdirmek mi? Bu bir kediyi gezdirmekten daha kötü olmalı. Kıkırdamaya başladım. "Barbie kemerine benziyor."

"Bu bir *tasarım* tasması," diye düzeltti, dudakları seğiriyordu. "Ama bu fikri Wal-Mart'ta oyuncak reyonuna bakarken buldum."

Teresa kaşlarını çatı. "Neden oyuncak reyonundaydın?"

"Evet," dedi Jase kelimeyi uzatarak. "İkinizin bize söylemediği bir şey mi var?"

Brit'in gözleri büyüdü.

Ollie omuz silkti. "Oyuncakları kontrol etmeyi seviyorum. Artık bizim çocukluğumuzdan çok daha havalılar."

Bu ifade, günümüz oyuncaklarının sofistike ve havalı faktörü söz konusu olduğunda bizim neslimizin nasıl fena halde aldatıldığına dair topyekûn bir tartışmaya yol açtı ve oynadığım oyuncakların türünü gerçekten çok iyi düşünmek zorunda kaldım. Barbie'ler vardı - tabii ki Barbie'ler vardı ama benim Big Wheels ve masa oyunları yerine saten kuşaklarım ve ısıltılı taçlarım vardı.

Ve sonra hiçbir şeyim kalmadı.

Grup yaz planları hakkında konuşmaya başladığında, her birinin nereye gitmeyi planladığına dikkat etmeye çalıştım. Cam ve Avery yazlarını Washington'da geçireceklerdi, çünkü Cam United takımına girmeyi başarmıştı. Shepherd başkentten çok uzakta olmasa da ben Washington'a hiç gitmemiştim. Brit ve Ollie inanılmaz çılgınca bir şey yapıyorlardı. Okullar kapandıktan bir hafta sonra yola çıkıp Paris'e gideceklerdi ve Avrupa'yı baştan başa gezmeyi planlıyorlardı. Bırakın denizaşırı ülkeleri, daha önce hiç uçağa binmemiştim. New York'a bile gitmemiştim. Teresa ve Jase, ailesi ve küçük kardeşiyle birlikte Carolinas'a harika bir sahil gezisi planlıyorlardı. Sahilde bir daire tutacaklardı ve Teresa'nın tek konuşabildiği ayak parmaklarını okyanus suyunda ıslatmaktı. Ben de hiç sahile gitmemiştim, bu yüzden ayaklarımın altında kumun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten daha fazla dışarı çıkmam ve bir hayatım olması gerekiyordu. Cidden.

Ama sorun değildi, çünkü ateşli bir adamla kıta boyunca gezmek de dahil olmak üzere bu şeyler hedeflerimin bir parçası değildi - üç F.

Üniversiteyi bitir.

Hemşirelik alanında bir kariyer bulun.

Sonunda bir şeyi takip etmenin faydalarını gördüm.

Hedefler iyiydi. Sıkıcıydı. Ama iyiydi.

"Bu gece çok sessizsin Calla."

Kendime engel olamayarak gerildim ve sonra Brandon Shiver'ın sesiyle yüzümde bir sıcaklık hissettim. Şişeyi dizlerimin arasına indirerek omuzlarımdaki kasları gevşemeye zorladım. Brandon'ın yanımda, *solumda* oturduğunu unutmuş değildim. Bunu nasıl unutabilirdim ki? Sadece şu anda orada değilmiş gibi davranıyordum.

Dudaklarımı ıslattım ve başımı kaydırarak sarı saçlarımdan bir tutamın sol omzuma düşerek yanağımı korumasını sağladım. "Sadece her şeyi içime çekiyorum."

Brandon kıkırdadı. Güzel bir gülüşü vardı. Ve güzel bir yüzü. Ve güzel bir vücudu. Ve gerçekten güzel bir kıcı.

Ve sonra Brandon vardı. İç çekiş. Dünyanın dört bir yanında hissedilen uzun bir iç çekiş gibi. O da kahverengi saçları ve geniş omuzlarıyla Ateşli Adam Tugay'ın teğmenine yakın bir ikinci olurdu.

"Ollie buradayken her zaman çok fazla şey oluyor," diye yorum yaptı, şişesinin kenarından bana bakarak. "Kaplumbağa patenleri fikrinden bahsetmeye başlayana kadar bekle."

Güldüm, biraz daha rahatladım. Brandon ateşliydi ama aynı zamanda Cam ile Jase arasında bir yerde, iyi bir adamdı. "Kaplumbağaları paten üzerinde hayal bile edemiyorum."

"Ollie ya tam bir deli ya da saf bir dahi." Brandon sedirin üzerinde kaydı. "Jüri hâlâ kararını vermedi."

"Bence o bir dahi." Ollie'nin kaplumbağayı alıp kanepenin etrafından dolaşarak küçük yeşil adamın yaşadığı oldukça abartılı yaşam alanına geri dönmesini izledim. "Brit'in konuşma tarzına bakılırsa bütün derslerinde başarılı. Tıp fakültesi kolay olamaz."

"Evet, ama gerçekten zeki insanların çoğu tamamen delidir." Bıyık altından güldüğümde sııttı. "Peki, gelecek dönem dersleri için destansı savaş sona erdi mi?"

Tekrar sırtarak başımı salladım ve ay koltuğuna geri oturdum. Hemşirelik bölümünden mezun olmama sadece bir buçuk sömestr kalmıştı ve derslere girmek Hulk Hogan'la bilek güreşi yapmak gibiydi. Adımı bilen ya da beni duyan herkes sonsuzluk gibi gelen bir süredir ders programımla mücadele ettiğimi biliyordu. Şu anda okulun bitmesine bir hafta kalmıştı.

ve bir sonraki dönem için akademik danışmanlığın kapanmasının üzerinden neredeyse bir ay geçti.

"Evet, sonunda. Sanırım derslerimi alabilmek için sağ bacağımdan vazgeçmek zorunda kaldım ama ihtiyacım olan her şeyi aldım. Pazartesi günü mali yardımdan biriyle görüşmem gerekiyor, ama iyi olacağım."

Ben ona bakarken kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle." Olmaması için bir neden düşünemiyordum. "Bu yaz için bir planın var mı?"

Geniş omuzlarından biri kalktı. "Yaz derslerine girdiğimden beri pek düşünmedim."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Homurdandı.

Brandon'la bire bir konuşmada oldukça başarılı olduğum için saçma ve zekice *olmayan* başka bir şey söylemeye başladım ama kapı çalınca ne söyleyeceğimi unuttum. Bakışlarım Ollie'yi kapıya kadar takip etti. Sanki burada yaşıyormuş gibi cevap verdi.

"N'aber güzel bayan?" dedi ve parmaklarım bira şişesinin boynunu sıkarak doğruldum.

Parmaklarının ucunda kırmızı bir Sheetz poşeti sallanan esmer, güzel bir kız apartmana girdi. Ollie'ye gülümsedi ve Brit'e el salladı.

Adını bilmiyordum.

Öğrenmeyi reddettim, çünkü Brandon'ı tanıdığım son iki dönemden sonra, "takıldığı" kızların hiçbirini tanımak için çaba sarf etmedim çünkü çok sayıda kız vardı ve hiçbiri uzun süre kalmadı.

Ama bu kız -küçük kahverengi pixie kesimi ve balerin vücuduyla-farklıydı. Bu dönem birlikte bir sınıfları vardı ve Mart ayında takılmaya başlamışlardı ama onu Brandon'la kampüs dışında ilk kez görüyordum.

Aslında onunla hiç tanışmamıştım. Sık uçan arkadaşlarından hiçbirisiyle gerçekten tanışmamıştım, sadece okulda ve bazen partilerde görmüştüm ama Brandon Mart ayından beri parti sahnesine çıkmamıştı.

"İşte orada." Yeşil gözleri parladı.

Oh, kahretsin.

Yavaş öğrenen biriydim.

Burnumdan nefes aldım ve o çiftlerin arasında ilerlerken gülümsedim, Brandon sedirden doğrulup kollarını açtığında yanına geldim. Hemen kollarına atıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuna doladı. Sheetz çantası sırtında zıplıyordu ve ağzı Brandon-ısı-arayan-füze gibiydi ve bunun için onu suçlayamazdım.

Öpüştüler.

Büyük, ıslak ve derin bir öpücük, gerçek bir öpücük. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz" türünden bir öpücük ya da "sadece takılıyoruz" türünden bir öpücük değil, "zaten birçok vücut sıvısını deış tokuş ettik" türünden bir öpücük.

Ve Tanrım, birbirlerinin yüzlerini yemeye çalışır gibi öpüşmelerini izledim, ta ki sürüngen statümü yepyeni bir seviyeye yükselttiğimi anladığım ana kadar. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve bakışlarım Teresa ile çarpıştı.

Jase'in kollarında dönerken güzel yüzünde sempatik bir ifade belirdi, çünkü biliyordu... Tanrım, Brandon'a karşı büyük bir aşk beslediğimi biliyordu.

"Sana peynirli çubuk kraker getirdim," diye duyurdu kız hava almaya çıktıklarında.

Brandon peynir dolgulu krakerleri benim çifte şekerlemeli kekleri sevdiğim gibi severdi.

"Sana simit mi getirdi?" Ollie sordu. "Dostum, ona bir yüzük takmışsın."

Brit kollarını Ollie'nin beline dolayarak gözlerini devirdi. "Seni etkilemek için fazla bir şey gerekmiyor."

Ollie onun kollarında kıvrılarak başını onunkine doğru eğdi. "Beni etkilemek için ne gerektiğini biliyorsun, bebeğim."

Brandon'ın sandalyeden fırlamasını ve sadece birkaç aydır tanıdığı bir kızın parmağına yüzük takma fikrinden kaçmasını bekledim, ama kapıya doğru giden kışının güzel görüntüsünü alamadığım için, yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona baktım. Ama cezalandırılmaya aç biriydim.

Brandon kıza bakıyor ve kesinlikle mutlu olduğunu söyleyen bir şekilde sırıtıyordu.

İçimi çektim.

Sonra bana baktı ve beni bir sapık gibi ona bakarken yakaladığı gerçeğinden korkmama fırsat vermeden gülümsemesi göz kamaştırıcı bir çentik attı. "Tatiana'yla henüz tanışma fırsatı bulamadın."

Lanet olsun. Adını öğrenmek istemiyordum ama Tatiana çok havalı bir isimdi.

Tatiana kahverengi gözlerini bana çevirirken başını salladı. "Hayır, yapmadık."

"Bu benim arkadaşım, Calla Fritz," dedi elini sırtında gezdirerek. "Geçen dönem birlikte müzik dersi almıştık."

Ben buydum-Calla Fritz, her zaman ve sonsuza dek Ateşli Adam Tugayı'nın arkadaşıydım. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Tatiana'ya doğru parmaklarımı oynatırken aniden gelen aptalca gözyaşlarımı kırıştırdım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bu bir yalan değildi. Pek sayılmaz.

Pazartesi günü yataktan erkenden ayrılıp Ikenberry Hall'a gittim; burası kışımın hiç de hoşuna gitmeyen kocaman bir tepenin aşağısındaydı. Mayıs ayının başlarıydı ama sıcaklıklar şimdiden seksenlere dayanmıştı ve saçlarım aceleyle düğümlenmiş olsa bile nemin tenimi kapladığını ve sinir bozucu parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğini hissedebiliyordum.

Yakında, bugünkü finallerimin bitiminden önce, kıvrıkcık bir top gibi görünecektim.

Ikenberry'nin dışındaki yan patikadan aşağı indim ve kapıyı açıp içeri dalmak zorunda kaldığımda, kapının üzerindeki küçük çatıdan kafama destansı boyutlarda bir örümcek ağı düşmeden önce yüzümü buruşturdum.

Güneş gözlüklerimi kafama geçirip koridorda ilerleyerek mali yardım ofislerine girdiğimde binada soğuk bir hava vardı. Adımı söyledikten sonra, aşırı çalışan ve yorgun görünen orta yaşlı kadın bana oturmamı işaret etti.

Uzun boylu, ince yapılı, gümüş rengi saçları modaya uygun bir şekilde kesilmiş yaşlı bir kadının beni almaya gelmesi için sadece beş dakika beklemem gerekti. Yardım danışmanlarının çalıştığı odacıklardan birine girmedik. Hayır, koridorun ilerisindeki kapalı ofislerden birine götürdü.

Sonra kapıyı arkamızdan kapattı ve masasının arkasına geçti. "Lütfen oturun, Bayan Fritz."

Otururken karnımın alt kısmında düğümler oluştu.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Buraya çağrıldığımda genellikle dosyada eksik bir bilgi ya da imzalanması gereken bir evrak olurdu. Ne de olsa önemli bir şey olamazdı. Mali yardımı sadece sahip olduğum berbat garsonluk işi tarafından karşılanmayan yaşam masrafları için kullanıyordum,

ve çalışmalarına daha fazla odaklanmak için dönem başında işi bıraktığımda gerçekten işe yaradı.

Hemşirelik programının şakası yoktu.

Masasını tararken kitap çantamı yavaşça bacaklarımın yanına yere bıraktım. İsim levhasında Elaine Booth yazıyordu, yani başka biri gibi davranmıyorsa, karşısında oturduğum kişi oydu. Masasında bir sürü fotoğraf da vardı. Aile fotoğrafları - siyah-beyaz, renkli, yeni yürümeye başlayan çocuklardan benim yaşıma, hatta belki daha da büyüklere kadar değişen fotoğraflar.

Göğsüme eski bir sızı saplanınca hızla başımı çevirdim. "Ee, neler oluyor?"

Bayan Booth ellerini bir dosyanın üzerinde kavuşturdu. "Geçen hafta kayıt bürosundan gelecek dönemki harç çekinizin karşılıksız çıktığı haberini aldık."

Bir kez göz kırptım, sonra iki kez. "Ne?"

"Çek karşılıksız çıktı," diye açıkladı dosyadan başını kaldırarak. Bakışları yüzümde gezindi ve sonra hızla gözlerimden uzaklaştı. "Yetersiz bakiye nedeniyle."

Yanılıyor olmalıydı. O çekin karşılıksız çıkmasına imkân yoktu çünkü o çek *sadece* okul harcı için kullandığım bir tasarruf hesabına bağlıydı. "Bir yanlışlık olmalı. Orada önümüzdeki bir buçuk sömestr için yeterli para olmalı."

Sadece bu da değil, o hesapta çılgınca bir acil durum olması ihtimaline karşı ve mezuniyetten sonra iş ararken ve nerede yaşamak istediğime, burada kalıp kalmayacağıma karar verirken beni en az birkaç ay idare edecek kadar para olmalıydı.

"Bankadan doğrulattık, Calla." Soyadımı atlamıştı ve bu nedense daha kötü görünüyordu. "Bazen çeklerde tutar ya da hesap numarasının girilmesindeki bir yazım hatası nedeniyle sorun yaşıyoruz ama banka yetersiz bakiye olduğunu doğruladı."

Buna inanamadım. "Hesapta ne kadar olduğunu söylediler?"

Başını iki yana salladı. "Bu bizim bilmediğimiz özel bir bilgi, dolayısıyla bu konuyu bankayla konuşmanız gerekir. Şimdi, iyi haber şu ki, okul harcını her zaman erken ödedin, bu da bir şeyler yapmak için zamanımız olduğu anlamına geliyor. Bunu düzelteceğiz Calla." Duraksayarak dosyamı açtı, ben de sanki kığım oturduğum yerde donmuş gibi ona bakıyordum. "Sen zaten

ve yapabileceğimiz şey, gelecek dönem için talepleri ayarlamak ve derslerinizin karşılanması sağlamaktır."

Kredi miktarlarının artırılması, Pell hibelerine başvurulması ve hatta bir ton burs hakkında konuşmaya devam ederken midem bir noktada dizlerimin üzerine çökmüştü ve hızla yere düşüyordu.

Şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi. Böyle bir şey olamazdı.

O hesapta para olmamasına imkan yoktu. Hangi fatura ya da ihtiyaç için hangi hesabı kullandığımı konusunda çok titizdim ve okul harcı dışında o hesabı asla kullanmazdım. Hatta hesaba bağlı banka kartını bile aktive etmemiştim.

Sonra Bayan Booth'un masasının yanındaki raflardan form üstüne form çıkarmasını, sanki tüm hayatım frene basmamış gibi onları düzgün ve sakin bir şekilde istiflemesini izlerken kafama dank etti.

Bir sonraki nefesimi içime çekmeye çalışırken buz damarlarımı ıslattı ama boğazıma takıldı. Bu banka ve üniversite tarafından yapılmış büyük bir hata olmayabilirdi. Bu ciddi bir şey olabilirdi.

Aman Tanrım.

Çünkü o hesaba erişme imkânına sahip olan benden başka biri vardı - benim için neredeyse ölü olan, o kadar ki sanki ölmüş gibi davrandığım biri - ama *bunu* yapabileceğine inanamıyordum. Hiçbir yolu yoktu.

Bayan Booth ile görüşmemin geri kalanı benim için bulanıktı. Uyuşuk bir şekilde FAFSA başvurularını aldım ve Mayıs sabahının erken saatlerinde formlarla dolu bir şekilde soğuk ofislerden parlak güneş ışığına doğru yürüdüm.

Finalime daha vakit vardı ve en yakın bankı bulup oturdum ve kâğıtları çantama tıktırdım. Titreyen parmaklarımla cep telefonumu çıkardım, evdeki bankanın numarasına baktım ve ara tuşuna bastım.

Beş dakika sonra bankta oturuyordum, güneş gözlüklerimin gölgelerinin ötesinde hiçbir şey görmüyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum, ki bu iyiydi - midemin çukurundaki boşluk ve boşluk hissi iyiydi çünkü bunun kısa sürede kızgın, kör edici ve öldürücü, orospu kesici bir öfkeye dönüşeceğini biliyordum. Bunu yapamazdım. Sakin kalmalıydım. Duygularımı kontrol altında tutmalıydım, çünkü

...

Bütün param gitmişti.

Ve biliyordum -vücudumun her hücresi biliyordu- bu sadece başlangıçtı,
buzdağının görünen kısmıydı.

İki

Hayatımın, bazen biraz yalnızlık dışında, çoğunlukla iyi olmaktan bir hafta içinde nasıl devasa bir karmaşaya dönüştüğünü kavrama yeteneğimin ötesindeydi.

Çok fena batmıştım, hem de öyle eğlenceli ve terli bir şekilde değil.

Okul harcı için çekimi yazmadan iki hafta önce tam anlamıyla boşaltılmış olan sadece tasarruf hesabım değildi. Tanrım, *keşke* o kadar olsaydı. Bundan kurtulabilirdim. Hatta bunun peşini bile bırakabilirdim, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Ne de olsa beni temize çıkaranın kendi kanımdan biri olduğunu biliyordum, kendi *annem* - haplarla kafayı bulmuş ve büyük olasılıkla zil zurna sarhoş olan, en yakın arkadaşlarımın öldüğüne inandığı annem. Bir bakıma, bu gerçekten çok da uzak değildi. Korkunç bir yalandı ama onunla uzun zamandır konuşmamıştım ve alkol, haplar ve Tanrı bilir başka neler yıllar içinde küçüklüğümden hatırladığım şefkatli ve eğlenceli annemi öldürmüştü. Ama o hala *benim* annemdi. Bu nedenle, yapmak istediğim son şey polisi işe karıştırmaktı, çünkü cidden, hayatı zaten boktandı ve açıklanamaz bir şekilde, tüm dram ve kalp ağrısından sonra, bir acıma girdabı

Onu düşündüğümde hep aklıma gelirdi.

O kadın hiçbir annenin yaşamaması gereken şeyler yaşıadı.

Ama batan sadece tasarruf hesabım değildi. Geçen hafta boyunca, bir şekilde aklımı kaybetmeden tamamlamayı başardığım finallerim sırasında, buzdağının ucu *Titanik*'i batırdı.

Kredimi çektim çünkü ... şey, daha kötü olduğuna dair korkunç bir his vardı içimde. Ve öyleydi de.

Hayatımda hiç görmediğim kredi kartları benim adıma çekilmişti ve limitleri dolmuştu. Varlığından bile haberdar olmadığım büyük bir bankadan öğrenci kredisi de çekilmişti ve bu tek başına Shepherd'da geçirdiğim dört sömestrden daha pahalıya mal olmuştu.

Her şey bittiğinde yüz bin dolardan fazla borcum vardı ve bu, aldığım küçük öğrenci kredileri ve artık karşılayabileceğimden emin olmadığım araba kredisi ile kendi başıma biriktirdiğim borcu içermiyordu bile.

Ne kadar kötü durumda olduğumu her düşündüğümde midem bulanıyor, göğsüm sıkışıyordu ve kendimi kaybetmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyordu. Kredi ve borç sizi bu dünyada ya var eder ya da yok ederdi. İhtiyacım olsa bile kredi alamazdım. Daha da kötüsü, üniversiteyi bitirmek için parayı bir araya getirmeyi başarsam bile, başvurduğum herhangi bir iş kredimi çekebilir ve beni işe alma kararlarını gösterdiklerine dayandırabilirdi.

Perşembe günü, son finalimden sonra, çok fazla gözyaşı, daha da fazla çikolatalı kek ve belki de bir köşede biraz sallanmayı içeren küçük bir çöküş yaşadım. O köşede en az bir ay kalırdım ama hayatımın tekrar elimden alınmasına izin vermeyi reddettim, kesinlikle *reddettim*.

Açıkçası, arkadaşlarımdan hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu ya da benim hakkımda bir şey bilmiyordu. Annemin öldüğünü sanıyorlardı ve Teresa da benim Shepherdstown civarından olduğumu düşünüyordu.

Hepsi yalan.

Teresa'ya ya da daha kötüsü Brandon'a nasıl söyleyebilirdim? *Eve gidip bir cinayet işlemem ve annemi - evet, öldüğünü sandığın annemi, çünkü ben aynı zamanda korkunç bir yalancıyım - bana kazık attığı için boğarak öldürmem gerekiyor. Döndüğümde senin evinde takılıp bir şeyler içebilir miyiz?* Bu konuşmayı düşünmek bile çok aşağılayıcıydı, çünkü o zaman onlara uyuşturucudan, alkolden, hayattaki mutlak başarısızlığımdan ve sonra annemle babam arasındaki garip ayrılıktan bahsetmek zorunda kalacaktım, ki bu aslında babamın ortadan kaybolmasıydı ve sonra bu konuşma nihayetinde tüm ailemi mahveden ve *beni* neredeyse yok eden kedere ve yangına yol açacaktı.

Oraya gitmeyecektim.

Ben de onlara yazı geniş ailemle geçireceğimi ve umarım birini öldürdükten sonra haberlerde benim hakkımda bir şeyler okumayacaklarını söyledim.

Kimse bu planları sorgulamadı, çünkü daha geçen yıl tatil boyunca eve gidiyormuş gibi yapmış, gerçekte Martinsburg'da bir otele yerleşmiş, oda servisine para dökmüştüm ... bir ezik gibi.

Tam bir
ezik. Her
neyse.

Üç F'yi askıya alıyordum ve eve gidiyordum. Ve umarım, tüm tanrılara dua ederek, annemin *kendisine* verilen paranın bir kısmını hâlâ *sakladığını* umuyordum. Bütün parasını ve benimkini harcamasına imkân yoktu. Sadece bir şekilde bunu düzeltmesini sağlamam gerekiyordu.

Bu A planıydı.

B planım, eğer annemin cebinde tek kuruşu yoksa, en azından -yine umarım- yaz için ücretsiz bir evim olduğunu fark etmekten ibaretti; bu yaz mali yardımımın geçmesi için dua edecektim. Ayrıca, yaz boyunca hiçbir yerde olmayan bir kasabada yaşamayı başarabilmem ve annemi öldürmemem için de dua ediyordum, böylece mali yardımı alırsam kullanabilirdim.

Direksiyonu sıkarken ve Philadelphia'nın sadece birkaç mil dışında bir kasaba olan Plymouth Meeting'e giden çıkışa girerken ellerim titriyordu. İki şeritli otoyolu dolduran sık meşe ve ceviz ağaçları seyrelip tepeler tırmanmayı bıraktığında her tarafıma kusabileceğimi düşünmüştüm. Yolculuk uzun sürmemişti, Shepherdstown'dan dört saatin biraz altındaydı ama bana sonsuzmuş gibi gelmişti.

Şimdi asla ve asla geri dönmek *istemediğim* bir kasabada, bir dolar dükkanının karşısındaki kırmızı ışıktaki durmuştum ve alnımı direksiyona dayamıştım.

Önce ben eve gitmiştim. Araba yoktu. Işık yanmıyordu.

Başımı bir iki santim kaldırarak tekrar direksiyonun üzerine bıraktım.

Bir daha asla ve asla kullanmak *istemediğim* bir ev anahtarı çıkarıp kendimi içeri atmıştım. Ev neredeyse bomboştu. Oturma odasında bir kanepe ve eski bir düz ekran vardı. Küçük yemek odası, açılmamış birkaç kutu dışında boştu. Buzdolabında neredeyse hiçbir şey yoktu. Alt kattaki yatak odasında bir yatak vardı ama çarşaf yoktu. Annemin giysileri yere yığılmıştı ve çok yakından bakmak istemediğim kâğıtlar ve eşyalarla darmadağın olmuştu. Üst katta, birkaç yıldır benim olan çatı katı yatak odası tamamen değişmişti. Yatak, şifonyer ve büyükannemin ölmeden önce bana aldığı küçük çalışma masası yoktu. Biraz temiz görünen bir şilte vardı ve ben

orada kimin uyuduğunu bilmek bile istemiyordu. Ev yaşanmış gibi görünmüyordu. Sanki biri, yani annem, yeryüzünden silinip gitmiş gibiydi.

Bu pek hayra alamet değildi.

Ayrıca evde tek bir fotoğraf bile yoktu. Duvarlarda resim çerçevesi yoktu. Hiç anı yoktu. Bu beni şaşırtmamıştı.

Başımı kaldırdım ve tekrar direksiyonun üzerine bıraktım. "Ugh."

En azından evin elektriği hâlâ açıktı. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Bu annemin bir miktar parası olduğu anlamına geliyordu.

Üçüncü direksiyon kafa çarpışımında yüzüm buruştu.

Arkamda bir korna çaldı ve hemen doğrulup ön camdan dışarı baktım. Yeşil ışık. Hoppala. Kararlı bir nefes alıp yoluma devam ederken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Olabileceği tek bir yer vardı.

Ugh.

Bir daha asla ve asla görmek *istemediğim* bir yer daha. Kendimi uzun ve derin nefesler almaya zorlayarak ana yolda hızla ilerledim, muhtemelen hız sınırının altında gidiyor ve arkamdaki her arabayı rahatsız ediyordum ama elimde değildi.

Sağa dönüp şehrin ana caddesi sayılan yere girdiğimde kalbim göğsümde çarpmaya başladı, çünkü burası alışveriş merkezinin etrafını saran fast food ve zincir restoranların bulunduğu yerd. Yolun yaklaşık on mil aşağısında, Mona's'ın bulunduğu yer, kaba ve hazır görünümlü motosikletlerin sıralandığı oldukça riskli bir striptiz kulübüne benzeyen bir yerin karşısındaydı.

Aman Tanrım.

Caddeler sıkıştı, ancak şeridi kesip çukurlarla ve Tanrı bilir daha nelerle dolu, çok tanıdık otoparka girdiğimde, orada çok fazla araç yoktu.

Yine de pazartesi gecesi idi.

Arabayı otoparkın arka tarafındaki, Mona's adında *a* harfi eksik olan, titrek neon tabelanın altına park ederken birkaç kez daha derin nefes aldım ve "Onu öldürmeyeceğim. Onu öldürmeyeceğim."

Onu gördüğümde yıkılmayacağımdan ve kışına tekme basmayacağımdan emin olduktan sonra Ford Focus'umdan çıktım ve kot pantolonumun eteklerini çekiştirdim, sonra da yumuşak ve dökümlü krem rengi uzun kolumu yeniden ayarladım.

Bluzumun önünü içine sokmasaydım şortumdan daha uzun olacaktı.

Parmak arası terliklerim kaldırımda yankılanırken, çantamın askısını ölümcül bir silah gibi sallayabileceğim şekilde tutarak park alanını geçtim.

Girişe yaklaştığımda omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. Kapıdaki kare pencere temizdi ama çatlamıştı. Eskiden çok canlı ve göz alıcı olan beyaz ve kırmızı boya, sanki biri duvarlara asit sıçratmış gibi soyuluyordu. Siyah renkli ve gösterişli bir OPEN işareti olan büyük cam da köşeden çatlamış, camın ortasında minik örümcek ağı çatlakları oluşmuştu.

Eğer dışarıyı böyle görünseydi . . .

"Aman Tanrım." Bunu yapmayı hiç istemiyordum.

Bakışlarım tekrar kapıdaki karanlık kare pencereye kaydı ve mavi gözlerim yansımada çok geniş ve yüzüm çok soluk görünüyordu, bu da sol yanağımı kesen, gözümün köşesinin hemen altından başlayıp dudağımın köşesine kadar uzanan süper sıcak yara izini daha görünür hale getirdi.

Şanslıydım. Doktorlar, itfaiyeciler ve dünyada bu konuda fikir sahibi olan herkes böyle söylemişti. Bir santimden az daha yüksek olsaydı, sol gözümü kaybedebilirdim.

Ama şu anda bulunduğum yerde kendimi o kadar da şanslı hissetmiyordum. Aslında Leydi Şans'ın ölmesi gereken taş kalpli bir kaltak olduğundan oldukça emindim.

Kendime bunu yapabileceğimi söyleyerek kaba tutamağı kavradım ve kapıyı çekerek açtım. Ve hemen barın içinde garip bir şekilde tökezleyerek durdum, tanıdık bira, ucuz parfüm ve kızarmış yemek kokusu üzerime sinerken parmak arası terliklerimden birini kaybettim.

Home.

Hayır.

Boştaki elim yumruk oldu. Bu bar benim evim değildi. Ya da evim *olmamalıydı*. Liseden sonra neredeyse her günümü buradaki arka odalardan birine kapanarak geçirmiş olmamın ya da annemi izlemek için ana kata gizlice çıkmış olmamın bir önemi yoktu çünkü burası onun gülümsediği tek yerdi. Muhtemelen buradayken genelde sarhoş olduğu içindi ama neyse.

Her şey aynı görünüyordu. Sayılır.

Kaba ve yıpranmış üstleri olan kare ve yüksek yuvarlak masalar. Arkalıklı bar tabureleri ve uzun sandalyeler. Birbirinden kopan bilardo toplarının çınlaması

dikkatimi barın arka tarafına, boş yükseltilmiş dans pistinin ötesine, bilardo masalarına çekti.

Daha önce hiç görmediğim orta yaşlı bir kadın dans pistinin karşısındaki Hollanda kapılarından hızla çıkarken, köşedeki müzik kutusu bir tür gözyaşartıcı country müzik çalıyordu. Doğal olmadığı belli olan parlak sarı saçları kafasının üzerinde yığılmıştı. Bir kulağının arkasında bir kalem vardı. Mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti, müşteri gibi görünüyordu ama Mona's hiçbir zaman üniforma giyen bir bar olmamıştı. Elinde kızarmış tavuk kanadıyla dolu iki kırmızı sepetle müzik kutusunun yanındaki duvarda sıralanmış kabinlerden birine doğru ilerledi.

Masaların altında toplanmış peçeteler ve yapışkan görünen zemin parçaları vardı. Diğer bölümler ise basitçe değiştirilmeleri gerekiyormuş gibi görünüyordu. Loş bar aydınlatması yüzünden yarısını bile göremediğimi biliyordum.

Mona'nınki sert bir şekilde sürülmüş ve kurumaya bırakılmış bir kadına benziyordu. Kirli değildi, ama daha çok neredeyse temiz gibiydi. Sanki biri umutsuzca kaybettiği savaşın başında kalmaya çalışmış ve elinden gelenin en iyisini yapıyormuş gibiydi.

Bu annem olamazdı. Temizlik yapmayı hiç sevmezdi ama eskiden daha iyiydi. Onun daha iyi olduğuna dair uzak, bulanık anılar vardı.

Kapıda aptal gibi görünecek kadar uzun süre durduğum ve etrafı taradığımda annemi göremediğim için, ne bileyim, hareket etmenin iyi bir fikir olacağına karar verdim. Bir adım öne çıktım, sonra parmak arası terliklerimden birini kapının yanında unuttuğumu fark ettim.

"Lanet olsun." Döndüm, ayak parmaklarımı tekrar ayakkabının içine sokarken çenemi eğdim.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Şaşırtıcı derecede derin bir erkek sesine doğru döndüm, o kadar derin ve pürüzsüz bir sesteki ki, sanki satenle örtülmüşüm gibi tenimin üzerinde yuvarlanıyordu. Bir barda durduğuma göre, muhtemelen bir içkiye ihtiyacım varmış gibi göründüğümü belirtmeye başladım, ancak at nalı şeklindeki barla yüzleştüğimde hızlı kelimeler dilimde öldü.

İlk başta, barın arkasındaki adam sanki geri çekiliyormuş gibi doğruldu. Garip bir tepkiydi. Bu düşük ışıktaki ve durduğum şekilde, yara izini görmesine imkan yoktu, ama sonra ona iyice baktım ve artık buna dikkat etmiyordum.

Aman, aman, aman.

Barın arkasında bir adam vardı, Mona'nın barının arkasında görmeyi asla beklemeyeceğim türden bir adam.

Seksi barmen alarmı maksimuma çıktı.

Tanrım, muhteşemdi, Jase Winstead'in olduğu gibi, belki daha da fazla, çünkü gerçek hayatta onun kadar iyi görünen birini gördüğümü hatırlamıyordum ve Ateşli Barmen Dostum'u sadece belden yukarısını görüyordum.

Bar alanının daha parlak ışıkları altında zengin, sıcak bir renk gibi görünen kahverengi saçları vardı. Yanlardan kafatasına yakın, tepeden ise biraz daha uzun kesilmişti. Dalgalı olan bu saçlar, geniş ve yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak şekilde, ustaca dağınık bir görünümde alnından geriye doğru taranmıştı. Teni bronzdu ve bir tür yabancı ve egzotik kökene işaret ediyordu. Kayaları kesebilecek kadar güçlü ve yontulmuş çenesiyle tıraş reklamlarının poster çocuğu olabilirdi. Hafif bir çengeli olan düz burnunun altında, bir erkekte gördüğüm en dolgun, en düpedüz günahkâr bir çift dudak vardı.

Tanrım, o dudaklara saatlerce bakabilirdim, kabul edilebilir zaman sınırının çok ötesinde ve sürüngenler diyarına, nüfus Calla'ya doğru. Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmaya zorladım.

Kaşları doğal bir şekilde gözlerinin köşelerinde kemerli görünüyordu ve bu da dikkatleri doğrudan gözlerine çekiyordu.

Kahverengi gözlü.

Kahverengi gözler şu anda yavaşça ve gelişigüzel bir şekilde üzerimde sıcak bir okşama gibi hissettirecek şekilde geziniyordu. Dudaklarım bir nefesle aralandı.

Geniş omuzlarına ve inanılmaz derecede belirgin göğsüne yapışan yıpranmış gri bir gömlek giyiyordu. Gömleğinin içinden göğsünün kesik kısmını görebiliyordum. Vay anasını, bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki? Bar üstünün onu kestiği yere kadar görebildiğim şey, aynı derecede sert ve muhtemelen aynı derecede göz kamaştırıcı bir karındı.

Eğer bu adam Shepherd'a gitseydi, Ateşli Adam Tugayı'nın teğmenliği için Jase'i tahtından indirirdi. Ve Ateşli Barmen Dostum ile ilgili iç çekiş kesinlikle dünyanın her yerinde ve kadın bölgelerinde hissedilecekti.

Muhtemelen bazı erkek kısımlarında da.

O lezzetli dudaklar bir tarafa doğru kıvrılmıştı. Evet, hatta iç çamaşırlarını düşüren ateşli bir gülümsemesi bile vardı. "İyi misin, tatlım?"

Bal terimini sanki onun için doğal bir şeymiş gibi kullandı. Sevimsiz ya da iğrenç değil, karnımı ısıtan seksi bir sevecenlikti.

Ben de aptal gibi ona bakıyordum.

"Evet." Tek bir kelime söyleyecek kadar sesimi bulmuştum ama o da nal sesiyle çıkmıştı. Tanrım, yanaklarımda sıcaklık zonklarken kendimi yere çarpmak istedim.

Kolunu uzatıp parmaklarını kendisine doğru kıvrırırken o seksi yarım sırtış bir kademe daha yükseldi. "Neden buraya gelip oturmuyorsun?"

Tamam.

Ayaklarım hiçbir beyin müdahalesi olmadan ilerledi çünkü cidden, Ateşli Barmen Dostum size uzun parmaklarını böyle salladığında kim tepki vermedi? Kıçımı yırtık ve biraz rahatsız bir minderi olan bir bar taburesine oturmuş buldum.

Yüce Tanrım, bu kadar yakından, gerçekten de ağız sulandıran bir ateşliliğin erkeksi şaheseri idi.

Avuçlarını bar tezgahının kenarına yerleştirirken o yarım sırtış hiç kaybolmadı. "Zehirin ne?"

Ona yavaşça göz kırptım ve tek düşünebildiğim neden bu çöplükte çalıştığıydı. Dergilerde, televizyonda ya da en azından sokağın aşağısındaki et lokantasında çalışıyor olabilirdi.

Ateşli Barmen Dostum, sırtışı o ucube ağzının diğer köşesine yayılırken başını yana eğdi. "Tatlım . . . ?"

Dirseklerimi barın üstüne koyup ona bakma isteğime karşı koydum, her ne kadar bunu yapmanın yarısına gelmiş olsam da. "Evet?"

Bana *doğru* eğilirken usulca kıkırdadı. Bir saniye içinde tamamen kişisel alanıma girmişti, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve pazuları esneyerek gömleğinin yıpranmış malzemesini gerdi.

Aman Tanrım, umarım gömleği yanlardan yırtılıp sağa düşmüştür.

Ka

pal "Ne içmek istersiniz?" diye sordu.

1. Tek istediğim ağzının biraz daha hareket etmesini izlemektir. "Um . . ."
Beynim boşaldı.

Bakışları ağzımdan gözlerime doğru ilerlerken kaşlarını kaldırdı. "Sana kart göstermem gerekiyor mu?"

Bu beni sıcaktan kaynaklanan sersemliğimden kurtardı. "Hayır. Hiç de değil. Yirmi bir yaşımdayım."

"Emin misin?"

Yüzüme tekrar sıcaklık yayıldı. "Yemin ederim."

"Pinky yemin eder mi?"

Bakışlarım şimdi uzattığı eline ve serçe parmağına kaydı. "Ciddi misin?"

Sırtışı gülümsemeye dönüşürken sağ yanağında bir gamze oluşmaya başladı. Vay anasını, eğer bir gamzesi varsa başım fena halde beladaydı. "Ciddi değilmişim gibi mi görünüyorum?"

Ona bakarken kesinlikle iyi bir şey yapmayacakmış gibi görünüyordu. Sıcak, kakao rengi gözlerinde düpedüz yaramaz bir parıltı vardı. Dudaklarım seğirmeye başladı ve sonra uzanıp serçe parmağımı onun çok daha büyük olan parmağının etrafına doladım.

"Serçe parmağımla yemin ederim," dedim, bunun yaşı doğrulamak için harika bir yol olduğunu düşünerek.

Sırtışı çok lezzetliydi. "Ah, serçe parmağıyla yemin edecek bir kız benim kalbimin peşinde."

Evet, buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Elimi çektiğimde bırakmak yerine parmaklarını bileğime dolayarak nazik ama sıkı bir şekilde tuttu. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olurken, bir şekilde bana yaklaştı ve *güzel* kokmaya başladı. Baharat ve sabun karışımı kokusu doğrudan daha önce bahsettiğim kadınlık organlarıma gidiyordu.

Çantamdaki telefonum çaldı, "Brown Eyed Girl" çalıyordu. Etrafta ararken, Ateşli Barmen Dostum güldü.

"Van Morrison?" diye sordu.

Parmaklarım ince telefona dolanırken dalgınca başımı salladım. Arayan Teresa'ydı. Sessiz tuşuna bastım.

"Güzel müzik zevki."

Telefonu çantama geri koyarken kirpiklerim kalktı. "Ben ... eski tarz şeyleri bugünün büyüklerinden daha çok seviyorum. Yani, o zamanlar gerçekten şarkı söyler ve müzik yaparlardı. Şimdi ise yarı çıplak zıplıyorlar, çılglık atıyorlar ya da şarkılar boyunca konuşuyorlar. Artık müzikle alakası bile yok."

Takdir onun gözlerini aydınlattı. "Serçe parmağınla küfür ediyor ve eski tarz müzik mi dinliyorsun? Senden hoşlandım."

"O zaman seni etkilemek çok da zor değil."

Başını arkaya yatırdı, gülerken boynunu ortaya çıkardı ve Tanrı aşkına Bayan Molly, bu çok güzel bir kakhahaydı. Derin. Zengin. Eğlenceli. Bu ses midemi bulandırdı. "Pembemsi küfürler ve müzik çok önemlidir," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet." Yüzünde eğlence dans ediyordu. "İzci onuru üzerine yemin etmek de öyle."

Dudaklarımın kenarlarındaki seğirme sırtmaya dönüştü. "Şey, ben hiç izci olmadım, yani ..."

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Elbette," diye nefes aldım.

Çenesini aşağı eğdi. "Ben de izci değildim."

Nedense buna pek şaşırmadım. Özellikle de hâlâ bileğimi tutarken.

"Buralardan değilsin," diye açıkladı. Artık değilim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Burası küçük bir kasaba ve Mona's'a genellikle müdavimler gelir, sizin gibi dikkat dağıtıcı küçük ateşli parçalar değil, bu yüzden buralardan olmadığınızı eminim."

"Ben ... kullandım." Bekle. Ne? *Senin gibi dikkat dağıtıcı küçük parçalar mı?* Düşünce trenim tamamen raydan çıktı.

Bileğimi bıraktı ama bir anda değil ve göz temasını da kesmedi. Hayır, parmaklarını bileğimin iç kısmı boyunca yavaşça kaydırды ve sonra avucumun içinden parmak uçlarıma doğru kaydırды, kolumda dans eden bir ürperti dalgası gönderdi ve sonra sırtımdan aşağı bir caz rutini yaptı.

Tanrım, kendimi deli gibi hissediyordum ama sanki bir kıvılcım vardı. Onunla benim aramda somut bir şey koptu. Tamamen delice ama nefes almakta ve düşüncelerimi anlamlandırmakta zorlanıyordum.

Gözlerini benden ayırmadan buz dolabına uzandı ve bir şişe bira çıkardı, kapağını çevirdi ve tezgâhın üzerine koydu. Bir saniye sonra yanımda birinin durduğunu fark ettim.

Yan tarafıma baktım, genç ve yakışıklı bir adam gördüm. Şişenin boynunu kavrarırken Ateşli Barmen Dostum'a başıyla selam verdi. "Sağ ol dostum."

Sonra o gitti ve biz yine yalnız kaldık.

"Her neyse," dedi Ateşli Barmen Dostum. "Sana özel içkimi hazırlamama ne dersin?"

Genellikle bir erkek bana "özel içkisini" yapmayı teklif ettiğinde, kanlı cinayet ve kargaşa çılgınlıkları atarak tepelere kaçırdım, ama kendimi yine başımı sallarken buldum, bu da sığ ve belki de biraz aptal olduğum gerçeğini tamamen pekiştirdi.

Ve durumun kontrolü tamamen bende değildi, bu benim için eşsiz bir deneyimdi.

Etrafında dönmesini izledim; barın arkasında sergilenen pahalı içkilere uzanırken sırtındaki kaslar gömleğinin altında dalgalanıyordu. Hangi şişeyi aldığını görmedim ama akıcı bir zarafetle hareket etti, daha küçük karışık içecekler ve buzlu shotlar için kullanılan taş bardaklardan birini kaptı.

Bardağın türünü hatırladığım gerçeği kafamı barın tepesine vurma isteği uyandırdı. Tanrı'ya şükür bu dürtüye de direndim. İçkiyi hazırlamasını izlerken yaşını anlamaya çalıştım. Benden en az bir ya da iki yaş büyük olmalıydı. Birkaç saniye içinde önüme etkileyici bir karışık içki koydu.

Üstü kırmızıydı, sonra gün batımı rengine dönüşüyordu, yanında da bir kiraz vardı. İçkiyi elime aldım ve bir yudum aldım. Tat alma tomurcuklarım meyvemsi lezzet karşısında neredeyse orgazm olacaktı. "Likörün tadını bile alamıyorsun."

"Biliyorum." Kendini beğenmiş görünüyor. "Sorunsuz ama dikkatli olun.

Çok hızlı ve çok fazla içersen, o güzel kışının üzerine yığılır kalırsın."

"Güzel kış" yorumunu tipik barmen cazibesine bağlayarak küçük bir içki daha aldım. Dikkatli olmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Konu likör olduğunda asla aşırıya kaçmazdım zaten. "Bunun adı ne?"

"Jax."

Kaşlarım kalktı. "İlginç."

"Oh, öyle." Kollarını barın üstünde kavuşturdu ve bana doğru eğilerek, dikkat dağıtıcı ve yıkıcı derecede seksi bir yarım sırıtış olduğunu çabucak öğrendiğim şeyi yaptı. "Peki, bu gece için bir planın var mı?"

Ona baktım. Yapabileceğim tek şey buydu. Onun yanında geçirdiğim birkaç dakikadan sonra neden burada olduğumu, yani sosyalleşmek için burada olmadığımı neredeyse unutmuş olmamın yanı sıra, gerçekten de yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdı.

Benimle flört
ediyor. Çıkma
teklif etmek.

Böyle şeyler Calla diyarında olmazdı. Teresa, Brit ya da Avery gibi ateşli hatunların başına geldiğine bile inanamıyordum ama benim başıma gelmediğini kesinlikle biliyordum.

Ateşli Barmen Dostum ağırlığını öne doğru kaydırды ve bu kollarındaki kaslara inanılmaz şeyler yaptı ve sonra o muhteşem gözler ona kilitlendi

ve bir saniyeliğine nefes almayı unuttum. O anda dudaklarının kıvrılma şekli bana etkisinin tamamen farkında olduğunu söyledi. "Az önce söylediklerimi açıklığa kavuşturmam gerekirse, benimle bir şeyler yapmakta özgür olup olmadığını bilmek istiyorum."

Üç

Vay anasını.

İçkiyi yere bırakmış olmam iyi bir ş e y d i çünkü muhtemelen düşürürdüm. "Adımı bile bilmiyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

Bakışlarını indirdi ve bana gülünç derecede uzun kirpiklerini gösterdi. "Adın ne tatlım?"

Muhtemelen çok itici bir tavırla ona bakakaldım. Ciddi olamazdı.

Seksi Barmen Dostum kirpiklerini kaldırarak bekledi.

Aman Tanrım, gerçekten ciddi miydi?

"Bu bara gelen her kıza çıkma teklif ediyor musun?" Eğer öyleyse, bara şöyle bir göz attıktan sonra, gerçekten de çok az kız bulduğunu fark etti. Birayı getiren ve birkaç kişiyle birlikte oturan adam hariç, bardaki insanların çoğu emekliliğine birkaç yıl kalmıştı.

Yarım sırtışı yayıldı. "Sadece yakışıklı olanlar."

Ona ağzım açık bakmaya devam ettim.

Bir yanım verdiği cevaba şaşırmadı. Bir yüzüm *vardı*. Her zaman bir yüzüm *vardı*, bir çekirgeye diz boyu yakın olduğumdan ve tulum giydiğimden beri. Annem yüzümün ne kadar simetrik, ne kadar mükemmel *olduğunu* överdi. Küçükken, o porselen bebeklerden birine benziyordum ve etrafta öyle dolaştırılıyordum. Büyüdükçe yüz hatlarım simetrik kalmaya devam etti; dolgun dudaklar, yüksek elmacık kemikleri, küçük bir burun ve sarı saçlarıma uygun mavi gözler - gerçek sarı saçlar.

Ancak buradaki anahtar kelimeler *vardı* ve *vardı* ve ben pek çok şey olsam da aptal bunlardan biri değildi.

Çoğu gün.

Şu anda bu adama bakarken kendimi üç çeşit aptal gibi hissediyordum.

"Düzeltilme," diye devam etti Ateşli Barmen Dostum, gamzesi çıkana kadar sırtarak

sağ yanağında belirdi. "Seksi bacaklı ateşli kızlar."

Bu adam çok doluydu. "Oturuyorum! Bacaklarımı nasıl görebiliyorsun?"

Derinden kıkırdadı ve lanet olsun ki bu da hoş bir ses değildi. "Tatlım, seni bara girerken gördüm ve ilk fark ettiğim şey bacakların oldu."

Tamam. Gerçekten güzel bacaklarım vardı. Haftada üç gün spor yapıyormuş gibi davranır ve koşardım. Bacaklarım söz konusu olduğunda şanslıydım. Yağlar asla kalçalarımda ya da baldırlarımda birikmezdi. Kıçımda ve kalçalarımda birikiyordu. Ve tamam, onun sözlerine karşılık damarlarımda hoş bir uğultu da vardı, ama ben ...

Keskin bir nefes aldım, içim buz gibi oldu.

Ateşli Barmen Dostum ve ben yüz yüzedik, tam cepheden yüz yüzedik ve tüm bu zaman boyunca öyleydik. Yüzümdeki yara izini görmemiş olmasına imkân yoktu ve Ateşli Barmen Dostum'la göz göze geldiğimden beri bir kez bile yara izini düşünmemiştim. Onun tarafından o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki, aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ama şimdi düşününce, aniden kemiksiz kalan parmaklarımı bardağın etrafına sararken çenemi hemen aşağı ve sola doğru eğdim. Artık ciddi olamayacağını biliyordum, çünkü o tamamen Ateşli Adamlar Tugayı'nın bir parçasıydı ve ben de Ateşli Adamlar Tugayı'nın arkadaşı Calla'ydım. Calla değil, bariz bir şekilde flört ettikleri kız.

Belki de uyuşturucu kullanıyordu.

Neden burada olduğumu hatırlamak için kendimi zorlarken söylediklerini görmezden gelmeye karar verdim. "Bu gerçekten iyi bir içki." Sağ yanağımı ona doğru tutarak barı tekrar kontrol etmeye başladım. Hâlâ annemden bir iz yoktu. "Güzel ve lezzetli."

"Teşekkürler ama içki hakkında konuşmuyoruz. Tabii içki hakkında konuşmak seninle benim indiğimde içki içmemizi içermiyorsa," dedi ve bakışlarım tekrar keskin bir şekilde onunkilere döndü. Dikkatimi çektiğinde tek kaşını kaldırdı. "O zaman ben içki içmeye varım."

Koltuğumda kıpırdanırken gözlerim kısıldı. Buna alışık değildim. "Ciddi misin sen?"

İki kaşını da kaldırdı ama geri çekilmek yerine gözleriyle yine o şeyi yaptı, yavaşça yüzümde gezindi, dudaklarımda oyalandı, sonra benim mavi gözlerimle kilitlendi. "Evet tatlım, ben gerçeğim."

"Beni tanı mıyorsun bile."

"Birlikte bir şeyler içmek genellikle bu işi halletmez mi? Birbirimizi tanıma kısmı."

Şaşırmıştım. "*Daha* birkaç dakika önce tanıştık." "Bunu zaten açıkladım, ama sana başka bir şey daha açıklayacağım. Ben ne zaman bir şey istersem, onun peşinden giderim. Hayat başka türlü yaşamak için çok kısa. Ve seni daha iyi tanımak istiyorum." Kirpiklerini bir kez daha indirdi, bakışları bir tür mabetmiş gibi dudaklarıma yöneldi. "Evet, seni kesinlikle daha iyi tanımak istiyorum."

Kutsal inek çanları.

Ağzımı açtım ama buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum ve daha tutarlı ve değerli bir yanıt bulamadan adımın sesiyle sıçradım.

"Calla?" diye gürlledi derin, çakıllı bir ses. "Calla, sen misin?"

Dikkatim Hollanda kapılarına yöneldi ve tanıdık sesi iri, hantal, kel adama verdiğimde ağzım açık kaldı.

Amcam olmayan ama çok eskiden beri etrafımda olan Clyde Amca bize doğru hızla ilerledi. Kırmızı yüzünde kocaman, dişlek bir gülümseme belirdi. "Cumartesi akşam yemeği için kutsal bok, sensin!"

Parmaklarımı ona doğru salladım ve dudaklarım bir gülümsemeyle aralandı. Clyde Amca gittiğim üç yıl boyunca hiç değişmemişti.

Ateşli Barmen Dostum geri çekilirken sessizdi ama Mona'nın kızı olduğumu anladıysa ne düşünmesi gerektiğini biliyordum.

Sonra Clyde Amca üzerime geldi. Koca ayı kocaman kollarıyla beni sardı ve bar taburesinden kaldırdı. Beni kucaklarken ayaklarım havada sallanıyor, parmaklarımı parmak arası terliklerimin ince kayışının etrafına sıkıştırmaya zorluyordu.

Ama ayakkabılarımı kaybetmiş ya da nefes almakta zorlanıyor olsam da umurumda değildi. Clyde Amca . . . Tanrım, en başından beri oradaydı, babam ve annem Mona's'ı ilk açtıklarında mutfakta yemek yapıyordu ve her şey boka sardıktan sonra da buradaydı. Ve hâlâ buradaydı.

Kollarımı onun kocaman omuzlarına dolamayı başarırken, kızarmış yemeklerin ve Old Spice kolonyasının hafif kokusunu içime çekerken gözlerim yaşardı. Clyde'ı özlemiştim. Bu kasabada özlediğim tek şey oydu.

"Aman Tanrım, kızım, seni görmek çok güzel." Gıcırdayan bir oyuncak gibi küçük bir ciyaklama sesi ç ı k a r a n a kadar beni sıktı. "Çok güzel."

"Bence bunu anlayabilir," dedi Ateşli Barmen Dostum kuru bir sesle. "Çünkü onu ölümüne sıkarak boğuyorsun."

"Kapa çeneni, evlat." Clyde beni ayağa kaldırdı ama bir kolunu omuzlarımda tuttu. Boyu ve genişliği beni cüceleştiriyordu, her zaman da öyle olmuştu. "Bunun kim olduğunun farkında mısın, Jax?"

"Evet diyeceğim," diye kuru ve alçak sesle bir yanıt daha geldi, biraz da mizahla karışık.

"Bekle." Yan tarafa doğru kıpırdandım ve Ateşli Barmen Dostum'a döndüm. "Adın Jax mi?"

"Jackson James aslında benim adım ama herkes bana Jax der."

Zihinsel olarak adını tekrarlardım. Kuşkusuz Jax çok seksi bir takma isimdi ve bana kurgusal bir motorcu hatunu çağırıyordu. "Sesin bir erkek grubuna aitmişsin gibi geliyor."

Nefesinin altından kısık bir kahkaha yükseldi. "Sanırım mesleğimi ıskalamışım."

"Cehennem." Clyde'ın kolu omzumda sıkılaştı. "Jax aslında şarkı söyleyebilir, hatta yeterince viski içerirsen gitarda birkaç akor bile tıngırdatabilir."

"Gerçekten mi?" İlgimi çekmişti, çünkü gitarı olan bir adamdan daha seksi bir şey olamazdı.

Jax barın arkasındaki lavaboya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir ya da iki kez oynadığım biliniyor."

"Peki, seni buraya geri getiren nedir bebeğim?" Clyde sordu ve sözlerindeki ağır anlamı gözden kaçırmak mümkün değildi. Yani, bu çöplükte ne işin var senin?

Yavaşça ona doğru döndüm. Üniversite için ayrıldığımda Clyde gitmeme üzülmişti ama beni bu kasabadan ve her şeyden uzaklaştıran itici güç de o olmuştu. Ülkenin öbür ucunda bir okul seçmiş olsaydım muhtemelen daha mutlu olurdu ama ben her ihtimale karşı hala yakın sayılabilecek bir okul seçmiştim.

"Annemi arıyorum." Tüm söylediğim buydu. Şu anda Jax'in önünde neler olup bittiğine girmek istemiyordum. Şu anda bana gerçekten bara giren bir kızdan daha fazlasıymışım gibi bakıyor olması yeterince kötüydü.

Bazı insanlar elmanın ağaçtan çok uzağa düşmediğine inanırdı.

Bazen ben de bunu merak ederdim.

Clyde'in nasıl gerildiğini ya da bakışlarının hızla Jax'e ve sonra tekrar bana nasıl döndüğünü kaçırmadım. Tedirginlik daha da derinleşti, sonra kıvrıldı ve bir çiçek yatağındaki yabancı ot gibi yayıldı.

Tamamen Clyde'a odaklanarak, kendimi önüme çıkacak olan şeye hazırladım. "Ne?"

Kolunu indirirken kocaman gülümsemesi azaldı ve gerginleşti. "Bir şey yok bebeğim, sadece ..."

Derin bir nefes aldım ve Jax'in buz dolabından bir bira daha alıp kırmızı, yırtık fanila giymiş, ne istediğini sormaya bile fırsat bulamadan mutlu, biraz da sarhoş bir gülümsemeyle uzaklaşan yaşlı bir adama uzatmasını bekledim.

"Annem burada mı?"

Clyde başını salladı.

Kollarımı belimde kavuşturdum. "Nerede o?"

"Gördüğün gibi bebeğim, gerçekten bilmiyorum," dedi Clyde, bakışlarını aşınmış ve iyice temizlenmeye ihtiyacı olan zemine kaydırarak.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Bu nasıl mümkün olabilir?

"Evet, Mona uzun zamandır ortalıkta yok..." Bir eliyle kel kafasını ovarken çenesini ağır göğsüne yasladı.

O düğümler geri geldi, avucumun topuğunu karnıma bastırana kadar sıkılaştı. "Ne zamandır yok?"

Jax'in bakışları elime kaydı ve sonra gözlerime yöneldi. "Annen en az iki haftadır kayıp. Kimse ondan haber almadı, hatta onu gören bile olmadı. Kasabayı terk etti."

Zemin altımdan kaymış gibi hissediyordum. "İki haftadır kayıp mı?"

Clyde cevap vermedi ama Jax barın tepesine yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bir gece geldi, üzgündü ve ofiste manyak gibi dolaşıyordu, bu arada, diğer gecelerden pek de farklı değildi."

Bu tanıdık geldi. "Ve?"

"Alkol kokuyordu," diye ekledi nazikçe, kalın kirpiklerinin arkasından dikkatle beni izliyordu.

Bu da başka bir yaygın olaydı. "Ve?"

"Ve kapalı bir odada birkaç saattir esrar ve sigara içiyormuş gibi kokuyordu."

Esrar yeni bir şeydi. Annem eskiden hap kullanırdı, bir sürü hap.
-Haplardan oluşan bir smorgasbord.

"Jax hâlâ beni izliyordu ve şimdi onun bir süredir buralarda olduğunu öğrenmiştim. "Bu yüzden kimse ona pek dikkat etmedi. Gördüğünüz gibi, anneniz biraz ..."

"O buradayken hiçbir şey yapmadı mı?" Çenesi gerildiğinde ben de ekledim. "Evet, bu da yeni bir şey değil."

Jax bir süre bakışlarımı tuttu ve sonra derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı. "O gece sekiz gibi ayrıldı ve o zamandan beri ondan haber alamadık. Clyde'in dediği gibi, bu yaklaşık iki hafta önceydi."

Aman Tanrım.

Bar taburesine oturdum.

"Seni aramadım bebeğim, çünkü ... şey, bu annenin kalkıp ortadan kaybolduğu ilk sefer değil." Clyde bir elini omzuma koyarken kalçasını bara dayadı. "Birkaç ayda bir Horoz'la birlikte yollara düşer ve-"

"Horoz mu?" Kaşlarım havaya kalktı. Annemin evcil bir horozu mu vardı? Ne kadar tuhaf olsa da, bu beni şaşırtmazdı. Bir çiftlikte büyümüştü ve ben küçükken tuhaf evcil hayvanlara karşı bir ilgisi vardı. Bir keresinde Billy adında bir keçimiz vardı.

Clyde yüzünü buruşturdu. "O annenin ... annenin erkeği." "Adı Horoz mu?" Aman Tanrım.

Jax bakışlarımı tekrar üzerine çekerek, "O da öyle diyor," dedi.

Tanrım, bu pek çok açıdan aşağılayıcıydı. Annem hapları kötüye kullanan, sahibi olduğu barda hiçbir şey yapmayan, sarhoş bir keşti ve gerçekten klas olduğuna şüphe olmayan ve Horoz adını kullanan bir adamla kaçmıştı.

Ugh.

Sonra, caddenin karşısındaki striptiz kulübünde yarı zamanlı çalıştığını öğrenecektim. Rahat ve karanlık bir köşe bulmalıydım.

Clyde, "Birkaç ay önce, tekrar ortaya çıkmadan önce yaklaşık bir ay ortadan kayboldu," dedi. "Yani, gerçekten endişelenecek bir şey yok. Annen dışarıda bir yerde ve geri dönecek. O her zaman geri gelir."

Gözlerimi kapattım. Dışarıda olmasına gerek yoktu. Burada olması gerekiyordu, onunla konuşabileceğim, sahip olmaması gereken parasının kalıp kalmadığını öğrenebileceğim ve ona bağırp öfkelenebileceğim bir yerde ve

Onun yüzünden tüm hayatımın kontrolden çıktığı gerçeğiyle ilgili bir şeyler yapmalıydım.

Clyde omzumu sıktı. "Döndüğünde seni arayabilirim."

Bu beni o kadar şaşırttı ki, Jax'in Clyde'la sert ve uzun bir bakış alışverişinde bulunduğunu görmek için tam zamanında gözlerim açıldı.

"Burada takılmana gerek yok, bebeğim. Bence ziyarete gelmen harika bir şey ve eminim o da-"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Kulaklarım diken diken olurken gözlerim kısıldı. Oh, kesinlikle farkında olduğumdan daha fazla maskaralık vardı.

Clyde hemen, "Hayır," diye güvence verdi.

Aynı anda Jax de "Evet" dedi.

Ona baktım, derim diken diken olmuştu. "Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum,

barmen adam."

İçine soğukluk çökerken kahverengi gözleri siyaha dönmüş gibiydi. Karşı çıkmasını göze alarak bakışlarımı ona diktiğimde çenesindeki bir kas yerinden fırladı. Bir şey söylemeyince, Jax'i izleyen Clyde'a döndüm. Bir şeyler oluyordu ve annem söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Ama gitmiyordum, gidemezdim çünkü gidecek hiçbir yerim yoktu. Gerçek anlamda. Son birkaç dönemin aksine, yaz kurslarına katılmıyordum çünkü bu yıl param yetmiyordu. Bu da yurtlarda kalamayacağım anlamına geliyordu, bu yüzden buraya gelmek için toparlandığımda, her şeyi ciddi bir şekilde toparlamak zorunda kaldım. Kişisel hesabımdaki az miktardaki para, annemi bulana ya da başka bir iş bulana kadar beni idare etmek zorundaydı. Her iki durumda da bir apartman dairesini ya da oteli karşılayamazdım ve işler yoluna girene kadar kalacak bir yer için Teresa'yı rahatsız edecek değildim.

Bakışlarım yıpranmış barın üzerinde geziniyor, eski sokak tabelaları ve duvarda çerçevelenmiş siyah-beyaz fotoğrafların üzerinde dans ediyordu ve nedense bunu daha önce görememiştim. Muhtemelen önümdeki göz alıcı şeylere odaklanmakla meşgul olduğum için, ama şimdi gördüm.

Barın arkasında, Mona'nın adının zarif bir el yazısıyla yazılı olduğu kırmızı tabelanın altında çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Hava boğazımda düğümlendi.

Parlak ve renkli bir aile fotoğrafıydı, gerçek bir aile. Gülümseyen iki ebeveyn, çekici ve mutlu. Annenin kucağında bir yaş üç aydan büyük olmayan bir erkek bebek vardı. Mavi kazaklı bir başka küçük oğlan çocuğu.

On yıl beş aylık bir kız, sekiz yaşına yeni basmış küçük bir kızın yanında duruyordu; kızın üzerinde prenses tarzı mavi, kabarık bir elbise vardı ve çok güzeldi, küçük bir oyuncak bebek gibi kameraya gülümsüyordu.

Midem bulandı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Tabureden kayarak barın üstünden çantamı aldım. "Geri geleceğim."

Jax geri dönmemi izlerken kaşlarını çattı ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. Çenesindeki kas spazmı durmuştu, omuzları gevşemişti ve gittiğimi görmekten mutlu olduğu belliydi, oysa birkaç dakika önce içkilerini onunla paylaşmam için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Evet. Düşündüğüm gibi, adam gerçek değilmiş.

Clyde bana doğru uzandı ama ben kolayca onun alanından çıktım. "Bebeğim, neden ofise gelip oturmuyorsun-?"

"Hayır. Sorun yok." Arkamı döndüm ve Clyde devam edemeden bardan çıkıp ılık gece havasına karıştım.

Kapı arkamdan kapandığında ve ayaklarım kaldırıma çarptığında göğsümde bir baskı oluştu. Otoparkta birkaç araba daha vardı, bu yüzden arka tarafa doğru giderken aralarından geçtim.

Odaklan, dedim kendime. Eldeki sorunu çözmeye odaklan.

Annemin evine geri dönecek, yatak odasındaki ıvır zıvırı karıştıracak ve belki de kışının nerede kaybolduğuna dair bir ipucu bulacaktım. Yapabileceğim tek şey buydu.

Aile fotoğrafının görüntüsünü kafamdan uzaklaştırarak, geldiğimde otoparkta olan eski model bir kamyonun etrafından dolaştım ve park halindeki arabama doğru yürüdüm.

Park yeri karanlıktı ve tepe aydınlatması çalışmıyordu, bu yüzden zavallı arabam ürkütücü gölgeler içindeydi. Omurgamdan aşağı süzülen soğuk ürpertiye görmezden geldim. Kapımın koluna uzandığımda doğru görünmeyen bir şey gördüm.

Kapıdan geri çekilip ön tarafa doğru dönerken parmaklarım boş havanın etrafında kıvrıldı. İçimden boğuk, şaşkın bir çığlık çıktı.

Ön cam gitmişti.

Çerçeveye yapışan pürüzlü parçalar dışında yok olmuştu ve karanlık olmasına rağmen ön panelde yatan bir tuğla görebiliyordum.

Birisi ön camıma bir tuğla fırlatmıştı.

Dört

"Ford Fuckus mu kullanıyorsun?"

Gözlerimi sıkarak derin ve sinirli bir nefes aldım. Ön camımın bir tuğlayla buluşup selamlaştığını öğrendikten sonra kışımı kaldırıp bara geri döndüm. Şaşkınlık içinde kendimi Jax'ın karşısında buldum ve ona olanları anlattım.

Şok halinde olmama rağmen, şaşırmış görünmediğini fark etmiştim. Öfke çarpıcı yüzünde parlamış, gözlerini derinleştirmişti, evet, ama şaşırmış mıydı? Hayır. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

Ve bu garipti ama şu anda pek de önemli değil. Tamir etmeye gücümün yetmediği bir ön camım vardı.

Gözlerimi açarak ona döndüm. Barın arkasındayken boyunun ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim ama şimdi yanında durduğumda benden bir karış kadar daha uzun olduğunu gördüm. Beli düzgündü ve adamın kendine iyi baktığı belliydi. "Bu bir Focus."

"Fuckus olarak da bilinir," diye cevap verdi, kaputun üzerine eğilirken gözleri kısılmıştı. "Lanet olsun."

Camdan içeri uzandı ve gerilmeme neden oldu. "Dikkatli ol!" Neredeyse bağıracaktım, belki de biraz dramatik bir şekilde, çünkü omzunun üzerinden bana bir bakış attı, kaşları kalktı. Geri adım attım. "Cam keskindir," diye aptalca ekledim.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Evet, biliyorum. Dikkatli olacağım." Tuğlayı aldı ve iri elinde evirip çevirdi. "Kahretsin."

Ön camımı tamir etmenin ne kadar pahalı olacağını düşünmeme bile izin veremezdim, çünkü düşünseydim, muhtemelen sallanmaya başlamak için bir köşe bulmayı bile beklemezdim.

Jax tuğlayı yere fırlattı ve döndü. Elimi büyük ve sıcak elinin içine alarak beni bara doğru çekmeye başladı. Karnım ağrımaya başladı.

Temas anında boğazımda bir yer kalktı. Bir ya da iki adım gerideyken kışını iyice görebildim.

Vay be. Güzel bir kışı bile vardı. Öncelik vermem gerekiyordu.

"Arabanıza bakması için birini çağıracağım," dedi ve uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için hızlı yürümek zorunda kaldım.

Gözlerimi hızla kıptım. "Sen-"

"Alışveriş merkezinin birkaç mil gerisindeki kaportacıda bir arkadaşım var. Bana bir iyilik borcu var." Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. Kapıyı öyle hızlı açtı ki menteşelerinden fırlayacak sandım, beni de peşinden sürükleyerek içeri daldı,

"Burada kal," dedi ve bana uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Ama-"

Elimi bırakarak tamamen bana döndü ve kişisel alanıma girdi. Çizmelerini ayak parmaklarıma kadar geçirdi, kokusu etrafımı sardı ve sonra çenesini eğdi. Alışkanlıkla yanağıma sola çevirdim ve sonra parmaklarının çenemin etrafında kıvrıldığını ve yüzümü tekrar ona doğru çektiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

"Burada kal," dedi tekrar, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Sadece bir dakika sürecek. En iyisi."

Ne için bir dakika? "Söz veriyorum."

Yine dengem bozuldu ve kendimi "Tamam" diye fısıldarken buldum.

Bakışları bir an daha benimkileri tuttu, sonra arkasını döndü ve tek düşünebildiğim söyledikleriydi. *Seni kesinlikle daha iyi tanımak istiyorum.* Uzun, zarif adımlarla bilyardo masalarının olduğu tarafa doğru gözden kayboldu ve mutfığa yöneldi.

Orada durdum.

Bir dakika geçmeden, parmaklarından sarkan araba anahtarlarıyla yeniden ortaya çıktı. Daha önce sepet taşıırken gördüğüm garsonun yanında durup onu dirseğinden nazikçe yakaladı. "Roxy gelene kadar barı idare edebilir misin?"

Kadın önce bana sonra da Jax'e baktı. "Elbette, ama her şey yolunda mı?"

Jax onu benim yere yapışmış vaziyette durduğum yere doğru götürdü. Yakından bakınca gerçekten çok güzeldi ve otuzlu yaşlarında olduğunu düşünsem de

yüzünde bir kırılganlık gördüm. "Bu Pearl Sanders." Sonra bana doğru bir el uzattı. "Bu da Calla-Mona'nın kızı."

Pearl'ün çenesi
düştü. Ugh.

Ve sonra kadın öne doğru atıldı. Tek koluyla bana hızlı ve sıkı bir şekilde sarıldı ve ağzım açık bir şekilde orada duran ben oldum.

"Sonunda seninle tanışmak gerçekten güzel Calla." Jax'e döndü ve kalemi kulağının arkasından çıkardı. "Ona iyi bak, tamam mı?"

"Elbette," diye mırıldandı Jax, sanki yapmak istediği son şey buymuş gibi, ki bu aptalcaydı, çünkü benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yoktu ve bunu yapmasını kesinlikle ben istememiştim. Beni daha iyi tanımak istemesine ne olmuştu?

"Sanırım ihtiyacım var-"

"Haydi." Jax tekrar elimi tuttu. Bildiğim bir sonraki şey, etrafımda döndürüldüğüm ve kapıdan dışarı çıkarıldığım, gecenin içine geri döndüğüm ve sonra zavallı arabamın önünde duran kamyonun yanındaydık. Yolcu kapısını açıyordu. "Yukarı çık."

Durdum. "Ne?"

Elimi çekiştirdi. "Yukarı çık."

Elimi çekerek arabanın kapısına yaslandım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Kendime bakmam gerek-"

"Arabanın," diye bitirdi sözünü, başını yana eğerek. Gümüşü ay ışığı yüksek elmacık kemiklerini buluyor, yüzünün açılarını okşuyor gibiydi. "Anladım ve dediğim gibi, senin için bununla ilgilenecek bir arkadaşım var. Clyde onunla temasa geçti bile, ki bu iyi bir şey."

Beynim kısa devre yapıyordu.

"Neden?" "Çünkü yağmur yağacak."

Ona baktım. O da mı hava durumu sunucusuydu?

"Kokusunu alabilirsin, bahar sonu, yaz başı yağmuru." Eğildi ve başım hemen sola doğru eğildi. "Derin bir nefes al tatlım, yağmurun kokusunu alabilirsin."

Lanet olası bir nedenle derin bir nefes aldım ve evet, kokusunu aldım, misk gibi nemli kokusunu. İnledim. Ön camın olmaması yağmur hasarı demekti.

"O zaman arabanın icabına bakarız, böylece yağmur yağmaya başladıığında burada olmaz," diye bitirdi.

"Ama-"

"Ve güzel kışın camın üzerinde otururken ve yüzüne rüzgar eserken araba kullanmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Um, tamam. İyi bir nokta, ama-"

"Ama seni buradan çıkaracağım." İçini çekti, bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Bak, burada durup önümüzdeki on dakika boyunca bunu tartışabiliriz ama sen bu kamyonete biniyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Sana bir şeyi hatırlatmama izin ver. Seni tanımıyorum. Hem de hiç."

"Ve senden soyunmanı ve bana özel bir gösteri yapmanı istemiyorum." Duraklayarak bakışları tekrar vücudumda gezinmeye başladı. "Yine de bu çok ilginç. Kötü bir fikir ama çok ilginç."

Bu sözler aklıma kazınana kadar bir saniye geçti ve çenem düştü.

Nefesinin altında mırıldanarak etrafımda dolaştı. Bir an sonra ellerini koltuk altlarımın altına soktu ve temas karşısında şok oldum. Elleri inanılmaz büyüktü ve bu da göğsüme çok yakın oldukları anlamına geliyordu. Parmaklarının uçları göğüslerimin alt kısmına değdi. Kaburgalarımın keskin ve beklenmedik bir ürperti dalgası yayıldı.

Sonra beni kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Ayaklarım yerden kesildi. "Başını eğ, tatlım," diye emretti.

İtaat ettim çünkü cidden burada ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi onun kamyonetinde otururken ve kapı diğer tarafımdan kapanırken buldum. Tanrım. Avuç içlerimi yüzüme sürdüm ve tam zamanında ellerimi indirerek onun ön tarafa doğru koştuğunu gördüm. Kısa sürede kamyonete bindi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kemerimi bağladıktan sonra ona bir bakış attım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Chevy mi kullanıyorsun?"

Sırıttı. "Chevys hakkında ne derler bilirsin."

"Evet, bir Ford kullanmaktansa onu itmeyi mi tercih edersin?" Gözlerimi devirdim. "Çünkü bu mantıklı."

Jax vitesini parktan çıkarırken kıkırdadı. Park yerinden çıkıp yola koyulduğunda hiçbir şey söylemedim. Alt dudağımı kemirmeye başladığımda, daha önce benimle flört etmesini merak etmek ve kaybolan annem için endişelenmek düşüncelerimin ön saflarında yer almıyordu.

"Ön camı onarmak ne kadara mal olur sence?" diye sordum.

Alışveriş merkezinin yanındaki ışıklara geldiğinde bana bir bakış attı.

"En az yüz elli, her şey gittiğine göre muhtemelen daha fazla."

Çek hesabımda olduğunu bildiğim miktardan bunu zihinsel olarak düşerken göğsüm daraldı ve inledim. "Bu harika."

Işık yeşile dönüp kavşağa doğru hızla ilerlerken Jax sessizdi. "Otellerden birinde mi kalıyorsun?"

Homurdandım. Evet. Domuz yavrusu gibi. "Ah, hayır. Çok fazla para."

"Annenin evinde mi kalıyorsun?" Ses tonundan inanılmazlık akıyordu.

"Evet."

Bakışlarını tekrar yola sabitledi. "Ama orada değil."

"Yani? Eskiden orada yaşıyordum." Elimini kucağıma indirirken omuz silktim. "Ayrıca, bedava bir yerde kalmak varken otele para harcayacak değilim." Gerçekten kalmak isteyeceğim son yer olsa bile.

Jax uzun bir süre bir şey söylemedi ve sonra "Bir şeyler yedin mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. O sabahtan beri bir şey yememiştim ve o zaman bile sadece pirinç patlağı yemiştim. Başka bir şey yiyemeyecek kadar gergindim. Midem homurdandı, görünüşe göre şimdi dikkatimi ona verdiğim için sinirlenmişti.

"Ben de öyle," diye yorum yaptı.

Bir fast-food restoranında mola verdik ve aç olduğum için bir hamburger ve tatlı çay sipariş ettim, ancak yanımdaki sınırlı parayı bulmak için çantamı karıştırdığımda, Jax arabaya servis sırasında parayı çoktan vermişti.

"Param var." Cüzdanımı aldım.

Bir kolunu pencereye dayarken bana donuk bir bakış attı. "Bir hamburger ve tatlı çay sipariş ettin. Sanırım ben hallettim."

"Ama benim param var," diye ısrar ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ama buna ihtiyacım yok."

Cüzdanımı açmaya başlarken başımı salladım. "Ne kadar- hey!" Cüzdanımı ve çantamı elimden alırken tersledim. "Ne oluyor lan?"

"Dediğim gibi tatlım, ben hallederim." Cüzdanımı kapattıktan sonra çantama koydu ve koltuğunun arkasına itti.

Gözlerim ona dikildi. "Bu hiç hoş değil." "Yine de bir teşekkür iyi olurdu."

"Senden ödeme yapmanı istemedim." "Ne olmuş yani?"

Ona göz kırptım.

Jax göz kırptı.

Biraz geri çekildim. Göz kırptı ve benim kadınsı parçalarım "vay canına" dedi, bu da muhtemelen söz konusu parçalara daha fazla dikkat etmem gerektiğinin iyi bir göstergesiydi, çünkü çaresizleşiyorlardı.

Kendimi biraz erkek delisi gibi hissediyordum ama beni kim suçlayabilir ki?

Bir dakika sonra tekrar yoldaydık ve kucağında kocaman bir poşet yemek ve bir tutucuda itişip kakışan iki tatlı çay vardı. Ne sipariş ettiğine pek dikkat etmemiştim ama sıcak ve harika kokan poşetin ağırlığına bakılırsa menünün yarısıydı.

"Annene hiç benzemiyorsun," dedi beklenmedik bir şekilde.

Bu kadarı doğruydı. Annem saçlarını güneşli bir sarıya boyardı, ya da en azından eskiden boyardı. Onu bir süredir görmediğim için emin değildim ama en son onun yanında olduğumda, Shepherd'a gitmek için Plymouth Meeting'den ayrıldığım gün, sert görünüyordu.

"Onun hayatı ... zordu. Eskiden çok güzeldi," dediğimi duydum pencereden dışarı bakarken, fast-food dükkanlarından oluşan alışveriş merkezinin kayboluşunu izliyordum.

"Sana benziyorsa öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Bakışlarım hızla ona döndü ama bana bakmıyordu. Sırıtmıyor ya da gülümsemiyordu. Onunla ilgili hiçbir şey bunun gerçek bir ifade olmadığına inanmamı sağlayamazdı, ama güzel değildim ve bu inancın düşük özgüvenle bir ilgisi yoktu. Sol yanağımı boydan boya kesen bir yara izim vardı. Bu, evrensel olarak yüz hatlarını mahvetme eğilimindeydi.

Jax'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Odaklanmam ve endişelenmem gereken daha büyük ve daha önemli şeyler vardı.

Ama Jax'in ana yoldan sapıp bir arka yola -kestirme bir yola- girdiğini gördüğümde yine ona bakmaya başladım. "Evin nerede olduğunu biliyor musun?"

Evet olduğunu tahmin ettiğim bir ses çıkardı.

"Daha önce oraya gittin mi?"

Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Birkaç kez."

Kafamda korkunç bir düşünce oluştu. "Neden onun evine gittin?"

"Eskiden orada yaşadığınız için *bizim* evimizi kastetmiyor musunuz?"

"Uh, hayır. Lisedeyken orada yaşamış olabilirim ama hiçbir zaman evim olmadı."

Bana baktı ve sonra bakışlarını yola sabitledi. Bir an geçti. "Annenin evine ilk kez Clyde'la birlikte gelmek zorunda kalmıştım. Mona . . . bir alem yaptı. O kadar sarhoştı ki onu hastaneye götürmek zorunda kalacağımızı düşündük."

Yüzümü buruşturdum.

"Sonra birkaç kez birkaç gün ortalıkta görünmedi ve biz de onun için endişelendik." Elleri direksiyonda gevşemişti ve şimdi parmaklarını direksiyona vuruyordu. "Gün aşırı Clyde ya da Pearl iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ederdi."

"Peki ya sen? Sen de onu kontrol eder miydin?" Başını salladı.

Dudağımı ısırarak, boğazıma kadar yükselmekle tehdit eden çamurlu suçluluk dalgasını görmezden geldim. Bu insanlar, Clyde hariç, sanal yabancıları ve ben burada bir aileydim ve onun hayatta olup olmadığından emin olmak ya da sonunda aşırı doz alıp almadığını öğrenmek için günlük, hatta yıllık ziyaretler yapmıyordum. Ne de olsa onu "kontrol etmenin" bu anlama geldiğini biliyordum.

Suçluluk duygumu kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. "Annemle yakın değiliz. "Annemle yakın değiliz.

."

"Calla, ikinizin yakın olmadığını düşünmüştüm. Anlıyorum," diye araya girerek

pervasızca sırtıttı. Umursamazdı çünkü dudaklarının o yarım kıvrımının ne kadar güçlü olduğunu biliyor olmalıydı ve bunu ister istemez ortaya attı. "Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok."

"Teşekkürler," diye fısıldadım düşünmeden önce ve sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Tek yaptığı cevap olarak başını sallamak oldu.

Annemin evine kadar olan yolculuğun geri kalanı sessiz geçti ve kamyonetini garaj yoluna park edip iki tatlı çay taşıyarak beni kapıya kadar takip ettiğinde şaşırdım.

Kapının kilidini açarken ona baktım. "Gelmek zorunda değilsin. içeri."

"Biliyorum." Sırtıttı. "Ama kamyonumda yemek yememeyi tercih ederim. Araba sürmek. Senin için sorun olur mu?"

Hayır demek dilimin ucundaydı ama aklım başımdaydı. Kapıyı iterek açarken başımı salladım.

"Harika." Jax yanımdan geçip benden önce eve girdi.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," diye mırıldandım.

Beni duymadı çünkü evin içinde gizlice ilerliyor, duvardaki ışık düğmelerini buluyor ve onları açıyordu. Evi yoğun ve dikkatli gözlerle taradı, sanki eski püskü kanepenin altından bir trolün fırlamasını bekliyormuş gibiydi. Mutfağa yöneldiğinde ben de onu takip ettim ve banyoyu kullanması gerektiğini söylediğinde çantayı tezgâhın üzerine koyup eşyaları boşaltmaya başladım.

Kahretsin, gerçekten de daha önce buraya gelmişti çünkü alt kattaki banyoyu kullanmıyordu. Ayaklarının merdivenlere çarptığını duydum ve neden üst kattakini seçtiğini merak ettim, ama beynim bunu çok fazla düşünemeyecek kadar fazla çalışıyordu. O döndüğünde, aldığı yiyeceklerin arasında bir hamburger bulmuştum.

Jax yanımda bir sandalye çekti ve zarafetle içine çöktü. Sağımda oturuyordu. "Ee." Tavuklu sandviçinin paketini açarken kelimeyi uzattı. "Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Sandviçimdeki turşuları koparıırken omuz silktim. "Henüz bilmiyorum."

"Muhtemelen uzun sürmez, değil mi? Buralarda yapacak bir şey yok ve annen de dışarıda kendi işiyle uğraşırken, burada takılmak için pek bir neden yok." Bir duraklama oldu. "O turşuları yiyecek misin?" Ben başımı sallayınca turşulara yardım etti.

Cevap vermedim ve o tekrar konuşmadan önce iki ısırik almıştım. "Üniversitede misin? Shepherd?"

Ellerim ağzımın yarısında durdu. "Nereden biliyorsun?"

Ödünç aldığı turşuları ekmeğin altına yerleştirerek h a m b u r g e r i n e geçti. "Clyde arada bir senden bahsediyor. Mona da öyle."

Bütün kaslarım kilittlendi ve midem bulandı. Annemin benim hakkımda söyleyeceği hiçbir şey iyi olamazdı.

Ekmeklerden birini çıkarıp sandviçini tek ekmekli bir burrito haline getirirken aramızda sessizlik oldu. "Ee, ne okuyorsun?"

Yarısı yenmiş hamburgerimi paketinin üzerine bıraktım. "Hemşirelik."

Alçak sesle ısıık çalarken kaşları kalktı. "Küçük beyaz etekli hemşirelerle ilgili fantezilerim çok daha zenginleşti."

Gözlerim ona dikildi.

Sırıttı. "Hemşireliği seçmenin sebebi neydi?"

Atılmış hamburgerimi paketine sarmaya odaklanarak tekrar omuz silktim. Nedenini tam olarak biliyordum ama cevabı itiraf etmek kolay değildi, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Peki ya sen?"

"Yani, barmenlik dışında ne iş yapıyorum?" Hamburgerini bitirdi ve patates kızartmasına uzandı.

"Evet." Onu izledim. "Bunun dışında ve çok yemek yemek."

Jax yine o derin, seksi kahkahasını attı. "Şu anda sadece barmenlik yapıyorum. Parmaklarımı başka işlere de soktum."

O da benim gibi detay vermedi, ben de zorlamadım ama bu da konuşacak çok az şey bıraktı.

"Fry?"

Başımı salladım.

"Hadi ama. Fast food yemenin en güzel yanı bu. Bir kızartmayı geri çeviremezsin." Gözleri daha da ısındı. "Saf yağ, karbonhidrat ve tuz. Cennet."

Dudaklarım seğirdi. "Çok fazla karbonhidrat yiyor gibi görünmüyorsun."

Geniş bir omuz yükseldi. "Her gün koşarım. Bara gitmeden önce spor salonuna giderim. Bu da istediğimi istediğim zaman yediğim anlamına geliyor. Aksi takdirde, zamanınızın yarısını istediğiniz şeyleri kendinize çok görerek geçirirseniz hayat berbat olur."

Tanrım, bunun ne kadar süper doğru olduğunu biliyor muydum?

Ben de bir kızartma aldım. Sonra iki tane. Tamam, belki beş kızartma yedikten sonra kalkıp çöpümüzü içinde yeni bir çöp torbası olan küçük bir kutuya attım. Ben ellerimi yıkarken Jax ayağa kalktı ve buzdolabına doğru ilerledi, kapağını açarken kısık bir ısıklık daha çaldı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buzdolabı çeşniler dışında boştu.

Kapıyı kapattı ve kalçasını tezgâha dayadı. Clyde'ın biz taşınmadan önce boyadığı düğün çiçeği rengindeki duvarlara ve yemek yediğimiz küçük yuvarlak masanın çizik yüzeyine bakarak derin bir nefes aldı ve çarpıcı yüzü ciddileşti. Çenesi dikleşti. Dolgun dudakları inceldi. Gözleri koyu kahverengiye, neredeyse maun rengine dönüştü.

"Burada kalmıyorsun," diye açıkladı.

Sağ tarafım ona görünecek şekilde yer değiştirirken göz kırptım. "Bu konuşmayı zaten yaptığımızı sanıyordum."

"Buzdolabında hiç yiyecek yok."

"Evet, bunu fark ettim." Kollarımı kavuşturarak durakladım. "Ayrıca otelde yemek de olmayacaktı, parasını benim ödemem gereken bir otelde."

Jax vücudunu benimkine doğru eğdi ve bakışlarım kaydı. Dar bel ve kalçalar. Kesinlikle bir koşucu. "Buralarda oteller o kadar da pahalı değil."

Tahriş cildime battı. Bir noktada markete gitmem gerekeceğini biliyordum, çünkü kalmayı planlıyordum, bu da yiyeceğe ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca arabamın da çalışır durumda olması gerekiyordu, yani kim bilir ne kadar para harcamam gerekecekti. Burada ne kadar uzun süre kalırsam paramı o kadar çabuk tüketeceğimi biliyordum ama cidden tek seçeneğim buydu. Gidecek başka yerim yoktu, en azından Ağustos sonunda okullar açılana kadar.

Eğer yüksek mali yardım için onay alırsam. Ya alamazsam?

Belki de yastıklı bir odada sallanabileceğim bir köşe bulabilirim.

Bunlar Jax'in gerçekten bilmesine gerek olmayan şeylerdi. "Beni buraya getirdiğin ve yemek getirdiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım ve ön camımla ilgili kiminle iletişime geçmem gerektiğini bana bildirirseniz harika olur. Ama biraz yorgunum ve-"

Birden Jax tam önümde belirdi. Bir saniye önce buzdolabının yanındaydı, bir saniye sonra ise tam *karşımdaydı*. Tezgâha yaslanırken irkilerek nefesimi içime çektim.

"Ne dediğimi anladığını sanmıyorum, tatlım." Belli ki anlamamışım.

"Annen çatlak. Bunu biliyorsun."

Tamam. Annemin berbat durumda olduğunu söylemek benim için bir şeydi. Onun ağzından çıkan tamamen başka bir şeydi. "Bak, benim annem-"

"Yılın annesi ödülleri kazanamayacak mısın? Evet, bunu biliyorum," dedi ve parmaklarım avuçlarıma doğru kıvrıldı. "Aynı zamanda yılın patronu ödülünü de kazanamayacak. Ama muhtemelen bunu zaten biliyordur."

"Bunların benim burada kalıp kalmamamla ne ilgisi var?" Tersledim.

"Bırak bu evi, aslında *bu* şehirde bile olmana gerek yok." Bu ifadeyi beklemediğim için ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bu gece için bir otelde kalman gerekiyor ve sonra araban hazır olur olmaz, o tatlı kışını yola çıkarman gerekiyor."

yarın öğleden sonra olacak ve gerçekten geri gelmene gerek yok."

Tamam. Bu kadarı yeterdi. Her şeyi buraya kadar getirmiştım ve Ateşli Barmen Dostum'un muhtemelen gördüğüm en seksi adam olması ya da beni buraya getirip yemek ısmarlayacak kadar kibar olması umurumda değildi. Ya da kığımın güzel olduğunu düşünmesi ve bacaklarımı beğenmesi.

Her şeyi unutarak onunla karşı karşıya geldim. "Bana bir soruya cevap ver."

Kahverengi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Tamamdır."

Konuşurken sesinden şekerli bir tatlılık damlıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Bir kez göz kırptı ve sonra başını arkaya eğip güldü. "Tavırlısın. Gerçekten öyle. Bu hoşuma gitti."

Bu beni daha da kızdırdı ve ayrıca bu da biraz çarpıktı. "Artık gidebilirsin."

"Burada neler olduğunu anlayana kadar olmaz." Jax iki elini kalçalarımın iki yanına koyarak tezgâhın üzerine koydu ve sonra eğilerek beni kafese kapattı. "Beni dinlemeni istiyorum."

Kilitlendim ve en son ne zaman bir erkeğin bana bu kadar yaklaştığını hatırlayamadım.

"Calla," dedi ve sesindeki derin ve yumuşak tını ismimin etrafında dolanırken ürperdim. "Mona'nın ne kadar ileri gittiğinin ve bunun onu tanıyan herkes için ne anlama geldiğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

Hava ciğerlerimde durdu. "Ne kadar uzakta?" "Pek hoş değil."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Gözleri benimkileri tutmaya devam etti. "Bu ev son birkaç yıldır partilerin merkezi oldu. İki beyin hücresi çalışan birinin gitmek isteyeceği türden havalı partiler değil. Polis düzenli olarak burada. Bu ev resmen bir uyuşturucu evi haline geldi ve bu mutfak çekmecelerinin bazılarında zulalanmış uyuşturucu pipoları bulursanız şaşımam."

Aman Tanrım.

"Onun takıldığı türden insanlar mı? Onlar lanet olası varilin dibi. Onlardan daha aşağısı olamaz. Ve onlardan daha kurnaz olamazsın. Ve bu en kötü kısmı bile değil."

"Öyle değil mi?" Annemin bir uyuşturucu evi olmasından daha kötü ne olabilirdi ki? Sanırım bir meth laboratuvarı daha kötü olabilirdi.

"O karanlık insanların çoğunu kızdırmış," dedi ve midem ayak parmaklarıma kadar indi. "Duyduğuma göre onlara bir sürü borcu da varmış. Erkeği Horoz'un da öyle."

Daha fazla insana borcu mu var? Tanrım, bu kötü bir haberdir.

"Clyde'in muhtemelen bunu bilmeni istemediğini biliyorum ama seni burada olup bitenlerden korumanın doğru bir şey olduğunu sanmıyorum. Mona'nın peşinde bir sürü yanlış türden insan var. Annenin bulaştığı türden insanlar kötü haberdir. Ön cam mı?"

"Bunların ön camla ne ilgisi var?"

"Buraya ilk sen geldin, değil mi? Muhtemelen birilerinin bu evde gözü var, seni gördüler ve sana eski moda bir cahil uyarısı yapmaya karar verdiler. Onun kanı olduğunu henüz fark etmemiş olabilirler ama burada olduğuna göre onu tanıdığını biliyorlar. Ve hey, tüm bu ön cam olayı berbat bir tesadüf olabilir, ama bundan şüpheliyim. Umalım da senin kanından olduğunu fark etmesinler."

Aman Tanrım, bu hiç iyi değildi. Nabzım hızlanırken göğsüm hızla yükseldi. Bu iş saçmalıktan çıkıp doğrudan boktan bir yere dönüşmüştü.

"Evet, mantıklı gelmeye başladığını görüyorum," dedi yumuşakça, neredeyse nazikçe. "Bundan sonrası daha da kötüleşecek, özellikle de saklandığı yerden çıkmazsa."

Başımı sola çevirdiğimde onun sözlerini duydum. İçime işlediler ve bir ürpertinin omurgamdan aşağıya doğru süzülmesine neden oldular. Tanrım, bir meth laboratuvarı muhtemelen bundan daha iyi olurdu.

Anne, kendini neyin içine soktun?

Onun hayatı, ona ne olduğu, gerçek bir fiziksel acı patlaması gibi acıttı ve uzun zamandır öldüğüne inandığım bir şey içimde canlandı. Uzun yıllar boyunca acı çektiğim bir ihtiyaç, onu düzeltme dürtüsü ve dürtüsü -Annemi düzeltmek için.

İki parmağı çeneme indi ve başımı hafifçe merkeze doğru itti. Gözlerim bir kez daha onunkilerle birleşince genişledi. "Ona ulaşmak için seni kullanabilirler."

Bunun üzerine beynim hemen kapandı. Her şey çok fazlaydı. Annem benden para çalmıştı ve intikam almaya kararlı bazı çılgın ön cam kırıcı cahiller vardı. Kulağa bir aksiyon yıldızının oynadığı bir filmin konusu gibi geliyordu.

"Tatlım, yapabileceğin en iyi şey geri dönüp şehri terk etmek," dedi tekrar, kahverengi gözleri çelik gibi bakışlarla benimkileri süzüyordu. "Orada

Burada senin için hiçbir şey yok." Jax'in sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu ve nefesim tekrar kesildiğinde bakışları nihayet benimkileri bırakıp ayrılmış dudaklarıma kayd. Tekrar konuştuğunda sesi daha derin ve sertti. "Beladan başka bir şey yok."

Beş

Ertesi gün Jax'in bana emrettiği gibi eve gitmedim. Şu anda kendi arabama sahip olmadığım için ya da bana ne yapacağımı söylemeye kesinlikle hakkı olmadığı için değil. Gerçekten de burada kalıp ... ne yapmaktan başka seçeneğim yoktu? Annemin izini sürüp nasıl bir belaya bulaştığını öğrenmek ve umarım paramı geri almak mı?

Hiç paramın kalmadığı fikri kendime düşünme izni veremediğim bir şeydi ama bu noktada ya yaz boyunca burada kalacaktım ya da arabamda yaşayacaktım. Arabamı ne zaman geri alırsam.

Ama bundan daha fazlasıydı. Evet, para çok önemliydi, benim hayatımla bağlantılıydı ama aynı zamanda annemle de ilgiliydi. Her zaman annemle ilgiliydi.

Jax dün gece ayrılırken, "tatlı kıcıımı" parasını ödemeyi teklif ettiği bir otele bırakabilmek için benim de onunla birlikte gitmemi istemişti ama ben birine borçlu kalmanın isteyeceğim son şey olduğunu düşünerek bunu reddettim. Bir taksi göndereceği konusunda beni uyarmıştı.

Bana "Senin bundan daha zeki olduğunu biliyorum tatlım, bu yüzden sana kendini toparlaman için kırk dakika veriyorum ve evinin önünde bir taksi durduğunda o tatlı kıcını ona sokacaksın" deme cüretini göstermişti.

Bu da ne böyle?

Taksi yanaşıp bir dakika boyunca korna çaldığında onu duymazdan geldim ve sonunda uzaklaştı.

Evet, otel parasını ödemeyi ve taksi göndermeyi teklif etmesi hoştu, gerçekten tuhaf ve zorba bir şekilde hoştu. Ama onun bu otoriter kibarlığı üzerinde fazla düşünmeme izin vermeyen bir şeydi.

Kanepede huzursuz bir gece geçirdim ve sabahın büyük bir bölümünü annemin dağınık yatak odasını karıştırarak geçirdim - ve kesinlikle işe yarar hiçbir şey bulamadım, bir kokain piposu bile. Ancak dolapta görmemiş olmayı dilediğim birkaç eşya vardı.

Biri sekiz ya da dokuz yaşındayken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımdı. Diğeri ise bir kupaydı - yaklaşık bir metre boyunda, hala parıltılı ve ışıltılı. Artık sahiplenemediğim bir geçmişin hatıralarıydı.

Bu eşyaları dolabın arkasına yerleştirip üzerlerini eski bir kot pantolonla kapattıktan sonra bara gitmek için hazırlandım. Nasıl giyindiğimi pek umursamıyordum ama makyaj yapmak için acele etmiyor, yanağımdan aşağıya doğru inen yara izi daha az kırmızı, daha çok pembe olana ve yeterince uzakta biri varsa neredeyse görünmez olana kadar dikkatlice karıştırıyordum. Evden eski püskü bir eşofman ve deliklerle dolu bir tişört giyerek çıkabilirdim ama kalın makyajı yüzüme sürmeden asla evden çıkmazdım. İşim bittiğinde Clyde'ı aradım, banka hesapları ya da nereye kaçmış olabileceğine dair kanıtlar gibi bilgilerin bulunabileceği tek bir yer olduğunu biliyordum.

Öğleden biraz sonra geldi ve ben de onu kapının önünde bekliyordum. Jax'inkinden çok daha eski bir Ford olan kamyonetine atladım ve o iri cüssesini araçtan çıkaramadan kendimi içeri attım.

"Bebek kız-"

"Telefonda da söylediğim gibi, bara gitmem gerekiyor. Arabam olsaydı seni aramazdım."

"Jax arabanla ilgileniyor."

Çantamı kucağıma bırakırken burnumu kırıttırdım. "Bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandım, ki bu biraz şirretçeydi, çünkü biraz otoriter olsa da bana yardımcı olmuştu.

Koltuğun içinde kolanını kaydırarak bana doğru döndü. "Bebeğim," diye tekrar başladı. "Gerçekten burada mı kalacaksın?"

Güneş gözlüklerimi takarken iç çektim. Güzel gözlüklerdi. Tamamen çakmaydı ama içinde iyi görüldüğümü düşündüm. "Meşhur uyuşturucu evinde mi? Evet. Otel odası tutmayacağım.

"Calla-"

"Jax zaten beni bir tanesine götürmeye çalıştı. Taksi bile çağırdı!" Elimi salladığım halde Clyde'ın dudaklarının kıpırdadığını fark etmedim. "Annem ... bana gerçekten kazık attı. Hem de çok kötü. Sanırım şu anda yaşadığı şey de oldukça kötü."

Clyde kamyonu geri vitese takarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu kötü."

İçimde bir nefes ürperdi. "Jax'ın bana söylediği kadar kötü mü?" İçimden bir ses Clyde'ın bana Jax'ın söylediği kadar kötü olduğunu söylemesini umuyordu.

abartmaya meyilliydi.
Öyle bir şansımız yok.

Ayrıntıya girmesem de olumlu bir homurtu çıkardı. "Tam olarak ne dediğini bilmiyorum ama sana hepsini anlatmadığını tahmin ediyorum."

Gözlerimi kapattım, sadece lastiklerin yolu yiyip bitirmesini dinliyordum. Tanrım, ne yapıyordum ben? Belki de otele gidip okula dönmeliydim, *Teresa*'yı aramalıyım-Hayır. Orada kendimi durdurdum. O ve Jase'in bu yaz bir sürü planları vardı. Seyahat. Plajlar. Güneş ve kum. Sorunlarımı onun ve onların üzerine yıkarak bunu mahvetmek istemedim. Ayrıca arkadaşların kanepelerinde yatıp kalkmanın kontrolden çıkmış bir yanı vardı ki bununla başa çıkamazdım.

Clyde tekrar konuşana kadar dakikalar geçti. "Bu yapmanı istediğim son şeydi."

Gözlerimi açmadım.

"Buraya geri mi dönüyorsun? Sana karşı her zaman dürüst oldum bebeğim ve olmaya da devam edeceğim."

Kalbim boğazıma düğümlendi ve tek düşünebildiğim Jax'in bana söyledikleriydi. Burada beladan başka bir şey yoktu.

"Burası olmanı istediğim son yer ve bilmen gerekmeyen şeyler var. Asla bilmene gerek yok ama değişmeyen tek bir şey var, o da sensin bebeğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sen özünde iyisin. Her zaman öyleydin, Mona sana ne bok yedirirse yedirsın, yangından önce bile."

Bir sızı göğsümü yaktı, vücudumu yaladı ve yanağımdaki yara izine yayıldı ve diğer yara izlerinin -daha kötü olanların- üzerinden geçti. Sanki daha dün olmuş gibiydi. *Yangın*.

"Ama annene yardım edemeyeceğini biliyorsun."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadım boğazımdaki ani düğümün ardından. "Burada olmamın nedeni bu değil. O bana yanlış yaptı, Clyde. Yalan söylemiyorum."

Bana hızlı ve bilmiş bir bakış attı. "Bunu biliyorum ve buna inanıyorum, ama aynı zamanda burada olduğunu ve annenin başını belaya soktuğunu bildiğin için ona bir şekilde yardım etmek isteyeceğini de biliyorum."

Keskin bir nefes aldım.

"Ama tekrar etmekte fayda var," diye devam etti. "Mona'ya yardım etmek yok. Bu sefer olmaz. Yapabileceğin en iyi şey o okula geri dönmek ve arkana bakmamak."

Tuvaletlere giden koridorun sonunda yer alan ofisteki yıpranmış meşe masanın üzerinde bir kase mısır çerezi duruyordu. Masanın arkasında iki dosya dolabı vardı ve duvara yaslanmış, deriden yapılmış ve şaşırtıcı derecede yeni görünen bir kanepe vardı - dün gece üzerinde uyuduğumdan çok daha yeni.

Üst kattaki çatı katında uyumayı kendime yedirememiştim.

Daha önce hiç bar işletmemiştim ve rakamlar söz konusu olduğunda mükemmel değildim, ancak düzenli bir şekilde bulduğum ekstreleri, makbuzları ve faturaları inceledikten sonra iki şeyi biliyordum.

Öncelikle, annemin geçen yıl boyunca bunların hiçbirini takip etmesine imkân yoktu. Düzenli olmanın tam tersini ararsanız, annemin mutlu bir şekilde gülümseyen bir fotoğrafı olurdu. Defterlerin kaydını başka biri tutuyordu ve bunun Clyde olduğundan şüpheliydim. Tanrı onu sevsin, işleri gerçek tutma konusunda iyiydi, etraftaki neredeyse tek olumlu rol model olma konusunda harikaydı ve mutfakta harikaydı, ama bir barın mali tarafını yönetmek? Uh. Hayır.

Öğrendiğim ikinci şey, barın kötü bir avcı bıçağıyla defalarca bıçaklanmış gibi para *akıtmadığı* oldu. Bu haber beni şaşırttı. Eğer annem benim ve muhtemelen kendisinin parasını çarçur ettiyse, listesinde sıranın bara geleceğini düşünmüştüm. Ayrıca, çok iyi durumda değildi.

Bir daha düşündüm de.

Clyde, artık park yerinde olmayan arabamın caddenin aşağısındaki bir tamirhanede ön camının değiştirildiğini açıkladıktan sonra temizlik yapmak için mutfaka yöneldiğinde yalnız olduğum için barı kontrol etmiştim.

O faturayı düşünmek bile istemedim.

Eskiden, ben üniversiteye gitmeden önce, Mona'nın yeri berbat bir yerdi. Barın üstü her zaman yapış yapıştı, yerler de öyle, ama *bu* yapışkanlığın kaynağı her zaman şüpheliydi. Musluklar kırık. Fıçıların seksen altı yıl önce atılmış olması gerekirdi. Günlerce kullanılmış limonlar, son kullanma tarihi geçmiş meyve suları ve daha bir sürü iğrençlik devam ediyordu. Annem her zaman

arkadaşlarına barmenlik yapardı. Arkadaşları temelde büyümemiş ve bir barın arkasında çalışmanın bedava içki anlamına geldiğini düşünen orta yaşlı erkek ve kadınlardan oluşuyordu. Bu yüzden temizlik hiçbir zaman öncelik listesinde üst sıralarda yer almadı.

Her ne kadar bar artık en iyi dönemini yaşamıyor, daha çok yaşlılık dönemini yaşıyor gibi görünse de, dün tahmin ettiğimden daha temizdi. Barın arkasındaki buzlar kısa bir süre önce boşaltılmış ve buz kuyusu sıcak suyla yıkanmış, böylece bir dizi bakteri üremesi engellenmişti. Ne yazık ki barlarda olağan olan meyve sinekleri ya da küçük yaratık dışkıları görmemiştim. Barın üstü yeni silinmişti ve barın arkasındaki zemin de temizdi; şişeler istiflenmiş ve düzenlenmişti.

Yerdeki masalar ve kül tablaları bile temizlenmişti. Yani, barın yenilenmeye ihtiyacı olsa da, birileri kesinlikle burayı önemsiyordu ve bunun annem olmadığını biliyordum.

Bakışlarım geçen ayın çıktısını aldığım hesap çizelgesine kaydı - milyonlarca makbuzun üzerine zımbalanmış bir hesap çizelgesi - ve satırları taradım. Daha önce bulduğum bir düzine hesap çizelgesinde olduğu gibi, geçen yılın Mart ayına kadar her şey takip edilmişti - elektrik ve diğer kamu hizmetleri gibi aylık faturalar, gelen gelirler, yiyecek ve içecek masrafları ve dökümleri ve en şaşırtıcı olanı da maaş bordrosu.

Lanet olası *maaş bordrosu*.

Annemin yanında her zaman sadece bedava içkiyle ilgilenen arkadaşlarının çalışmasının nedeni hiçbir zaman maaş bordrosu yapamamasıydı. Mona's'ın çalışanlarına düzenli olarak ödeme yapacak kadar para kazanması fikri gülünçtü. Komik gülünç değil, manyakça, biraz da çılgınca gülünç.

Ama Mona's yaklaşık bir yıldır maaş alıyordu ve Jax ve Clyde dışında tanımadığım çalışan isimleri vardı. Hatta hafta sonları mutfakta çalışıp Clyde'a yardım eden bir adam bile vardı.

Mona's son dört aydır kâr ediyordu. Büyük ya da aşırı heyecanlanacak bir şey değildi ama kâr kârı.

Sandalyede arkama yaslanarak yavaşça başımı salladım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Eğer Mona para kazanıyorsa, neden çalışıyordu-

"Burada ne halt ediyorsun?"

Alçak bir çığlık atarak, çenem sarsılırken sandalyede zıpladım. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Jax kapıda duruyordu ve yarı hayalet yarı ninja olmalıydı çünkü yaklaştığını bile duymamıştım. Koridordan ofise doğru yürürken her iki adımda bir zemin gıcırıyordu.

Jax'i son gördüğümünden bu yana sadece birkaç saat geçmişti ve bu saatler içinde onun ne kadar ateşli olduğunu unutmuş değildim, ama Tanrım, tek yapabildiğim bir an için ona bakmaktı.

Yeni duş almış, alnına doğru kıvrılan saçları biraz daha koyuydu. Giydiği siyah gömlek dün gece giydiğinden daha dar görünüyordu ki kadın nüfusunun bunun için minnettar olduğuna eminim.

Ama beni gördüğü için hiç mutlu görünmüyordu.

Ben aptalca bir geyik yavrusu gibi ona bakarken, o çenesini tutup dudaklarını birbirine bastırarak bana ters ters baktı. "Burada ne yapıyorsun Calla?"

Adımın söylenmesiyle kendime geldim. Hesap çizelgesini ve makbuzları masanın üzerine koyarak gözlerimi ona diktim. "Bu barın *annemin* olduğunu düşünürsek, ofiste olmak için her hakka sahibim."

"Yaklaşık iki yıldır bu barda olduğumu ve dün gece senin tatlı kışını ilk kez gördüğümü düşünürsek, bu çok aptalca bir gerekçe."

Sandalyemi sola yatırdığımda yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. "Kışımından tatlı diye bahsetmeyi keser misin?"

Gözleri derinleşerek koyu çikolataya dönüştü. "Sıcak dememi mi tercih edersin?"

"Hayır."

"Seksi mi?"

Burnumdan nefes aldım. "Hayır."

"Kalp şeklinde ve kalın olmasına ne dersin?"

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hiç yapmamaya ne dersin?"

Dudakları kıpırdadı ve sonra bakışları kâğıt yığınınca kayarken içindeki mizah kaçtı. Masaya doğru yürüdü. "Dosyaları mı inceliyordun?"

Zoraki bir rahatlıkla omuz silktim. "Barın nasıl olduğunu görmek istedim." "Eminim bu seni ilgilendirmez."

Ne oluyor be? "Öyle olduğuna oldukça eminim."

Bir elini masanın üzerine, hesap tablolarının tam üstüne koydu. "Anlat."

Sandalyeyi döndürerek vücudumun sağ tarafını ona doğru çevirdim. "Annemin bir gün bana bırakacağı tek şeyin bu bar olduğunu düşünürsek, o kâğıtlara bakmaya hakkım var."

Başını yana eğerken yüzünde bir şey parladı. "Sana bu barı mı bırakayım?"

"Annemin bir vasiyeti var. *Yıllardır* var. Yakın zamanda değiştirmediyse, ki yapılacaklar listesinde üst sıralarda olduğunu sanmıyorum, ona bir şey olursa, Tanrı korusun, bar benimdir."

Yine gözlerinin etrafındaki deride anlam veremediğim garip bir gerginlik vardı. Bir an geçti. "İstedğin bu mu? Bar mı?"

Kesinlikle hayır. Ben öyle bir şey demedim.

"Beklenmedik bir şekilde bu bara sahip olsaydınız ne yapardınız?" diye sordu.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Muhtemelen satardım."

Jax masadan geri çekildi ve tam boyuna doğru doğruldu. Bana bakarken gözleri cam kırıkları gibiydi. O alaycı, flört eden barmen gitmişti. "Eğer bu bar umurunda değilse-"

"Ben öyle bir şey demedim." Tam olarak değil.

O bunu görmezden geldi. "O zaman neden buradasın? Annen için mi? Bu ümitsiz bir vaka ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ve dün gece otelde kalmadın, değil mi?"

Konuyu hızla değiştirmesi kafamı allak bullak etti. Onun ümitsiz vaka olduğunu düşündüğüm günler de oldu, böyle düşünmeme izin veremediğim günler de. "Taksi gönderdiğin için teşekkürler, ama-"

"Tanrım, başıma bela olacaksın." Masadan uzaklaştı ve parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. Sırtındaki kaslar gömleğinin altında gerildi.

Keskin bir nefes aldım ve yanaklarımın bir kez daha kızardığını hissettim. "Vücudunun hiçbir yerinde ağrı yok, dostum."

Benimle yüzleşirken bir kahkaha attı. "Sen değil misin? Annenin ne tür bir pislige bulaştığını ve bir sürü kötü insanın ondan bir parça istediğini söyledim ve sen hala buradasın. Üstelik camın da kırılmış-"

"Bakın, annemin başının dertte olduğunu falan anlıyorum. Ama bu benim için yeni bir şey değil." Başı normalden çok daha fazla belada gibi görünüyordu ama bu noktada her neyse. "Peki ya arabamla ilgili şeyler?"

O evde sadece birkaç dakika kaldım. Birinin beni bu kadar çabuk görmesine imkan yok. Arabamın caddenin karşısında bir striptiz kulübünün bulunduğu bir barın otoparkına park edilmiş olmasından bahsetmiyorum bile. Böyle şeyler olur."

"Öyle mi?" Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. "Sık sık striptiz barlarına gider misin?"

"Hayır," diye tısladım.

Çenesinde bir kas kıpırdadı. Tekrar konuşmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca destansı bir bakışmanın içindeydik. "Neden buradasın Calla? Cidden mi? Burada senin için hiçbir şey yok. Annen burada değil. Burada bir ailen yok. Ve seni tanıdığım kadarıyla, son birkaç yılını üniversitede geçirdin, kısa ziyaretler bile yapmadın. Yargılamak gibi olmasın ama bunca zaman hiç umursamadın. Peki, neden şimdi?"

Vay be. Sözleri içimden bir buz tabakası gibi geçti.

Jax kapıya doğru geri geri gitmeye başladı, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. "Sadece eve git, Calla. Sen-"

"Tüm hayatım askıda!" Bu sözler ağzımdan çıktığı anda ... kahretsin, ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Sanki bir şişe asit yutmuşum gibi berbattı. Bana bunu söyleten şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Belki de bana acımayı hatırlatan sesindeki yumuşaklıktı. Bilmiyorum.

Sertçe yutkunarak durmasını ve bana bakmasını izledim. "Tüm hayatım askıda," dedim tekrar, çok daha alçak sesle ve sonra her şey en kötü ağız ishali vakasında ortaya çıktı. "Annem beni temizledi. Tüm birikim hesabımı aldı, içinde tüm param vardı - okul harçlığım, acil durumlar ve iş aradığım zamanlar için kullanmayı planladığım para. Sadece bu da değil, benim adıma kredi ve kredi kartı aldı ve tek bir ödeme bile yapmadı. Kredimi batırdı ve şu anda herhangi bir öğrenci kredisi almaya hak kazanacağımdan bile emin değilim."

Bir kolunu kaldırıp avuç içini göğsünde, kalbinin üzerinde gezdirirken gözleri hafifçe açıldı.

"Gidecek başka bir yerim yok," diye devam ettim, boğazımda tuhaf bir yumru ve gözlerimde bir batma hissederek. "Yurtta kalamıyorum çünkü yaz kurslarına kayıt yaptıramadım. Bana vadesiz hesabımdaki az miktardaki para ve uyuşturucu evi olduğu anlaşılan bir ev dışında hiçbir şey bırakmadı. Üstüne üstlük, Horoz adında bir herifle kim bilir neler yaparak kaçtı. Ve bu noktada tek umudum, tek duam, bana geri ödeyebileceği bir miktar parası olması. Yani, evet, anladım

Burada benim için hiçbir şey olmadığını ve başınıza büyük bir bela olduğumu biliyorsunuz ama gerçekten gidecek başka yerim yok."

"Kahretsin." Başka tarafa baktı, çenesi gergindi.

Sonra aklıma geldi. Aşağılayıcı. Gözlerimi sıkarak kapattım. Zımbalar neredeydi? Ağzım için onlara ihtiyacım vardı.

"Kahretsin," dedi yine. "Calla, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi zorla açtım ve onu bana bakarken buldum. Bakışlarında merhamet yoktu ama gözleri yine hafiflemişti. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Burada hiç para yok, tatlım. Sana verebileceği hiçbir şey yok." Gözleri benimkileri aradı. "Seninle kafa bulmuyorum. Berbat bir durum. Gerçekten berbat ama hiçbir şey yok. Bu barın yeni kazanmaya başladığının dışında bir damla bile yok ve bu da çok fazla değil."

Titrek bir nefes verirken arkama yaslandım. *Hayır. Hayır. Hayır.* O tek kelime tekrarlanıyordu.

"Eğer paranızı aldıysa, artık onda değil. Ve eğer kendisinin de parası varsa, o da çoktan gitmiştir. Güven bana." Sesi alçaldı. "Bir hafta bile geçmiyor ki bu barın etrafında onu arayan biri olmasın çünkü onlara borcu var."

Bakışlarımı başka yöne çevirerek derin bir nefes daha aldım. "Tamam. Para olmadığını ve bir kuruş bile geri alamayacağımı kabul etmem gerekiyor." Buna yanıt vermedi, ki bu sorun değildi, çünkü çoğunlukla kendi kendime konuşuyordum. "İşte bu kadar. Beş parasızım. Tek yapabileceğim mali yardımın gelmesi için dua etmek."

Söylediklerim iyice kafama dank edince boğazıma bir şeyler düğümlendi. Cidden meteliksizdim. Hayatım ciddi bir şekilde askıya alınmıştı. Ayrıca cidden hasta da olabilirdim.

"Özür dilerim," dedi
usulca. İrkildim.

Jax masanın etrafında hareket etmişti ve bana daha yakındı. Daha yakın olmasını istemiyordum. Gergin bir şekilde ellerimi kot pantolonlu kalçalarımın üzerinde gezdirdim. "B Planı," diye fısıldadım.

"Ne?"

Konuşurken sesim titriyordu. "B Planı. Bir işe girip bu yaz kazanabildiğim kadar çok para kazanmalıyım." Ofiste etrafıma bakındım ve birden kontrolü geri almak için ne yapmam gerektiğini anladım. Göğsümde bir düğüm vardı ve onu kesip atmak istiyordum ama kesip atmak mümkün değildi. "Burada çalışabilirim."

Başladı ve sonra kaşlarını çatı. "Burada mı çalışıyorsun? Tatlım, burası sana g ö r e bir yer değil."

Ona bir bakış attım. "Burası da senin tarzında bir yer gibi görünmüyor."

"Nedenmiş o?" diye karşılık verdi.

"Kendine bir bak." Önünde geniş bir daire çizerek elimle işaret ettim.

"Bir barda çalışacak gibi görünmüyorsun."

Bir kaşı kalktı. "Buranın bataktaneden bir basamak yukarıda olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." "Küçük bir adım," diye mırıldandım.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Sence nerede çalışmalıyım?"

"Bilmiyorum." Arkama yaslanıp saçlarımı alnıma taradım ve iç çektim.

"Belki de Hot Guys R Us'ta."

Kaşları havaya kalktı. "Demek seksi olduğumu düşünüyorsun." Gözlerimi devirdim. "Gayet iyi görebiliyorum, Jax."

"Madem seksi olduğumu düşünüyorsun, o zaman bara ilk geldiğinde benimle çıkmaya neden bu kadar direndin?"

Konuşmanın nasıl bu noktaya geldiğini merak ederek ona baktım.

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Evet."

"Hayır, değil."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz."

"Hiçbir konuda anlaşıyoruz." Yukarı ittim ve durdum. Hareket etmemişti ve alan çok dardı. Etrafindan dolaşamazdım. "Burada çalışabilirim."

"Hafta sonları sert bir kalabalık geliyor. Belki de caddenin aşağısındaki Outback'i falan denemelisiniz."

"Hiçbir cahilden korkmuyorum," diye homurdandım. Jax gözlerini bana dikti.

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Barın benim yardımına ihtiyacı yok gibi. Ve paraya *ihtiyacım var*. Besbelli. Belki burada çalışarak biraz bahşış kazanabilirim ve küçük bir yüzde de olsa paranın bir kısmını geri alabilirim."

"Bahşış mı veriyorsun?" Bir adım daha attı ve ben onunla sandalye arasında sıkışıp kaldım. "Burada ne yapacağını sanıyorsun?"

Omuz silkdim. "Barmenlik yapabilirim."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Tekrar omuz silktiğimde, düpedüz güldü. Şimdi gözlerim ona dikilmişti. "Tatlım, o kadar kolay değil."

"O kadar da zor olamaz."

Jax uzun bir süre bana baktı ve sonra muhtemelen izlenmesi gereken en büyüleyici şeylerden biri oldu. Gerilen her kas gevşedi ve dudaklarında yavaş, bilmiş bir sırıtış belirdi.

Karnım takla attı.

"Bunu yapamayız, değil mi?"

"Neyi?" Yuvarlanan karnım mı? Bunu bilmesine imkan yoktu.

"Gidecek bir yerin yok." Cevap vermeyince başını yana eğdi. "Tamam, tatlım, bunu istiyorsan, anladın."

Anlamsız bir nedenden ötürü, sanki başka bir şeyden bahsediyormuş gibi hissettim ve karnımda küçük, sıkı sarmallar oluştu. "Güzel."

Sırıtışı, düz beyaz dişleri görünene kadar yayıldı. "Harika."

Altı

Bar öğleden sonra birde açıldı ve kimse içeri girmediği için Jax beni barın arkasında taze limon ve misket limonu dilimlemekle görevlendirdi, ancak bir uyarıda bulundu.

"Lütfen parmaklarınızı kesmeyin. Bu berbat olur."

Gözlerimi devirmiş ve cevap verme zahmetine girmemiştim, hepsini kesip hazır hale getirene kadar sessizce çalışmışım. Yırtıp atmak istediğim çerçeveli fotoğrafa dikkat etmediğim sürece barın arkasında rahattım.

Ama bakacak daha iyi şeylerim vardı.

Arada sırada Jax'e hızlı bir bakış fırlatıyordum. Barın uzak köşesine yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını tavandan sarkan televizyon ekranına doğru eğmişti.

Ofisten ayrıldığımızda, öğleden sonra dörtte başlayıp kapanışa kadar devam eden programında olacağımı açıkladı. Bugün neden bu kadar erken saatte bardaydı, hiçbir fikrim yoktu. En yoğun gecelerde, çarşambadan cumartesiye on saatlik vardiyalarla çalışırdı.

Normal, sıkıcı yatma saatim olan on biri çoktan geçmişti ama yapabiliirdim. Yapmak *zorundaydım*. Onun önerdiği gibi Outback'te bir iş bulmaya çalışarak kaybedecek zamanım yoktu.

Hızlı bakışlar atmaya devam ederken, bir kez daha yaşını anlamaya çalıştım. Ona sorabilirdim ama bunun beni ilgilendirdiğinden emin değildim. Benden çok büyük olamazdı ama onda olgunluğu haykıran bir şeyler vardı. Tanıdığım yirmi bir yaşlarındaki çoğu genç, ben de dahil olmak üzere, sabahları yataktan zar zor kalkardı ama onda, daha yaşlı birinin, yani sorumlulukları olan birinin sahip olacağını düşündüğüm bir özgüven ve bilgi birikimi havası vardı.

Barın hâlâ boş olduğunu görerek etrafıma bakındım ve o anda gözüme çarpan bir şey oldu. Bakışlarım tekrar Jax'e kaydı,

Saçları artık kurumuştı ve şekillendirilmemişti; koyu bronzlaşmış kahverengi dalgalar başının tepesinde bir o yana bir bu yana düşüyordu.

Barı o işletiyordu. O olmalı.

Tabii Pearl'den başka kimseyle tanışmamıştım. Ofisteki çizelgeyi görmüştüm ve iki barmen daha vardı, Roxy ve Nick adında bir adam. Sadece cuma ve cumartesi geceleri çalışan Gloria adında bir garson ve mutfakta Clyde'la birlikte çalışan Sherwood adında biri daha vardı.

Belki de yanıliyordum ve onlardan biriydi, ama öyle olmadığımı hissediyordum ve bu konuda ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama merak ediyordum. Neden Mona'ya bu kadar yatırım yapmıştı?

Bakışlarım, kontrolüm dışında, gömleğinin arka yakasının üzerinde düzgünce kesilmiş saçlarından sırtına doğru kaydı ve sonra iyice yıpranmış, solmuş kot pantolonunda oyalandı.

Tanrım, güzel bir kıcı vardı. Tam bir sanat eseri. Kot pantolonu dar bile değildi ama genel formu-

Jax beklenmedik bir şekilde boynunu bükerek omzunun üzerinden bana baktı ve ben de ona bakıyordum. Tamamen ona bakıyordum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Beni yakalamıştı.

Bir sürü küfür sıralayarak aceleyle başka tarafa bakarken yüzümü bir sıcaklık kapladı. Onu süzmüyordum. Onu süzmeme gerek *yoktu*. Yani, erkekleri süzmek için çok zaman harcıyordum, çünkü onları süzmek beni hiçbir şeye götürmüyordu.

Asla yapamazdı.

"Sırada ne var?" Limon suyuyla kaplı parmaklarım gözbebeklerime girmeden önce ellerimi yıkarken boğazımı temizleyerek sordum.

"Bar arkamız yok, bu yüzden her gün barın dolu olduğundan emin olmamız gerekiyor. Ayrıca stok sayımı da yapmamız gerekiyor. O iş bugün halledildi ama size nerede olduğunu gösterebilirim. Eminim sen buralara geldiğinden beri değişmiştir."

Ben geldiğimden beri burada pek çok şey değişmişti. Ellerimi kurularken, annemin hiç gerçek bir stok sayımı yapıp yapmadığını merak ettim. "Barı kim işletiyor?"

Sırtının çizgileri sertleşti ve sonra tamamen bana doğru döndü. "Sana her şeyi nerede sakladığımızı göstermem gerekiyor. Bira mutfağın dışında soğuk tutulur. İçkiler depoda." Barın üstünü itti ve dışarı çıktı, bana onu koridorda takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Ofisin yanındaki kapının önünde durduğunda, uzun saçlarımı sol omzumun üzerinden geçirdim. "Clyde olmadığını biliyorum."

Bir anahtarlık çıkardı. "Neden bahsettiğinden emin değilim, tatlım."

Kapının kilidini açtığı anda kaşlarımı çattım. "Barı kim işletiyordu? Her şeyin kaydını mı tutuyorsun?"

Kapı açıldı. "Şu panoyu görüyor musun?" Stoklu rafların yanında asılı duran panoya çenesini salladı. "Buradan çıkarılan her şey işaretlenir. Ne olursa olsun. Bu aynı zamanda envanter yaptığımız sayfa."

Hızlıca göz gezdirdim. Oldukça açıklayıcı görünüyordu.

"Giriş bölümü de aynı şekilde. Burada her şey düzenli, bu yüzden bulması kolay olacak." Sonra döndü, beni odadan dışarı çıkardı, ama yanımdan geçmeye başladığında yoluna çıktım.

"Barı kim işletiyor, Jax?" Tekrar sordum ve bakışları arkama kayarak gözleri hafifçe daraldığında şüphelerim doğrulandı. "Sensin, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Barı sen işletiyordun ve bu yüzden burası tam bir bok çukuru değil."

"Tamamlandı mı?" Kahverengi gözler benimkilere dikildi.

Çenemi sola doğru eğdim. "Eskisi gibi değil. Her şey düzenli ve temiz. Mona's para kazanıyor."

"Çok fazla para değil."

"Ama sadece bir yıl içinde yıllardır olduğundan çok daha iyi durumda," diye belirttim. "Bunun nedeni-" Elleri omuzlarıma indiğinde kelimelerim boğazımda düğümlendi. Yutkundum.

Başını eğdi, sessizce konuşurken bakışları benimkileri takip ediyordu. "Bu sadece benim yüzümden değil. Umursayan bir ekibimiz var ve Clyde her zaman umursadı. Bu yüzden daha iyi gidiyoruz. Bu bir grup çabasıydı. Hâlâ da bir grup çabası."

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti ve dün gece annemin mutfağında olduğu gibi, onun yakınlığı karşısında sessizliğe gömülmüştüm. Kimsenin bu kadar yaklaşım makyajın ötesini görmesini istemezdim.

"Şimdi daha iyi kalabalıklar geliyor," diye devam etti ve bakışları başka tarafa bakmama ya da saklanmama izin vermedi. Ve kahretsin, saklanma konusunda bomba gibi olduğumu düşünürsek bu çok rahatsız ediciydi. Sesi daha da alçaldı. "Görevsiz polisler. Yerel üniversiteden bazı öğrenciler. Gelen motorcular bile sorun çıkarmıyor. Mona'nın buradaki boktan insanları olmadan, kalabalık zaman zaman biraz kabataslak olsa da, daha iyi hale geldi."

"Belli ki," diye mırıldandım.

İnanılmaz kalınlıktaki kirpikleri alçaldı ve benim bakışlarım da alçaldı; tam dudaklarına doğru alçaldı. Tanrım, böyle bir ağza nasıl sahip olmuştu? O yarım sırıtiş belirdi ve tüm yüzümün ısınmasına neden oldu. "İlginç," dedi.

Gözlerimi kırptım. "İlginç olan ne?" "Sen."

"Ben mi?" Geri adım atmaya çalıştım ama omuzlarımdaki eller sıkılaştı. "Hiç de ilginç biri değilim."

Başını yana eğdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Neden ellerinin omuzlarımdaki ağırlığı belki de şimdiye kadar hissettiğim en hoş şeymiş gibi geliyordu? Bana sadece oramdan dokunuyor olmasına rağmen, o enfes ağırlığı tüm bedenimde hissediyordum.

Oh whoa, bu kötüydü.

"Değil," diye fısıldadım sonunda ve sonra Montezuma'nın intikamı gibi sözel ishal geri geldi. "Ben şimdiye kadar yaşamış en sıkıcı insanım. Bir plaja ya da New York'a bile gitmedim. Hiç uçağa binmedim ya da bir lunaparka bile gitmedim. Okuldayken hiçbir şey yapmıyorum ve . . ."

Nefesimi keserek devam ettim. "Her neyse, ben sıkıcıyım."

Tek kaşım kalktı. "Tamam."

Tanrım, ağzım için bir iğne ve iplik bulmam gerekiyordu.

"Ama bu konuda da aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek." Sıcak gözlerinde mizah parlıyordu ve ne kadar yakın olursak olalım, göz bebeklerinin yanındaki koyu kahverengi benekleri fark ettim.

Tekrar uzaklaşmaya çalıştım ama bir yere varamadım. Derin bir nefesle göğsüm sertçe yükseldi. "Bu barı neden bu kadar önemsiyorsun?"

Göz kırpma sırası ondaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu kadar çok çaba sarf ediyorsun? Daha iyi bir yerde çalışabilir, muhtemelen daha az stresle uğraşabilirdin."

kendi."

Jax bir an bana baktı ve sonra elleri omuzlarımdan üst kollarıma doğru kaydı, tamamen bırakmadan önce arkalarında bir ürperti izi bıraktı. "Beni daha iyi tanısaydın, bu soruyu sormak zorunda kalmazdın."

"Seni tanımıyorum."

"Aynen öyle." Etrafımdan dolanıp bara doğru ilerledi ve beni koridorda, biraz da şaşkın bir halde bıraktı.

Tabii ki onu tanımıyordum. Onunla daha dün tanışmıştım, ne olmuş yani? Sadece bir soruydu. Döndüm, saçlarımı sol omzumun üzerinden geriye doğru savurdum. Nefes aldım. Sonra nefesimi verdim.

Bir sorunum vardı.

Pek çok sorunum vardı ama yeni bir sorunum da vardı.

Jackson-Jax-James'i daha yakından tanımak istiyordum ama yapmamalıydım.

Bu istediğim son şey olmalıydı, ama değildi.

Barmenlik zordu.

Temelde barlarda büyüdüğüm için evden ayrıldıktan sonra barlardan uzak durmuştum ve gerçekten bir bara girmeyeli yıllar olmuştu. Eskiden, birçok karışık içkinin nasıl yapıldığını birçok kez gördüğüm için bilirdim, ama şimdi? Bu işte resmen berbatım. Hem de çok berbat. Neredeyse her karışık içkide, gözlerim servis kuyusunun yanına bantlanmış kokteyl menüsüne yapışıyordu.

Neyse ki Jax bu konuda hıyarlık etmedi. Birisi içeri girdiğinde, ki üç civarında birbiri ardına girmeye başladılar, ve bana farklı bir dil gibi gelen bir içki sipariş ettiğinde, benim için zorlaştırmadı. Bunun yerine geri çekildi, yanlış karıştırıcıya uzandığımda ya da bir likörü çok az veya çok fazla döktüğümde yumuşak düzeltmeler yaptı.

Garson olarak çalıştığım için her türlü pisliği gülümseyerek atlatabileceğimi biliyordum. Yaşlı ve romatizmalı gözlü erkeklerde bu daha da işe yarıyordu.

"Acele etme tatlım," dedi yaşlı bir adam, içkisini fırlatmak zorunda kaldığımda, çünkü serbest dökme konusunda iyi değildim ve muhtemelen adamı öldürecek kadar likör dökmüştüm. "Tek sahip olduğum şey zaman."

"Teşekkür ederim." Basit bir cin tonik olan içkimi yeniden hazırlarken gülümsedim. "Daha iyi mi?"

Adam bir yudum aldı ve göz kırptı. "Mükemmel."

O uzaklaşıp bilaro masalarından birinin yanındaki bir masaya yöneldiğinde, Jax arkamdan yaklaştı. "Al bakalım. Sana nasıl boşaltılacağını göstereyim." Etrafımda uzanarak kısa bardaklardan birini aldı ve ardından cini eline aldı. "Dikkatini veriyor musun?"

Uh.

Yanıma o kadar yakın duruyordu ki vücut ısını hissedebiliyordum. Bildiğim kadarıyla Mars'ın güneşin etrafında kaç kez döndüğünden bahsediyor olabilirdi. "Elbette," diye mırıldandım.

"Biz gerçekten jigger kullanmıyoruz, ama oldukça basit. Temel olarak, her sayımda çeyrek ons döküyorsunuz. Yani bir buçuk ons döküyorsanız altıya kadar sayacaksınız. Yarım ons için ikiye kadar sayacaksınız."

Kulağa kolay geliyordu, ancak birkaç tane döktükten sonra, hala her sayımda aynı miktarda dökmüyordum ve tek yaptığım likörü boşa harcamaktı.

"Sadece pratik yaptıkça daha iyi oluyor," dedi kalçasını barın tepesine dayayarak. "Neyse ki insanların çoğu bira, sek shot ve birkaç tane de daha basit karışık içki içiyor."

"Evet, ama biri buraya gelip Jax spesişali isteyecek ve ben de aptal gibi görüneceğim," dedim bara döktüğüm içkiyi silerken.

Jax kıkırdadı. "Bunu sadece ben yapıyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

O içkiyi yatmak istediğı kızlara sunduğunu hayal ettim ve sonra bu görüntüden ne kadar hoşlanmadığımdan hemen rahatsız oldum. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"İyi gidiyorsun." Barı iterek elini sırtımın küçük kısmına koydu ve eğildi, dudakları tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaştı, konuşurken sertleşmeme neden oldu ve sıcak hava tenimin üzerinde dans etti. "Sadece olduğun gibi gülümsemeye devam et, her erkek seni affedecektir."

Bardaki adamlardan biri ona bir şeyler söylerken kollarını kavuşturup eğilerek barın diğer ucuna doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sanırım orada durup bir adamın beyaz ve saçsız kafasının arkasına bakarken nasıl nefes alacağımı unuttum.

Jax'ın nasıl flört edileceğini bildiğine hiç şüphem yoktu. Barın üstünden uzaklaşırken, yüzümde olmadığını umduğum bir ifadeyi temizliyordum.

Aptalca bir sırtışıla bara bir göz attım.

Jax gülüyordu. Çenesini kaldırdığı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi derin, gürleyen bir ses çıkardığı derin, sınırsız bir kahkahası vardı. Ses dudaklarımın kenarlarını çekiştiriyordu. Her kiminle konuşuyorsa onun yaşlarında görünüyordu ki bu da şu anda gizemli bir yaştı. Adam da çekiciydi; koyu kahverengi saçları istediğimden biraz daha uzundu ama Jase'inki kadar uzun değildi. Görebildiğim kadarıyla omuzları da genişti.

Ateşli erkekler her zaman bir araya gelirdi ve bu gerçeği destekleyen bir tür bilimsel kanıt olmalıydı.

Roxy akşam vardiyasının başında geldi ve bir başka sürpriz oldu. Etraftaki en uzun boylu kız ben değildim, yaklaşık 1.80 boylarındaydım ama o ufacık tefecik bir şeydi. Bir buçuk metreyi zar zor geçiyordu, koyu kızıla çalan kestane rengi saçları başının üstünde topuz yapmıştı. Buddy Holly'nin siyah çerçeveleri yüzünün şirinliğine şirinlik katıyordu ve benim gibi kot pantolon ve gömlek giymişti. Ondan hemen hoşlandığıma karar verdim, çünkü üzerinde Dean ve Sam'in olduğu bir *Supernatural* tişörtü giyiyordu.

Barı geçerken iri gözleri üzerimde gezindi ve Jax hemen onu yakalayarak hâlâ bara yaslandığı yere doğru götürdü. Roxy'ye söylediği şey, onun bana doğru bakmasına neden oldu.

Yeni insan olmaktan nefret ederdim.

Sonunda onunla işi bittiğinde, diğer seksi adamla konuşmasına geri döndü. Kendimi derin, sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. İnsanlarla ilk kez tanışmak zordu. Teresa muhtemelen benim bu yönümü hiç görmemişti, çünkü müzik zevkine olan ortak ilgisizliğimiz sayesinde çabucak kaynaşmıştık, ama genellikle insanlarla tanışmakta iyi değildim. Kulağa ne kadar acınası gelse de, her zaman yüzümdeki yara izini merak etmekle meşgul olup olmadıklarından endişelenirdim ve merak edeceklerini de bilirdim, çünkü *ederdim*. İnsan doğası böyleydi.

Sırtarak barın etrafından dolanırken, insanların onu barın arkasında gerçekten *görüp göremediğini* merak ettim. "Merhaba," dedi zarif elini uzatarak. "Ben Roxanne, ama herkes bana Roxy der. *Lütfen* bana Roxy deyin."

"Calla." Gülerek elini sıktım. "Memnun oldum Roxy."

Çantasını omzundan kaydırıldı. "Jax, Shepherd'da üniversiteye gittiğini ve hemşirelik okuduğunu söyledi."

Bakışlarım onun durduğu yere kaydı. Kahretsin, çok hızlı çalışıyor ve konuşuyordu. "Evet. Halk üniversitesinde misin?"

"Yeppers peppers." Uzanarak gözlüklerini düzeltti. "Hemşirelik kadar havalı bir şey yok. Bilgisayar grafikleri diploması için çalışıyorum."

"Bu oldukça havalı. Sen de çizebiliyor musun?"

Başını salladı. "Evet. Çizim ve resim yapmak aileden gelen bir şey. Çok kazançlı bir kariyer seçimi değil ama yapmayı sevdiğim bir şey. Grafik tasarım dünyasına girmenin açlıktan ölen bir sanatçının hayatını seçmekten daha iyi olacağını düşündüm."

"Kıskanıyorum," diye itiraf ettim, saçlarımı sol omzumun üzerinden tarayarak. "Her zaman çizim yapabilmek istemişimdir, ama yarı aptal görünmeden bir çubuk figürü bile çizemiyorum. Genelde eksik olduğum iki şey sanat ve yetenek."

Kadından bir kahkaha patladı. "Eminim başka bir konuda da yeteneklisindir."

Burnumu kırıştırdım. "Konuşmak ve ne zaman susacağını bilmemek sayılır mı?"

Roxy tekrar güldü ve Jax'in bize baktığını gördüm. "Bu gerçek bir yetenek."

Çantamı bırakmaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

Geri döndüğünde barda birlikte çalıştık ve Jax gibi o da süper havalı ve sabırlıydı. Müşteriler onun tuhaf mizah anlayışına bayılırdı; dağıttığı peçetelerin üzerine karalamalar yapardı ve görünüşe göre tişört seçimleriyle de ilgiliydi. İçeri giren pek çok kişi sipariş vermeden önce tişörtünde ne yazdığını kontrol ediyor gibiydi.

Bar çok kalabalık değildi, ancak Perşembe akşamı ilerledikçe oturma alanı doldu ve ben yavaş olduğum için barın arkasından dışarı çıktım.

Jax kolumu yakaladı. "Bir şeyi unutuyorsun."

"Neyi unutuyorum?"

Elini koluma dolayarak beni kendine doğru çekerken yarım bir sırıtış belirdi. Neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan tökezleyerek ilerlerken dudağımı ısırdım. Ona yaklaştım, o kadar yaklaştım ki bir bölmeye uzandığında kolu kalçama değdi.

"Dışarıdayken önlük giymelisin."

Yarım önlüğe bakarken kaşlarım kalktı. "Ciddi misin?"

Pearl'e çenesini salladı.

Bir tanesini beline bağladığını görünce iç çektim ve sonra elinden kaptım. "Her neyse."

"Gömleğinle harika gidiyor."

Gözlerimi devirdim.

Jax güldü. "Bırak yardım edeyim."

"Son kontrol ettiğimde, önlük bağlamadan-" Ona bakakaldım. Bir şekilde önlük tekrar eline geçti ve diğer eli kalçama inerek beni irkiltti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum." Başını sol kulağıma doğru eğdi ve ben hemen yanağımı çevirdim. "Gergin misin?" diye sordu.

Başımı salladım, heceleri nasıl oluşturacağımı bilmediğimi fark ettim ve bu utanç vericiydi.

Tek kelime etmeden, sırtım onun önüne gelecek şekilde beni çevirdi ve sonra bir kolunu beliyle benimkinin arasına soktu. Hareket etmeye cesaret edemedim.

"Nefes alabilirsin, biliyorsun." Kolunu karnımın alt kısmında gezdirdi ve önlüğü açarken bir dizi çırpınışa neden oldu.

"Nefes alıyorum," diye zorladım.

Ses tonunu eğlence renklendirdi. "Bundan emin misin, tatlım?" "Evet."

Pearl tam o sırada temiz bardaklarla dolu bir tepsi taşıyarak bara girdi. Kaşlarını bize doğru kaldırdı. "Uygulamalı mı yapıyorsun, Jackie?"

"Jackie çocuk?" Mırıldandım.

Jax kulağımdan çok uzak olmayan bir yerden kıkırdadı.

"Düğüm atmak zordur." "Uh-huh," diye yanıtladı Pearl.

"Ve onunla el ele olmayı seviyorum," diye ekledi.

Bitirdiğinde yüzüm güneşte kavruluyormuş gibi oldu, ki düşününce bu çok uzun bir süreydi. Düğümün son kez çekildiğini hissettiğimde kalçalarımın iki yanını kavradı.

Yanıcı maddelerin bulunduğu bir odada kutsal kıvılcımlar.

"Her şey yolunda." Elleri kalçalarımın kaydı ve sonra beni barın çıkışına doğru nazikçe itti. "İyi eğlenceler."

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım, dudaklarım, hiçbir koşulda seksi bulmadığıma karar verdiğim o lanet kahkahayı atarken büzüldü. Hiç de bile. Hem de hiç.

Çok seksiydi.

Yedi

Pearl'e yardım etmek, bar siparişlerini almak ve mutfaktan yemek getirmek fena değildi. Bahşışlerin ne anlama geldiğinden emin değildim ve gerçekten çalışmadığım için saatlik ücret yoktu, bu yüzden bunun berbat anlamına gelmediğini umuyordum.

Akılsızca bir işti, ama ileri geri zum yaparken pek bir şey düşünmüyordum ve neredeyse bu işi ihtiyaçtan değil de istekten seçmişim gibi davranabilirdim. Merak etmekten kendimi alamadığım tek şey annemdi, neredeydi ve iyi miydi? Bu, karnımda ülserler oluşmaya başladığını hissedinceye kadar yıllarca takıntı haline getirdiğim tanıdık bir endişeydi. Bunu bir daha yapmayacaktım. En azından kendime böyle söylüyordum ama kendime karşı dürüst olsaydım ve bunu düzenli olarak kim yapmak isterdi ki, daha iyi biliyordum.

Neredeyse birbirinin aynısı olan vızıltılı saç kesimlerine bakarak görevli polisler ya da askerlerle dolu olduğunu tahmin ettiğim bir masaya bir tabak kanat bıraktım. Ve kutsal keçiler, orada oturan bir sürü nefis görünümlü adam vardı. Jax'in daha önce sohbet ettiği seksi adam da onlara katılmıştı ve masalarına yaklaşırken biraz gergindim çünkü her bir adamı farklı üniformalar içinde hayal etmekle meşguldüm ve kafamda gördüklerim hoşuma gidiyordu.

Masaya bir kamyon dolusu peçete koyarken adamlardan biri "Teşekkürler," dedi. Yakından bakınca inanılmaz mavi gözleri vardı.

Ellerimi birbirine kenetlerken gülümsedim. "Yeniden doldurmaya ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Biz iyiyiz," diye sırtarak bir başkası konuştu.

Başımı sallayarak, Roxy'nin molasını hafifletmek için hızla bara geri döndüm. Jax'in benim kadar uzun süredir burada olmasına rağmen nasıl olup da yeni gelmiş gibi gülümseyen ve enerji dolu görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Boynumu bükerek benden çok da büyük olmayan bir adamın beklediği yere doğru ilerledim. Gün uzun sürmüştü ve parmak arası terlikler bar işi için hiç uygun değildi, ayaklarımı ağrıtıyordu ama şikâyet etmek istemiyordum.

Önlüğümün cebindeki para dudaklarımı gülümseme formunda tutmama yardımcı oldu.

"Size ne getirebilirim?"

Bakışları hızla benden uzaklaşırken bir elini büyük beyaz gömleğinin önünde gezdirdi. "Uh, bir Bud'a ne dersin?"

"Musluk mu şişe mi?"

"Şişe." Bol kot pantolonunu yukarı çekerken bakışları tekrar bana döndü. "Hemen geliyor." Dönerek Jax'in etrafından dolaştım ve bir şişe kaptım.

Mona'nın işleri yoğunlaştığında, burası çılgın bir yer haline geliyordu ve ben de şaşırtıcı bir şekilde bu durumdan heyecan duyuyordum. Bu kadar meşgul olmanın bir çeşit Zen'i olmalıydı. Müşterinin yanına dönerek kapağı açtım ve açık boyundan biraz serin hava çıkarken gülümsedim. "Hesap mı yoksa gittiğin gibi öde mi?"

"Gittiğim gibi öderim." Barda arkasına yaslanırken birayı aldı ve "Yazık" diye mırıldandı.

Kaşlarım yukarı kalktı. "Utanç mı?" Bunun onun adı olduğundan cidden şüpheliydim. "Özür dilerim mi?"

Adam birasından uzun bir yudum aldı ve kaşları çatıldı. "Çok yazık."

Etrafıma bakındım, neden bahsettiğinden emin değildim ve çoktan sarhoş olup olmadığını merak ediyordum. Henüz kimsenin önünü kesmek zorunda kalmamıştım ve o anı iple çekmiyordum. Göz ucuyla Jax'in durduğunu ve vücudunu bize doğru eğdiğini gördüm. "Özür dilerim," dedim. "Gerçekten takip edemiyorum."

Birasını tutan eliyle havada başımın olduğu yerde bir daire çizdi. "Yüzün," diye açıkladı ve ben keskin bir nefes aldım. "Bu utanç verici."

Adama bakarken vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. Bir şekilde, belki de ileri geri koşmakla meşgul olduğum için imkânsız başarmıştım. Yara izini unutmuştum. Bu kolay bir şey değildi. Yara izi sadece derimi kesmekle kalmamış, derinlere inmiş ve benim somut bir parçam haline gelmişti. Dermablend ile bile görünür olduğunu, sadece ince bir kesik halinde solduğunu biliyordum ama unutmuştum.

Birasından derin bir yudum daha alarak devam etti. "Bahse girerim bir zamanlar çok ateşliydin."

Bu ifade canımı yaktı. Evet, sinirli bir eşek arısının üzerine basmak gibiydi. Sıradan bir pisliğin düşüncesi beni rahatsız etmemeliydi, ama soktu

içimden akıp geçti. Ne yapacağımı ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Biri bu konuda yorum yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Muhtemelen beni tanıyan ve yara izim karşısında şok olmayan insanlar, uzun bir günün ardından makyajım solduğunda etrafımı sararlardı.

"Siktir git."

Arkamdan gelen hırıltılı sesle sıçradım ve döndüm. Jax orada duruyordu, gözleri parlıyordu ve çenesi sert bir çizgiye oturmuştu. Aptalca, neden gitmemi istediğini merak ettim. Ben bir şey yapmamıştım ve yüzümün biraz şekilsiz olduğunu fark etmemiş gibi değildi.

Ama benimle konuşmuyordu.

Tabii ki konuşmuyordu.

Duh.

Jax barın diğer tarafındaki adama bakıyordu ve sonra ilerlemeye başladı. Bir elini barın tepesine vurarak barın üzerinden yukarı fırladı ve adamın birkaç santim uzağına, diğer tarafa çevik bir şekilde indi.

"Vay anasını," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Jax bir bar taburesine bile çarpmamıştı. Sanki her zaman kendini barın üzerinden itiyormuş gibiydi. Belki de boş zamanlarında yaptığı şey buydu, kendini barın üzerinde ileri geri sallamak.

Pearl barın ortasında durmuş, Jax'e bakıyordu ve çok şaşırmış gibi görünmüyordu, bunu tuhaf buldum. Masadaki arkadaşı ayağa kalktı. Masadaki diğer adamlar koltuklarında iki büklüm olmuş, yüzlerini dikleştirilmişlerdi ama merakla değil. Daha çok her an ayağa fırlamaya hazır gibiydiler.

Jax şişeyi adamın elinden kaptığı gibi elini adamın göğsünün ortasına vurarak onu birkaç metre geriye savurdu.

"Hey, dostum, senin derdin ne?" Beyaz Gömlek kendini tutarak sordu.

"Sana defol git buradan dedim." Jax adamın suratına doğru yürüdü ve diğer adamdan bir kafa daha uzun olması oldukça etkileyiciydi. "Tam şu anda, seni lanet olası gangster özentisi."

"Ne oluyor lan? Ben yanlış bir şey yapmadım." Beyaz Gömlek karşılık verdi. "Sadece bir içki almaya çalışıyordum."

"Ne yapmaya çalıştığın umurumda bile değil." Sırtındaki kaslar gömleğinin altında dalgalanıyordu. "Şu anda tek umursadığım şey bardan siktir olup gitmen."

"Dostum, bu berbat bir şey." Beyaz Gömlekli Adam kafasını yere atacakmış gibi eğdi, ki Jax'in sesine ve görünüşüne bakılırsa bunun çok kötü bir fikir olduğunu söyleyecektim. "Beni bu yüzden kovamazsın."

Ve Beyaz Gömlekli Adam beni işaret etti.

Midem yine bulandı ve ne yaptığımı fark edemedim elimi uzatıp parmaklarımı yanağımdaki hafif kabarık çizgiye bastırdım. Elimini geri çekti.

Daha bitirmemişti. "Ne bekliyordun ki, dostum? Mona'nın kızı olması benim suçum değil. Yüzünü fark edemeyecek değilsin ya-"

"Bu cümleyi bitirirsen *suratını* öyle bir dağıtırım ki hayatının geri kalanında çift görürsün, göt şapka."

Tanrım, bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Barın tepesine doğru adım attım. "Jax, bırak onu. Önemli bir şey değil."

Beyaz Gömlekli Adam'ın yüzü koyu pembe bir renge büründü. "Ah, kardeşim, beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

Neyse ki arkadaşı ayağa kalkmış ve yanlarında duruyordu çünkü Jax beni duymuyor gibiydi. "Hadi Mack," dedi Jax'in arkadaşı, onu kolundan yakalayıp çok da nazik olmayan bir şekilde kapıya doğru götürürken. "Jax sana saldırmadan önce defol git buradan."

"Ne oluyor lan?" Mack patladı ve tekrar sıçramama, boynumdaki ve sırtımdaki kasların gerilmesine neden oldu. "Görevde değilsin Reece, yani yapabilirsin-"

"Görevde ya da değil, bu cümleyi tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

Demek arkadaşı Reece polisti. Ellerim titriyordu, tüm bu sahnenin bir an önce bitmesini umarak onları kalçalarımın doğru düzeltilti. Bardaki herkes müziğin sesini dinliyor, yüzleşmeyi izliyordu. Bu her şeyi çok daha kötü yapıyordu.

Jax ellerini iki yanında yumruk yapmış halde kapıya doğru ilerledi.

Mack kapıda durup son bir söz söylemek zorunda kalarak, "Boku yedin," dedi. "Şimdi başının belada olduğunu mu sanıyorsun? Bir bok görmedin, seni anne
-"

"Tanrım, siz hiç akıllanmıyorsunuz," diye mırıldandı Reece, Mack'i kapıdan dışarı iterek ve Mack gecenin içinde kaybolurken Reece Jax'e baktı. "O pisliğin buradan çıkmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Jax, arkasını dönerek. Bakışları benim üzerimdeydi.

"Mona yüzünden mi?" Pearl alçak bir sesle sordu ve Jax'in barın üzerinden atlamasına neden şaşırmadığını açıkladı. "O mu-"

"Hayır," diye homurdanarak barın etrafından dolaştı. "Roxy moladan çıkana kadar bara göz kulak ol."

Pearl'ün dudaklarını şaşkınlık kapladı ama bir eliyle sarı saçlarını düzeltirken başını salladı. "Anladım."

Jax'in barın etrafında dolaşıp girişte durmasını izlerken kıpırdamadım. Bana işaret etti. "Buraya gel."

Kalbim çarpıyordu ve ilerlemek istemiyordum, çünkü sesi kızgın geliyordu ve kızgın görünüyordu ve bana kızgın olup olmadığından emin değildim. Ne de olsa burada çalışmam konusunda çabuk yumuşamıştı ama bu Calla'dan yana olduğu anlamına gelmiyordu. Çalışmaya başladığım *ilk* gece neredeyse bir kavga çıktığını düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Jax tekrar, "Buraya gel," dedi, sesi kayrak gibi sertti. "Şimdi."

Nefesim boğazımın bir yerinde düğümlenirken, ayaklarım ona doğru ilerledi. Çıkarken Pearl'ün yanından geçerken bana endişeli bir bakış attı. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum ama yine de bunların hiçbirisi iyi değildi.

"Jax-"

Elimi tuttu ve beni barın arkasından dışarıya doğru çekti. "Şimdi olmaz."

İçimden çok şey geldi ama beni koridordan aşağıya, ofise doğru götürürken ağzımı kapattım. Kapıyı açıp beni içeri çekti ve kapıyı çarparak kapatırken midem ayak parmaklarımın etrafında bir yerdeydi. Tekrar denedim ama eli hâlâ elimdeyken üzerime doğru döndüğünde tüm kelimeler dilimin ucunda kayboldu.

Bakışlarımız bir anlığına çarpıştı ve sonra çenemi sola doğru eğip derin bir nefes aldım. "Orada olanlar için üzgünüm. I-"

"Özür mü diliyorsun lan?"

Bakışlarım onunkilere doğru yükseldi. "Evet, sanırım. Yani, adam bir pislikti ama
-"

"Sen ciddi misin?" Gözleri o kadar karanlıktı ki nasıl böyle renk değiştirdi. "O lanet olası pislik için özür dilemene gerek yok."

"Bu benim ilk gecem ve sen birini kovmak zorunda kaldın."

"İlk geceniz ya da onuncu geceniz olması umurumda değil, biri böyle davranırsa, o zaman dışarıda kalır. İkinci bir şans yok." Bana bakıyordu ve gözlerindeki bakış o kadar yoğundu ki sanki içimi görebiliyordu.

"Bana kızgın değil misin?"

"Ne?" Eli dirseğime doğru kayarken gözleri büyüdü. "Sana neden kızgın olayım ki Calla?"

Başımı salladım. Düşündüğümde aptalca bir soru gibi gelmişti.

Gözleri kısıldı. "Ciddi olamazsın."

Birdenbire, bu odadan çıkmak ya da en azından konuyu değiştirmek için duyduğum çaresizlik bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. "Bela hakkında bir şeyler söyledi -Mack söyledi. Annem hakkında mı konuşuyordu?"

"Şu anda bunun bir önemi yok."

Öyle olduğunu düşünmüştüm. "O zaman neden buraya döndüm?" "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. İyi olduğumdan emin olmak istiyordu ve bu çok tatlıydı.

"Orada yanlış bir şey yapmadın," diye devam etti Jax kolumu nazikçe ve güven verici bir şekilde sıkarken. "Kızgınlım çünkü bu tamamen saçmalıktı."

"Evet, öyleydi, ama ..."

Başını yana eğdi. "Ama ne?"

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve bir adım geri çekildim, elini dirseğime dolayarak gidebildiğim kadar uzağa gittim.

"Ne var, Calla?" Botlarının uçları ayak parmaklarıma değerek alanı geri aldı.

Bir adım daha attım ve duvara yaslandım, sırtım duvarla aynı hizadaydı ve o hâlâ tam önümdeydi. Bedenimin tüm uzunluğu farkındalıkla parılıyordu. Başka tarafa bakmaya, başımı çevirmeye başladım.

Önceki gece olduğu gibi, iki parmağı çenemin etrafında kıvrılmış, yüzümü doğrudan onunkiyile birleştirmeye zorluyordu ve başı benimkinin yanına eğilmişti. Ve ağzı ... benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?" Sesi aldatıcı bir şekilde alçak ve yumuşaktı.

Boğazım kurudu.

Kolumu bıraktı ve elini duvara, başımın yanına bastırdı, diğer elini de çenemde tuttu. "Bu saçmalığa inanamıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Özgüvenim düşük falan değil. Sadece gerçekliğe inanıyorum

- "Ben gerçekçi Rachel'ım."

"Gerçekçi Rachel mı?" Kelimeleri tekrar sessizce mırıldanırken kaşları çatıldı.

"Evet," diye nefes aldım. Söylemek üzere olduğum şey doğrudu. "İnsanların bana baktıklarında ne gördüklerini biliyorum. Çoğu insan bir şey söylemiyor çünkü pislik değiller ama ben ne gördüklerini biliyorum. On yaşımdan beri bu böyle. Ve bunu değiştirmek mümkün değil."

Jax bana baktı, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. "Ne görüyorlar Calla?" "Bunu hecelelememe gerçekten gerek var mı?" Sinirli ve hüsrana uğramış bir şekilde karşılık verdim.

ve daha binlerce şey. "Bence bu oldukça açık." Gözleri benimkileri aradı. "Evet, çok açık."

Bunca zamandır söylediğim şey bu olsa da, aynı fikirde olduğunu duymak yine de göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama o buna izin vermedi. "Sanırım dışarı çıkmam gerek-"

Ağzı benimkinin üzerine düştü. Aman Tanrım.

Hiçbir uyarı yoktu, yapmak üzere olduğu şeyi ele verecek hiçbir şey yoktu. Bir saniye önce konuşuyordum, sonra bir baktım sıcak ağzı ağızımdaydı.

Jax beni öptü.

Sekiz

Beynim Jax'in beni öptüğünü, yani dudaklarının gerçekten de benim dudaklarımda olduğunu anladığı anda kısa devre yaptı.

Ve bu sadece dudaktan bir öpücük değildi.

Hayır, derin değildi ve işin içinde diller yoktu, aşk romanlarında okuduğum öpüşmelere benzemiyordu, bana biraz iğrenç gelen ama doğru yapıldığında yarın hiç olmayacakmış gibi şortumu indirmeme neden olacağını hayal ettiğim ıslak türden bir öpücük değildi, ama bu öpücük ... gerçektir.

Dudakları benimkilerle birleşmişti ve hissettirdikleri karşısında dehşete düşmüştüm. Yumuşak ama serttiler ve bir şeyin her ikisi birden olabileceğini bilmiyordum. Dudaklarımda kıvrımlarını takip ediyorlardı, sanki sadece haritalarını çıkarıyormuş gibi.

Kollarım yanlarımda donmuştu ama vücudumun öne, duvardan onunkine doğru eğilmeye başladığını hissedebiliyordum. Yine de vücutlarımız birleşmedi, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Zaten yanmama saniyeler kalmıştı.

Jax başını benimkinden kaldırdı ve o zaman gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Yine de bakışlarını sıcak yanaklarımda, burnumun ucunda, dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Beni öptün," diye fısıldadım ve evet, bu aptalca bir ifadeydi ama kendimi oldukça aptal hissediyordum.

"Evet." Sesi daha derinden, daha hırçın geliyordu. Daha seksi. "Yaptım."

Gözlerimi zorla açtım ve Ateşli Adam Tugay'ının gayri resmi bir üyesine bakıyordum.

Eğildi, elini çenemden çekerken ağırlığını duvara yasladığı kolundan alıyordu. "Çok seksi ya da güzel bulmadığım kızları öpmem. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Beynimde tüy yumakları vardı. "Beni bir şeyi kanıtlamak için mi öptün?"

Hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Bir şeyi kanıtlamanın en hızlı yolunun bu olduğunu düşündüm."

Öyleydi. Bir noktayı kanıtlamak için beni öptüğü ve büyük olasılıkla öpücüğün arkasında başka bir şey olmadığı anlamına geldiği için gücenmeli miydim yoksa beni öperek benim çok ateşli ve güzel olduğumu düşündüğü için gurur mu duymalıyım bilmiyordum.

Ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden o duvarı iterken ben de duvara yaslandım. Yerinde yarı sırtarak uzandı ve kapıyı açtı.

Jax, "Bu barda bir daha asla böyle bir şey olmayacak," dedi ve sonra kapıdan çıktı.

Bunu bir söz verir gibi söylemişti - tutamayacağı bir söz ama yine de yapması gereken tatlı bir şeydi.

Gözlerimi tekrar kapattım ve çenemi göğsüme doğru eğerek nefes aldım. Üç hafta önce Shepherdstown'da Üç F'mle birlikte yaşıyordum, mezun olmak üzereydim ve bu bar aklımın ucundan bile geçmiyordu. Hayatım hedeflere odaklanmıştı: mezun olmak, hemşirelik alanında bir iş bulmak ve bu hedefe ulaşmanın faydalarını görmek.

Hepsi bu kadar.

Haftalar sonra her şey değişmişti. İşte buradaydım, Mona'nın yerinde annemi kaybetmişim, param yoktu, geleceğim tamamen belirsizdi ve Ateşli Adam Tugay'ının gayri resmi bir üyesi beni öpmüştü.

Bu konuda planlanmış bir şey yoktu ve bunların hiçbirisi benim özenle hazırlanmış Üç F planıma uymuyordu.

Ama o öpücük... bir noktayı kanıtlamak için olsun ya da olmasın, önemliydi. Gerçekten önemliydi. Ne de olsa bu benim ilk gerçek öpücüğümdü.

Pearl koridorda belirip beni eve götüreceğini söylediğinde milyarlarca nedenden ötürü minnettardım. Her ne kadar ne yaptığım konusunda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi oradan oraya sürüklenmekten nefret etsem de, Mack ve ardından Jax ile yaşadıklarımın sonu, bardan çıkıp kafamı kötü ve o kadar da kötü olmayan şeylerden arındırmaya karşı değildim.

Çantamı aldım ve Clyde'a veda ettim. Çıkarken kendime Jax'i aramamamı söyledim ve bu isteğimi iki saniye kadar dinlemeyi başardım. Kapıda, kalabalık bara bir göz attım. Jax orada Roxy ile birlikteydi. İkisi de müşterilerle ilgilenirken gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı.

Roxy başını kaldırdı, bana hızlı ve dalgın bir el salladı, ben de ona karşılık verdim.

Jax kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Bir tedirginlik ve çok daha sinir bozucu ve saçma bir şey göğsümü yaktı. Pearl'ü dışarıda takip ederken bu duyguyu bastırdım ve ertesi gün arabamı en kısa sürede geri almaya odaklandım.

Pearl beni eve götürürken boş boş sohbet etti, bir kez daha ona yol tarif etmeme gerek kalmadan. Ondandır hoşlandım ve muhtemelen annemle aynı yaşta olduğu için, annemin çöplükte gezinmeye karar vermemiş olsaydı böyle görüneceğini hayal ettim.

Pearl eve vardığında, ben dışarı çıkmadan önce beni durdurdu. "Ah, neredeyse unutuluyordum." Eski model Honda'sının koltuğuna yaslanarak bir tomar para çıkardı. "Kanat sipariş eden çocuklar sana bahşış bıraktı."

Ah, polis masası. Gülümseyerek parayı aldım, zaten normal bir bahşış için çok fazla olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Şimdi kışını içeri sok ve biraz dinlen." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Kapıyı ben açtım. "Dikkatli sür."

Pearl başıyla onayladı ve ben kapının kilidini açıp içeri girene kadar bekledi. Koridorun ışığını açarak içimi kaplayan nostaljik duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerim kapandı ve on altı yaşına geri döndüm, akşamı Clyde'la barda geçirdikten sonra eve geç dönmüştüm. Annemin kahkahasının sesini hayal etmeme gerek yoktu. Her zaman güzel bir kahkahası vardı - gürültülü ve gırtlaktan gelen, insanları kendisine çeken türden bir kahkaha, ama kahkahasının dezavantajı sık sık atmamasıydı. Güldüğünde de bu genellikle bulutları yalayabilecek kadar yüksekte uçuğu anlamına gelirdi.

O gece çok kötüydü.

Ev onun arkadaşlarıyla, muhtemelen evde gerçek çocukları olan ve sorumluluk sahibi olmaktan çok parti yapmakla ilgilenen diğer büyümüş çocuklarla doluydu.

Koridorda yürüdüm ve beş yıl önce orada ne olduğunu gördüm. Yabancı bir adam oturma odasında yere yığılmıştı. Annem kanepede, elinde içki şişesi; daha önce hiç görmediğim başka bir adamın yüzü annemin boynuna gömülmüş, bir eli de bacaklarının arasında.

Yerdeki adam hareket etmemişti.

Annem evde olduğumun farkına bile varmamıştı. Onunla ilgilenen adam fark etmişti ve beni *partiye* katılmam için çağırmışlardı. Gitmiştim.

ve orada yoklarmış gibi davranmak istemişti.

Ancak yerdeki adam bir saattir yerinden kıpırdamamıştı ve sonunda evdekilerden biri endişelenmeye başlamıştı.

Tanrı bilir ne kadar zamandır ölüydü.

Kanepenin yanındaki noktaya baktım, ürperdim çünkü adamı hâlâ orada görebiliyordum. Gömleksiz. Kirli kot pantolon. Yüzüstü yatıyordu ve kolları iki yanında garip bir şekilde duruyordu. İnsanlar göz açıp kapayıncaya kadar evi terk etmiş, annemle beni oturma odasında yerde yatan ölü bir adamla baş başa bırakmışlardı. Polis gelmişti. Pek hoş olmamıştı. Evraklar doldurulmuştu ama çocuk hizmetlerinden kimse gelmedi. Kimse gelmedi. Çok büyük bir sürpriz değildi.

Annem o olaydan sonra birkaç aylığına temizlenmişti. Güzel birkaç ay olmuştu.

Başımı sallayarak çantamı kanepenin üzerine bıraktım ve bu düşünceleri bir kenara ittim. Elim cebime attım, bir saç bağı aldım ve saçlarımı hızlıca topladım.

Kanepede bir gece daha geçirmek istemediğim ve üst katta kalmaya da niyetim olmadığı için sonunda pes ettim ve alt kattaki yatağın çarşaflarını çıkarıp üst kattaki çamaşır dolabında bulduğum battaniyeyle birlikte çamaşır makinesine attım. Beni durduran tek şey yatağın nispeten yeni görünmesiydi ve ondan yayılan şüpheli bir leke ya da koku yoktu.

Kendimi yorgunluk yerine enerji dolu hissederek annemin yatak odasını temizledim, çöp gibi görünen her şeyi kilerde bulduğum siyah çöp torbalarına attım ve sonra torbaları arka verandaya yerleştirdim. Daha önce kontrol etmediğim uzun şifonyerde ve makyaj masasında hiç kıyafet yoktu ve dolapta sadece birkaç kot pantolon ve kazak vardı. Yerde bulduklarım da tam bir gardırop sayılmazdı.

Annemin gerçekten yollara düştüğünün bir başka kanıtı.

Bu konuda ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Benden çalmış, hayatıma büyük bir darbe vurmuştu. Başkalarından da çalmıştı. Ve dışarıdaydı, ya kafayı yemişti ya da ne yaptığının farkında bile değildi.

Cebimden parayı çıkarıp otuz dolar saydım ve polislerin bıraktığı yirmi dolara ekledim. Bu miktar fazla görünüyordu ve muhtemelen hizmetimden çok acıma duygusuyla ilgiliydi, ama elli

ilk gecem fena değildi. Çantamı alt kattaki yatak odasına taşıdıktan sonra parayı cüzdanıma sakladım.

Yorgun bir şekilde iç çekerek yatağı topladım ve yanımda getirdiğim kıyafetleri kaldırdım. Hızlı bir duş aldım ve annemin "rahat" dediği banyoda kurulandım. Rahattı, çünkü bacaklarınızı açıp kollarınızı uzatırsanız lavaboya, küvete ve tuvalete dokunabilirdiniz.

Yatak odasına gitmek için döndüğümde, buğulanmış ayna dikkatimi çekti. Neden sonra ne yaptığımı bilmiyorum. Bu fikri aklımdan bile geçirmeyeli yıllar olmuştu ama öne doğru eğildim ve elimi aynanın üzerinde gezdirerek buğuyu giderdim.

Belki de olan biten her şeyin stresiydi. Belki de o adamın -Mack'in-barda söyledikleriydi. Belki de Jax ve onun öpücüyüydü. Muhtemelen öpücüktü ama bunun bir önemi yoktu çünkü yaptığım şeyi yapıyordum.

Kendime bakmaktan hep kaçınmışımdır, özellikle de hemen sonrasında ve ardından gelen birçok deri nakli boyunca. Dedğim gibi, aynada vücuduma bakmayalı yıllar olmuştu. Bu sadece kendime izin vermediğim bir şeydi.

Kendimi gerçekten bakmaya zorlarken alt dudağımı ısırdım. Bir an bile bakmadım ve bir sonraki nefesim göğüs kafesim ile boğazım arasında bir yere takıldı.

Köprücük kemiğim iyiydi, şeftali krem rengi bir tenim vardı. Harika bir cilt tonum vardı, makyaj yapmak ve göstermek için mükemmeldi. Üst göğsüm pürüzsüzdü. Sonra bakışlarım daldı.

Oradan her şey berbat bir Picasso tablosu gibi görünüyordu.

Yüzümü mahveden yara izinin aynısı sol göğsümü de ele geçirmiş, kabarıklığın tam üstünden, areola boyunca kesmiş ve meme ucumu kıl payı kaçırmıştı. Şanslıydım. Tek meme ucuna sahip olmak berbat olurdu. Gerçi kimse meme uçlarımı görmüyordu ama yine de kendimi Tek Meme Uçlu Calla olarak düşünmek istemiyordum. Diğer göğsüm iyiydi. İkisi de makul büyüklükteydi ama aralarındaki derinin rengi değişmiş, daha açık bir renk almıştı. İkinci derece yanıklar. Yara izi sadece pigment değişimiymiş ama bir de karnım vardı.

Birinin farklı ten rengi kumaşlar kullanarak bir araya getirdiği eski bir kanepeye benziyordum. Ciddiyim. Üçüncü derece yanıklar şaka değildi. Hem de hiç.

Derinin bazı kısımları koyu pembeydi, diğer kısımları gül rengine dönmüştü ve bunun dışında pürüzsüzdü ama yan tarafımdaki yara izlerinin kenarları kabarıktı. Bunu aynada görebiliyordum. Bir tür doğum lekesi gibi görünüyordu, ama etrafımda dönüp boynumu eğdiğimde sırtımı gördüm. Sağrı kemiğimin hemen üstünden kürek kemiklerime kadar olan kısım ön tarafımla aynıydı, ancak yara izleri daha kötüydü, derim sertleşmiş ve büzülmüştü, bazı bölgelerde neredeyse kırıışmıştı ve çok daha koyu bir renkteydi, neredeyse kahverengiydi.

Orada deri nakli yapılmamıştı.

Babam o zamana kadar gitmiş, dram ve keder içermeyen büyük bilinmezlikte kaybolmuştu. Liseden mezun olduğumda, Clyde'ın yardımıyla babamın izini bulmayı başarmıştım.

Yeniden evlenmişti.

Florida'da yaşıyordu.

Hiç çocuğu yoktu.

Ve onunla yaptığım bir telefon görüşmesinden sonra, baba/kız arasındaki bağı yeniden canlandırmak istemediğini anladım.

Sırtımdaki deri nakli zamanı geldiğinde o gitmişti ve annem de ... sanırım doktor randevularını unutmuş ya da umursamayı bırakmıştı.

Sıkıştığım yerden kurtulmak için havayı zorlarken gözlerimin arkası acıdı. Yanıkların verdiği acı hayatımda yaşadığım en kötü şeydi, en azından fiziksel olarak. Birçok kez, o kadar genç olmama rağmen, o saatler ve sonraki günlerde ölümü istemiştim. Yara izleri artık acıtmıyordu. Sadece bok gibi görünüyordlardı.

Arkamı dönerken gözlerimi kapattım ama hâlâ kendimi görebiliyordum. Bu hiç hoş değildi. Daha kötüsü de olabilirdi. Yanık katındayken daha kötülerini görmüştüm. Ateşle oynayan küçük çocuklar. Ateşli araba kazalarında yetişkinler. Derileri resmen erimişti. Bir de sıcaktan ya da dumandan dolayı yangından kurtulamayan *insanlar -çocuklar-* vardı. Daha kötüsü olabileceğini biliyordum ama ne yaparsam yapayım, ne kadar uzağa gidersem gideyim ya da ne kadar uzak kalırsam kalayım, yangın gecesi fiziksel ve duygusal olarak üzerimde iz bırakmıştı.

Ve bu anneme bir numara yapmıştı.

Öpüşmek.

Kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım.

Öpüşmek aptalcaydı. Brandon'a aşık olmak aptalcaydı. Jax Johnson'ı öpmek daha da aptalcaydı. Her şey aptalcaydı.

Aynanın önünden hızla uzaklaşarak üzerime bir çift pamuklu uyku şortu ve uzun kollu ince bir gömlek giydim. Nedense, yılın hangi zamanı olursa olsun, bu ev her zaman serin kalırdı ve geceleri düpedüz soğuk olabilirdi, bu yüzden ayak parmaklarımı sıcak tutmak için bir çift uzun çorap giydim.

Karnım guruldayarak mutfığa yöneldim ama bu yolculuk oldukça anlamsızdı çünkü kilerde sadece tuzlu kraker vardı. Kutuyu kaptığım gibi, arabamın durumu ne olursa olsun markete gideceğime ve elli doların bir kısmını yulaf ve erişte için harcayacağıma dair kendime söz verdim.

Bayat olmadığını umduğum bir paket krakeri ve dün akşamdan kalan çayı oturma odasına götürürken, ön kapının çalındığını duyunca irkilerek durdum.

Elimdeki kraker paketini kanepenin minderine bıraktım ve duvardaki saate bakmak için döndüm. Eğer saat doğruysa, neredeyse sabahın biriydi, o zaman ne olacaktı ki?

Kıpırdamadan dururken kapının tekrar çalındığını duyunca irkildim. Gergin bir şekilde döndüm ve sessizce dar ve kısa koridora doğru koştum. Gerinerek gözetleme deliğinden baktım.

Kaşlarımı çattım.

Görebildiğim kadarıyla orada kimse yoktu. Ellerimi kapıya bastırarak gözetleme deliğinden baktım. Veranda boştu.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım.

Deliriyor olabileceğimi düşünerek geriye doğru sallandım ve kapının kilidini açtım. Bir adım kadar açınca hatamı hemen anladım. Veranda boş değildi. Adam oturuyordu ve aniden ayağa kalkarak kalbimin acıyla kaburgalarımın çarpmasına neden oldu.

Loş ışıktaki adamı görebildiğim kadarıyla pek iyi değildi. Uzun boylu ve çok zayıftı, omuz hizasında sarı saçları tel tel ve yağlıydı. Yüzü zayıftı ve dudakları çatlamıştı. İğrençti. Başka bir şey görmek istemedim. Kapı kolunu tutarak geri çekildim, tam kapıyı kapatacaktım ki iri bir elini kapıya çarptı.

"Mona'yı görmem gerek," diye cızırtılı, kuru bir sesle mırıldandı.

"O burada değil. Üzgünüm." Kapıyı tekrar kapatmaya başladım, ama bir bacağını içeri soktu ve sonra itti - yapabileceğini düşündüğümünden daha sert itti, beni fırlattı

Geri. Duvara çarptım ve başımın arkası çatladı. Kapı üzerime doğru uçup alnıma çarptığında hızla artan bir acı parlaması oldu.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım.

Yağlı adam içeri girdi ve iğrenç bir böcek gibi ezildiğim yere baktı. "Özür dilerim," diye homurdandı, kapıyı üzerimden çekip aldı ve aşınmış bir motorcu botuyla tekmeleyerek kapattı. "Mona'yı görmem gerek."

Avucumu başımın yan tarafına bastırırken birkaç kez göz kırptım. Bir an için kuşları gördüğümü sandım.

"Mona!" diye bağırdı adam, koridorda ilerlerken.

Yüzümü buruşturarak elimi bıraktım ve tam adam oturma odasına girdiğinde doğruldum, hâlâ annemin adını sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacaktı gibi bağırıyordu.

Koridorda aceleyle ilerledim, hâlâ biraz şaşkınlık içindeydim. "O burada değil."

Yağlı Adam kanepenin önünde durmuş, omuzlarını kamburlaştırmıştı. Daha parlak ışıktaki, gördüğüm şeyi gerçekten görmek istemedim. Adam kirliydi; gömleği ve kot pantolonu. Kolları çıplaktı, içleri kırmızı, buruşuk izlerle kaplıydı.

Kahretsin.

İzler.

Yağlı Adam'ın kafası iyiydi.

Bolca bok.

"Mona burada değil," diye tekrar denedim, kalbim yüksek vitesse geçti, bu da şakağımdaki ağrının minyatür bir kırıcı gibi hissedilmesine neden oldu.

Bana döndü, çenesi çalışıyordu. "Bana borçlu." Her yerde ve ayakkabılarımda bolca bok vardı.

Yağlı Adam bana döndü, gözleri soluk maviydi ve odaklanmamıştı. Beni gördüğünden bile emin değildim. "Burada bir bok var. Biliyorum var."

Gözlerim büyüdü. Burada bir bok olmasa iyi olurdu.

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip yatak odasına doğru ilerledi. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Doğrudan yatağa yönelip temiz çarşafı ve battaniyeleri yırtarken yanıt vermedi.

"Hey!" diye bağırdım.

Yine de ellerini yatağın altına sokup ters çevirirken beni görmezden geldi. Hiçbir şey bulamayınca bir dizi küfür savurdu.

Bu hiç iyi değildi ve hızla kontrolden çıkıyordu.

Ona doğru yürümeye başladım, ama o kolunu kaldırdı ve "Geri çekil lan!" diye homurdandı.

Midem bulandı ve o şifonyere gidip katlanmış giysilerimi çıkardıktan sonra dolaba yöneldiğinde geri çekildim. Küçük bir mucize eseri, düzelttiğim odayı yerle bir ettikten sonra çantamı almaya gitmedi.

Sonra banyonun girişinde durdu, sırtı dikleşti. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Kahretsin." Yağlı Adam döndü ve merdivenlere doğru koşarak yatak odasından çıktı.

Olamaz. Hangi cehenneme gittiğini sanıyordu? Ellerim titreyerek döndüm ve önüne geçerek merdivenleri kapattım. "Üzgünüm ama o burada değil. Nerede olduğunu ya da ne aradığını bilmiyorum ama yapman gereken-"

Bir elini göğsümün ortasına koyarak beni geriye itti ve sonra yüzüme doğru geldi. Dişleri sararmıştı, bazıları tamamen çürümüştü ve nefesi günlük çöp gibi kokuyordu. Boğazımda safra yükseldi.

"Bak, kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama seninle bir sorunum yok," dedi. "O yüzden beni kendinle sorunlu hale getirme. Tamam mı?"

Zorla başımı salladım. Onunla bir sorun yaşamak istemiyordum.

"Anladım

o."

Bir an bana baktı ve sonra bakışları sol tarafıma kaydı.

Yanak. "Sen Mona'nın çocuğusun, değil mi?"

Cevap vermedim çünkü cevap verirsem bunun onunla bir sorunum olduğu anlamına gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

"Senin için berbat bir şey," dedi ve sonra elini bıraktı. Yağlı Adam merdivenleri tırmandı.

Sağduyuma karşı gelerek onu merdivenlerden yukarı çıkarken takip ettim ve çatı katındaki yatak odasına -eski yatak odama- girdim. Yağlı Adam ne aradığını biliyordu. Doğruca dolaba gitti ve kapıyı öyle sert bir şekilde açtı ki menteşelerinin yerinden çıkmamasına şaşırdım. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve dar alana doğru eğildi. Nefesimi tutarak arkasından yaklaştım, komodinin üzerindeki lambayı alıp onu bayıltmalı mıyım diye düşündüm.

Yağlı Adam ayakkabı kutularını fırçalayarak içeri uzandı ve homurdanarak geri çekildiğinde ne yaptığını göremedim. Duvardan bir parçayı kenara fırlattı; kesilip çıkarılmış bir parçaydı ve muhtemelen bir bölmeyi saklıyordu.

Olamaz.

Yağlı Adam dolaptan çıkıp tökezleyerek ayağa kalkarken, "İşte bu," diye nefes aldı. "Büyük ikramiye. Lanet olası ikramiye."

Bakmak istemedim ama bakmak zorundaydım. Yağlı Adam'ın elinde bir değil, en az sekiz tane kilitli poşet vardı; poşetler bana topaklanmış esmer şekeri hatırlatan kahverengi bir şeyle doluydu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Yağlı Adam beni duymadı. Elindeki poşetlere bakıyordu, sanki birini yırtıp açmasına ve yüzünü pisliğin içine sokmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Evde uyuşturucu vardı, eski yatak odamın dolabında gizli bir yere saklanmış uyuşturucu. Esrar ya da nispeten zararsız başka bir şey değil, ama gerçekten kötü ve gerçekten pahalı bir şey olduğuna bahse girerim.

Yağlı Adam varlığını unutmuş gibiydi, bu da benim için gayet iyiydi. Merdivenlerden aşağı indi ve birkaç saniye sonra ön kapının çarparak kapandığını duydum ve sıçramama neden oldu.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlamadan önce ne kadar süre yatak odasında durup açık dolap kapısına baktığımı bilmiyorum. Aşağıya, yatak odasına indim ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Clyde'ı ararken ellerim titriyordu.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "İyi misin, bebeğim?"

Geç olmuştu ve muhtemelen hâlâ bardaydı. "Bir adam buradaydı." Bir duraklama oldu, sonra sesi iyice alçaldı ve ciddileşti.

"Ne oldu?"

Ona her şeyi aceleyle anlattım ve sonra bana kapının kilitli olduğundan emin olmamı -iyi nokta- ve kıpırdamadan durmamı söyledi. Buraya geliyordu. Şu anda yapabileceği bir şey yoktu ama yine de minnettarım. İtiraf etmeliyim ki korkmuştum. Hem de çok korkmuştum.

Annemin yatak odasındaki dolap kapısının kapalı olduğundan emin oldum, sadece Clyde olmasına rağmen makyajımı tazeledim ve sonraki yirmi dakika kadar kanepede oturup telefonu göğsüme bastırdım, ta ki ön kapı hızlı ve gürültülü bir şekilde çalınana kadar.

Gözetleme deliğini tekrar kontrol ettim ve bu sefer dışarıda birini gördüm - zaten aşırı çalışan kalbimi kalp durması bölgesine gönderen birini. Jax kapının diğeri tarafında duruyordu.

Dokuz

Ön kapıyı açtığımda Jax'in ağzından çıkan ilk şey "Aklından ne geçiyordu?" oldu.

Benim daha iyi bir sorum vardı. "Burada ne işin var? Clyde'ı aradım."

"Clyde da bana söyledi, o yüzden buradayım." İçeri itti, kapıyı çekti ve kapıyı iterek kilitledi. "Soruma cevap vermedin."

Aniden fuayede duranın Jax olduğu gerçeğini henüz kabullenememişken yavaşça göz kırptım. "Ne sorusu?"

"Gecenin bir yarısı ne diye kapıyı açtın ki?" "Oh. Önce gözetleme deliğini kontrol ettim, biliyorsun."

Jax bana baktı.

"Ve ben kimseyi görmedim," diye kendimi savundum.

Belirgin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şunu doğru anlamama izin verin. Ön kapınızın çalındığını duydunuz, gidip gözetleme deliğini kullandınız ama kimseyi göremeyince 'Aman ne olacak, kapıyı açayım' mı dediniz? Birinin saklanıyor olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

Vay canına, kızgın görünüyordu ve sesi de kızgındı, ama benim pembe kırmızı kıcımlı öpebilirdi. "Adam saklanmıyordu. Oturuyordu."

Kara kaşları havaya kalktı. "Kapıyı açtığında bunu biliyor muydun?"

"Şey, hayır, ama-"

"Peki, neden kapıyı açtın?" diye tekrar sordu, gözleri kararmıştı.

"Bak, kapıya cevap vermenin aptalca olduğunu anlıyorum." Elim cep telefonumun etrafında sıkılaştı ve diğer yumruğumu göğsüne vurmak istedim. "Düşünmüyordum."

"Hadi canım," diye homurdandı.

Gözlerim kısıldı. "Anladım. Bunu sürekli belirtmene gerek yok."

"Tanrı aşkına Calla, sana annenin nasıl bir pisliğe bulaştığını anlattım ve burada kalmamanı söyledim. En azından gecenin bir yarısı kapıyı açmayabilirsin."

Uzanıp hâlâ nemli olan saçlarımı sağ kulağımın arkasına doğru tararken derin bir nefes aldım. "Anladım. Mesajınızı elden ilettiğiniz için teşekkürler. Artık ..." Sözlerimi yarıda kestim, gözlerim büyüdü.

Gözlerine korkutucu bir bakış girdi ve sonra tam önümdeydi, gecenin erken saatlerinde ofiste olduğu gibi hareket ediyordu. Geri çekildim, duvara çarptım ve gidecek başka yerim yoktu. İki parmağının ucu sağ şakağımın altına hafifçe bastırdı. Sorunlu ve fırtınalı bakışları o bölgeye sabitlenmişti.

Kalbim, Yağlı Adam'ın eve girdiği zamanki kadar hızlı çarpıyordu. "Jax . . . ?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Sana vurdu mu?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"O zaman şakağına ne oldu? Kızarmış ve şişmiş." Sesi buz gibi ve sertti.

"Kapıydı. Kapıyı itip açtığımda, ben yolunun üzerinde duruyordum." Gözlerinde öfke parladı ve çenesi gerildi. "Aslında bana zarar vermeye çalışmadı, Jax. Sadece bu evde ne olduğunu öğrenmek istedi."

Çenesindeki gerginlik azalmadı ve tek bir nefes bile almadığımı düşündüğüm uzun bir an geçti. "Sen iyi misin?"

Bakışlarımız kilitlendi. "Evet. Sadece beni sarstı. Bunu beklemiyordum." Beni uyardığı şeyi düşününce aptalca gelmişti. "O şeylerin evde olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum." Sesi alçaldı, yumuşadı ve bana uzun uzun baktıkça göğsümde bir düzine kadar uyarının ateşlenmesine neden olan küçük çırpıntılar arttı. "Clyde ona adamın bir şeyler bulduğunu söylediğini söyledi?"

Başımı salladım. "Evet. Üst katta, eski yatak odamda. Dolapta."

"Kahretsin," diye mırıldandı, açıkça iğrenmişti. Parmakları yavaşça başımın yanından ayrıldı ve sonra dönerek evin derinliklerine doğru ilerledi. Bir an öylece durdum, telefonu tutan elim göğüslerimin arasında sıkıca duruyordu. Sonra kendimi duvardan uzaklaştırdım. Neden Clyde yerine Jax'ın geldiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu, onu takip ettim.

Merdivenleri yarılamıştı ve o gelene kadar ikimiz de konuşmadık. dolabın önünde çömelmiş, elinde alçıpan parçasını tutuyordu.

"Tam olarak ne aldığını gördün mü?" diye sordu.

"Kahverengi şekere benzeyen birkaç torba bir şey vardı. Sanırım o değildi."

"Siktir," diye mırıldandı, dikkati dağılmış gibiydi. "Kulağa eroin gibi geliyor. Küçük torbalar mı büyük mü?"

Eroin. Tanrım, annem şimdi de bu boku mu yapıyordu? "Küçük derken ne demek istiyorsun? Sandviç torbası büyüklüğünde mi?"

"Hayır." Ayağa kalkıp bana doğru dönerken bir kahkaha attı. "Bir sandviç torbası eroin küçük sayılmaz. Bu kadar küçük mü?" Parmağını ve başparmağını kaldırarak aralarındaki boşluğu birkaç santime çevirdi. "Buna ne dersin?"

"Birkaç tane Ziploc poşeti vardı, Jax. Yaklaşık sekiz tane vardı ve hepsi doluydu." Yüzü karardığında kalbim küt küt atmaya başladı. "Bu ... bu kötü, değil mi?"

"İşte bu." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O çantalarda bir kilo ya da daha fazla olabilir mi gibi geliyor. Ve tarifine bakılırsa, siyah katran eroinine benziyor."

Aldığım dersler nedeniyle bir kilonun ne olduğunu biliyordum ama bunun uyuşturucu dünyasında neye karşılık geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Siyah katran mı?"

"Duyduğuma göre daha pahalı bir şeymiş."

Duvarlar aniden yer değiştirdi. "Ne kadar pahalı?"

"Kahretsin. Kilosu yetmiş bin ila yüz bin arasında değişiyor," diye açıkladı derin bir nefes alarak. "Gerçekten ne kadar saf olduğuna bağlı - yüksek kaliteli bok olup olmadığına. Birkaç milyon bile edebilir."

"Aman Tanrım." Dizlerimin bağı çözüldü. "Bunları nereden biliyorsun?"

Bakışları benim üzerimdeydi. "Birkaç kez aynı mahallede bulundum." "Eroin mi kullandın?"

"Kesinlikle hayır." Ayrıntıya girmedi. "Bana bu adamın neye benzediğini anlat." Yağlı Adam'ı tarif etmeyi bitirdikten sonra Jax daha da gergin görünüyordu. "Aldığı şeyin onun malı olduğundan şüpheliyim. Mona'nın olduğunu da sanmıyorum."

Midem bulandı. "Sence biri için mi tutuyordu?"

Başını salladı. "Dua edelim de bu adam, onun için tuttuğu kişi olsun. Değilse ..."

Tanrım, ne demek istediğini anlamak için uyuşturucu kralı olmama gerek yoktu. Eğer annemin elinde bu kadar değerli bir uyuşturucu varsa, sahibi eninde sonunda onu aramaya gelirdi ve uyuşturucu gittiğine göre, annemin başı belada olmanın ötesindeydi. Boğuluyordu. Tek umudum, Jax'in de söylediği gibi, o pisliğin Yağlı Adam'a ait olmasıydı. Tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi.

Aşağı inerken, telefonum elimde çaldı. Kaldırdığımda arayanın Clyde olduğunu gördüm. "Alo?"

"İyi misin bebeğim?" diye sordu derin, çakıllı sesi. "Evet."

"Jax orada mı?"

"Evet."

Uzun bir nefes verdi. "O iyi bir çocuk. Seni koruyacaktır."

Sadece Clyde'ın sözleri yüzünden değil, Jax'in yatak odasında Yağlı Adam'ın etrafa saçtığı, aralarında birkaç çift iç çamaşırının da bulunduğu eşyaları topluyor olması yüzünden de kaşlarımı çattım. "Clyde Amca. Benim gitmem gerek."

"Ciddiyim bebeğim, sana iyi davranacak," diye devam etti Clyde ve sözleri göğsümdeki çarpıntının eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönmesine neden oldu. "Beni duyuyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Seni duyuyorum." "Güzel. Sabah beni ara.

Tamam mı?"

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve kalbim göğsümde hoplayıp zıplayarak yavaşça yatak odasına girdim. Kapının hemen önünde durdum. "Jax, ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Yatağı düzeltti. "Odayı yeniden düzenleme fikrinin bu olduğundan şüpheliyim."

"Hayır, ama ben halledebilirim. Sen-"

"Yardım ediyorum, o yüzden benimle bu konuda tartışma." Eğilip bir çarşaf aldı ve bana doğru fırlattı. "Ve bu gece burada kalacağım."

Çarşaf yere düştü. "Ne?"

"Ben seninle kalıyorum." Diğer çarşafı yatağa yerleştirmeye başladı. "Kanepede yatabilirim." Kalın kirpikleri kalktı ve gözleri tekrar sıcak kahverengiye döndü. "Ya da burada kalabilirim. . ."

Söyleyecek sözüm yoktu.

Bir yığın halinde duran diğer çarşafı aldı ve yatağı bitirip etrafa saçılmış kıyafetleri toplamaya geri dönerken öylece durdum.

Bir avuç dolusu renkli, ipeksi eşyayı eline aldığıında kendime geldim.

Hışımınla yanına gittim ve iç çamaşırlarımı elinden kaptım. "Burada kalmayacaksın."

"O zaman benimle kalmaya geliyorsun."

Bunu algılayabilmem için bile bir dakika geçti. "Seninle kalmıyorum."

"Ve sonra seninle kalıyorum." Ben iç çamaşırlarımı çekmeceye tıktırırken o da yerdeki kıyafetlerimden kalanları toplamaya başladı. "Bu ev güvenli değil, özellikle de kapıyı rastgele haydutlara açıyorsan _."

"Kapıyı bir daha açmayacağım!" diye bağırdım.

Şifonyerin çekmecesini kapatırken durakladı, doğruldu ve bunu yaparken dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Ne giiyorsun?"

"Ne?" Kendime baktım. Gömlek siyahtı, sutyeni de vardı, Tanrı'ya şükür, çünkü göğüs dekolteli olmak istemiyordum ve uyku şortu da yumuşak bir pembeydi. "Giydiklerimin nesi yanlış?"

"Hiçbir şey." Sırıtarak çekmeceyi kapattı. "Çoraplar gibi. Çok şirin. Çok tatlısın."

Çoraplar mavi ve pembe ekoseliydi ve çok sevimliydiler. "Teşekkürler," diye mırıldandım, düşüncelerimi istila eden hoş bir vızıltıyla dikkatim dağılmıştı. Ki bu kötüydü. Çok kötüydü. Çok, çok kötü, çünkü hiçbir şeyin vızıldamasına gerek yoktu. Vızıltıyı gelecek haftaya erteledim. "Kalmıyorsun-"

"O zaman bana geliyorsun? Harika."

Şakaklarım çarpmaya başladı. "Senin evine gitmiyorum."

Jax yatağın ayak ucuna, yastık dağının yanına taşındı. Annemle ilgili hiç değişmeyen tek şey buydu. Yatakta her zaman en az beş yastık bulundururdu ve yastıklar hiçbir zaman bir aydan daha eski olmazdı. "Her zaman böyle tartışmacı mısın?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Her zaman böyle otoriter misin?"

Bana doğru bir sırıtış attı. "Tatlım, daha patronu görmedin."

"Yaşasın..." Onu heyecansız caz parmaklarımla kutsadım.

Sırıtarak iki yastık kaptı ve yatağın etrafında döndü. Uzun bacaklı adımları onu bana doğru getirdi ve yüzümden sadece birkaç santim ötede durdu. "Bana istediğin kadar burada kalmamamı söyleyebilirsin. Bağır. Parmaklarını oynat bana. Her neyse. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü ben

Beni bu evden çıkarabileceğinden ciddi şüpheliyim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözlerimin açıldığını hissettim. Evet, ne dediğini anlamıştım ve bu hoşuma gitmemişti, bu yüzden taşaklarına tekme atsam ne *dediğimi* anlamasına yardımcı olur mu diye düşündüm.

Jax çenesini aşağı eğdi ve bunu yaparak dudakları benimkilerle aynı nefes alma alanına girdi. Bir ateş karıncası ordusu gibi tenimde dolaşan tahrişe rağmen kalbim göğsümde zıpladı. "İçten içe benim neden burada olduğumu ve Clyde'ın neden burada olmadığını anladığımı biliyorum."

Aslında söylemedim. Ona bunu söylemeye başladım, ama sonra devam etti.

"Ne kadar uzun süre kalacaksan güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Hafifçe yana kaydı, bunu yaparken başını da yana eğdi. Bir kalp atışı geçti ve gözleri benimkilerle kilitlendi. "Ve burada tek başına olmak güvenli değil, bu yüzden senin için güvenli hale getireceğim."

Şimdi ayrılmış dudaklarımın arasından bir nefes çıktı. Aniden bir dürtü yükseldi. Bedenim onunkine doğru eğilmek istedi. Lanet olsun. Bu şimdiye kadarki en garip şeydi. Daha önce hiç bir erkeğe yaslanmak istememiştim. Bu ihtiyaç hakkında okumuştum ama buna hiç inanmamıştım. Ama ona yaslanmak ve yakın olmak güvende hissettirecekti. Arzu beni sertleştirdi ve daha da kötüsü, vücudunun sıcak olacağını ve tüm doğru ve ilginç yerlerde sert olacağını biliyordum.

Düşüncelerim yanlış yola sapmıştı.

-Ama engel olamadım. Jax ... imkansız, dokunulmaz gibi görünen bir şekilde güzeldi ve ayrıca harika kaşları vardı. Cidden. Dalgalı saçlarından daha koyu. Doğal olarak eğikti. Çarpıcıydı. Sadece kaşlardı ama çok seksiydiler.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Yüce Tanrım, bunu düşünerek büyük bir günah işlemiş olabilirim ama o Cam 2.0 gibiydi.

Çünkü Jax hakkında bildiklerime göre iyi, gerçekten iyi biriydi, bu da onu zihinsel sağlığım için çok tehlikeli yapıyordu, ama onun için delirmenin eğlenceli bir macera olacağını hayal ediyordum.

Böyle bir şeyden sonra muhtemelen iyileşemeyeceğimi biliyordum.

Ama neredeyse dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum. Beni daha önce öptüğünde, kısa ve bir noktayı kanıtlamak için öpmüştü, ama şimdi onları hissedebiliyordum.

Gözlerinde derin ve sıcak bir şey kıpırdandı ve ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim. Tanrım, tumbul bebek İsa'ya dua ettim.

yapmadı. Kirpiklerini indirdi ve bakışlarının ağırlığından dudaklarım karıncalandı. "Evet, sanırım beni anlamaya başlıyorsun." Sonra kasıla kasıla yanımdan geçti.

oturma odasına.

"Bir yetişkine ihtiyacım var," diye mırıldandım, yavaşça arkamı döndüğümde onu oturma odasındaki kanepenin yanında gördüm.

"Oh, unutmadan-"

"Konuyu değiştirme!" Ayağımı yere vurdum ve bununla da gurur duydum.

Omzunun üzerinden bana baktı, kaşları kalkıktı. "Az önce ayağınızı mı yere vurdun?"

"Belki" diye mırıldanırken yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. Jax'in dudakları kıpırdadı. "Çok şirin."

"Bu hiç şirin değil! Ve sen burada kalmıyorsun. Ve ben-"

"Ve yarın sabah bara gittiğinde beni eve bırakacaksın," diye bitirdi sözlerini, kanepenin önünde durarak.

"Gitmiyorum..." Sözleri kafama dank edince çılgılığım kayboldu. "Ne?"

"Yarın bir araca ihtiyacım olacak," diye tekrarladı, yastıkları bırakarak kanepenin bir koluna yaslanmıştı. "Arabayı buraya ben getirdim. Ön cam tamir edildi."

Ona o kadar uzun süre baktım ki muhtemelen bende bir sorun olduğunu düşündü ve sonra yanından hızla geçip televizyonun yanındaki pencereye gittim. Perdeleri çektim ve işte oradaydı, Focus'um garaj yolunda oturuyordu.

"Dur tahmin edeyim. Kablo yok mu?" diye sordu Jax.

"Ne?" Pencereden dışarı baktım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Televizyon mu? Mona muhtemelen kablolu yayın faturasını ödememiştir." Uzaktan kumandaya benzeyen bir şey sehpanın üzerine düştü. "Benim evimde kablolu yayın var. HBO. Starz. Sadece söylüyorum."

Onunla yüzleşirken boğazımda bir düğüm vardı. "Ön cam için sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey."

"Bunun için sana ödeme yapmalıyım. Bu senin bana fast food almanla aynı şey değil. *O kadar* meteliksiz değilim. Ödeyebilirim."

"Parasını ben vermedim." Bana bakarken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Dediğim gibi, adam -adı Brent- bana bir iyilik yaptı. Ön camın icabına baktı. Ücret almadı."

"Sana bir iyilik borcu mu vardı?" Aptalca tekrarlardım. "Sen mafyadan mısın?"

Başını arkaya eğdi ve karnımın dönmesine neden olan derin, gürleyen bir kahkaha attı. "Hayır."

Gülüşünü sevdim.

Pencereden uzaklaşırken birdenbire ... hissettim. Nasıl hissettiğimi bilemedim. Rahatlamış mı? Gergin mi? Şaşırmış mı? Bunların hepsini aynı anda hissettim ama hediye edilen atın ağzına bakılmaması gerektiğini biliyordum. "Teşekkür ederim."

Geniş omuzlarından biri kalktı. "Önemli bir şey değil." "Önemli."

Bir an geçti. "Yorgun musun?"

Hayır. O kadar gergindim ki, kemiklerim ve kaslarım derimden çıkacakmış gibi hissediyordum, ama yalan söyledim ve evet dedim, çünkü onunla daha fazla aynı odada kalabileceğimi düşünmüyordum. Gözlerimin arkasında kontrol altına almam gereken bir yanma vardı.

Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve sonra kanepeye çöktü. Ben küçük çamaşır dolabına doğru yürüyüp daha önce gördüğüm diğer battaniyeyi çıkarırken başka bir şey söylemedi. Yanına gidip kanepenin ondan en uzak koluna yerleştirdim.

"Bu arada ..." Jax bana, ona doğru döndüğümde ayak parmaklarımın çoraplarımın içinde kıvrılmasına neden olan o yarım sırtışı yaptı. "Bu şort ve bu bacaklar? Mükemmel."

Sırt üstü dönerek, geniş gözlerle baktım. Yatak odasının penceresini örten ince panjurlardan birkaçı kırılmıştı, bu yüzden ay ışığının ince dilimleri tavanda cilveleşen parmaklar gibi yayılıyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca dönüp durdum, beynimi kapatamıyordum. Her hareket ettiğimde yatak biraz gıcırdıyordu. Ya da belki çok. Bana çok gürültülü geliyordu ama kalbim de kulaklarıma kan pompalıyordu.

Jax kanepede yatıyordu, yatak odasından sadece birkaç adım ötede. Ve beni daha önce öpmüştü. Ve ön camımı tamir ettirmişti. Bacaklarımın ve şortumun *mükemmel* olduğunu söylemişti.

Bacaklarıma bu kadar ilgi duymasının sebebi neydi?

Yüzüstü yatarken yastığa doğru inledim. Bacaklarıma bir önemi olmamalıydı. Belli ki önemli değildi ama ben onun sürekli bacaklarıma odaklanmasına takılmıştım. Benimle ilgili başka şeyler de vardı, yüzüm gibi daha dikkat çekici şeyler. Bacaklarım değil.

Ama beni *öptü* ve yan odadaydı, tam oradaydı ve dudaklarım yine karıncalanıyordu. İlk öpücüğüm - yirmi bir yaşında ilk öpücüğümü yaşamıştım. Nihayet. Ve bunun gerçek bir öpücük olduğundan bile emin değildim.

"Tanrım," diye inledim yastığa doğru.

Artık Jax'i düşünmemeye karar vererek yan döndüm, çünkü bu cidden anlamsızdı. Düşündüğüm bir sonraki şey eroin oldu. Bir sürü eroin. Belki yüz binlerce dolar değerinde. Gerçekten ne kadar eroin vardı? Sokaklarda mı? Kaç kişinin hayatını etkilemiş ve mahvetmiş olabilirdi? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Ve bu evdeydi, annemin evinde.

Huzursuzluk midemde kıvrılıp zehirli bir duman gibi yayılırken gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi de böyle şeyler mi yapıyordu?

Tamam. Bunu düşünmek de iyi değildi. Zihnim birkaç keyifli an için boştu ve sonra okulu düşünmeye başladım. Okul harcımı nasıl ödeyeceğime dair ilk panik biraz azalmıştı ve federal yardım alacağımı biliyordum. Kredi kullanmıyorlardı ama bu her şeyi düzeltmiyordu. Geri döndüğümde garsonluk işi bulmam gerekiyordu çünkü faturaları ödemek için paraya ihtiyacım vardı. Bu berbattı çünkü hemşirelik okulunun son birkaç dönemi gülünç derecede zor geçecekti. Ve okulu bitirmek geri kalan saçmalıkları - borç, kötü kredi ve diğer her şeyi- düzeltmedi.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve artık bunu düşünmek istemiyordum çünkü yapabileceğimin en iyisini yapıyordum. Bugün elli dolar kazandım ve bu hiçbir şey kazanmamaktan daha iyiydi.

Elli dolar.

Tanrım.

Sırt üstü yuvarlandım ve bu pozisyon beş dakika kadar sürdü. Bu berbattı ve tekrar hareket ettim, bu sefer diğer tarafıma, banyoya bakacak şekilde yerleşirken donup kaldım.

Yatak odasının kapısının eski menteşeleri yavaşça itilerek açıldığında gıcırdadı. Nefesimi tuttum. Sırtım kapıya dönüktü ama gelenin Jax olduğunu biliyordum. Onun varlığı neredeyse odadaki oksijeni emiyordu.

Ne yapıyordu? Savurmam onu uyandırdı mı? Muhtemelen, çünkü yatak odasının kapısı tam olarak kapanmıyor, kapı ile eşik arasında yarım metrelik bir boşluk bırakıyordu. Menteşelerde bir sorun vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ve önemi de yoktu.

Döşeme onun ayak sesleri altında gıcırdadı.

Aman Tanrım.

"Calla?" Sesi yüksek değildi ama yine de gök gürültüsü gibiydi.

Uyuyormuş gibi mi yapmalıyım? Bunun aptalca olduğunu düşünerek gözlerimi sıkıca kapattım ama yine de denemeye hazırdım.

"Uyumadığımı biliyorum."

Lanet olsun.

Yine de bir şey söylemedim çünkü konuşamayacağımdan oldukça emindim. Yavaşça gözlerimi açtığımda tüylerim diken diken olmuştu. Üzücü ama gerçek, daha önce aynı odada bir erkekle hiç yatağa girmemiştim. Tam olarak doğru sayılmaz. Üniversiteden sınıf arkadaşım Jacob bir keresinde benim yataktanemde kalmıştı ama bu şimdikiyle aynı şey değildi.

Zemin yine gıcırdamadı ama yatak onun ağırlığıyla aniden alçaldı. Uyuyormuş gibi yapmayı unut. Bedenim buna izin vermiyordu. Dirseğimin üzerinde doğruldum, boynumu geriye doğru büküm, gözlerim kocaman açılmıştı. Gümüşü ay ışığında yüksek elmacık kemiklerinin uçlarını ve vücudunun şeklini görebiliyordum. Bu fazlasıyla yeterliydi.

"Ne yapıyorsun?" Sesim utanç verici derecede tiz çıkıyordu.

Jax kalçasına yaslanmış, elini benimkinin yanındaki yatağa dayamıştı.

"Uyumuyordun."

"Evet, öyleydım." Berbat bir yalancıydım.

"Sanırım son bir saattir bu yatağın içinde hareket etmeni dinliyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama kalbim çelik bir davula dönüşmüştü.

"Ve itiraf edeyim, oldukça dikkat dağıtıcı." Gölge odada daha da yaklaştı ve ben gerildim.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Kıkırdaması derin ve alçaktı. "Özür dilemene gerek yok. İyi anlamda dikkat dağıtıcıydı."

Zihnimde bunu tekrarladıktan sonra, bunun ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. "Normalde uyumakta bu kadar zorlanır mısın?"

"Ha?"

"Uyumak," diye tekrarladı ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

"Normalde bu konuda zorlanır mısın?"

Normalde bir konuşmayı idare etmekte bu kadar zorlanır mıyım? Dudağımın iç kısmını ısırdım ve başımı salladım. "Geri gelene kadar değil

burada."

Jax bir süre yanıt vermedi ve sonra, "Seni anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?" Şaşkınlık içimi kapladı.

"Evet, eve ilk geldiğimde -buraya değil ama eve- uykuya dalmakta ve gece boyunca uykuda kalmakta çok zorlandım. Burada çok fazla şey oluyor." Bir elini başının olduğu yere doğru kaldırdı.

Sağduyu bana ona yatağımdan defolup gitmesini söylemem gerektiğini ya da yatağımdan hızla çıkıp aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini söylüyordu ama merakım beni alt etti. "Nereden eve?"

Bir duraklama daha oldu ve sonra tekrar yer değiştirdi; sırt üstü yattı, başı benimkinin yanındaki yastıkların üzerindeydi. Sırt üstü, yanımda, benim de içinde olduğum bir yatakta! Bu da neydi böyle? Kalbim hoplayıp zıplarken dilim damağıma yapıştı ve sonra midemdeki çırpıntı her türlü heyecana dönüştü.

"Yurtdışındaydım," dedi ve neden bahsettiğini hatırlamam bir anımı aldı.

Beynim bunu çözdü ve sadece tek kelimelik bir yanıt buldum. "Denizaşırı mı?"

"Neden uzanmıyorsun, ben sana anlatayım?"

Uzanmak mı? Yatağa mı? Onunla mı? Hayatta olmaz. Asla, Jose. Bu pozisyonda donup kalmıştım. Olmaz. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Hadi," dedi yumuşak bir sesle, beyin hücrelerime komik şeyler yapan, onları mikrodalgaya tereyağı koyar gibi eriten türden bir ses tonuyla. "Uzan, Calla. Rahatla."

Bunu söyleme şekliyle ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama sol kolum altıma çöktü ve bildiğim bir sonraki şey, sağ yanağımanın yastığa yapıştığı.

Sesi büyüleyiciydi.

"On sekiz yaşındayken, mezun olur olmaz askere yazıldım," diye açıkladı. "Ya bunu yapacaktım ya da babam ve ağabeyim gibi kömür madeninde çalışacaktım."

Kömür madenleri mi? Vay anasını. "Nerelisin sen?"

Yatak tekrar eğildi ve onun yan dönüp bana baktığını hayal ettim. "Oceana, Batı Virginia."

"Oceana. . ." Yatağın karşısındaki çıplak duvara bakarak fısıldadım. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Jax kıkırdadı. "Muhtemelen takma adı Oxyana olduğu ve kasaba hakkında bir belgesel çekildiği içindir. Ağrı kesici OxyContin ile ilgili küçük bir sorun var, yani lanet olası kasabanın yarısı bu boku kullanıyor."

Evet, şimdi tanıdık geldi.

"Madenlerde çalışmak zor iş ve bazıları iyi para kazandırdığını düşünüyor ama ben bunu istemedim. Etrafta başka pek bir şey yok ve ben o lanet kasabadan gitmek istedim." Sesindeki ani sertlik tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Askere gitmek tek seçenek gibi görünüyordu."

"Hangi branşta askere yazıldın?" "Deniz piyadesi."

Vay canına, denizciler belalıydı. Ordunun kık tekmeleyicileri gibiydiler. Babamın kardeşi denizciydi ve eğitimle ilgili anlattığı hikayeleri ve ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Herkes denizci olmak için yaratılmamıştı, ama görünüşe göre Jax öyleydi ve daha önce barın üzerinden nasıl atladığını ve Mack'in yüzüne nasıl yaklaştığını görünce, içindeki denizciyi görebiliyordum.

Biraz ateşli.

Jax'in küçükken amcamın dolabında gördüğüm türden bir üniforma giymiş görüntüsü kafamda şekillendi.

Tamam. Bir sürü sıcak.

"Beş yıllığına askere yazıldım, iki yıl sonra aktif savaş görevine başladım, neredeyse üç yılımı çölde geçirdim," diye açıkladı ve ben sertçe yutkundum. Aktif savaş görevi şaka değildi. "Görev sürem dolduğunda yeniden askere gitmek istediğimden emin değildim. Eve döndüğümde uyuyamadım. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Evde bir bok yoktu ve orada olmak aslında dünyadaki en iyi şey değildi, anlıyor musunuz? Orada farklı bir hayat var ve bu sizi değiştiriyor. Yapmak zorunda olduğun şeyler. Gördüğünüz şeyler. Bazı geceler sadece birkaç saat uyuyabiliyordum. Bazı geceler hiç uyumadım. Kafam bir türlü kapanmıyordu, bu yüzden çok huzursuz geceler geçirdim."

Yuvarlanıp ona bakmak istedim ama hareket edemedim. "Askere gittiğin için . . pişman mısın?"

"Kesinlikle hayır." Cevabı hızlı ve sertti. "Ülke için bir şeyler yapmak iyi hissettiriyor falan."

Göğsümü sıcak bir şey işgal etti ve onu gerçekten görmek istedim ama bu çaba ve cesaret gerektiriyordu. Bu yüzden kelimelerle yetindim çünkü hepsi buydu.

Teklif etmem gerekiyordu ve ona bir şey vermek istiyordum. "Bence bu harika." "Ne?"

Yüzümde bir sıcaklık belirdi. "Deniz piyadelerine katılmak ve savaşmak. Cesur, onurlu ve inanılmaz." Olmadığım üç şey ve Ateşli Adam Tugayı da dahil olmak üzere tanıdığım pek çok insan için dürüstçe söyleyemeyeceğim üç şey. Brandon hariç. O da denizaşırı ülkelerde bulunmuştu.

Jax buna yanıt vermedi ve aramızda sessizlik uzadı, ben de parmaklarımı birbirine kenetledim. "Ne zamandır dışarıdasın?" diye sordum.

"Hmm, önümüzdeki bahar iki yıl olacak." Sesi daha yakın geliyordu.

Kafamda hızlı bir matematik çalışması yaptım ve sonunda sorularımdan birine cevap buldum. "Yani sen ... yirmi dört yaşında mısın?"

"Evet, on yedi yaşında gibi görünsen de aslında yirmi bir yaşındasın."

Dudaklarım kıpırdadı. "On yedi yaşında

görünmüyorum." "Her neyse," diye mırıldandı.

"Doğum günün ne zaman?" "Nisan'da, on beşinde."

"Bok yok mu?" Ondan gelen derin bir kahkaha dudaklarımdaki seğirmenin yayılmasına neden oldu. "Doğum günüm Nisan'ın on yedisi."

Sırıttım. "Nisan güzel bir ay." "Öyle."

Onun yakınlığına alıştıkça vücudum gevşedi. "Buraya nasıl geldin?"

"Anders'le tanıştın, değil mi? Barda

mı?" "Anders mi?" Kaşlarımı çattım.

"Muhtemelen onu Reece olarak

tanıyorsunuzdur." Oh. "Genç polis

adam mı?"

"Aslında Philadelphia County'de bir şerif yardımcısı. Onunla askere gittiğimde tanıştım. Benden bir yıl önce terhis oldu ama görüşmeye devam ettik," diye açıkladı. "Eve dönmekten nefret ettiğimi biliyordu. Bana kalabileceğim bir yer önerdi. Teklifini kabul ettim ve buraya geldim. İlk başlarda her yerdeydim."

Dudağımı kemirerek karanlığa baktım. "Nasıl yani?"

"Her şey bitti," diye cevap verdi aslında cevap vermeden. "Bir gece Mona'ya gittim, sonunda bir iş buldum, sonunda kendi evime çıktım ve işte buradayım, Mona'nın güzel kızıyla yatakta yatıyorum. Hayat böyle garip işte."

Yumuşak bir nefes aldım. *Güzel kız mı?* "Sen ... güzel şeyler söylüyorsun." Söylediğim aptalca bir şeydi ama artık yorgundum ve beynim düzgün çalışmıyordu.

"Ben doğruyu söylüyorum."

Bir an geçti. "Hâlâ uyku problemin var mı?"

Buna yanıt gelmeyince ve sessizlik devam edince, konuyu kapattım ve endişemi fısıldadım. "Sence biri gelip o uyuşturucuları arar mı?"

Derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Calla."

Ona inanmamıştım. Muhtemelen daha önce Yağlı Adam'ın tonlarca eroinin sahibi olduğuna dair ifade ettiği şüpheyile alakalıydı ve dürüst olmak gerekirse, adam o kadar uyuşturucuya sahip olacak kadar parası varmış gibi görünmüyordu. "Annem ... başı büyük belada, değil mi?"

"Evet, öyle."

Kalbim ağır bir şekilde ters döndü.

"Bu senin bulaşman gereken türden bir bela değil," diye ekledi Jax sessizce, kararlılıkla. "Ve bu sefer çözemeyeceğin türden bir sorun bu."

Tanrım, bu berbattı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum, ama yıllar boyunca annemin sorunlarını çözmek için çok zaman harcadığımı nasıl fark ettiğini bilmiyordum. Okul sonrası bir iş gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadım, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Orada uzanmış, yüksek sesli, iğrenç bir esnemeyi yutmaya çalışırken, ilk tanıştığımızda hayatın çok kısa olduğuna dair söylediği bir şeyi hatırladım. Görev yaptığı süre boyunca kısalan hayatlarla ilgili ilk elden deneyim sahibi olduğunu hayal ettim. Bu zihniyet deneyimden geliyordu. Şimdi anlıyordum. Hatta anlayabiliyordum ama anlamadığım bir şey vardı.

"Neden?" Ben sordum.

Bir ritim vardı. "Neden ne?"

Jax'in sesi yorgun geliyordu, çenemi kapatmalı ya da artık yorgun olduğumu ve uyuyabileceğimi belirtmeliydim, böylece gidebilirdi. Ama yapmadım. "Neden buradasın? Beni tanımıyorsun ve ..." Sözümü yarıda kestim, çünkü gerçekten söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Bir dakika geçti ve soruma cevap vermedi, sonra sanırım bir dakika daha geçti ve cevap vermemesini sorun etmedim çünkü

belki de bilmiyordu bile. Ya da belki sadece canı sıkılmıştı ve bu yüzden buradaydı.

Ama sonra hareket etti.

Jax sırtıma bastırdı ve aldığım bir sonraki nefes boğazımda düğümlendi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çarşaf ve battaniye aramızdaydı ama hiçbir şey gibi hissettirmiyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Rahatlıyorum." Bir kolunu belime attı ve tüm bedenim onunkine doğru sarsıldı. "Sanırım uyku vakti geldi."

"Ama-"

"Konuşurken uyuyamıyorsun," dedi. "Bana bu kadar yüklenmene gerek yok," diye belirttim.

Cevap niteliğindeki kıkırdaması ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Tatlım, sana karşı bir şey hissetmiyorum."

Bu konuda çıldırmış gibi yalvardım. Kıpırdanmaya başladım ama belimdeki kol sıkılaşılarak beni yerimde tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi sanki beni yatakta esir tutmuyormuş gibi rahatça.

Tamam. Tüm bu mahkum olayı melodramatik olabilir ama beni bırakmıyordu. Arkamda her türlü rahatlığı yaşarken olmaz.

Aman Tanrım, bu kaşıklamaydı. Tam bir kaşıqlaşma. Seksi Adam Tugayı'nın onursal bir üyesiyle kaşıqlaşıyordum. Paralel bir evrende mi uyandım?

"Uyu," dedi, sanki tek bir kelime bu kadar güç taşıyormuş gibi. "Uyu, Calla." Bu kez sesi daha yumuşak, daha sessizdi.

"Evet, o şekilde olmuyor, Jax. Güzel bir sesin var ama beni senin emrinle uyutacak güce sahip değil."

Kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim ama en gülünç olan şey, birkaç dakika sonra gözlerimin kapalı kalmasıydı. I . . . Aslında ona doğru yerleştim. Önü sırtıma yaslanmış, uzun bacakları benimkileri sarmış ve kolları belime dolanmışken, gerçekten de kendimi güvende hissediyordum. Bundan da öte, başka bir şey hissettim - yıllardır hissetmediğim bir şey.

Önemsendiğimi, *değer verildiğimi* hissettim.

Bu aptallığın özüydü, çünkü onu çok az tanıyordum, ama bunu hissederek, sıcak, uğultulu hissin ne olduğunu anlayarak hemen uykuya daldım.

On

Uyandığımda hava sıcak ve çok kızarmıştı ve yataktan çıkmak istemiyordum. Bu muhteşem kozanın içindeydim ve sarılıp yatmak, ona sımsıkı sarılmak istiyordum-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tüm uyuşukluk kayboldu ve tamamen uyandım.

Yalnız değildim.

Olamaz, yatakta yalnız değildim ve yatağa yalnız gitmediğimi biliyordum ama yanlış hatırlamıyorsam yanağımı sert bir erkeğin göğsüne dayayarak uykuya dalmamıştım. Bu gerçekten garipti, çünkü ben uykuya daldıktan sonra asla kıpırdamadan uyuyanlardan biriydim. Bütün gece o pozisyonda kalırdım, yani bu ... bu garipti ve şu anki pozisyonum için hiçbir sorumluluk kabul etmedim.

Aman Tanrım, nasıl uyuduğumun tamamen farkına vardığımda vücudumdaki her kas kilitlendi.

Jax'in üzerinde olan tek şey yanağım değildi. Omzum ve göğüslerim onun yan tarafına yapışmıştı, sanki aramızda bir santimetre bile boşluk yoktu. Sol kolumu karnına atmıştım ve aldığı her nefeste sıkıca sarılmış karın kaslarının sertliğini hissedebiliyordum. Tanrı'ya şükür üzerinde hâlâ bir tişört vardı, çünkü o olmasaydı muhtemelen alevler içinde yanardım. Bacaklarından biri benimkinin arasına girmiş, neredeyse bana ait olmayan hiçbir şeyin bastırmadığı bir bölgeye bastırıyordu. Bacaklarımız kelimenin tam anlamıyla birbirine kıvrılmıştı.

Jax hafifçe kayarak bacağının benimkinin arasında hareket etmesine neden oldu. Karnımın alt kısmı gerilirken dudağımı ısırdım ve keskin bir karıncalanma dalgası omurgamı titretti. Nefesi değişmemişti, hâlâ derin ve sabitti ama kalçam boyunca kıvrılan eli kaymaya başladı.

Bir ürperti elinin peşinden gitti ve göğsüm vücudunun yan tarafına doğru sertçe yükseldi. Eli aşağı kaydı.

Jax kalçamı avuçladı.

Tamamen ellerimle, kığımın yanağını kavradım. Kutsal bok topları gökten yağıyor.

Uykusunda bir şeyler hissetmesine sinirlenmem gerekirdi ama hissettiğim hiç de bu değildi. Durgun bir sıcaklık vücudumu istila etmiş, derimin ve kaslarımın ötesine geçerek her hücreme yayılmıştı. Vücudumun belli bölgelerinde hafif bir zonklama başladı. Kalçalarım onun kalçasına doğru sarsılırken nefesim kısa nefesler halinde geliyordu. Duygular yoğunlaştı, erimiş lav gibi içime aktı. Bacaklarımın arasındaki zonklama arttı.

Bu kötüydü, çünkü adil değildi. Hiçbir şey elde edemeyecekken bu kadar heyecanlanmama izin vermem için hiçbir neden yoktu, bu yüzden bu yataktan çıkmam gerekiyordu. Panik içimde bir toz fırtınası gibi dönüyor, akut ve hızla şişen uyarılmayla karışıyordu.

Geriye doğru sarsılarak ayağa kalkmaya başladım ama fazla ilerleyemedim. Kolu sırtım boyunca gerilirken, kığımındaki el karnımın üzerinde düzleşmek için hareket etti.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

Bakışlarım ona kaydı. Gözleri iyice kapanmış, dudakları ayrılmıştı. Koyu kirli sakalları çenesine yayılmış, yataktaki gülünç derecede seksi görünümüne katkıda bulunuyordu.

Başını yana çevirip komodinin üzerindeki saate baktı. İçinden bir homurtu yükseldi. "Daha çok erken. Uyumaya devam et."

Çok mu erken? Saat neredeyse dokuzdu! Kabul etmek gerekir ki, barmen olmak erken ve geç kavramlarının farklı şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Kıpırdamayınca, Jax beni tekrar aşağı çekti, böylece bir kez daha onun üzerine yarı yayılmıştım.

"Jax-"

"Uyu," diye

homurdandı. "Ben-"

"Uyku zamanı."

Ne oluyor be? Elimi aramıza sokacak kadar geri çekilmeyi başardım. Ayağa kalkarken geri ittim. "Uyumaya geri dönmeyeceğim ve bunun gerçekten uygun olduğunu sanmıyorum. İhtiyacım var ..." Gözlerimi ona diktiğimde sözümü yarıda kestim.

Vay canına.

Jax'in başı yastığa yaslanmış, uzun, bronz boynu ortaya çıkmıştı ve düz beyaz dişlerinin uçları alt dudağını ısıırıyordu. Jax'in

Yüzündeki, çok yaramaz ve çok eğlenceli bir şey yapmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi ifade kafamı karıştırdı.

Sonra nedenini anladım.

Elimi karnının alt kısmına, daha doğrusu karnının alt *kısmına* koymuştum ve kalçam şimdi bacaklarının arasına bastırıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, elimi geri çekerken yüzümün ısındığını hissettim.

Jax şimşek hızıyla hareket ederek bileğimi avucunun içine aldı. "Muhtemelen uyumaya devam etmeliydin."

Kalbim göğsümde fırladı. Evet, kelimenin tam anlamıyla *fırladı*.

Aniden yuvarlandı ve bir sonraki nefesimi alamadan sırtüstü yatmıştım ve o üzerimde duruyordu, bir eli hala bileğimde kıvrılmıştı ve diğeri başımın yanındaki yatağa dikilmişti, alt kolu yatağa doğru kıvrılmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Bana hemen ipucu vermeyen sıcak kahverengi bakışları yüzümde - yüzümde- gezindikten *sonra* ağızda sabitlendi. "Sabahları erkekler hakkında ne derler bilir misin?"

"Ne?"

Dudaklarının bir tarafı havaya kalktı ve sonra anladım ve yüzüm gerçekten yanıyordu. Derin, boğuk bir kıkırdama onu sarstı. "Uyumaya geri dönmediğine sevindim. Bu çok daha ilginç."

Beynim boşaldı.

Bileğimi saran el kolumdan aşağı kayarak dirseğimde durdu ve karnımın yan tarafına saplandı. "Başka neyi gerçekten ilginç buluyorum biliyor musun?"

"Ne?" Neden soruyordum ki? Neden umursuyordum ki?

Burnunun benimkine değdiğini hissedene kadar başını eğdi ve gerildim. "Elim kıkırda ve bacağım seninkilerin arasındayken uyanmaktan ne kadar hoşlandığımı ilginç."

"Uyanıktın!" Sırıttı.

"Belki de."

Diğer kolumu kullanarak elimi göğsüne bastırdım. "Çekil üstümden."

"Çok isterdim."

Gözlerim kızgınlıkla kısıldı. "Evet, bahsettiğim şey bu değil, ahmak."

Hiç etkilenmeden başparmağını dirseğimin iç kısmında yavaş bir daire çizecek şekilde hareket ettirdi. Bu küçük, neredeyse bilinçsiz dokunuş sistemimde şok etkisi yaratan bir his dalgası yarattı. Bir an taşaklarına diz çökmeye hazırlanırken, bir an sonra söz konusu taşaklarla ilgili daha hoş şeyler düşünmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar sordum, nabzım hızla atıyor ve hatta çarpıyordu.

Göğsü genişleyerek benimkine sürtündü ve ayak parmaklarım tepki olarak kıvrıldı. "Uyumaktan daha iyi bir şey yapıyorum."

Bu gerçekten bir cevap değildi.

Jax başını eğdi ve burnunun ucu sağ yanağımı sıyırdı. "Senden hoşlanıyorum."

Kalbim çırpınmayı bıraktı ve tek parmağımın üzerinde dönmeye başladı.

"Ne?"

"Senden hoşlanıyorum," diye tekrarladı, sesi tenimin üzerinde süzülen bir fısıltıya dönüştü.

"Beni tanımıyorsun," diye onu tanıdığım kısa süre içinde yüzüncü kez söylüyormuşum gibi hissettim.

"Senin hakkında bildiklerim hoşuma gidiyor."

Mükemmel cevap. Gerçekten de öyleydi. Sertçe yutkundum. "Ama-"

"Fazla düşünme tatlım. Hayat bu saçmalıklar için çok kısa," dedi dudakları tenimi sıyırarak. Her kasım en lezzetli şekilde gerildi ve başparmağı hala dönüyor, hala bir dizi hissi sürüklüyordu. "Senden hoşlanıyorum. Hepsi bu."

"Ama yapamazsın." Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Dudakları yanağımda durdu ve sonra başını kaldırdı. Bakışlarımız çarpıştı ve başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım. "Bakabilirim."

Sonra Jax kendini aşağı bıraktı ve dünyadaki tüm hava o odadan çekildi. Onun ağırlığı . . . Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ağırdı ama bu iyiydi ve kalçaları bacaklarımın arasına girmişti ve ...

Kutsal ana damarı, neye karşı bastırıldığımı hissettiğimde hata yoktu. Ben.

"Anladın mı?" diye sordu, muhtemelen yüzlerce külotu yakalayan bir sesle

Ateş.

Anlamadım.

Jax benden *hoşlanıyordu* ve beni sadece birkaç gündür tanıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Eğer Avery ya da Teresa'ya benzeseydim, onu elde edebilirdim. Onlar muhteşemdi.

Kendilerine özgü, neredeyse kusursuz yollarla. Seksi Adamlar Tugayı'nın üyeleri vardı, haklı olarak. Ben ise Calla-Calla'ydım ve makyajım, yani Dermablend'im büyük ihtimalle yüzümden akıp gitmiş ve yara izim çok daha görünür hale gelmişti. Bayan Parlak ve Harika Kişilik de değildim. Jax'in bildiği kadarıyla bir kaya parçası bile benden daha zeki olabilirdi.

Ben de anlamadım ve ona söyledim.

"Senden hoşlanıyorum, Calla. Evet, seni sadece birkaç gündür tanıyorum. Ama beni güldürüyorsun," dedi, bakışları benimkileri hiç terk etmeden. "İstediğin zaman iyi ve tatlı biri olduğumu da söyleyebilirim. Bence çok tatlısın ve beni sertleştiriyorsun."

Vay be. Cidden bunu söyledi mi?

"Son yetmiş küsur saat içinde beni birkaç kez sertleştirdin ve bunun kötü bir şey olmadığını söylemeliyim," diye devam etti. "Seni becermek istiyorum ve bunu seninle yapmak istemem için gereken tek şey senden hoşlanmak. Bu konuda A noktasından C noktasına ulaşmak o kadar da zor değil, tatlım."

Çifte vay canına.

Bana her şeyi açık açık anlatmış ve hiç esir almamıştı ve ben de bunda canlandırıcı bir şey bulmuştum, bu da muhtemelen bende bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Ya da benimle sevişmek istediğini söyleyen erkeklerle ilgili deneyimsizliğimden kaynaklanıyordu.

Her iki şekilde de mi? Daaaaammnn.

Şaşkın sessizliğimi kabullenme olarak algılayarak başını tekrar eğdi ve bu sefer çıldırmadım. Beni istiyordu ve dürüst olmak gerekirse şu ana kadar bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ve içimde dalgalanan sıcaklık karşısında dehşete düşmüştüm. Makyajımın çoğunun gece boyunca silinmiş olması gerektiği gerçeğini unutmuştum. Gözlerim kapandı ve ayak parmaklarım bir kez daha kıvrıldı. Beni öpecekti ve ben onu durdurmayacaktım. Belki bu sefer dil de olacaktı. Bunu keşfetmekle gerçekten ilgileniyordum.

Jax beni öpmedi.

En azından dudaklarıma değil. Ağzı son anda sola doğru kaydı ve dudaklarımın üzerinden geçerek sol yanağıma ulaştı. Yara izini öptü.

Yara izini öptü.

Duygular -şiddetli ve enerjik- içimde savaştı. Binlerce berbat düşünce ve duygunun bir karışımı. Güzellik. Korku. Panik. Şehvet. Buz.

Sıcak. Tiksinti. Kafa karışıklığı. Hepsini hissettim ve çok fazlaydı.

Ellerimi göğsüne vurdum. "Çekil üstümden."

Dondu kaldı. "Ne?"

"Lütfen."

Jax indi. Sesimde bir şey olmalı, çünkü o üzerimden yuvarlandı ve ben de yataktan yuvarlanarak ayağa kalktım. Şifonyerin köşesine çarpana kadar geri geri gittim ve kalçamda bir acı patlaması oldu.

Doğrulup yatağa doğru ilerledi, iki elini de şiltenin üzerine koydu. "Calla, bebeğim, benden korkuyor musun?"

"Hayır. Evet. Yani, hayır. Senden korkmuyorum." Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Öyle bir şey değil."

"Ne gibi o zaman?"

Asla sevişmeyeceğiz.

İşte orada. Yüksek sesle söyleyemedim ama işte oradaydı. Onunla asla çıplak kalamazdım. Asla o kadar yaklaşamazdım.

Tanrım, bu kadar hayal kırıklığı yaratmamalıydı ama Jax'le yatakta olmak, birbirimize sarılmak ve birbirimizi istemek normaldi. Ve ben Jax gibi bir adamla hiçbir şekilde normal olamayacaktım. Yüzümdeki yara izini atlatmış olsa da geri kalan yanımlı görmemiş ya da hissetmemişken olmazdı.

Bunun özgüvenimin düşük olmasıyla, deneyimsiz ya da zayıf olmamla ya da 20 kilo vermem gerektiği için soyunamayacak kadar gergin olmamla ilgisi yoktu. Vücudum *harap* olmuştu. Çekici hiçbir yanı yoktu.

Birkaç derin nefes alarak, gözlerimdeki ve boğazımın arkasındaki acıyı zorla çıkardım. "Ben buyum işte. Tamam mı? Yani bu olmayacak."

Kara kaşları kalktı.

Kahretsin, iyi kaşları vardı.

Yine dikkatim dağılmıştı. "Yani, gerçekten çok seksisin. Beni yanlış anlama. Eminim bunu biliyorsundur, çünkü bilmemene imkân yok."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkmaya başladı.

Tanrım, çenemi kapatmam gerekiyordu. "Ve benden hoşlanman gururumu okşadı. "Benden hoşlanman gururumu okşadı ama bu *olamaz*. Tamam mı? İmkânı yok. Ben senin tipinde bir kız değilim."

"Benim nasıl bir kız olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi gerçekten meraklıydı.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Biliyorum. Güven bana. Ve sorun değil. İyi birisin ve benim için yaptığın ve yapmakta olduğun her şeyi takdir ediyorum, ama bu ... bu olmayacak. Tamam mı? Anladın mı?"

Bir an bana baktı, konuyu zorlamak ister gibiydi ama sonra yavaşça başını salladı.

"Anladım," dedi Jax.

Ve sonra sırtıttı.

Anladığını hiç sanmıyorum.

Jax bara daha yakın bir yerde, kasabanın bir mil dışında bile olmayan temiz ve bakımlı bir sıra evlerde yaşıyordu. Onu bıraktığımda içeri girmemiştim ve o arabamdan indikten sonra da etrafta dolaşmamıştım. O şekilde uyanmak ve ardından gelen çıldırmış halim beni yalnız kalmak için can atmaya itmişti.

Jax'in ne istediğini ve bunu nasıl isteyebileceğini anlayabileceğim bir zaman. Önemli olmamalıydı. Asla olmazdı ama Jax göz kamaştırıcı derecede güzeldi. Onunla yatağa atlamak isteyen kadınlar söz konusu olduğunda canı yanıyor olamazdı. Onun "Vurmak İstiyorum" listesinde üst sıralarda yer almamam için bir sürü bariz neden vardı.

Tanrım, bunu anlamam için dünyada yeterince zaman yoktu.

Aslında Jax'i bıraktığımda ben de bara gitmemiştim. O gün onun çalıştığı vardiyaya geçmiştim ve öğleden sonraya kadar gitmem gerekmiyordu. Bu yüzden kendimi diyet yapıyormuş gibi hissetmemeneden olan bir avuç yiyecek almış ve eve geri dönmüştüm. Gün boyunca keşler ya da çılgın eroinman uyuşturucu baronları hakkında çok endişelenmiyordum, ki bu muhtemelen aptalcaydı, çünkü vampir değillerdi ve sadece geceleri ortaya çıkıyorlardı.

Geceleri her şey daha korkutucuydu ve Cuma gecesi vardiyamdan sonra - ve oldukça iyi bahşişler kazandıktan sonra, o kadar yorgun olmasaydım eve dönmekten korkardım. Jax bana barı nasıl kapatacağımı, kasaların nasıl kapatılacağını ve paranın nasıl çekileceğini gösterirken ben de orada kalmıştım.

Bütün vardiya boyunca o sabah aramızda hiçbir şey olmamış gibi, her şey normalmiş gibi davrandı. Ya da en azından ben onun normal olduğunu düşünüyordum. Etkiledi ve flört etti. Üst üste ikinci gece, ben yerde çalışırken önlüğümü bağlamayı ihmal etmedi ve elleri kalçalarımdayayalanarak kızarmamı sağladı, ama hepsi bu kadardı.

Arabama henüz varmıştım ki adımın söylendiğini duydum. Döndüm ve Jax'i gördüğümde kalbimin hızlı bir sıçrama yaptığını hissettim.

"Hemen arkada olacağım," dedi kamyonetinin yanında durarak.

Kaşlarım çatıldı. "Ne için?"

Cebinden kamyonetinin anahtarlarını çıkardı. "Evine gidiyorum, bebeğim."

Ona baktım, kulaklarımın deliler şehrine doğru yol aldığını düşünüyordum. "Eve gelmiyorsun."

Bu da onun gelip gelmeyeceği konusunda otuz dakika süren bir tartışma başlattı ve sonunda pes ettim çünkü konuşmaktan çok esniyordum.

Jax beni eve kadar takip etti.

Tanrı aşkına, yanında yedek kıyafet getirmişti.

-Korkunç kıyafetlerinizi değiştirin.

Eve vardığımızda kendime bir fincan sıcak çay yaparken onu görmezden gelmeye çalıştım ama kanepeye yerleşip benim kişisel güvenlik sistemim haline geldiğinden beri en azından bir tane ikram etmemek kabalık gibi gelmişti.

Fincanı sehpanın üzerine koyduğumda "Teşekkürler," dedi.

Yorgun ve gergin bir halde fincanı ellerimin arasında tutarken ona bakmakta zorlanıyordum. "Şeker ya da bal sevip sevmediğini bilmiyordum, bu yüzden ikisinden de fazla koymadım." Göz ucuyla fincana uzandığını ve bir yudum aldığını gördüm. "Eğer bunları istiyorsan, mutfaktalar."

"Bu mükemmel." Kısa bir duraklama oldu. "Mağazaya gittin." "Evet."

Ağırlığımı huzursuzca kaydırdım.

"Neden biraz benimle oturmuyorsun?"

Karnımda bir çarpıntı yerleşmişti. "Gerçekten çok yorgunum."

"Bu vardiyalara alışık değilsin, ha?"

Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı ve işte o zaman kucağında bir kitap gördüm. Okuyor muydu? Aman Tanrım, okuyan erkekler tek boynuzlu atlar gibiydi. Sadece peri masallarında var olurlardı. Ona ne okuduğunu sormak istedim ama sormadım. Tek yaptığım başımı sallamaktı.

Bir yanım onun mücadele etmesini, cazibesini ortaya koymasını bekliyordu ama kanepeye uzandığında sadece ayaklarını geri atmıştı.

"Sabah görüşürüz, bebeğim."

Kendimi kapının sonuna kadar kapanmadığı yatak odasına zorlayana kadar garip bir hayal kırıklığıyla bir saniye öylece durdum. Duş alamayacak kadar yorgun olduğum için temizlenip üstümü değiştirdikten sonra birkaç dakika içinde uykuya daldım ve Jax'in marketten aldığı yumurta ve pastırmayı hazırlarken uyandım.

Cumartesi gecesi, Nick'le ilk kez tanışmam dışında Cuma gününün tekrarı gibiydi. Ateşli erkeklerin bir araya gelmesiyle ilgili daha önceki teorimden beri, uzun boylu, siyah saçlı ve yeşil gözlü barmenin, yaratmaya çok ihtiyacım olan Ateşli Barmenler Takvimi'nde yer alabileceğini gördüğümde şaşırmamıştım. Sadece Jax ve onun yer almasıyla ne kadar çok para kazanabilirdim.

Nick, Jax'ten farklıydı, çok daha sessiz ve çekingendi. İlk tanıştığımızda, yanaklarımın ısındığını hissedene kadar uzun bir süre bana bakmıştı. Yüzünde garip bir çekicilik vardı, bakışlarında anlamadığım bir tanıma vardı ve bu bölgeden olup olmadığını merak ettim. Ama sonra merhaba dedi ve yoluna devam etti. O vardiyada birkaç kelime konuşmuş olabiliriz. Kaba biri gibi görünmüyordu. Daha çok söylemek istediği bir şey olmadıkça konuşmayan bir adam gibiydi. Biraz düşünceli biriydi.

Önceki gece olduğu gibi barı kapattım ve Jax beni eve kadar takip etti. Olabilecek yüzünden onun ya da birinin orada olma ihtiyacı hissettiğini düşünmek biraz ürkütücüydü, bu yüzden buna gerçekten odaklanmamaya çalıştım.

O gece çay yaptıktan sonra doğruca yatak odasına gitmedim. Oturma odasında oyalandım ve sonunda koltuğun koluna oturdum. Kitap yine onun kucağındaydı.

"Ne okuyorsun?" Bir gece önce sormadığım halde sormuştum.

"Lone Survivor."

Kaşlarım kalkmıştı. "Uh . . . ?"

Bana yarım bir sırtış attı. "Donanma SEAL'ı Marcus Luttrell ve başarısız görevi hakkında gerçek bir hikaye. Yatmadan önce okunacak bir kitap değil ama iyi bir şey."

"Yani sadece kurgusal olmayan şeyler mi okuyorsun?" Merak Calla'yı öldürecekti ama kendime engel olamıyordum.

"Hayır. David Baldacci, John Grisham ve hatta biraz Dean Koontz ve Stephen King severim." Başını koltuğun arkasına yaslariken gözlerini başka tarafa çevirmişti, çünkü orada bir tema görmeye başlamıştım. "Lisedeyken çok fazla kitap okumazdım ama denizaşırı ülkelerde olduğum için

yapacak pek bir şey yoktu. Okumaya başladım ve bu beni sıkıntıdan delirmekten alıkoydu ve ..."

"Ve?" Sözüünü bitirmeyince ben sordum.

Jax cevap vermemişti ve okumanın ona can sıkıntısı dışında ne konuda yardımcı olduğunu anlamak için hayal gücüme ihtiyacım yoktu. Geçmişini düşündüm, bir askerdi. Bu neden bu kadar korumacı olduğunu açıklıyordu, ama bir Cumartesi gecesi yapabileceği daha iyi şeyler olmalıydı, çünkü benimle yapmayacaktı.

Seni becermek istiyorum.

Kelimeler düşüncelerimde tekrar tekrar yankılanırken tenimi neredeyse boğucu bir sıcaklık kapladı. Bakışlarım zar zor dekore edilmiş oturma odasında gezindikten sonra Jax'e takıldı. Yüzünde çözemediğim bir ifadeyle beni izliyordu. Sonunda o sabah aramızda olanları anlatacak diye içimde bir korku kabarmıştı.

Tereddüt etmemiştim. Ayağa kalktım. "Biliyorsun, kalmak zorunda değilsin-" "Başlama," diye cevap verdi, kitabını açarak. Benimle işi bitmişti.

Çok geçmeden yatağa girdim, başımı yastığa koydum, gözlerim yatak odasının kapısına dikilmişti. Çabucak uykuya dalmıştım ve sabah olduğunda Jax kahvaltı hazırlamamış ve erkenden evden ayrılmıştı.

Pazar günü izinli olduğum için Teresa ile sohbet edebildim ve bu harika bir duyguuydu. Onu ve Jase'i ve birbirleriyle olan ilişkilerini özlemiştim. Sahile gitmelerine günler kalmıştı ve Teresa'nın heyecanlı olduğu kadar gergin olduğunu da biliyordum. Bu onların bir çift olarak birlikte ilk seyahatleriydi. Bunu hiç yaşamamıştım ama bunun neden sinir bozucu olduğunu anlayabiliyordum.

"Yani gerçekten bütün yaz orada mı kalacaksın?" Teresa şaşkınlıktan sesi titreyerek sordu.

Beni göremediği için aptal gibi başımı salladım. "Evet."

"Ailen hakkında hiç konuşmadın ..." Teresa'nın sesi kesildi ama söylenmeyen şey çok açıktı.

Birçok nedenden dolayı ailemden hiç bahsetmemiştim, bu yüzden gerçekte var olmayan ailemle zaman geçirme konusundaki ani isteğim kafasını karıştırmış olmalıydı. "Bu yaz farklı bir şey yaparım diye düşündüm."

"Ama normalde derslere giriyorsun," dedi ve onun tarafında bir kapının kapandığını duydum, ardından derin bir erkek sesi geldi. Jase. Hottie-mc-hottie-Jase.

"Evet, biliyorum, ama barmenlik yapıyorum ve para kazanıyorum-" "Barmenlik mi? Nasıl barmenlik yapılacağını bildiğini bilmiyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Şey ..."

Telefonda bir itiş kakış oldu ve sonra "Bekle, Jase. Tanrım, dudaklarım beş saniye içinde hâlâ burada olacak, tıpkı vücudumun geri kalanı gibi."

Aman Tanrım. "Uh, gitmene izin verebilirim."

"Hayır." Cevabı hemen geldi. "Jase bekleyebilir." Boğuk bir kıkırdama oldu ve dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Sonra Teresa, "Tüm hayatım bir yalandan ibaretmiş gibi hissediyorum" dedi.

"Ne?" Ön pencereden dışarı bakarken gözümü kırptım.

"Sen. Biz. Birlikte hayatımız. Senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki." Güldüm. "Bilinecek çok şey yok."

"Sen bir barmensin. Bunu bilmiyordum." Bir duraklama oldu. "Jase ve ben plajdan döndüğümüzde, belki gelip ziyaret edebiliriz."

Gözlerim irileşti. Bu bir soru değildi, daha çok bir ifade gibiydi ve bunun kötü bir fikir olacağından emindim ama hayır da diyemezdim. Bu kabalık olurdu, bu yüzden tamam diye mırıldandım ve sonra telefonu kapattık çünkü görünüşe göre Jase'in onun ağzına veya vücudunun diğer kısımlarına erişmesi gerekiyordu.

Seni becermek istiyorum.

Dostum, bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Clyde Amca rastgele ortaya çıkmadan önce, arkadaşlarımın gelecekte belirsiz bir zamanda ziyaret etme olasılığı üzerine panik yapmak için beş dakikam vardı. Onu kapıda karşıladım.

"Bugün listede ne var bebeğim?" diye sordu, üzerinde iri cüssesine bile iki beden büyük gelen Philadelphia Eagles formasıyla eve girerken.

"Um . . ." Etrafa bakındım. Bir liste olduğunu bilmiyordum.

Clyde bana dişlek bir sırıtış attı. "Her şey sırayla bebeğim. Bu evi baştan aşağı kontrol etmeli ve burada daha fazla ıvır zıvır olmadığından emin olmalıyız."

Oh.

Bu inanılmaz iyi bir fikirdi. Clyde ve ben pazar gününün çoğunda evin etrafında dolandık. Uyuşturucuyla dolu daha fazla bölme aramak gibi. Yapılacak garip bir şeydi ama Clyde'ın etrafta olmasını seviyordum.

Bir çeşit bağ kurma anıydı. Sanki geçmişi tekrarlıyorduk, konu annemle başa çıkmaya geldiğinde bu işte birlikteydik. Ve hayatım boyunca onunla uğraşanlar Clyde ve ben olmuştuk. Biraz üzücüydü ama *tanıdık* ve şu anda *tanıdık* olmak iyi hissettiriyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki daha fazla uyuşturucu bulamamıştık ve o da hava kararmadan önce markete koşup taco yapmak için gerekli malzemelerle geri dönmüştü.

Tacolar.

Clyde hamburger etini tezgâha koyup dolaplardan bir kızartma tavası bulduğunda, dudaklarım titreyerek ve ellerimi göğsümde birleştirerek mutfağın kapısından ona baktım.

Clyde bir kez evlenmişti. Karısı Nettie'yi çok az hatırlıyordum çünkü ben altı yaşındayken beklenmedik bir şekilde beyin anevrizmasından ölmüştü ve bu uzun yıllar önceydi. En az on beş yıl ve Clyde bir daha hiç evlenmemişti. Biriyle çıkıp çıkmadığından bile emin değildim. Nettie'yi severdi ve daha önce burada yaşadığım zamanlarda bazı geceler ondan bahsederdi.

Onun kaybını atlatabildiğini hiç sanmıyordum.

Ama onun hakkında konuştuğunu hatırladığım şeylerden biri, Nettie ile Pazar gecesi ritüelleri olan sıfırdan taco yapmaktı. Güzel tacolar. Kırmızı ve yeşil biberler soğanla sotelenir, eritilmiş peynir ve marulla kaplanırdı.

Aynı zamanda Clyde ve benim için bir Pazar gecesi ritüeli haline gelmişti ve bazen annem etrafta olduğunda ve akli başında olduğunda o da katılırdı.

Çantaları boşaltmasını izlerken gülümsedim. Bu çok *tanıdık* ve ben bunu özlemiştim. Kan bağıımız olmasa da aileden biri gibi hissetmeyi özlemiştim.

O anda göğsümde bir şey yerinden oynadı. Ne olduğunu anlamamıştım ama birden rahatsız olmuştum. Şu anda olanlardan değil, son birkaç yıldır olanlardan.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Nedenini bilmiyordum. Aptalcaydı. Her şeyin aptalca olduğu günlere geri dönmüştüm.

Clyde bir baş marul çıkardı. "Ne yapacağını biliyorsun bebeğim, o yüzden hemen buraya gel ve doğramaya başla."

Gözyaşlarımı yutarak kendimi tezgâha doğru sürükledim. *Ağlamayacağım. Kontrolümü kaybetmeyeceğim.* Yanaklarım nemliydi.

"Meksika peyniri karışımını almadım. Bunu . . . Ah, bebeğim." Clyde elindeki peynir kalıbını yere bıraktı ve iri gövdesini bana doğru çevirdi. "Bu gözyaşları ne için?" diye sordu.

Omzumu kaldırarak yanaklarımı sildim ve "Bilmiyorum" diye fısıldadım.

"Annen mi?" O iri eller yüzüme karşı nazikti, yıllarca çalışmaktan nasır tutmuş parmakları gözyaşlarımı kovalıyordu. "Yoksa çocuklar mı? Kevin ve Tommy mi?"

Tıkır tıkır bir nefes aldım. Onları ya da tüm dünyanın parlak turuncular ve kırmızılar içinde yandığı o geceyi hiç düşünmedim. Soğuk ya da umursamaz olmak istemem ama onları düşünmek çok zordu, çünkü neye benzediklerini zar zor hatırlıyordum ama tabutlarını, özellikle de Tommy'ninkini hatırlıyordum. Bu yüzden isimlerini düşünmeyi bile reddediyordum ama isimleri tekrar tekrar dönüp duruyordu.

"Yoksa her şey mi?" diye nazikçe dürtüklendi.

Tanrım, Clyde beni tanıyordu. Gözlerimi sıkarak başımı salladım. "Her şeyi." "Bebeğim," diye mırıldandı başımın tepesine doğru. Beni ona götürdü ve kocaman sarılışlarından biriyle sardı. "Her şey çok büyükmüş gibi görünebilir ama değil. Sen daha kötülerini gördün ve yaşadın, bebeğim."

"Biliyorum," diye kabul ettim. Duygularımı tekrar dizginlemeye çalışırken nefesim kesildi. "Sadece bu çok tanıdık geliyor. Bunu yıllarca yaptık ve bir daha yapacağımızı hiç düşünmemiştim. Ya da burada durup Mona'da çalışacağımı. Hemşire olacaktım. Her şeyi hesaplamıştım." Ve bunların hiçbirisi Jax gibi bir adamı ya da Clyde Amca'yla taco yapmayı içermiyordu ama bunu paylaşmadım. "Artık her şeyi çözmüş değilim."

Clyde gazının çıkarılması gereken bir bebek gibi sırtımı sıvazlıyordu ama bu hoşuma gidiyordu. "Calla-kızım, sen pek çok şeyin, pek çok güzel şeyin bir araya gelmiş halisin. Güçlüsün. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var. Yine de hemşire olacaksın. Bu senin hayatın olmayacak. Hâlâ her şeyi çözmüşsün."

Başımı salladım ama yanlış anlamıştı. Histeri, hayatımın rotasından sapması ya da o kabus gibi gece yüzünden hayal kırıklığına uğradığım için değildi. Eroin ve annemin başının belada olması gibi bazı şeylerin farklı olmasını tercih etmezdim ama bu yüzden ağlamıyordum.

Gözyaşlarımın sebebi bu değildi. Ağlıyordum çünkü tüm bunlar *Tanıdık*tı ve bu aşinalık beni mutlu etmişti.

On bir

Yağlı Adam'ın annemin evine gelip bir servet değerinde eroinle gittiği gecenin üzerinden bir hafta geçmişti. Bir daha böyle bir ziyaret olmamıştı ve bunun nedeni evimde her zaman rastgele bir adam olması olabilirdi. Tamam. Adamlar rastgele değildi. Ya Clyde ya da Jax'ti.

İzin günlerimde Clyde'ın göreviydi ve Çarşamba günü işe döndüğümde beni eve kadar takip eden Jax oldu, bu beni biraz şaşırtmıştı. İzinli olduğum süre boyunca ondan hiç haber almamıştım. Bir kere bile. Cep numarama erişimi olduğunu biliyordum, çünkü acil durumlar için ofiste herkesin telefon numarasının yanında benimkini de listelemek zorundaydım.

Kabul ediyorum, onunla temasa geçmeye de çalışmamıştım, çünkü kendime bunun anlamsız ve aptalca olacağını söylemiştim. Aptalca olan her şeyden kaçınmaya çalışıyordum ama aslında Çarşamba günü Mona'ya dönmeyi dört gözle bekliyordum ve bu biraz aptalcaydı.

Bu yüzden aptallıktan kaçma konusunda dev bir balina gibi başarısız oldum.

İzin günlerimde Jax yoktu, ama Çarşamba günü geldiğimde çoktan oradaydı, çantamı saklamak için ofise girdiğimde masadaki makbuzları inceliyordu, kafasını kaldırdı, sırtı ve bana tatlım dedi.

Ve sonra Cumartesi günü son kez birlikte çalıştığımız zamanki gibi davrandı, flörtöz ve çekici ... ve dokunaklı. Ama hâlâ beni İncil'deki uygunsuz anlamıyla tanımak istediğini söylememiş gibi davranıyordu.

Belki de o zamandan beri fikrini değiştirmişti, o gün eski moda bir sabah odunuyla uyanmış ve sevişmek istemişti.

Ve fikrini değiştirmesi benim için sorun değildi. Kesinlikle.

Bugün saçım, makyajım ve kıyafetlerim için tekrar çaba sarf etmemin nedeni bu değildi. Bahşişler içindi.

Jax şimdi buradaydı ama ofiste kim bilir ne yapıyordu ve ben de orada olmam gerektiğini hissediyordum çünkü burası annemin barıydı ama

Ben daha harekete geçmeden Reece bara yaklaştı. Bazen Reece'i gördüğümde kardeşim Kevin'i düşünürdüm. İtfaiyecilere ve polis memurlarına hayranlık duyardı. Eğer büyümesine izin verilseydi, cennetin meleklerine ihtiyacı olmasaydı, polis ya da itfaiyeci olma ihtimali çok yüksekti.

Reece bara ulaştıktan bir saniye sonra Roxy topuğunun üzerinde döndü ve şişelerin tozunu alıyormuş gibi yaptı. Bunu ilk kez yapmıyordu.

Reece ne zaman bara gelse, ki bu çalışmadığı zamanlar oluyordu, ki bu da sık sık oluyordu, Roxy lastik bir top gibi zıplıyordu. Ve bu çok açıktı.

"Hey," dedi Reece bana ama gözleri Roxy'nin sırtındaydı. "İki tane Buds alabilir miyim?"

"Yeppers." Soğutulmuş şişeleri alırken başımı sola doğru eğdim. Kapaklarını çıkarıp uzattım. "Sekmede mi?"

"Bana uyar." Bakışları sonunda tekrar bana kaydı. Güzel mavi gözleri vardı; canlı ve derinliği neredeyse ürkütücüydü. "Yani, gerçekten burada mı kalıyorsun?"

Reece bana, ona arkası dönük olan Roxy'ye baktığı gibi bakmadığı için utanmıyordum. Pek sayılmazdı. Cam, Jase ya da Ollie ile konuşmak gibiydi. Başka bir deyişle, gözleri sadece tek bir kadında olan ve Joker'in kuzenine benzeyip benzemediğimi umursamayan ateşli erkekler.

Bende işe yaradı.

"Evet, en azından yaz sonuna kadar." Kelimeler kulağıma tuhaf geliyordu ve nedenini bilmiyordum.

"Güzel." Bara yaslanmış, başını yana eğmişti. Harika bir çene ve kemik yapısı vardı. Benim de dikkatim kolayca dağılıyordu. "Jax içeri girdiğinden beri bu bar gerçekten değişti."

Buna katılmak zorundaydım. "Ben burada yaşarken, annemin barda çalışan bazı ... gerçek kazananları vardı."

Reece güldü ve bu hoş bir kahkahaydı. "Şerifin ofisinde burada çalıştırdığı heriflerle ilgili dosyalarımız olduğuna eminim."

Dudaklarım seğirdi. "Muhtemelen doğru."

Sırıttı ve sol yanağında bir gamze belirdi. "Birazdan görüşürüz."

Roxy, Reece masaya dönüp oldukça ciddi görünen bir bilardo oyununun oynandığı yere gelene kadar yanıma gelmek için bekledi. Kapakları çöpe atarken ona bir göz attım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Reece bara her geldiğinde neden çekip gidiyorsun?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez kocaman gözlüklerini çıkardı ve camlarını atletinin eteğıyle sildi. Gözlükler olmadan yüzüne iyice bakabildim. Kız kelimenin tam anlamıyla bir arada uyuyan bir yığın kedi yavrusu kadar sevimliydi. Minik, kalkık burnu ve bebek gibi görünen dudakları, iri kahverengi gözleriyle birleşmişti. O yay şeklindeki dudaklar büzülmüştü.

"Ona hizmet etmiyorum," dedi gözlüklerini tekrar takarken.

Bu ifadeyi daha fazla irdeleyemeden barın kapısından "Calla-freaking-Fritz?" diye bağırıldı. "Gerçekten burada çalışıyorsun!"

Bu da ne?

Sesin geldiğı yöne doğru döndüm ve ilk başta orada ne gördüğüme dair hiçbir fikrim yoktu.

Gerçek boyutlu bir

Barbie'ydi. Bir nevi.

Barbie'nin memeleri daha küçük olsaydı ve striptizci gibi giyinseydi.

Bara doğru zıplayan kadının üzerinde, kalçasından göğüslerine kadar her yerini kaplayan likralı, daracık bir elbise vardı, başka hiçbir şey yoktu. Sanki birisi elbiseye göz kamaştırıcı sürmüş gibiydi. Yılbaşı gecesindeki bir disko topu kadar ışıltılıydı.

Sarı saçları kabarmış ve irileşmişti; topukları transparan gök yüksek ayakkabılarıyla bana doğru koşarken saçları podyumda caka satıyormuş gibi dalgalanıyordu.

Yaklaştıkça ve kocaman gülümsemesi yayıldıkça, elmacık kemiklerindeki ve göz kapaklarındaki parıltının ardını görmeye başladım. Onu tanıdım.

"Katie?" Ellerimi barın üzerine koydum, afallamıştım.

"Beni tanıdın!" Durdu ve sonra o topuklularla öyle bir şey yaptı ki, ben olsam boynumu kırardım. Heyecanla alkışlarken zıpladı. "Kimse beni tanımıyor!"

Nasıl olduğunu anlayabiliyordum. Katie Barbara lisedeyken sessiz bir kızdı. Bazıları ona *farklı* derdi. Öğle yemeğini her zaman

Hello Kitty beslenme çantası, son sınıfa kadar. Burnu her zaman bir kitaptaydı ve her zaman günün bir noktasında bir öğretmenin onu çıkarmaya zorladığı sarkık şapkalar giyerdi. İngilizce dersinde üçüncü şahıs ağzından bir konuşma yaptığını hayal meyal hatırlıyorum. Okul boyunca saçları farklı renklerde olmuştu; sarı, kahverengi, siyah, mor ve ateş kırmızısı. Yine de pembe favorisiydi ve hâlâ da öyleydi, çünkü şimdi saçlarının uçlarının elbisesine uyacak şekilde pembeye batırıldığını görebiliyordum.

"Farklı görünüyorsun," dedim ne diyeceğimi bilemez bir halde.

"Tabii ki var. Vücudumla bir tane var." Ellerin vücutunun yanlarından aşağı doğru kaydırarak küçük bir salınım yaptı. "Küçük bir makyaj yaptım."

Roxy arkamda bir yerden kıkırdadı.

"Harika görünüyorsun." Disko balosu elbiseleri bana göre değildi ama Katie seksi görünüyordu. Muhtemelen erkeklerin ona yaklaşmak için aptalca şeyler yapmasına neden olacak şekilde seksi. Liseden çok farklıydı ve sınıf arkadaşlarımızın şimdi onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Aynı görünüyorsun. Yara izi çok solmuş. Makyaj yapınca zar zor görünüyor," dedi Katie ve Katie önümdeki boş koltuğa otururken Roxy nefesini tuttu.

Tamamen değişmediğini fark ettim. Hâlâ acı verici bir şekilde açık sözlüydü. Kaba değildi. Sadece hiçbir filtresi yoktu. Yorumun beni etkilemesine izin vermek yerine gülümsedim, çünkü bunun kötü bir yerden gelmediğini biliyordum. "Evet."

Bronz dirseklerini bara dayadı ve çenesini avucunun içine aldı. "Şehre dönüp annenin barında çalıştığına inanamıyorum. Daha büyük ve daha iyi şeyler yapacağını sanıyordum."

Bu çok garipti. Üniversitede başarısız olacak kadar çok parti yapan bir çocuğun kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve dönmesi gibiydi. "Yaz için buradayım."

"Yılın Ziyaretçi Annesi?"

Roxy keskin bir nefes daha çekti ve "*Daaammnn*" diye fısıldadı.

Katie yine tırnağım kadar kördü. "Ben de bunu planlıyordum ama o buralarda değildi."

"Bu muhtemelen kılık değiştirmiş bir lütuf, kızım." Mavi gözleri yuvarlandı. "Bence geri dönmen çok güzel."

"Teşekkürler." Roxy'ye bakarken dudacağımı ısırdım. Katie'ye sırtıyordu. "Peki sen ne yapıyordun?"

Katie ellerini vücudunda gezdirirken taburede arkasına yaslandı. "Um, neye benziyor? Bir ofiste çalışmıyorum."

Striptizci gibi görüldüğünü düşünmüştüm, ama durum böyle değilse, o zaman bunu gerçekten ortaya atmak istemedim.

Roxy tezgâha yaslanarak, "Sokağın karşısında çalışıyor," diye açıkladı. "Kulüpte."

Oh. Çifte oh. Yani o bir striptizciydi.

Katie kalın ve uzun kirpiklerini bana doğru savururken kıkırdadı. "Kesinlikle bayıldım."

Triple oh.

"Sana şunu söyleyeyim, çoğu kız bunu yapar. Sadece babanla sorunların olduğu için mi soyunuyorsun?" Bileğini umursamazca salladı. "Striptiz yapıyorum çünkü aptal herifler evde bedavaya bulabilecekleri bir şey için bana para ödüyorlar ve ben de bu işten çok iyi para kazanıyorum."

Eğer bunu yapmaktan mutluyorsa, her neyse. Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor." "Ama sen?" Kirpikleri yine kırıştı. "Bir barda mı çalışıyorsun?"

Hiç içki içtiğini düşünmemiştim," dedi, parlak pembe dudakları Şaşkınlık içinde köşeleri. "Hiç sarhoş oldun mu?"

Sarhoş olmadım. Annem yüzünden. Roxy'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Bir ya da iki bira içerim ama hiç sarhoş olmadım."

"Ne?" Roxy neredeyse bağıracaktı.

Reece ve çocuklar masalarından başlarını kaldırıp baktılar. Yanaklarımın yandığını hissederken sesimi alçalttım. "Barda çalıştığıma göre içki içmemem iyi olmuş."

Roxy bana bön bön baktı. "Bok suratlı olmanın harikalarını hiç bilmedin mi?"

"Çakırkeyif olmak eğlencelidir. . ." Yirmili yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen yakışıklı bir adam bara doğru ilerlerken Katie sözlerini yarıda kesti.

"Viski. Sek olsun," diye emretti, bakışları önce benim üzerimde, sonra da kısa bardağa uzanan Roxy'nin üzerinde gezindi.

Katie'nin bakışları adamın koyu renkli botlarının ucundan başlayıp kot pantolonuna, beyaz gömleğine ve dalgalı kül sarısı saçlarına kadar gitti. "Kahretsin, bununla çakırkeyif olmak isterdim."

Adam ona uzun uzun baktı - barda geçirdiğim kısa süre boyunca çokça gördüğüm, tamamen erkeklere özgü bir bakıştı bu.

onu çıplak görmek hakkında. Sonra sırtarak geri döndü ve Reece'in oturduğu masaya doğru ilerledi.

"Her neyse, tüm hayatın değişmek üzere," diye gelişigüzel bir açıklama yaptı Katie. Çenesini tekrar avucunun içine yerleştirdi. "Gerçekten."

Önce bir, sonra iki kez göz kırptım ve Roxy'nin yanıma gizlice soktuğu dirseğini görmezden gelmeyi başardım. "Yine mi geldin?"

"Sana söylüyorum. Tüm hayatın değişecek," diye devam etti Katie ve Roxy kalçasını benimkine çarptı. "Bu yaz destansı olacak."

Bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hayatım çoktan değişti."

"Oh, hayır. Ben zaten olmuş olanlardan bahsetmiyorum. Olmak üzere olanlardan bahsediyorum." Katie bara doğru eğildi ve göğüslerinin payetli elbisesinin üstünden dışarı taşacağını ve barı benim için sileceğini düşündüm. Meme uçlarını silmek gibi bir şey olacaktı. "Görüyorsun, hediye aldım."

Soyunma hediyesi mi? "Ne tür bir hediye?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Roxy.

Katie uzun, Fransız manikürlü parmağıyla şakağına dokundu. "Hediye. Görme yeteneği. Psişik. Bugünlerde ne diyorlarsa artık. Bazı şeyler hakkında *hislerim* var ve bazı şeyleri *biliyorum*."

Um . . .

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve ciddi olup olmadığından da emin değildim ama Katie her zaman tuhaf biriydi, bu yüzden evet diyecektim ve Roxy kesinlikle yardımcı olmuyordu. Gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak tavana bakıyor, dudaklarını sert bir çizgiye bastırırken seğiriyordu.

"Peki, bu yeteneğe lisede de sahip miydin?" diye sordum.

Katie güldü. "Hayır. Bir kaza geçirdim. Ertesi gün hediyeyle uyandım."

"Ne ... ne tür bir kaza?" Bilmem gerekip gerekmediğini merak ederek sordum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı

Roxy. "Lanet olası direktten düştüm."

Aman Tanrım. "Direk mi?"

Parmak ucunu dudağının altında gezdirirken başını salladı. "Evet. Bu lanet sürtükler kendilerini fritöze dalacakmış gibi yaşıyorlar, bu yüzden bazen direk kayganlaşıyor.

silinmiş. Ve inanın bana, *bazı* kızlardan sonra o direği silmek istersiniz."

Gözlerim büyüdü ve gözümde canlandırabildiğim tek şey kaygan bir striptiz direği oldu.

Roxy'den kısa bir kıkırdama kaçtı ve bir şişe ve ardından üç shot bardağı alırken zoraki, sahte bir öksürükle son buldu.

Olamaz.

"Her neyse, bir gösteri için direğe çıktım. Yoğun bir geceydi. Cumartesi günü ve baş aşağı asıldığım bir şey yapıyordum." Katie arkasına yaslanıp kollarını kaldırdı ve bir an için her şeyi yeniden canlandıracağını düşündüm ve bunun bir göğüs kıyametine dönüşmek üzere olduğunu hissettim. "Ve ben böyleydim." Kollarını iki yana açarken, güzel yüzünde oldukça inandırıcı bir seksileşmiş ifade belirdi. "Sadece baş aşağı, değil mi?"

Roxy kahverengi sıvıyı üç shot bardağına doldururken, "Doğru," diye mırıldandım.

"Sonra bir baktım, bacaklarım direktten aşağı kayıyor ve ben de 'Adam aşağı!' ya da en azından 'Striptizci aşağı!' diyorum."

Roxy şişeyi bara çarparken kulağa komik gelen bir öksürük daha çıkardı ve "Olamaz" diye mırıldanırken kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

"Evet," dedi. "Kafamı sahneden aşağı doğru kırdım. Göbek deliği gibi dışarıdaydım."

Göbek deliği gibi mi? Bu da ne?

"Ve gerisi *Long Island Medium* tarihi, ama ölü insanları ya da havalı, kabarık sarı saçları görmeden."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kaldım.

Başını salladı. "Yani hayatın değişecek. Kolay olmayacak ama değişecek."

Yavaşça döndüm ve Roxy'ye baktım. "İçki isteyen var mı?" diye sordu.

"Atışlar! Atışlar! S-S-S-S-hots!" Katie çığlık attı, omuzlarını ileri geri zıplatırken bardaklardan birini kaptı. Bir saniye sonra, atışı gitmişti.

"Etkileyici," dedim.

Katie sırttı.

Roxy atışını yaptıktan sonra iki kız da bana baktı ve ben başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Sana söylemiştim," dedi Katie.

Roxy kaşlarını çatdı. "İlk kez likör tattığını görmek istiyorum ve sana iyi mal döktüm."

Midem daraldı. Ciddi bir şekilde içme fikri, kontrolümün olmaması ve ... Bunu düşünemiyordum bile.

Katie iç çekerek uzandı ve atışımı yakaladı. "Snooze, sen kaybettin." Bir dikişte içti ve bardağın üstünü kırdı. "Evet, bunu az önce söyledim. Ve evet, gidip biraz mon-nay yapmalıyım! Sonra görüşürüz, sürtükler!"

Katie'nin topuklarının üzerinde bir balerin gibi dönerek kapıya yönelmesini izledim, tam o sırada kapı açıldı ve iki kız daha içeri girdi. İçlerinden biri, büyük memeli bir kızıl saçlı, Katie'ye doğru dudağını kıvırdı ve sonra arkadaşına bir şeyler fısıldadı, diğer bayanın kıkırdamasına neden oldu.

Gözlerimi kısarak bundan hoşlanmadığımı fark ettim.

Katie durdu, kızıl saçlı adamın gözlerinin içine baktı ve "Bir orospu keseceğim" dedi.

Roxy'nin ağzı açık kaldı.

Homurdandım. Evet. Sıcacık bir battaniyenin içindeki domuz gibi.

Kızıl saçlı kadının rengi soldu ve diğer kadının yüzü kızardı.

"Ve oradaki sürtükler size hizmet etmeyecek, o yüzden gidip sokağın aşağısındaki Apple-Back'te takılabilirsiniz." Katie omzunun üzerinden bize baktı. "Doğru mu?"

Bar üzerinde biraz hakkım olduğunu düşündüğüm için başımı salladım.

"Tamam." "Gidin buradan, sürtükler." Katie onları kapıya kadar uğurladı,

Bize çete işareti gibi görünen bir şey fırlatmak için durakladı. "Barış dışarı, ev tavaları!"

Roxy ve ben bir dakika boyunca sessiz kaldık ve sonra ona baktım. "Katie her zaman biraz farklı olmuştur ama ben onu her zaman sevmişimdir."

Sırıtarak kadehlerimizi kaldırırken başını salladı. "Gariptir ki bazı tahminlerinde haklı çıktı. Bir keresinde bana bir şey söylemişti ..." Küçük düğme burnu kırıştı. "Gerçekten dinlemem gereken bir şey."

Bön bön baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye belirtti. "Ama o kızı seviyorum. O buradayken hep çılgın şeyler oluyor. Ve ben onun *duygularını* seviyorum."

"Duygular ..."

"Feeeee-lings," diye mırıldandı Roxy, Reece'in masasının tekrar bize dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle.

Yani Reece.

Roxy'nin sarhoş bir go-go dansçısı gibi etrafında dönüp içki bardaklarını temizlenmek üzere tepsiye yerleştirmesini izlerken dudaklarının kenarları kasılmıştı. Bana doğru döndü ve işaret etti. "Başka bir şey değil-"

"Feeeee-lings," diye şarkı söyledim, aynı derecede kötü ve yüksek sesle. Muhtemelen daha kötü. "Feeeee-lings'imi unutmaya çalışıyorum ..."

"Oooof loooove," diye bağırdı Roxy kollarını açıp dramatik bir şekilde eğilirken.

Reece'in masasından bir alkış koptu ve Jax bara yaklaştığında biz de kıkırdamaya başladık. Bizden birkaç adım ötede durdu ve bana bakarak sırtıttı. "Burada neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey," dedi Roxy ve ben ona bir an uzun uzun baktım, ama her zamanki gibi kot pantolonu ve yıpranmış gömleğiyle iyi görünüyordu, ama sonra bana döndü. "Yani hiç sarhoş olmadın mı?"

"Yine mi bu?" Kollarımı kavuşturdum. Şarkı söylemeyi tercih ederdim. Jax'in sırtışı yerini kuşkulu bir güvensizliğe bıraktı.

"Ne?" Gözlerimi devirdim. "Gerçekten bu kadar büyük bir mesele mi?"

"Hiç sarhoş olmamıştı," diye belirtti Roxy, hâlâ bana üstümü çıkarmışım da ta-tas'larımı ona sallıyormuşum gibi bakan Jax'e. "Hem de hiç."

"Hiç içki içer misin?" diye sordu, ileriye doğru yürüdü ve bir şekilde Roxy ile benim aramdaki ufacık boşluğa girmeyi başardı, bu da vücudunun tüm sol tarafının benimkine bastırılması anlamına geliyordu.

Tepkimin ürpertisini bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Arada bir bir ya da iki bira içerim." Gerçek şu ki, hayatım boyunca bir biranın tamamını bitirmemişim.

Bir elini barın tepesine koyarak vücudunu benimkine doğru eğdi, böylece kalçalarımız aynı hizaya geldi ve göğsünü saran dar siyah tişörtle göz hizama geldi. Aman Tanrım. Göğüs kaslarını görebiliyordum. Çocuğun gerçek göğüs kasları vardı. "Daha önce hiç likör içtin mi?"

Göğsüne bakarken başımı salladım.

"Bir kere bile mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bir adamın göğsüne çikolatalı pasta gibi bakmak aptalcaydı ama benim sevdiğim türden bir aptallıktı.

"Denediğim o içkiden önce hiç likör tatmamıştım," diye iç geçirdi Roxy. "Hiç sarhoş olmamıştım. Bir sürü aptallık kaçırdım."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek." Göz ucuyla Jax'in diğer elini hareket ettirdiğini görebiliyordum. Saçımın bir tutamını sol yanağımın arkasına sıkıştırırken çenem yukarı kalktı. "Yakında."

Sol yanağımı gösterdiğinde geri çekildim ve kışımı buz kuyusuna çarptım. Roxy'nin bizi izlediğini görebiliyordum, kaşları kalkık ve sırtıyordu. Tanrım, bu barın Perşembe geceleri daha yoğun olması gerekiyordu, böylece Jax'in bana işkence etmesi için daha az zamanı olacaktı.

Ve Jax gerçekten de cazibesi ve flörtüyle bana işkence etme havasındaydı. Başını eğdi ve bizi izleyen sadece Roxy olmadığını anladım. "Başka ne yapmadın? Sanırım daha önce bu konuda bir şeyler söylemiştin."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve sonra serbest kaldı. Onun bu kadar yakın olması beni şaşırttı. "Hiç sahile gitmedim."

Roxy başını salladı.

"Ve ... New York'a gitmedim ya da uçağa binmedim. Hiç lunaparka gitmedim," diye geveledim, midem bulanıyordu. "Pek çok şey yapmadım."

Jax birkaç dakika bakışlarımı tuttuktan sonra geri çekildi ve barın diğer tarafına doğru ilerledi. Olduğum yerde durdum ve kendimi Roxy'ye bakarken buldum.

Kaşlarını kaldırdı ve "Ne?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, Jax'e dönüp sırtıtmaya başladığında yüzümde bir sıcaklık hissettim. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aptalca bir şey düşündüğünden emindim. Kirli bardak yığınının dönerek mutfağa gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Kapı açıldı ve içeri kimin girdiğini görmeden önce ortamdaki değişikliği hissettim. Havaya gerginlik ve öfkeyle çatırdayan bir hava yayılmıştı. Dudağımı ısırırken, Jax'in ben dönerken nasıl kaskatı kesildiğini fark ettim.

Olamaz.

Mack Attack geri dönmüştü ve bu sefer yalnız değildi. Yanında onun kadar iri ve gölgeli görünen bir arkadaşı vardı. Barın karşısındaki Reece'in masasına baktılar ve sonra Mack'in bakışları benimkilere döndü.

Bok yiyen bir sırtıyla sırtıttı.

Midem biraz daha bulandı.

"Burada istenmiyorsun."

Bu ses Jax'ten geldi ve bakışlarım ona yöneldiğinde çenesinin buz kesecek kadar sert olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Roxy.

Mack'in arkadaşı karanlık bir şekilde kıkırdadı ve omurgama bir ürperti gönderdi.

"Kalmayı planlamıyorum," diye cevap verdi Mack, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Sadece iletmem gereken bir mesaj var; iletmek için sabırsızlandığım bir mesaj."

Jax barla benim arama girdi. "Umurumda değil, Mack. Ben seni buradan siktirip gitmeye zorlamadan siktir olup git buradan."

Vay be.

Mack'in kara gözleri obsidyen taşlarına dönüştü. "Sana bir kez söyledim ve ikinci kez söyleyeceğim, kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Kimi becerdiğimi çok iyi biliyorum." Jax barın tepesine yaslandı, sesi bir kasırganın gözü gibi alçak ve tehlikeli derecede sakindi. "Hiç kimseyle."

Mack bir şey söylemek ister gibiydi ama arkadaşı kıpırdayınca o da kıpırdandı, böylece Jax'in gergin çerçevesinin etrafını görebiliyordu. "Isaiah'nın annenle konuşması gerekiyor. Geçen haftaki gibi."

Isaiah da kimdi?

"Bu onun sorunu değil," diye yanıtladı Jax.

Mack, "O annesinin kaltağı ve annesi ortalıkta olmadığına göre, annesinin Isaiah ile konuşmasını sağlamak onun görevi," diye karşılık verdi.

Annemin sürtüğü mü? Ne-

Polis masası dikkat kesilmeye başlamıştı ve bu Isaiah denen herif annemi arıyorsa, iyi niyetli olduğundan şüpheliydim. Bu da Mack ve arkadaşını bir grup görevli polisin önünde bunu yapmak için oldukça aptal yapıyor olmalıydı.

"Bir haftası var," dedi Mack, kapıya doğru geri çekilerek. "Isaiah sabırsızlanmadan önce."

Mack ve arkadaşı ben daha bir şey söyleyemeden kapıdan çıkmışlardı. Jax bana döndüğünde kalbim güm güm atıyordu, çenesinde bir kas zonkluyordu. "Isaiah kim? Bir çeşit Amish mafyası gibi mi?"

Dudakları kıpırdarken yüzündeki gerginliğin bir kısmı azaldı. Kahverengi gözlerindeki bakış biraz yumuşadı. "Pek sayılmaz. Ama yakın."

Olamaz. Yakın kısmını sevmedim.

"Neler oluyor?" Reece bardaydı, bakışları Jax'in üzerinde sabitti.

"Isaiah Mona'yı arıyor," diye yanıtladı Jax.

Roxy'ye baktım, bir şey yapıyormuş gibi davranmak için acele etmemiş olmasına şaşırmıştım. "Isaiah'nın kim olduğunu ve annemin nerede olduğunu bilmiyorum," dedim, bunu söylemem gerektiğini hissederek.

"Biliyorum." Jax'in sesi düzdü. "Reece de bunu biliyor."

Polis arkadaşı bana baktı. "Bir süre burada takılmak istediğine emin misin?"

Ağzımı açmaya başladım.

Jax benim yerime, "Anlaştık," diye cevap verdi. "O kalıyor."

Bakışlarım ona doğru döndü; bunu yapmasına şaşırmıştım. İyi tarafından bakarsak, nedenini utanç verici olmayan bir şekilde açıklamak zorunda kalmadığım için mutluydum. Olumsuz tarafı ise... olumsuz bir tarafı olduğundan emin değildim.

Reece tekrar bana odaklanırken bir nefes verdi. "O bok kafalıyla ya da o bok kafalılardan herhangi biriyle bir sorunun olursa bana haber ver."

Başımı salladım.

Jax bana "Önce bana haber verecek," dedi ve ben yine ona bakakaldım. "Sonra biz sana haber veririz."

Reece kaşlarını kaldırdı. "Dostum, *burada* neler döndüğünü bilmiyorum," dedi ve omurgam sertleşti. "Ama Isaiah'la ilgili her şeyden uzak durmalısın."

"Burası yüzünden Isaiah'yla aram zaten bozuk ve bunu sen de biliyorsun." Jax çenesini yukarı kaldırdı. "Ve endişelendiğim şey benim pisliğim değil."

Vay canına.

"Pekâlâ. Isaiah kim?" En önemli şeyin bu olduğuna karar vererek sordum. "Ve neden *bok* kelimesi ismiyle birlikte çok sık geçiyor?"

Reece'in dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu. "O buralarda biraz sorun yaratıyor."

Genellikle Philly'de dolaşır ama kokusu çok uzaklara kadar yayılmış."

"Uyuşturucu," diye ekledi Jax, alçak sesle.

Eroini düşündüm. Oh, kahretsin.

Reece bakışlarını Jax'e çevirerek, "Birkaç çocuğa onu ziyaret etmelerini söyleyeceğim," dedi. "Mona'nın Calla'nın sorunu olmadığını anladığından emin ol."

"Buna minnettar olurum," diye cevap verdi, bir santim gevşeyerek. Ben de öyle. "Teşekkürler. . . Sanırım."

Reece kıkırdadı.

Bir kolunu kaldıran Jax parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi.
"Roxy, bu gece barı kapatacak mısın?"

Başını salladı. "Elbette."

"Ben burada olacağım," diye ona çıkıştım ama Jax başını salladı. "Ne?
Vardiyamın bitmesine *saatler* kaldı."

"Artık değil." Elimini tuttu ve yürümeye başladı, bana da takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Barın karşısına geçerken bir şişe kahverengi likör aldı. "Bu gece 'daha önce hiç yapılmamış' şeylerden birini yapacağız."

"Ne?" Çıglık attım.

Roxy'nin sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. "Aynen öyle."

On iki

Uyuşturucu kralı olan ya da olmayan Isaiah'ın kölelerini bara göndermesinin elimizdeki en acil sorun olduğunu düşünebilirsiniz, ancak aptallık konusunda uzmanlaştığım için öyle değildi.

Evin mutfağında dururken, bakışlarım Jax'ın bardan aldığı José şişesi ve iki shot bardağından, şu anda kıcımda hissettiğim büyük acıya kayd.

Dolgun dudaklarının yarısı, kahverengi gözlerindeki tembel bakışla eşleşen tembel bir sırtıyla yukarı doğru eğilmişti. Tezgâha yaslanmış, düzgün kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Çekici bir baş belas

"Hayır." Muhtemelen onuncu kez tekrar söyledim. Yaklaşık kırk dakikadır evdeydik ve her dakika onun bana bir atış yapmamı söylemesi ve benim ona neden yapamayacağıma dair çeşitli nedenler anlatmamla geçmişti.

Bir kez bile sabrını kaybetmedi. Bir kez bile sinirlenmedi.

Bir kere bile içmek istemediğim için benimle dalga geçmedi.

Bir kez bile ona neden içki içmediğime dair gerçeği söylemekten kendimi alıkoymak zorunda kalmadım.

Bahanelerim tükeniyordu ve bakışlarım tekrar dolu shot bardaklarına kayd. Yutkundum, sinirliydim ve ... gerçekten *sinirliydim*. Hiç içmek istemediğimden değildi. İçmek istiyordum. Görünüşe göre herkesin ve annelerinin şımartılmaktan hoşlandığı şeyi deneyimlemek istiyordum. Sarhoş olmak benim için büyük bir bilinmezdi.

Pek çok şey benim için büyük bir bilinmezdi.

Kendimi yere atıp yürümeye başlayan bir çocuk gibi yuvarlanmak istedim, tıpkı ağabeyimin yaptığı gibi- bu düşünceyi kafamı sallayarak kestim.

"Tatlım, bunu denemelisin. Sadece bir atış."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Bana canım ya da tatlım demesi hoşuma gidiyordu, bu da aptal pastanın aptal kremasıydı. Gözlerimiz çarpıştı ve o kalın kirpikler, o gözler, o kaşlar ve o yüz.

Sikeyim.

Güzel yüzlü seksi bir adam tarafından dikkatimin dağıtılması beni tek boyutlu yaptıysa, en azından kendimdeki bu özelliğin farkına vardım.

"Mona yüzünden mi?" diye sordu.

Vay be. Tam çiviye vurmasının gücü bir adım geri atmama neden oldu. Masadaki sandalyeye çarptım ve sandalyenin ayakları yere çarptı. "Ne oldu?" Fısıldadım.

Tezgâhı itti, kollarını yana açtı. "Annen yüzünden mi? Nasıl biri olduğu için mi?"

Aydaki kutsal delikler, Jax'e bakarken ayaklarım yere yapışmıştı. Onu tanıyalı bir hafta birkaç günden fazla olmamıştı ve cidden anlamıştı. Aynen böyle. Teresa ya da Avery hariç hiç kimse annemi görmemişken ya da Mona'nın mucizesini deneyimleme şansı bulmamışken onun annemi tanımış olmasıyla bir ilgisi olabilir.

Annem yüzünden. Bu benim için bir sürpriz değildi, ama onun bu şekilde vurduğunu duymak beni şaşırttı.

Annemin sarhoşken ya da kafası iyiiken korkunç, aptalca şeyler *yaptığını* görmüştüm. Sarhoşken ya da kafası iyiiken ona korkunç ve aşağılayıcı şeyler *yapıldığını* görmüştüm. O haldeyken asla kontrol sahibi olamazdı. Daha önce de hiç kontrolü yoktu ama içtiğinde ya da hap kullandığında daha da kötü oluyordu. Pek çok şeyi yapmamamın nedeni oydu ve tam kontrol istiyordum, çünkü ben

Asla onun gibi olmak
istememedim. Ben o
değildim.

Ben asla o olamam.

Beynim ne yaptığımı anlayamadan ayaklarım hareket etti. Tezgâha doğru yürürken Jax'in yanından geçtim ve ben içkiye uzanırken onun döndüğünü hissettim. Parmaklarım soğuk bardağın etrafını sararken titredi.

Elimi sabitleyerek Jax'in durduğu yere döndüm. "Ben annem değilim." Sonra bardağı dudaklarıma götürdüm.

Sadece bir atış. Ha! Ünlü son sözler.

Dört kadeh içtikten sonra yerde yan yatmış, yarısı boşalmış içki şişesini göğsüme bastırmıştım. Gözlerim kapalıydı. Karnıma sıcak, elektrikli bir battaniye sarılmıştı ve damarlarımda hoş bir vızıltı dolaşıyordu. Ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım ve şu anda tişörtümü çıkarıp çıkarmayacağıma karar veriyordum. Üzerimde bir atlet vardı ama oturup kollarımı kaldırmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyordu.

Yumuşak bir okşayış, tüy kadar hafif bir dokunuş alnımda gezindi, karnımdaki elektrikli battaniyenin ısınmasına ve kanımdaki uğultunun daha yüksek sesle uğuldamasına neden oldu. "Tekila Jax, tekila ..." Kelimeler tükendi, çünkü ... kelimeleri düşünmek ve bir araya getirmek çok zordu.

Elini geri çekerek, "Harika mı?" diye sordu.

Gözlerimi açtım ve sırttım. Yanımda oturuyordu, uzun bacaklarını önüne uzatmış, sırtını kanepeye dayamıştı. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktaydık ve yerde nasıl yattığımı hatırlamıyordum ama hemen benimle birlikte aşağıya indiğini biliyordum.

"Calla?"

"Hmm?" Gözlerim kendiliğinden kapanmıştı, ben de tekrar açtım. Uzanıp parmaklarıyla dizime vurdu, ben de kıkırdadım. "Hafif sıkletim, değil mi?"

Gülümsemesi yayıldı. "İlk kez sarhoş olduğun için, dört shot'ın oldukça iyi olduğunu söyleyeceğim."

"Tekila uzun zamandır kayıp olan ama o kadar da sinir bozucu olmayan bir arkadaş gibidir." Kollarımdaki şişeyi göğsüme bastırarak sıktım. "Tekilayı gerçekten seviyorum."

"Sabah nasıl hissedeceğini göreceğiz. Neden şişeyi vermiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ama hoşuma gidiyor. Bunu benden alamazsın."

Jax kıkırdarak öne doğru eğildi. "Şişeye zarar vermeyeceğim, Calla."

"Belki bir shot daha isterim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Sinirli bir ifade takınmaya çalıştım ama sanırım tek yaptığım gözlerimi şaşı yapmak oldu. Yüksek sesle iç çekerek şişeyi ölümüne tutuşumu hafiflettim.

Şişeyi yavaşça elimden aldı ve sehpanın üzerine, ulaşamayacağım bir yere koydu. Altın şişeyi hemen özledim

Mutluluk, ve oturup onu almam gerektiğini düşündüm, ama yine *çaba*. Bakışları tekrar bana döndüğünde, sırtışı göğsümde ve karnımda bir tuhaflik hissetmeme neden oldu.

Ve beni kıkır kıkır güldüren başka birçok yerde.

"Yapmadığın şeylere geri dönelim." Koltuğa yaslandı, belli ki benim kadar iyi hissetmiyordu. Yirmi bir yıllık hayatımda yapmadığım şeylerin çoğunun üzerinden geçmiştik, utanç verici malzemelerden oluşan şaşırtıcı bir liste ama umurumda değildi. Ona yapmadığım şeyleri her söylediğimde sırtması ve sanki zekice bir şey buluyormuş gibi çarpıcı yüzüne bu ifadenin yerleşmesi hoşuma gidiyordu. "Ayak parmaklarında hiç kum hissetmedin mi?" diye ekledi.

Başımı salladım. Ben de öyle düşünmüştüm. "Benim planlarım var. Planlarım bu tür şeyleri içermiyor."

"Planlarınız nedir?" "Üç F."

Kaşları kalktı. "Üç F mi?"

"Evet!" diye bağırdım ve sonra çok daha alçak ve çok daha ciddi bir sesle söyledim. "Üniversiteyi bitir. Hemşirelik alanında bir kariyer bul. Ve sonunda bir şeyi başarmanın faydalarından yararlan." Üst dudağımı kıvrarak durakladım. "Yine de takip etme kısmından emin değilim. Çoğu şeyi takip ediyorum ama *F* harfiyle başlayan ve planlama içeren pek fazla şey yok, o yüzden ..."

Sırıttı. "Yani bu kadar mı? Büyük planların üniversiteyi bitirmek ve bir iş bulmak mı?"

"Yeppers biberleri ve pandaları!"

Bana başını salladı. "Tatlım, bu çok fazla değil."

Ona bunun *her şey* olduğunu söylemeye başladım, ama sonra düşündüm ve tekiladan olsa gerek, çünkü haklı olduğunu düşündüm.

Ve sonra dedim ki, "Sen benim ilk öpücüğümdün."

"Beklememiz gerekiyor." O rahat, tembel sırtış yüzünden kayıp gitti. "Ne?"

İlk başta ona ne söylediğimi fark etmedim, bu yüzden neden bana çılgınca bir şey söylemişim gibi baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra neyi itiraf ettiğimi fark ettim ve ... evet, bu küçük düşürücü gerçeği ağzımdan kaçırmış olmam umurumda değildi.

Tekila harikaydı.

"Daha önce hiç öpülmemiştim," dedim ona.

Koyu kahverengi bir kaşı kalktı. "Hiç mi?"

Başımı salladım. Ya da yerde kıpırdandım.

Kahverengi gözleri büyüdü. "Yirmi bir yaşındasın ve hiç ..." Bakışları tavana doğru kayarken yüzündeki ifade daha da güzelleşti, sanki göklere dua ediyormuş gibiydi.

Yatarken kendimi biraz tuhaf hissettiğimden, kendimi oturmaya zorladım. Oda bir saniyeliğine döndü ve midem tehlikeli bir şekilde alçaldı. Bu his -dönme- hoşuma gitmemişti ama çabucak yatıştı ve sonra Jax'e bakmaya başladım.

Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki. Ona baktıkça bunun sıradan bir yakışıklılık olmadığını fark ettim. Bazıları dudaklarının çok dolgun ya da kaşlarının çok kalın olduğunu düşünebilirdi ama o benim için bunu yaptı. Bana keşke ben de ... olsaydım dedirtti.

Onun sıcaklığını düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu, çünkü karnımın alt kısmında kaslarım geriliyor ve göğüslerim ağırlaşıyordu.

Jax başını bana doğru eğdi, yüz ifadesi tuhaftı. "Kahretsin tatlım, bu gerçek bir öpücük bile değildi."

"Oh," diye fısıldadım.

Oh.

Çenemi eğerek bunun yerleşmesine izin verdim ve tekila sisinin içinden çok uzağa gidememiş olsa da, göğsümün derinliklerinde hala bir sızlama vardı, her şeyin olması gereken yere yerleştiği hissi. Tabii ki.

"Ne?" Jax sordu.

Bunu yüksek sesle söylemişim. Bakışlarımı kaldırarak omzuna odaklandım. Bunun gerçek bir öpücük olduğunu düşündüğüm için kendimi biraz aptal hissettim. Demek istediğim, beni artık çok az tanıyordu ama o da beni sadece birkaç gündür tanıyordu. Ve onun gibi erkekler - onun gibi görünen, onun gibi konuşan, onun gibi yürüyen ... ve onun gibi nefes alan erkekler, benim gibi kızları öpmezlerdi. Bana benzeyen ve beyaz çöpün içindeki beyazı çekerek büyüyen kızları değil.

"Calla? İyi misin?"

Sesindeki endişe göğsümdeki sıkışmayı tetikledi. "I . . . Ben hala tekila seviyorum."

Bir duraklama oldu ve Jax kahkahalara boğuldu. "Votkayı deneyene kadar bekle."

"Mmm. Ruslar."

Jax sırttı. "Ve viskiyi de unutmamalısın."

"Viski mi?" Nefesim kesildi, ellerimi çenemin altında kavuştururken gözlerim büyüdü. İçtiğimde ya da ayıldığımda biraz fazla dramatik olduğumu fark etmeye başlamıştım. "Hayır. Viski değil. Annem viski içerdi ve

. . evet, gerçekten mutlu ya da gerçekten üzgün olurdu." Dizlerimin üzerine çöktüm ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru ittim. "Burası sıcak mı?"

"Çok rahat." Elini bileğime dolayarak beni sabitledi. "Mona viskisini seviyor."

Evet, tabii. Jax annemi tanıyordu. Bakışlarımız çarpıştı ve düşündüm ki . . . Ona bunu söyleyebilirdim. "Düşündüm ki... "İçki içersem onun gibi olurum, anlıyor musun? Aptalca şeyler yapardım ve ... İçtiği zaman ona yapılanları gördüm."

Jax'in içine bir uyanıklık yayılmış gibiydi ve belki daha sonra, içimde o kadar çok tekila olmadığında, onun benim kadar sarhoş olmaya yakın olmadığını fark edecektim. "Ne tür şeyler?"

Popomu baldırlarıma bastıracak şekilde geriye doğru sallanırken, gördüklerimi ona anlatmamam gerektiğini biliyordum. Kimse bunları duymak istemezdi. Dağınıktı. Çirkindi. Vücudumdaki yara izleri gibi çirkin değil ama daha derin ve iğrençti.

Ama dilimde tekila vardı. "İlk seferinde -ki bu ilkti çünkü birden fazla kez oldu- bir parti veriyordu. Her zaman parti verirdi ama bu gece geç olmuştu ve ben susamıştım. Soğuk algınlığım ya da gribim vardı. Bir şeyler işte. İçecek bir şeyler almam gerekiyordu. Aşağı inmek zorundaydım. Annem daha önce parti verdiğiğinde aşağıya inmeme söylemişti ama inmek zorundaydım."

"Seni anlıyorum," dedi sessizce. "Kaç yaşındaydın?"

Omuz silkerek anılarımı gözden geçirmeye çalıştım. "On iki, sanırım? Bilmiyorum. Çok uzun zaman sonra değildi ... neyse, aşağı indim ve yerde bayılmış insanlar vardı ve annemin sesini duydum. Garip sesler çıkarıyordu, iyi sesler değildi ve yatak odasının kapısı açıldı. İçeri baktım, yerde yatıyordu. Yanında bir adam vardı. Adamın biri

. . ." Başımı yavaşça salladım, kafamda bulanık, bulutlu görüntüler belirdi. "Annem beni gördü. Adam da gördü. Korktu ve ben de yukarı kaçtım. O gece çok sarhoştum."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "O adamlardan herhangi biri sana hiç bulaştı mı?"

Bir an ona baktım ve sonra güldüm. Komik değildi. Komik olmaktan çok uzaktı, ama o zamanlar . . . şimdi olduğumdan daha kötü görünüyordum. "Hayır."

"Bu durumu daha iyi yapmaz."

"Hayır. Sanırım yapmaz."

"İçki içerken kendilerini aptalca durumlara sokan insanlar gördüm ve bazılarının gerçekten tehlikeli durumlara girdiğini de gördüm," dedi kahverengi gözleri ciddiydi. "Burada bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok. Eğlenmek için güvendesin."

"Teşekkür ederim," dedim, bunun söylenmesi gerektiğini düşünerek.

"Ama lanet olsun, Calla ..." Gözlerine sert bir bakış girerken parmakları bileğimi hafifçe sıktı. "Böyle bir şeyi görmemeliydin."

"Biliyorum, ama yaptım ve hayatta geri dönüş yoktur." Bakışları benimkileri kavrayınca sözümü yarıda kestim. Keşke güzel olduğumu düşünseydi ve öpücüğü gerçek olsaydı. "Ama öyle değil. Tekila viskiden daha iyidir."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Viskiyi listeden çıkaracağız, tatlım."

Gülümsedim. "Güzel. Bu ... bu annemle geçirdiğimiz zamanlar gibi olmadı. Neden bu kadar korkuyordum?" Cevap vermesine fırsat vermedim çünkü ayağa fırladım ve bileğim onun gevşek kavrayışından kurtuldu. Ani hareket sendelememe neden oldu ve kendimi sabitlemek için kollarımı açtım. "Whoa köpekçik . . ."

Jax kolayca ayağa kalktı ve hiç sallanmadı. "Calla, bebeğim, belki de oturmalısın."

Oturmak kulağa akıllıca geliyordu. "Ne yapmak üzereydin?"

Yine sırtıyordu. "Emin değilim. Korkmaktan bahsediyordun."

Burnumu kırıştırdım ve sonra fark ettim. "Oh! Orada kal." O beni durduramadan kaçtım.

"Calla-"

Yatak odasına gidip dolaba yöneldim ve eşyalarımı aldım. Onları göğsüme yakın tutarak oturma odasına geri döndüm. Jax kanepenin yanında duruyordu, iki kaşını da kaldırmıştı.

Onun durduğu yere doğru yürüdüm ve Miss Sunshine Yarışması'nda kazandığım kupayı ya da buna benzer aptalca bir ismi sehpanın üzerine koydum. "Bu benim."

Jax kanepenin kenarına oturdu ve bakışları kupanın üzerine düştü. Metal ve plastik oturma odasının tavan ışığının altında parlıyordu.

"Eskiden yarışmalara katılırdım." Bir parçam, kafamdaki bulanıklığın içinde sıkışıp kalan küçük dilim, ona bunu söylediğime inanamıyordu. *Kimseye* söylememiştim. "Yeni doğduğumdan beri. Şaka değil. Daha oturamıyordum bile ama annem beni yarışmalara soktu. "*Toddlers & Tiaras*" adlı televizyon programına çıkabilirdim. *Yıllarca tam* benlikti."

Bakışları sonunda bana, göğsüme yakın tuttuğum fotoğrafa kaydı. Bana bakışında yine tuhaf bir ifade vardı.

Ben de çerçeveyi kaldırdım ve ona bakacak şekilde çevirdim. "Eskiden böyle görünürdüm. Yani, evet, bu resimde sekiz ya da dokuz yaşındaydım ya da her neyse, ama *eskiden* böyle görünüyordum."

Jax'in kirpikleri belki bir saniyeliğine aşağı indi.

Yine gevezeliğe başladım. "Kupalar, taçlar, kuşaklar ve para kazandım. Daha fazlası da vardı, yüzlerce taç ve kupa, ama bir keresinde çok kızmıştım. On dört ya da on beş yaşındaydım, her neyse, lisedeydim ve onları pencereden dışarı fırlattım. Kırıldılar. Annem çılgına döndü. Günlerce alem yaptı. Çok kötüydü. Evde ne yiyecek ne de kıyafetlerimi temizleyecek deterjan vardı."

O *zamanki* halime değil *de şimdiki* halime bakarken kaşları birbirine çatıldı. "Bunu sık sık yapar mıydı?"

Fotoğrafıma baktım, sarı lüleler ve kocaman bir gülümseme, büyük takma beyaz dişler - palet deniyordu onlara ve hissettirdiklerinden ve tatlarından nefret ediyordum. Takma dişler ağzımı acıtıyordu ama onları taktığımda annem *güzel* olduğumu söylüyordu. Tüm jüri üyeleri *güzel* olduğumu söylerdi. Aptal dişlerim yüzünden ödüller kazandım. Babam . . . sadece başını sallardı. "Ne?" derdi.

"Sizi günlerce yiyeceksiz ve başınızın çaresine bakacak temel şeylerden yoksun bırakın."

Omuz silkerek başımı salladım. "Clyde genellikle gelir ve benimle kalırdı. Ya da ben onunla kalırdım. Önemli bir şey değildi."

"Bu büyük bir mesele tatlım," dedi sessizce.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve işte yine o *şey*, bakışlarında anlamadığımı ama anlamak istediğim *bir şey* vardı. Fotoğrafı tekrar kaldırdım ve neredeyse yüzüne doğru ittim. "Eskiden çok güzeldim," diye fısıldadım, sırrımı paylaşıyordum. "Gördün mü? Eskiden-"

"Eskiden' diye bir şey yok." Çerçeveyi elimden kaptı ve fırlatırken ağzım açık kaldı. Fotoğraf havada vızıldadı,

bir minderden sekip zararsızca kanepeye düşüyor. "Şimdi gerçekten çok güzelsin."

Ağzımı açtım ve yüksek sesle güldüm. Hatta homurdanmış bile olabilirim. "Sen çok ..."

"Ne?" Dudakları aşağı döndü.

"Çok ... çok hoşsun," diye bitirdim, kollarımı büyük bir jestle kaldırarak. "Çok iyisin. Ve sen bir yalancısın."

"Ne?" diye tekrarladı.

Kanepeye uzandım, aniden yorulmuştum ve belki biraz da başım dönüyordu. "Gerçekten güzel değilim."

Gözlerini bana dikti. "Az önce gerçekten çok güzel olduğunu söyledim. Yani gerçekten güzelsin. Bu konudaki tartışma bitmiştir."

Ağzım bunun neden doğru olmadığını anlatmak için açıldı ama sonra omuz silktim. Çok nazikti. Bunu kabul edebilirdim. "Çok iyisin," dedim tekrar. "Bu güzeldi. Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim. Yani, eminim ilk kez sarhoş olurken bana bakıcılık yapmaktan çok daha ilginç şeyler yapıyor olabilirdin."

Başını yana eğdi. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ne zaman içmek istersen, senin için buradayım."

Bu da güzeldi. Bir anda göğsümde bir düğüm oluştu. Islak ve dağınık hissediyordum. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Dediğim gibi, benimle güvendesin. Ne zaman olursa olsun. Ciddiyim.

Neyi keşfetmek istersen iste, benimle her zaman güvende olacaksın."

Bu sözler ... Tanrım, bu sözler içimde bir şeyleri yerinden oynattı. Kendimi güvensiz hissettiğimden değil. Annemle yaşarken işler pek de sıcak ve bulanık değildi ve belli ki bir iki kez işler sarpa sarmıştı.

"Aslında, biliyorsun... Sanırım listendeki diğer şeylerden birkaçını halletmene yardımcı olabilirim," diye devam etti ve o orantısız sırıtış, kalpleri durdurabilecek tam bir gülümsemeye dönüştü.

Onu gerçekten dinlemiyordum çünkü o düğüm göğsümden boğazıma doğru ilerlerken ona bakıyordum ve kesinlikle ıslak ve dağınıktı. Jax tüm ateşli kızların sonunu getirecek bir ateşli kızıdan daha fazlasıydı. Jase'den, hatta muhtemelen Cam'den ve hatta Brandon'dan bile daha hoş biriydi.

Onunla güvende olduğumu söyledi.

Ve gerçekten çok güzel olduğumu söyledi.

Ayağa fırladım ve ona doğru gittim. Ne yaptığımı düşünmek için durmadım bile, ama ayağa kalkmıştım ve bir saniyeden kısa bir süre sonra kollarımı Jax'in boynuna dolamıştım.

Ani hareketim onu hazırlıksız yakaladı ve kendini dengelemeden önce bir adım geriye tökezledi. Bir an geçti ve sonra kolları beni çevreleyerek sırtıma dolandı.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim göğsünde -gerçekten sert göğsünde-boğuklaştı. "Teşekkür etmememi söylediğini biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine bir kolunu gevşetti ve eli omurgamda ilerleyerek saçlarımın ucuna dolandı. O eli bir ürperti dalgası takip etti ve bu ürperti kollarımdan parmak uçlarıma, ayak parmaklarıma ve aradaki her yere, özellikle de aradaki kısma yayıldı.

Tanrım, göğsü gerçekten sertti.

Yüzümü göğsünden kaldırdım ve kirpiklerimi kaldırdım. Jax bana bakıyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Diğer eli belimden kayarak kalçama doğru ilerledi ve harika bir his uyandırdı. O kadar iyiydi ki, tişörtümün ve atletimin içinden neler hissedebileceğini hesaba katmadım bile.

Tekila harikaydı.

Sıcak çikolata bakışları yüzümde gezinirken, eli kalçamda sıkılaştı ve bu da birçok kasımın yumuşamasına neden oldu. "Eve geldiğine sevindim Calla."

Kalbim durdu. Lanet olası dünya durdu. "Gerçekten mi?" Kendi sesimi duydum.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

Tamam. Tekilanın bir şeyler duymamı sağlayıp sağlamadığı umurumda değildi ve tüm göğsümün pelteye dönmesi ve bunun beni aptal yapıp yapmaması umurumda değildi ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak üzere olmam ya da odanın bir atlıkarıncadaymışız gibi yavaşça dönmesi umurumda değildi.

Ellerimi omuzlarına indirirken parmak uçlarımda yükseldim ve ağızına doğru ilerledim. Onu öpecektim. Daha önce hiç bir erkeği öpmeye çalışmamıştım ama şimdi bunu yapacaktım. Dudaklarımla bir sayı turu atacaktım.

Çünkü güvende olduğumu, eve geldiğim için mutlu olduğumu ve gerçekten sikiştiğimi söyledi.

Jax başını geriye doğru salladı. Aslında tüm vücudu geriye doğru sarsıldı ve ağzım onunkine değmedi ama çenesinden aşağıya ve boynuna doğru kaymaya başladı. Ağzım açık olduğu için teninin tadını alabildim.

Vay canına, derisinin tadı
güzelmiş. Kim bilebilirdi ki?

Sehpanın yanından geçerek aramıza boşluk bıraktı. O orada olmayınca öne doğru devrildim. Elleri üst kollarımın etrafında kıvrıldı, düşüşümü durdurdu ve ... ve beni bir kol boyu uzakta tuttu.

Kafam karışmıştı, ona baktım. Gözleri yine kocaman açılmıştı, tüm tembelliği ve sıcaklığı gitmişti. Uh oh. Bu hiç iyi değildi.

"Calla," diye başladı usulca, çok nazıkçe. Hem de çok
nazıkçe. Oh hayır. Bu çok kötüydü.

"Tatlım, bu ..."

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı ve Jax'in söylediği her şeyi bastırdı. Bu çok kötü bir şeydi. İnsanın yaşayamayacağı türden bir kötülük. Jax'i öpmeye çalıştım, güzel, çekici ve çok iyi Jax'i.

Gerçekten onu öpmeye mi çalıştım?

Aman Tanrım. Tekila berbattı.

". . . Benimle güvende olduğunu söyledim." Her ne halattan bahsediyorsa ona geri döndüğümde sesi daha derindi, daha alçaktı. "Yalan söylemiyordum."

Bunun Çin'deki çay fiyatlarıyla ne alakası vardı? Ya da aniden paslı bir çatalla kafayı bulmuş bir keş gibi bana saldıran tekilayla? Onu öpmeye çalıştım ve benden uzaklaştı, fiziksel olarak kendini ağzımdan çekti.

Vay anasını.

Dağınık ve ıslak top geri dönmüştü, bu kez karnımda ve göğsümdeydi, ama iğrenç başka bir şeyle karışıyor ve hızla yükseliyordu.

Olamaz.

Kendimi onun elinden kurtararak geriye doğru sıçradım. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Denediğime inanamıyorum..." Bir hıçkırık yuttum, kötü bir hıçkırık. "Vay canına."

"Sorun değil. Neden oturmuyoruz?" diye teklif etti ve bir adım atarak

Ben.

Başka bir hıçkırık. "Tekila pis bir fahişe."

Jax kaşlarını çattı, kaşları aşağı indi. "Calla-"

Etrafımda dönerek yatak odasına doğru fırladım. Hissedebiliyordum. Dağınıklık neredeyse oradaydı. Yatağın etrafında tökezledim, banyo kapısına çarptığımda ayaklarım kaydı ve ellerimi kapıya çarptım. Kapı duvardan kırıldı, şüphesiz alçıya da zarar vermişti.

Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine yere çöktüm -Tanrım, bu tuvalet temiz miydi ki? Çok geç kalmıştım. Midem kabarıp yuvarlanırken, her şeyi ve her şeyi ortaya çıkarırken kenarları kavradım.

Tekila berbattı.

On üç

Tekila şeytanın vahşi suyuydu ve bir daha asla içmeyecektim.

En berbat şey, insanların her zaman sarhoşken ne yaptıklarını hatırlamadıklarını iddia etmeleri idi. Ben buna saçmalık diyorum, çünkü hatırlıyordum - Tanrım, her şeyi titizlikle, aşağılayıcı ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordum.

Jax'e yapmadığım her şeyi anlatmıştım ve bu saçmalıkların bazıları çok saçmaydı. Muhtemelen bir bomba sığınağında büyüdüğümü düşünmesine neden olacak şeyler gibi.

Sonra şişeyi kucakladım. *Kucakladım*. Sanki bir köpek yavrusuymuş gibi. Ya da bir kedi yavrusu.

Her neyse. İçki şişesi olmayan tüylü bir şey.

Ayrıca ona bir kupa ve oyuncak bebek gibi süslenmiş bir fotoğrafımı göstermiş ve *eskiden* güzel olduğumu söylemiştim. Sadece bu bile kafamı fırına sokmak istememe neden oldu ama dahası da vardı.

Ona annemle ilgili olanları da anlatmıştım, ki bunlar tekrarlanamayacak kadar korkunçtu.

Ayrıca onu öpmeye çalışmıştım.

Ve sonra Jax saçımı tutup sırtımı ovarken kusmaya başladım. Gerçekten de sırtımı *ovmuştu* ve *sanırım* benimle konuşmuştu. Ne dediğini bilmiyorum ama sesini hatırlıyorum, karnıma kramplar girip çıkarken alçak ve yatıştırıcıydı. Ama yara izlerini hissetmiş olmalıydı. Derim sırtımda tam olarak eşit değildi. Bazı bölgelerde pürüzlü ve kabarıktı ve gömleğimin içinden hissedilebileceğini biliyordum.

Tüm tekilayı ve gururumdan geriye kalanları kusmayı bitirdikten sonra banyonun zeminine uzandım, çünkü serin, pürüzsüz ve mükemmeldi. Nemli bir havlu kaparken orada kalmama izin verdi ve sonra -Ah Tanrım, daha da utanç verici- yüzümü sildi. Her şey bir yana, üzerine kusmayacağımdan emin olduktan sonra beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı, orada boğazıma su ve iki ibuprofen dayadı.

Jax yanımda otururken, bacağını kalçama bastırırken yan yatmışım ve sabahın bir vakti uyandığımda, sıcak, kaslı itfaiyecilerle dolu bir itfaiye kamyonu çarpmış gibi hissediyordum, Jax hala oradaydı.

Arkamda uzanmıştı, vücudunun ön kısmı benimkinin arkasına bastırıyordu ve kolu kalçamda ağır bir yük oluşturuyordu. Eğer kafam yarılacakmış gibi hissetmeseydim, bu şekilde uyanmak hoşuma gidebilirdi. Bunun yerine, yanlış kişinin yatağında yakalanmışım gibi panikledim.

Kelimenin tam anlamıyla yataktan atlamışım ve neredeyse yeri yiyecektim. Yeni giysilerimi alıp duşa nasıl girdiğimi, cildime bulaşmış gibi görünen tekila iğrençliğini nasıl yıkadığımı, küvete oturup gözlerimin arkasındaki acıya ve bir gece önce yaptığım ve söylediğim tüm *aptalca* şeylere ağlamadan nasıl yaptığımı bilmiyordum.

Banyodan çıktığımda Jax uyanıktı, bu evde kaldığım ikinci geceden sonra oraya sakladığı kendi diş fırçasıyla banyoya girerken gözleri parlıyordu.

Dışarı çıktığında, belli ki yüzüne ve başına su sıçrattığı için saçları nemliydi, kanepede oturuyordum ve bakışlarımı hızla kaçırarak yerde tekila şişesini kucakladığım noktaya baktım.

Tekila şişesi gizemli bir şekilde ortada yoktu. Umarım doğduğu deliğe geri dönmüştür.

Onu öpmeye çalıştım ve benden uzaklaştı. Tanrım, biri beni şimdi vursun.

Ona bakamadım. Bunu yapamazdım. Adımı söylediğinde bile. Cevap vermediğimde "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bir omzumu kaldırarak mor ayak tırnak cilamı inceledim. "Çamur gibi." "Bunun için bir tedavim var."

Ne? Yarı otomatik bir silah mı?

"Akşamdan kalmalar için şampiyonların resmi kahvaltısının tadını çıkaracağız."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Sanki bir gece önce sarhoş olup onu taciz etmeye çalışmamışım gibi bana sırtıyordu. "Ne?"

"Waffle House."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak ona baktım ve sonra makyajımın altında yanaklarımın ısındığını hissederek başka tarafa baktım. "Yemek yemek istemiyorum. Yemek bile istemiyorum."

yemek hakkında düşünmek istiyorum."

"Şimdi öyle düşünüyorsun ama inan bana, yağ miden için harikalar yaratacak. Biliyorum. Bu konuda çok pratik yaptım."

Başımı sallayarak ayağa kalktım, şimdi pencereye bakıyordum. "Bu gece bara gitmeden önce gerçekten geri dönüp sekiz saat kestirmem gerektiğini düşünüyorum. Bence senin de gitmen gerek. Kabalık etmek istemem-"

"Bunu yapma," dedi ve hemen yanımdaydı. Hareket ettiğini bile duymamıştım. "Yapma, Calla."

Bakışlarım göğsüne kaydı. Dün gece uyuduğu lanet gömleğin içinde nasıl iyi görünebilirdi ki? Bunun adil olmadığını haykırmak istedim. "Ne yapmayayım?"

"Utan," dedi yumuşak bir sesle.

Burnumu kırıştırarak gözlerimi kapattım. "Senin için söylemesi kolay."

"Benim için hiçbir şey kolay değil. Utanman için hiçbir sebep yok. Dün gece içtin. Eğlendin, ya da en azından hastalanana kadar eğlendin. -"

"Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdandım.

"Bu çok yaygın. Kaç kez kendimi bir daha asla içmeyeceğime yemin ederek bir tuvaletin etrafında kıvrılmış bulduğumu biliyor musun? Paylaşabileceğim korku hikayelerini bilmek bile istemezsin."

Ama bahse girerim daha önce hiç bir kızı öpmeye çalışmamış ve reddedilmemişti. "Calla, bana bak."

Kesinlikle hayır. "Dediğim gibi, çok yorgunum ve biraz kestirebilirim." Ya da bir lobotomi. "Yani, eğer bunu yapabilirsem, harika olur."

"Tatlım, yapma." İki parmağıyla çenemi kavradı ve bakışlarımı kendi bakışlarına kaldırdığında hiç karşı koymadım. Nefesimi içime çektim, yine biraz başım dönüyordu ve vücudumda hâlâ biraz tekila olup olmadığını merak ediyordum. "Beni dinlemeyeceksin, bu yüzden sert önlemler almamız gerekiyor."

Ağzımı açtım ama sonra Jax geri adım atarak parmaklarını indirdi. Belki bir saniye geçti ve aşağı eğildi. Ben kıpırdayamadan ya da ne yaptığını anlayamadan bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini belime doladı ve birden havalanıp göğsüne bastırıldım.

"Ne oluyor be?" Arkasını döndüğünde omuzlarına tutunarak bağırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

Bana bakarak derin bir nefes aldı. "On dört yaşımdayken ilk kez bira içtim. Bir arkadaşımın evinde çok fazla içtim ve bütün geceyi tuvaletin etrafında dönerek geçirdim."

Yatak odasına göz gezdirdim. "Tamam."

"Çocukken bunu o kadar çok yaptım ki dersimi aldığımı sanırsın," diye devam etti beni izlerken. "Sonra denizaşırı ülkelerden döndüğümde, bazı geceler gözlerimi birkaç saatliğine kapatmamı sağlayan tek şey viski oldu."

Vücudum daha da sertleşti. Viski. Tanrım, viskiden nefret ederdim ama gerçekten annemi düşünmüyordum. Onu geceleri uyanık tutan şeyleri hayal bile edemezdim.

"Buraya geldiğimde bile bir viskiydi ve ... her neyse, mesele şu ki, yaptığım şeyden pişmanlık duyarak birçok gece ve gün geçirdim. Ama sen dün gece ne yaptın ve şu anda kendini bok gibi hissetsen de, pişman olmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadın."

Gözlerimiz kilitlenirken göğsümün derinliklerinde kalbim sıkıştı. "Başka ne yaptın?"

Yüz hatlarında bir şey titreşti ve başını salladı. "Hadi gidelim."

Konunun aniden değişmesine kaşlarımı çattım.

"Nereye?" "Seni Waffle House'a götürüyorum."

"Beni taşımak zorunda değilsin!"

Bana doğru sırtıttı. "Ve bağırarak zorunda değilsin."

"Beni yere bırak!" Tekrar bağırdım, şakaklarım zonkluyordu.

Beni görmezden gelerek kapıya yöneldi ve sonra durarak mutfığa geri döndü. "Anahtarlarını ve güneş gözlüklerini al. İkisine de ihtiyacın olacak."

Ona ters ters baktım ve o da bana sırtıttı. "Jax, hadi."

Başını eğdi ve ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden olan alçak bir sesle konuştu. "Tatlım, istediğin kadar tartışabilir ve bağırabilirsin, ama yine de kışını kamyonete taşıyacağım, seni içine koyacağım ve Waffle House'a gideceğiz ve kızarmış yumurta, domuz pastırması ve lanet olası bir waffle yiyeceksin."

Gözlerim kısıldı. Tanrım, acayip küstahtı.

Koyu kahverengi gözlerinde bir ışıltı vardı. "Ve hatta belki bir dilim elmalı turta, eğer iyi bir kız olursan ve benimle tartışmayı bırakırsan."

"Hiç elmalı turta yemedim," diye ağzımdan kaçırdım.

Mutfağın ortasında durmuş, hiçbir şey değilmişim gibi beni kollarının arasına almış -ki kesinlikle bir şey değildim- ağzı

açıldı. "Hiç elmalı turta yemedin mi?" "Hayır."

Kaşları kalktı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece hiç denemedim."

"Bu çok ... çok Amerikan karşıtı," dedi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Sen terörist misin?"

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım ve kurtulmak için kıpırdanmaya başladım.

Jax kollarını sıktı. "Tatlım, beni öldürüyorsun. Gerçekten öldürüyorsun.

Hiç sarhoş olmadım. Hiç sahile gitmedin. Hiç elmalı turta yemedin mi?

Bunlardan birini çoktan sildik ve bir diğerini de silmek üzereyiz."

Benim de hiç Waffle House'a gitmediğim gerçeğini paylaşmak için iyi bir zaman olmadığını düşündüm.

Sırtışı geri gelmişti ve bunda son derece büyüleyici bir şey vardı.

"Benimle kal bebeğim, hayatını değiştireceğim."

Katie'nin sözleri üzerime hücum etti. *Hayatın değişecek*. Düşünmeyi bıraktım, en azından bir süreliğine ve savaşmayı bıraktım. Uzanıp anahtarlarımı ve güneş gözlüklerimi aldım. İkincisini taktım.

Jax'in bilmediği şey, hayatımı çoktan değiştirmiş olduğuydu, azıcık da olsa, ama bilerek yaptığı şey beni evden çıkarmak, kamyonetine bindirmek ve kışımı Waffle House'a götürmekti.

"Yani, Jax kirazını mı aldı?"

Roxy'nin durduğu yere döndüğümde margarita bardağı neredeyse elimden kayıyordu. Onun arkasında Nick bize bakıyordu. Muhtemelen tanıştığımızdan beri ilk kez Roxy'ye ya da bana gerçekten ilgi gösteriyordu. Yine de, 'kiraz almak' gibi şeyler söylediğinizde, insanların tüm dikkatini üzerinize çekme eğiliminde oluyorsunuz.

"Aman Tanrım, bu ne mükemmel bir konuşma."

Katie'nin oturduğu yere dönüp baktığımda yanaklarım sıcacıktı. "Bu mükemmel bir konuşma değil."

Ağır çizgilerle kaplı gözleri büyüdü. "Bakire miydin? Geçmiş zaman gibi mi?"

Yanındaki adam döndü ve bana baktı. Çılgılık atmama saniyeler kalmıştı.

"Roxy sarhoş olmaktan bahsediyor. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Dün gece ilk kez içtim. Jax beni aldı-"

"Neyi aldım?" Jax birdenbire ortaya çıktı.

Aman Tanrım.

Katie öne doğru eğildi ve göğüsleri neredeyse yulardan fırlayıp beni kör edecekti. "Calla'nın kirazını mı aldın?"

"Ben ... ne aldım?" Gözlerini kırıştırdı ve sonra başını yana eğerek bana baktı. "Dün geceyle ilgili hatırlamadığım bir şey mi var? Çünkü tatlım, eğer böyle bir şey olduysa ve ben hatırlamıyorsam ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacağım. Gerçekten-"

"Hayır!" Çılgılık attım ve bardaki birkaç kafanın bana doğru dönmesine neden oldum. "Hiç içmemekten bahsediyor. Benim ... bilirsin ..."

"Cherry mi?" diye sordu Roxy gözlüklerini düzeltirken.

Oh Tanrım . . .

Jax bir an bana baktı, çenesi çalışıyordu, sonra Nick'e döndü ve alçak sesle benimle ilgisi olmaması için dua ettiğim bir şey söyledi.

Dün gece için kendimi aptal gibi hissetmeden onunla kahvaltıya oturmak zordu, ama hiçbir şeyi gündeme getirmedi ve yediğim elmalı turta dilimi acayip lezzetliydi.

"Oh." Katie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Adam da öyle. "Neyse, boş ver. Benim için direğe geri dön."

Bize göz kırptıktan sonra kalabalığın arasından geçerken tabureden atlayışını izledim.

"Ama aldığım tek kiraz onunki değildi," diye açıkladı

Jax. Oh çifte Tanrım . . .

Roxy'nin başı ona doğru döndü, güzel yüzünde hevesli bir ifade belirdi. "Anlatır mısın?"

Nick tekrar arkasını döndü.

Jax'in dudaklarında seksi, tembel bir sırıtış belirdi. "Hayır. O hiç elmalı turta yemedi. Bunu bu sabah değiştirdim."

"Hiç elmalı turta yemedin mi?" diye haykırdı.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandım.

Jax'in işi bitmemiştı. Bitmedi. Hem de hiç. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki bir şey karnımda bir ürperti yarattı. "Onu Waffle House'a da zorla soktum."

Ağzım açık kaldı. "Oraya daha önce hiç gitmediğimi nereden bildin?"

"Tatlım, bir şeyler biliyorum." Bakışlarımız tutuştu ve evet, o ürperti arttı, çünkü tamamen farklı bir şey söylüyordu ve bununla hiçbir ilgisi yoktu

Waffle House, tekila veya elmalı turta ile.

Ama kesinlikle kirazlarla bir ilgisi vardı.

"Dün gece ilk kez mi sarhoş oldun?" Nick konuştu ve beni çok şaşırttı.

Roxy başını sallayarak, sadece on saniye kadar olmuşken sanki on dakikadır orada duruyormuş gibi elini sallayan kıza doğru ilerledi.

"Ne içtin?" diye sordu.

"Tekila," diye yanıtladı Jax, bana göz kırparak. "Tekiladan hoşlanıyormuş." Nick'in dudakları birbirine yapıştı. "Bu çok sert bir şey."

"Bir daha asla içmeyeceğim," dedim ona ve önlüğümü sakladığım yere doğru ilerledim. Barın arkasındaki tüm deneyimli barmenlerle birlikte, Gloria ortalıkta olmadığından Pearl'e yardım etmek için dışarıda olmam gerekiyordu.

Nick başını salladı.

"Tamam." *"Asla."*

Dudaklarında küçük bir hareket vardı, sanki gülümsemeye çok yakındı. "Yakaladım seni."

Bir an ona baktım, hatta barın arkasındaki zeminin ortasında durdum ve Nick'e baktım. "Tekila pis bir fahişedir," dedim ona.

İçinden kısık, boğuk bir kıkırdama geçti. "Bunu daha önce de duymuştum." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Jax'in eli benimkine dolandı. "Benimle geliyorsun."

Bakışlarım Jax'in yüzünden elinin benimkine dolandığı yere gitti. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedi ama beni nazıkçe çekiştirerek önlüğün yanından geçip barın çıkışına doğru götürdü. Sinirlenmekten çok merak ettiğim için beni koridorda ofise götürmesine izin verdim. Beni içeri çekip kapıyı kapattı ve bunu en son ne zaman yaptığını hatırladım. Beni öpmüştü ama bu gerçek bir öpücük değildi.

Jax masanın kenarına yaslanırken elimi bırakmadı ve hiçbir şey söylemedi.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım ve elimi geri çekmeye çalıştım ama bırakmadı. "Ne?"

"Pazar günü seninle çıkmak istiyorum."

"Ne?" Bunu beklemiyordum.

Beklemiyordum.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bir randevu. Sen ve ben. Pazar gecesi. Waffle House'da değil."

Kulaklarım beni yanıltıyordu. Düşündüğüm şeyi söylemesinin imkânı yoktu.

"Şehirde yeni bir et lokantası var. Sadece bir ya da iki yıldır açık ama herkes bayılıyor," diye devam etti beni izlerken. "Seni altıda alabilirim."

"Sen . . . ciddi bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Ciddiyim."

İçimde iki şey oluyordu. Biri, her tarafımı saran ve içimi aydınlatan bir sıcaklık dalgasıydı. Diğeri ise buz gibi bir inançsızlıktı. Bana neden çıkma teklif ettiğini anlamıyordum, tabii bu bir tür tuhaf, acıma randevusu değilse.

Midem bulandı.

Aman Tanrım, garip, acıklı bir randevuydu.

"Hayır," dedim kolumu çekerek. Bırakmadı ama ben de bunun bir parçası olmayacaktım. "Seninle bir randevuya çıkmayacağım."

Eli benimkinden kurtuldu ve bileğime kaydı. "Bence öylesin."

"Hayır. Değilim."

"Bifteklerini seveceksin," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Harika filetoları var."

"Biftek sevmem," diye yalan söyledim. Kırmızı ete bayılırdım, her türlü kırmızı ete. Ben bir et kızıydım, et ve daha fazla et.

Başparmağı bileğimin iç kısmında gezinirken kaşlarını kaldırdı. "Lütfen bana biftek sevdiğini söyle. Eğer sevmediğini söylersen arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum."

Neredeyse gülecektim, çünkü bu çok saçmaydı. "Biftek severim ama-"

"Mükemmel," diye mırıldandı başını arkaya eğerek. "Yanında hiç elbiseler var mı? Seni bir elbisenin içinde görmek isterim."

Yara izlerini gizlemek için yanımda yazlık elbiseler ve uygun omuz silkme kıyafetleri getirmiştım ama bu konunun dışındaydı. "Neden benimle çıkmak istiyorsun ki?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Kalbim göğsümde zıpladı ve eğer elleri olsaydı, mutlulukla alkışlardı. "Benden hoşlanamazsın."

"Seni becermek istediğimi zaten söyledim. Bunu unutamazsın."

Vay anasını. "Bunu unutmuşum."

Derin derin güldü, eğlendiği belliydi. "Senden hoşlanmama şaşırmanızın."

"Sikişmek ve hoşlanmak iki farklı şeydir."

"Evet. Ve hayır." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Güzel olmadığını düşündüğün için mi hayır diyorsun?"

Conquistador'a lanet olsun.

"Biliyorum."

Bu sefer ayaklarımı yere vurarak geri çekilmeye çalıştım ama kolu kıvrıldı ve beni yerimde tuttu. Panik, asit uçlu pençelerini derime sapladı. Derin bir nefesle göğsüm kabardı ve gözlerimi kısmaya zorladım, ona bulabildiğim en şirret bakışı attım, dikkati reddimi tam kafama vurmasından uzaklaştırmak için her şeyi yaptım.

"Biliyorum," dedi tekrar, bacaklarını açarken beni öne doğru çekti. Kendimi kalçalarının arasında buldum. Yakın, ona çok yakın.

Bu ifadeyi anlamamıştım, bu yüzden şirret bakışlarımla ona bakmaya devam ettim. "Bırak beni."

Bir kolunu sırtıma doladı ve başparmağını kolumun iç kısmında gezdirmeye devam etti. Dokunuşu, yakınlığı, hepsi vücuduma garip şeyler yapıyordu. Tüm kaslarım gerilirken dizlerimin bağı çözülüyordu. "Yarışmaları zaten biliyordum," dedi bakışlarını benimkilerden ayırmadan. "Dün gece bana fotoğrafı ve ödülü göstermeden önce zaten biliyordum."

Söyleyecek bir şey yoktu.

"Annen bundan çok bahsederdi, bize bebeğinin ne kadar güzel *olduğunu* söylerdi. Eskiden değil ama *şimdi*."

Annemi öldürecektim.

"Clyde da bundan bahsederdi," diye devam etti, az önce Clyde Amca'yı katiller listeme eklediğimi ve dün gece aynı şeyi yaptığım için kendimi suçlamak zorunda kalacağımı bilmeden. "Yarışmaları ya da annenin seni gösterişli bir şekilde gezdirmesini pek sevmezdi. Baban da değildi, değil mi?"

Clyde yarışmalardan nefret ederdi ama babam "Bilmiyorum," derken duydum kendimi. "Babam anneme hiçbir şey söylemedi."

"Sanırım Clyde'la konuştu." Jax biraz gülümsedi. "Dün gece şu güzel olayıyla ilgili ne dediğimi biliyor musun? Dalga geçmiyordum. İşte bu yüzden

Seni dışarı çıkarıyorum."

Sonra kolu daha da kıvrıldı ve onunla göğüs göğüse geldim. Bu temas içimde şok etkisi yaratan bir his dalgası yarattı. Başı eğildi, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Serbest elim göğsüne bastırılmıştı.

Nefes

alamıyordum.

Umurumda

değildi.

"Dün gece beni öpmedin," dedim ve sonra kendimi kadınlık organlarımdan tekmelemek istedim.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Kahretsin, hayır, yapmadım."

Göğsümde bir sızı yandı. "O zaman neden beni dışarı çıkarmak istiyorsun?"

Jax bir an bana baktı ve sonra yüz hatları bir şekilde inanılmaz derecede seksi ve sinir bozucu olan tembel, rahat ifadesine geri döndü. "Tatlım, sarhoş bir kızla hiçbir şey yapmayacağım, özellikle de seninle. Hayatta olmaz. Benimleyken güvende olduğunu söylediğimde saçmalamıyordum. Bunu sana dün gece bile söyledim."

"Yaptın mı?" Tek hatırladığım Jax'in geri çekildiği idi ama ben dizlerimin üzerine çökmüş, çıldırma modundayken konuşuyordu. "Ah."

"Oh," diye mırıldandı ve sonra dünyamı sarstı. "Ve bana ilk öpücüğünün ben olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Ofisteki o boktan şey sayılmaz ama ben senin *gerçek* ilk öpücüğün olacağım. Pazar günü seni dışarı çıkardıktan sonra."

Ağzım açık kaldı. Çıldırmaya geri dönmüştüm, çünkü yarışma kraliçesi olarak geçirdiğim yılları, kaçma ihtiyacımı ve tahrik olduğumu biliyordu. Evet, tahrik olmuşum. Belli nedenlerden dolayı çok deneyimsiz olabilirdim ama vücudumun neler yaşadığının farkındaydım. Bu iyi değildi, çünkü bunları onunla keşfetmemin hiçbir yolu yoktu ve ikimize de zaman tanıyacak kadar uzun kalmayı planlamıyordum.

"Aslında ..." Başını tekrar eğdi ve çenesi sağ yanağımı sıyırdı. "Seni şimdi öpmek istiyorum."

Titredim.

Jax bunu hissetti. "Ve sanırım seni öpmemi istiyorsun. Düzeltiyorum. Seni öpmemi istediğini biliyorum."

Bu kez ürperdim, göğüslerimdeki ağırlık ve altımdaki keskin karıncalanma neredeyse üstesinden geliyordu. Elim gömleğinin içinde kıvrıldı. Beni öpemezdi. Onunla dışarı çıkamazdım. Bu yüzden burada değildim.

Neden yine buradaydım? Bir önemi yoktu. Nedeni aptalca olmalıydı.

Boğazının arkasından beni gerçekten lezzetli küçük düğümler halinde büken derin bir ses çıkardı ve şimdi dudakları yanağımın üzerinde kayıyor, kemiğin kıvrımını takip ediyor, doğruca-

Ofisin kapısı pat diye açıldı. "Jax, sen-whoa. Bunu beklemiyordum."

Clyde Amca'nın sesiyle irkildim ve uzaklaşmaya başladım. Jax arkamı dönmeme izin verdi ama gitmeme izin vermedi. Kolu hâlâ belimdeydi.

Clyde bana baktı ve bakışları omzumun üzerinden geçti. Arkamda Jax'in sıcaklığını hissedebiliyordum ve sonra Clyde tekrar bana baktı.

Kocaman, dişlek bir
gülümseme takındı.
Gülümsedi!

"Bunu beklemiyordum," dedi elini önlüğünün üzerinde düzelterek. "Hiç de değil."

Hasar kontrolü yapmak zorundaydım. Stat. "Bu ne-"

"Pazar günü dışarı çıkıyoruz," diye açıkladı Jax benim inanmayışıma. Sonra beni tekrar göğsüne, sıcaklığına doğru çekti ve neredeyse orada ölüyordum. Kalbimin hızlanma şeklinden bunun olacağından emindim. "Onu Apollo'ya götüreceğim."

Apollo'nun mu?

"İyi seçim evlat, çok iyi seçim." Clyde bu yorumu başını sallayarak onayladı.

Vay anasını!

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu sefer kurtulduğumda, Jax gitmeme izin verdi. Tökezleyerek ilerledim ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Jax göz kırptı.

Göz kırptı!

Clyde'in yanından geçerek ya da geçmeye çalışarak hızla uzaklaştım ama o bana baktı ve göz kırptı. "İyi seçim bebeğim, çok iyi seçim."

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Bara geri dönerken birkaç derin nefes aldım. Ellerim titriyordu, önlüğümü kaparken Roxy ve Nick'in bana doğru attığı bakışları görmezden geldim. Önlüğümü bağladıktan sonra, Jax dışarı çıkmadan önce aceleyle yarı kalabalık piste çıktım.

Beni öpmek istedi.

Beni Apollo'da biftek yemeye götürmek istedi.

Clyde Amca da onayladı.

Yüce Tanrım, nasıl oldu da bu hale geldim? Ama o odadan çıkarak doğru olanı yapmıştım ve Jax'le çıkmayarak da doğru olanı yapacaktım. Kırık bir kalbe ihtiyacım vardı, tıpkı annemin zaten içinde olduğundan daha büyük bir karmaşa içinde olmasına ihtiyacım olduğu gibi.

Bu düşünceyle adımlarım sarsıldı ve pencereden aldığım patates kızartması sepetini neredeyse taşıdığım adamın kafasına düşürecektim.

Kırık kalp mi?

Yaşlı adam başını kaldırdı, gözlerinin etrafındaki deri kırışıyordu. "İyi misin kızım?"

Adamı tanıyarak başımı salladım. Ellili yaşlarının sonlarındaydı. Müdavimlerdendi. Çalıştığım her gece bardaydı, hatta bu gece olduğu gibi kalabalığın daha genç olduğu yoğun gecelerde bile. "Aklın her yerde, Melvin."

"O duyguyu bilirim."

Sepeti masanın üzerine koyarak gülümsedim. "Başka bir şey ister misiniz? Bir bira daha?"

"Hayır şekerim, şimdilik hepsi bu kadar." Uzaklaşmaya başladığımda elini koluma koyarak beni durdurdu. "Seni burada, annenin yapması gerekeni yaparken görmek çok güzel."

Çenem açıldı ama buna ne diyeceğimi ya da herkesin kim olduğumu bilmesi karşısında nasıl hissedeceğimi bilemedim. Yine de bu bir sır değildi. Kolumu okşadı ve ardından Old Bay Çeşnisi'ne bulanmış patates kızartmasına döndü.

Tamam. Bu gece garip olacaktı. Hayatım tuhaftı. Ve aptal. Aptallığı unutamazdım.

Dönüp baktığımda Jax'in barın arkasında kasıla kasıla yürüdüğünü gördüm. Kendini beğenmiş görünüyordu.

Memnunum. Tamamen kendinden emin. Bakışları bana doğru kaydı.

Döndüm ve kontrol edilmesi gerekmeyen masaları kontrol etmek için pistin ön tarafına yöneldim. Bar toparlandı ve ben sadece Nick'i rahatlatmak için barın arkasına geçtim, sonra da öğle yemeğimi yedim. Aç değildim, hâlâ yağ tulumundan doymuştum ve Clyde'ın muhtemelen düğünümü planladığını düşünerek barda ya da mutfakta takılmak istemedim.

Günün erken saatlerinde fırtına çıkmıştı ama dışarı çıktığımda hafiflemişti. Hava hâlâ nemle doluydu. Etrafta amaçsızca yürürken

Binayı inşa ederken saçlarımı ensemden kaldırdım ve böyle gecelerde at kuyruğu takabilmeyi diledim.

Senden hoşlanıyorum.

Seni becermek istediğimi söyledim.

Dizlerim biraz titredi ve kafama bir şaplak atsam ne kadar tuhaf olurdu diye düşündüm.

İki adım daha atmıştım ki çöplüğün etrafında kümelenen gölgelerin uzaklaştığını ve daha kalın, katı bir hal aldığını gördüm. Bir adım geri atarken kalbim tekledi. Beklenmedik hareket huzursuzluk dalgalarını harekete geçirdi. Topuğumun üzerinde dönerek binanın önüne doğru yöneldim. Muhtemelen çöp konteynırlarının orada tuvaletini yapan ya da başka kötü bir şey yapan biriydi ama adımlarımı hızlandırdım. Şu anda bir sepet patates kızartması iyi olurdu.

Binanın köşesine varmak üzereydim ki, hiçbir uyarı olmadan vücudumdaki minik tüyler diken diken oldu. Arkamdaki ayak seslerinin sabit gümbürtüsü yakınımdaydı. Nefesim kesildi. Vücudumdaki tüm içgüdüler harekete geçti.

Bir saniye sonra ıslak, sıcak bir el boğazıma dolanırken arkamdan yakalandım ve tuğla duvara doğru itildim.

Sonra Mack tam karşımdaydı.

On dört

"Söylemeni istemediğim tek bir kelime söylersen pişman olursun," diye tehdit etti ve loş ışıktaki sağ gözümün köşesinde parlak ve keskin bir şey parladı. "O yüzünü eşitleyeceğim."

Öfke yükselirken bile, karanlık gözlerine baktığımda midemin çukurunda buz birikti. Yüzündeki sert ifade ve dudaklarındaki alaycı ifade bana boş tehditler savurmadığını gösteriyordu. Tek yapabildiğim sığ bir nefes almaktı.

"Anladın mı? Anladıysan başını sallama."

Başımı sallamak istemedim, çünkü bir gözümü kaybetmek istemiyordum, ama emrettiği gibi yaptım. Başımı salladım.

Yüzündeki alaycı ifade yerini sıkı ve soğuk bir gülümsemeye bıraktı. "Aferin kızım. Önceki gece sana bir mesaj iletmeye çalıştım ama o puşt herif işe karışmak zorunda kaldı ve Isaiah'ya onun sikildiğini söylemeyeceğim, anladın mı?"

Son kısmı anlamamıştım ama yine başımı salladım çünkü gerçekten başka bir yara izi istemiyordum. Ayrıca Reece'in ya da polis arkadaşlarından birinin Isaiah'ı ziyaret edeceğini ve annemin saçmalıklarıyla hiçbir ilgim olmadığını açıklayacağını düşünmüştüm. Ya böyle bir şey olmamıştı ya da Mack veya Isaiah için bir önemi yoktu.

"Mona'nın Isaiah'ın gerçekten sabırsızlanmasına bir haftadan az bir süre kaldı," diye devam etti ve elindeki bıçağı kaydırды. Hava boğazıma takıldı. "Eğer önümüzdeki perşembeye kadar gelmezse, bu senin sorunun olacak. O sikik herifin de sorunu olacak."

O serserinin Jax olduğunu sanıyordum. "I . . . Nerede olduğunu bilmiyorum." "Bu benim sorunun değil. Isaiah'ın da sorunu değil." Mack kıpırdandı ve vücudunun ön kısmı benimkine bastırdı ve yine kusma ihtimalim vardı. "Bu senin sorunun. Sakın bir haltlar karıştırıp kasabayı terk etmeyi aklından bile geçirme. Seni nerede bulacağımızı biliyoruz ve okuldaki arkadaşlarının bu işe bulaşmasını gerçekten istemezsin. Bu. Anladın mı?"

Üçüncü kez başımı sallarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Isaiah'ın kötü tarafına geçmek istemezsin. Ya da benim. Biz dalga geçmeyiz." Bu kez bana doğru hareket ettiğinde, ciğerlerimde ne kadar az nefes varsa hepsini tuttum. Aramızda hiç boşluk yoktu ve Jax'in bu kadar yakın olduğu zamanlardaki gibi hissetmiyordum. Bu tüylerimi diken diken etti. "Eğer gelmezse, ona bir mesaj göndeririz. O mesajın bir parçası olmak istemezsin."

Bu mesajın bir parçası olmak istemedim.

Boncuk gözleri yüzümde gezindi ve sol yanağımda durdu. "Biliyor musun, o kadar da berbat görünmüyorsun. Sana köpek stili yapabilirim. Döndürürüm seni. Arkadan sikebilirim."

Gözlerim büyüdü ve şimdi derim kemiklerimden fırlayıp uzaklara, çok uzaklara kaçmak istiyormuş gibi hissediyordum. Midemde asit çalkalanıyor, panik ve azıcık da olsa tüylerimi diken diken eden korkuyla besleniyordu.

Bunu annem yaptı, bu pisliği kapıma kadar getirdi.

Sırıltısı daha da iğrençleşti. "Evet, sanırım nasıl bir mesaj göndereceğime dair iyi bir fikrim var. Daha da iyisi, içerideki pislik herife başka bir mesaj gönderecek."

Tanrım, bu hiç iyi değildi. Duvara yaslanmıştım, tehdidinde ima ettiği şeyden kesinlikle dehşete düşmüştüm. Bu mesajın ne anlama geldiğini biliyordum.

Midem bulandı.

"Ve o çeneni kapalı tutsan iyi edersin," diye ekledi, geri çekilerek. Bıçak bir saniyeliğine kayboldu ve sonra ucunu çenemin altında hissettim, parmaklarımın arkamdaki duvara saplanmasına neden oldu. "Anladın mı beni?"

"Evet," diye fısıldadım, bu kez başımı sallamayacaktım.

Mack karanlık bir kakhaha attı ve sonra yanımdan ayrıldı, sanki az önce beni kötü şeylerle tehdit etmemiş ya da boğazıma bıçak dayamamış gibi rahat bir şekilde otoparkta yürüdü. Bir SUV'ye bindi ve uzaklaştı.

Sonra taşındım.

Dizlerimin bağı çözüldü, bir ayağımı diğerinin önüne attım ve sersemlemiş bir halde bara geri döndüm. Barın önünden geçerken birinin adımlı söylediğini duyduğumu sandım ama yürümeye devam ettim. Ofise girdim ve oturmak için ilk müsait yere oturdum. Kanepeye çöktüğümde deri komik bir ses çıkardı. Ellerim titriyordu, onları nemli alnıma koydum ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Bu hiç iyi değildi.

"Calla?" Roxy kapıdan seslendi. Aptal gibi kapıyı kapatmamıştım. "İyi misin?"

Başımı kaldırmadım ya da tek kelime etmedim, çünkü ikisini de yaparsam kendimi kaybedeceğimden oldukça emindim. Tek yaptığım başımı sallamaktı ve bunun iyi bir sallama mı yoksa kötü bir sallama mı olduğundan emin değildim.

Roxy bir daha konuşmadı ve ben de gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi ne halt edecektim? Annemin nerede olduğu ya da onu aramaya nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve içimde bir mesajın iletileceğine dair korkunç bir his vardı, çünkü geçmişte kaybolduğunda annemi hiç bulamamıştım, şimdi de farklı olmayacaktı.

Belki de Jax ve Clyde'ın bana en başta söylediği gibi gitmeliydim.

"Calla?" Bu kez Jax'in sesiydi ve Roxy'nin olduğundan daha yakındı.

Tam önümde, baş hizamda olduğunu söyleyebilirdim. Diz çökmüş olmalıydı, çünkü çocuk Godzilla boyutlarındaydı. "Neler oluyor?" Hemen cevap vermediğimde, çünkü ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışıyordum, ellerinin bileklerimi kavradığını ve nazıkçe yüzümden geriye çektiğini hissettim. Haklıydım. Önümde çömelmiş duruyordu.

Çarpıcı yüzü endişeyle kısılmıştı.

Ellerimden birini bırakırken dizlerinin üzerine çöktü ve sağ yanağını avuçladı. "Konuş benimle, tatlım. Beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun."

Bu kadarı doğruydı. Gözleri normalden daha koyuydu ve çenesi sert bir çizgi halindeydi. Gözlerimiz buluştu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Çenemi kapalı tutmayacaktım. Siktir et.

Çenemi kapalı tutmak kesinlikle yapılacak en aptalca şeydi çünkü bu karmaşayı tek başıma halledemezdim. Bunu biliyordum. Hiçbir yolu yoktu. "Mack buradaydı. Ben dışarı çıktığımda o da dışarıdaydı. Sanırım beni bekliyordu."

Jax bakışları keskinleşip omuzları kamburlaşırken derin bir nefes aldı. "Sana yaklaştı."

"Evet," dedim kuru bir kahkaha atarak.

Yüz hatları sertleşti ve bana gülüşün komik olduğunu düşünmediğini söyledi.

Değildi.

"Annemi bulmam gerektiğini söyledi. Onun kayıp olması benim sorunumdu. Ve eğer annem perşembeye kadar ortaya çıkmazsa, bunun gerçekten

benim sorunum olacak." Ben konuşurken Jax'in yüzü kelimenin tam anlamıyla kilitlendi. Hiçbir duygu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Yüz ifadesi donuktu ama bir kutup fırtınası kadar soğuktu. "Anneme gönderecekleri bir mesaj olacağımı söyledi."

Elinde hafif bir titreme oldu ve sonra Jax hızla kalkarken onu bıraktı. Bir adım geri attı. Çenesinde bir kas zonkladı.

"Bir mesaj olmak istemiyorum," dedim sesim kısık bir şekilde. "Gerçekten de onun bahsettiği türden bir mesaj olmak istemiyorum."

Bir an bana baktı ve sonra yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve odanın tüm atmosferi değişti. Gerginlik yağmur gibi yağmaya başladı. "O orospu çocuğunu bulacağım ve onu öldüreceğim."

Vay be.

Ayağa kalktım ve ellerimi kaldırdım. "Tamam. Bunun uygun bir yanıt olacağını sanmıyorum."

"Seni tehdit mi etti?" diye karşılık verdi. "Şey, evet, ama ..."

"Yaptığını düşündüğüm şeyle mi tehdit etti?" Bunu doğrulamasam da ve Mack'in bunun Jax'e göndermek için mükemmel bir mesaj olacağını düşündüğünü paylaşmamam iyi oldu, yine de anladı. "Ve seni *benim* yerimde mi tehdit etti?"

Bunun nasıl onun zemini olduğundan emin değildim ama her neyse. "Jax . . ." "Sana dokundu mu?" diye sordu ve ben nefesimi içime çektim.

Başımı salladım. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Sesi alçaktı ve sakinliğin ötesinde bir tona ulaşmıştı.

Nick birden kapı aralığında belirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdi olmaz," Jax bu iki kelimeyi benim ters yöne koşmamı sağlayacak şekilde söyledi ama Nick kaldı, bakışları aramızda gidip geliyordu, belli ki bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Calla."

Belki de Jax'e söylemek iyi bir fikir değildi. Muhtemelen doğrudan polise gitmeliydim, çünkü eski moda bir cahil adaleti sağlamak ister gibi görünüyordu. Sertçe yutkundum. "Mack'in bıçağı vardı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nick.

Jax kaskatı kesildi, sanki sırtı dimdik olmuştu. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Tek yaptığı beni tehdit etmektir. Kendisinin ... olduğunu söyledi." I

Nick'e baktım ama o da Jax gibi tetikte ve hazırды. Sesimi alçalttım.

"Çılgılık atarsam yüzümü eşitleyeceğini söyledi."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Jax kesinlikle patladı. Bir şişe roketi gibi. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve ben yerden birkaç santim havaya sıçradım. "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Jax, dört yıllık planında hapis yatmak yok," dedi Nick ve aptal gibi Jax'in gerçekten dört yıllık bir planı olup olmadığını merak ettim ve yine aptal gibi bunun Nick'in bir seferde en çok konuştuğu an olduğunu fark ettim. "Bunun olacağını biliyordun."

Bakışlarım keskin bir şekilde Nick'e döndü ve biliyorlardı. Clyde beni uyarmıştı. Jax beni uyarmıştı. Annemin bazı kötü işlere bulaştığını ve bu işlerin bana da bulaşacağını söylemişlerdi. Şaka yapmıyorlardı ama *bu kadar* kötü olduğunu düşünmemiştim; eroinle bile *böyle* olduğunu fark etmemiştim. Daha çok kendi paramı geri almakla, anneme kızmakla ve kendimi kötü hissetmekle ilgileniyordum.

Shepherd'a geri dönmeliydim. Teresa'yı arayıp onun evinde kalıp kalamayacağımı sormalıydim. Dodge'dan defolup gitmeliydim.

Yapmalıydim. Yapabilirdim. Yapabilirdim.

Gerçek şu ki, en başından bu kadar kötü olduğunu bilseydim bile, annemin neye bulaştığını bilerek buradan ayrılır mıydım emin değildim. *Bu kadar* kötü olduğunu fark etseydim muhtemelen buradaki ilk gün onu bulmaya çalışırdım. Onu bulur, para çalar ve buradan başka bir yere tek yönlü bir biletle gönderirdim.

Jax iki büküm oldu, bir elini saçlarının arasına soktu. "Bunun olacağını bilmek ve gerçekleştiğini görmek iki farklı şey, Nick."

"Biliyorum," diye cevap verdi sessizce, çok sessizce.

Kollarımı karnımın etrafında kavuşturdum, yine titriyordum. Çoğunlukla, bunu oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Kendimi alkışlamak istedim ama konuştuğumda kendi sesimdeki titremeyi duydum. "Ben ne yapacağım? Annemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve gitmeye çalışırsam beni nerede bulacaklarını bildiklerini söyledi. Sonum gerçekten berbat olacak-"

Jax birden tam karşımda durdu ve yüzümün iki yanını kavradı. Başparmağı yara izime dokundu ama yüzündeki ifade yirmi bir yıllık hayatım boyunca gördüğüm her şeyden daha korkutucuydu ve ben çok korkunç şeyler görmüştüm.

"Bir mesaj olmayacaksın. Hiçbiri için bir bok olmayacaksın. Beni hissediyor musun? Kimse sana dokunmayacak," dedi ve bunu Nick'in önünde söyledi. Nick'in önünde bana dokundu, yarama dokundu. "Bunun icabına bakacağız ve bu pisliklerin hiçbiri sana bulaşmayacak. Tamam mı?"

Ona inandım.

Vay canına. Ona gerçekten
inanmıştım. "Tamam,"
diye fısıldadım.

Jax başını eğip dudaklarını alnıma değdirdi ve bunu Nick'in önünde yaptı. Bu da göğsümdeki bir şeyi çekiştirdi, gerçekten çekiştirdi. Sonra Nick'e döndü ve bunu yaparken bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendisine doğru çekti. Bir an tereddüt ettim ama sonra kabul ettim. Ona yaslandım, çünkü şu anda birine yaslanmaya gerçekten ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

"Polisi aramalıyız," dedi Nick. Ağzımı açtım ama o devam etti. "Beklememiz ve bunu burada yapmamamız gerekecek."

"Bunu herkesin göremeyeceği bir yerde yapmalıyız," diye onayladı Jax, eli belime dolanırken. "Reece'i arayıp neler olduğunu haber vereceğim. Bu gece için barı aldın mı?"

Nick evrensel bir çocuk tavrıyla çenesini kaldırdı. "Senden önce benim başıma gelmişti." Bir süre sessizlik oldu ve sonra Jax, "Doğru," dedi.

On beş

Jax ona olanları anlattığında **Clyde** çok sinirlenmiş ve küplere binmişti. Ona söylemek istememiştim ama yine de onun da karanlıkta kalmaması gerekiyordu.

"Onu öldüreceğim," diye bağırdı Clyde. Pek çok insan Mack'i öldürecekti.

Clyde bana o çok iyi hissettiren ayı gibi sarılmalarından birini yaptı ve bunun icabına bakılacağına söz verdi. Bunu bir elinde spatula ile yaptı.

Adamı severdim.

Bir saat bekledik ve kendimi iyi hissetmesem de bu süre boyunca barda çalıştım, görünüşümü korudum. Jax, Clyde ve Nick gibi, barın izlenebileceği konusunda uyarmıştı - hatta barın *içinde* izleyen insanlar bile olabilirdi. Mack'e ait insanlar değil, çünkü herkes onun hala düşük seviyeli bir gangster özentisi olduğuna yemin ediyordu, ama Isaiah'ın adamları, ve Isaiah'ın düşük seviyeden başka bir şey olmadığını o gece daha sonra öğrenecektim.

Jax ve ben Mona'nın yerinden ayrıldığımızda saat gece yarısına yaklaşıyordu ve bahşiş için en iyi gecelerden biri olan Cuma günü bu kadar erken ayrılmaktan nefret ediyordum ama para -inanılmaz bir şekilde- sorunlarımın en küçüğüydü.

Arabayla evime gittik ve Jax yakınımnda durarak beni takip etti. Üzerime yeni bir kot pantolon ve bar kokmayan bir tişört geçirirken pek konuşkan değildi.

Yatak odasına gitmeden önce tek söylediği "Reece ile buluşacağız," oldu.

Alışkanlığımdan dolayı makyajımı tazeledim ve sonra Jax'in kamyonetine binip şehre doğru yola koyulduk. Evinin bulunduğu yolu fark ettiğimde midem düğümlenmişti.

"Senin evine mi gidiyoruz?" Ben sordum.

Başını salladı, gözleri yoldaydı. "Reece buraya uğrayacak. Eğer izleniyorsan, umarım sadece beni görmeye geldiğini düşünürler. Herkes arkadaş olduğumuzu bilir."

Ellerim ie doğru kıvrıldı. "İzlendiğimi mi düşünüyorsun?"

Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Bu mümkün."

"Tanrım," diye nefes aldım ve başımı yavaşça salladım. Tüm bunlar ... gerçek dışı görünüyordu.

Bir park yerine girip dışarı fırladı ve ben kapıyı açana kadar koşarak yanıma geldi. Elimi tuttu ve beni üzerinde gümüş rakamlarla 474 yazan kapıya doğru götürürken sıkıca tuttu.

Jax'in evine girdiğimde ne bekleyeceğimden emin değildim. Çok fazla erkeğin evine gitmemiştim, en azından kız arkadaşı olmayanların, bu yüzden pizza kutuları ve bira kutularıyla dolu bir yer olmasını bekliyordum.

Benim gördüğüm bu değildi.

Kapının hemen iç tarafında, duvara düzgünce dizilmiş birkaç çift spor ayakkabı vardı. Çiftlerden biri bana basketbol ayakkabılarını hatırlattı ve sarı saçlı genç bir çocuğun göğsünde basketbol topuyla evin içinde koşturduğu bir görüntü düşüncelerimi doldurdu.

Kevin.

Bu düşünceleri kafamdan silkeleyerek parmak arası terliklerimi çıkardım ama Jax ayakkabılarını çıkarmamıştı. Tam önümde, bodrum katı olduğunu tahmin ettiğim bir kata inip çıkan bir merdiven boşluğu vardı.

Onu, küçük bir araba büyüklüğünde bir televizyonun etrafına yerleştirilmiş koyu kahverengi bir kanepe ve uzanma koltuğu olan oldukça erkek bir oturma odasına kadar takip ettim. Pencerenin önünde birkaç saksı bitkisi vardı. Perdeler çekilmişti. Yemek odasında küçük, koyu renkli ahşap bir masa vardı ve hemen ardından yeni temizlenmiş gibi görünen bir mutfağa açılıyordu. Açık kat planı ile güzel ve havadardı.

"Evini sevdim," dedim ve sonra kızardım, çünkü sesimin bir aptal gibi çıktığından emindim.

Anahtarlarını bırakırken omzunun üzerinden bana sırttı. "Şimdilik işe yarıyor ama eninde sonunda bahçeli ve tepemde komşularımın olmadığı bir yer istiyorum. Arada bir yan komşumuzla kavga ediyoruz. Her şeyi duyuyorlar. Bazen eğlenceli oluyor. Bazen o kadar da değil."

Nedense midemin alt üst olduğunu hissettim. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve şu anda istediği şeye sahipti ve gelecekte ne istediğini biliyordu. Bir apartman dairesinde yaşamaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum.

şehir evi ya da bir ev. Hiç bu kadar önceden düşünmemiştim ve nedenini de bilmiyordum. Cidden o anda fark ettiğim bir şeydi.

Üç F planım aslında pek de plan sayılmazdı.

"İyi misin?"

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım ve Jax'in mutfaktan merakla beni izlediğini fark ettim. "Evet, sadece aklımda çok şey var."

"Anlaşılabilir." Jax yemek alanının hemen içinde durduğum yere doğru ilerledi. Aslında hareket etmedi. Bir dansçının zarafetiyle ilerledi. Ciddi bir şekilde üzerime gelmeden hemen önce durdu, iki elini boynumun iki yanına yerleştirdi ve başparmaklarını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğdi. "Her şey yoluna girecek."

Kalbim pıt pıt atmaya başladı ve buna engel olamadım. Neden bu kadar ileri gittiğini sormak istedim ama "Senden hoşlanıyorum" gibi sözler ve söylediği diğer şeyler aklıma geldi. Ve Nick'in önünde alnımdan öpmüştü.

Başını eğdi ve dudaklarını alnımda gezdirdi. "İçecek bir şey ister misin? Sodam var. Su da var. Elma suyu."

Onun derin kıkırdamasını duyup gözlerimi açana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim. "Su," dedim boğazımı temizleyerek. "Bu iyi."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Evet, Pazar günkü randevuyu dört gözle bekliyorum."

Bu da ne? Eğer doğru hatırlıyorsam, randevuyu kabul etmemiştim. Bıraktı, elleri boynumdan kaydı ve arkalarında ürperti izleri bıraktı.

Tanrım, yine alnımdan öpmüştü.

Bununla ne yapacağımı ya da nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Ellerim yine titriyordu ama çok farklı nedenlerden dolayı. Aceleyle oturma odasına geçtim ve kanepeye oturdum. O anda kendimi yirmi bir yaşında hissetmiyordum. On dört zorlama olurdu.

"Aslında," diye seslendim, arkamı dönerek. Mutfakta nereye kaybolduğunu göremiyordum. "Elma suyu alabilir miyim?"

Bir başka derin, seksi kıkırdama oturduğum yere kadar geldi. "Elbette."

Dudağımı ısırdım ve arkamı döndüm. Jax dışarı çıktı, elinde pipeti tepesinden içeri sokulmuş bir meyve suyu kutusu vardı. Bakışlarım onun yüzünden kutuya ve tekrar yüzüne kaydı. Elimde değildi. Bir kahkaha boğazımdan yukarı tırmandı ve serbest kaldı. İşte karşımdaydı, seksi ve sert bir yanı olan bu muhteşem adam ve evinde meyve suyu kutuları vardı.

Çok sevdim.

Meyve suyu kutusunu alırken dudaklarım kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Jax bana baktı. Bu sefer tek taraflı bir sırtış yoktu. Gülümsedi ve oğlum, harika bir gülümseme verdi. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı ve onları erimiş çikolataya çevirdi. "Harika gülüyorsun," dedi. "Ve muhteşem bir gülümseme var. Bunu daha sık yapmalısın. Her ikisini de. Gülümse ve gül."

Meyve suyu kutusu neredeyse parmaklarımın arasından kayıyordu. Yine nutkum tutulmuştu. Ne diyeceğimi bilemedim ve aklıma gelen tek şey "Teşekkür ederim" oldu.

Az önce bunun için ona
teşekkür mü ettim? Evet.

Ağzım hâlâ gevelemeye devam ediyordu, çünkü hemen saptırma moduna geçtim. "Ama gerçekten çok güzel bir gülüşün var. Yani, gerçekten nefes kesici ve gülüşün? Vay canına. Sanırım dudakların
-"Harika dudakların var."

Bunu yüksek sesle mi söyledim, cidden? Harika dudakları olduğunu mu söyledim?

Jax'ın gülümsemesi genişlemiş gibiydi ve o kadar parlaktı ki gökyüzündeki tek yıldız gibiydi.

Evet, bunu yüksek sesle
söylemişim. Aman

Tanrım, aptalın tekiydim.

Neyse ki kapı çaldı ve beni daha fazla aptalca şey söylemekten kurtardı. Elini uzattı, başparmağını alt dudağımın altından geçirdi ve beni kesinlikle sersemletti. Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

Elma suyumdan kocaman bir yudum aldım ve Reece eve girip Jax kapıyı kapattığında ancak kendime gelebilmişim.

Reece üniformasını giymişti ve ben onu kot pantolonla görmeye o kadar alışmışım ki, meyve suyu kutumun pipeti alt dudağıma dayanmış halde ona bakakaldım. Koyu mavi üniformasının içinde her nasılsa omuzları daha geniş görünüyordu; düz karnı, dar kalçaları ve güçlü bacakları ortaya çıkıyordu.

"Hey, Calla," dedi Reece sırtarak.

Ağzımı kapattım. "Merhaba," diye mırıldandım, bir yudum daha aldım. Reece'in sırtışı Jax'e bakarken bir kademe daha arttı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Yolda gözlerin olması ihtimaline karşı ekip aracını değiştirdim ve şahsi aracımı buraya getirdim."

Barı izleyen insanlar olabileceği fikrinden ürperdim.
Yollar ve hatta Jax'in evi.

"İyi plan," dedi Jax kanepede yanıma otururken. Ve gerçekten de yanıma oturdu. Bütün kalçasını benimkine dayamıştı. "Ama bilmek istediğim şey, senin o piçleri uyarman gerekirken Isaiah'ın lanet kölelerinden birinin nasıl olup da Calla'yı tehdit etmek için ortalıkta dolaştığı."

Oh. Vay canına.

Reece gözlerini Jax'e dikti ve o artık barda takılan rastgele seksi bir adam ya da seksi bir polis değildi. Bütün duruşu değişmişti. Omuzlarını dikleştirdi, gözlerini keskinleştirdi ve koltuğun önünde dururken bacaklarını açtı. "O pisliğin izini bulamadık. Ulaşılması kolay biri değil ama ona ulaşacağız."

"Sakin ol," dedi Jax alçak bir sesle.

"Jax," diye uyardı Reece.

Oh. Lanet olsun.

"Senin işin hizmet etmek ve korumak, değil mi?" Jax karşılık verdi, çenesi sertleşmişti. "Öyleyse *hizmet et ve koru*."

Gergin bir an için oturma odasına atacaklarını düşündüm ama sonra Reece derin bir nefes aldı. "Çölde kıcımlı kurtardığın için şanslısın yoksa ben de seninkine vuruyor olurum."

Jax onun kıcımlı mı kurtarmıştı? Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyordum. Arkadaşına sırıttı. "Denerdin. Anahtar kelime denemek."

Reece koltuğun koluna oturup dikkatini bana verdiğinde bu yorumu görmezden geldim ve kıç kurtarmakla ilgili bir şey öğrenmeyeceğimi biliyordum. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum Calla."

Bilinmeyen aptalca bir nedenle Jax'e baktım ve o başını sallayınca biraz daha elma suyu içtim, kutuyu boş buldum ve iç çektim. Sonra Reece'e her şeyi anlattım - annemin benden çaldığı paradan başlayarak, burada olmamın gerçek nedenini ve neden barda çalıştığımı. Ben bunları anlatırken Reece, Jax'e anlam veremediğim tuhaf bir bakış fırlattı ama ona Yağlı Adam'dan, eroininden ve Mack'in barın dışında bana söylediklerinden bahsettiğimde dikkati benim üzerimde yoğunlaştı.

"Kahretsin," diye homurdandı Reece bitirdiğimde ve bunun her şeyi oldukça güzel özetlediğini düşündüm. "Bu kesinlikle içine girdiğin bir pislik. Evdeki eroinin annene ait olmadığını anlamak için mantık sıçraması yapmaya gerek yok. Birisi için saklıyor olma ihtimali çok yüksek,

ve bu miktara bakarsan, muhtemelen Isaiah'ındır. Ve Tanrı bilir annenin üzerinde ne tür bir pisliği vardır ki bu kadar malı isteyerek elinde tutar. Bu sorumlu olmak için çok büyük bir sorumluluk."

Kalbimin atışı kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Kim bu Isaiah?"

"Diğer yasadışı faaliyetlerinin yanı sıra uyuşturucu, çok sayıda uyuşturucu satıyor. Mesele şu ki, Isaiah'ı gördüğünüzde, ki bu neredeyse hiç olmayacak, lanet bir satıcı gibi görünmüyor. Bir işadami gibi görünür." Jax'in dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Sanırım onu son gördüğümde Armani giyiyordu."

Reece, "Yasal iş anlaşmaları var ve oldukça güçlü," diye ekledi ve duyduklarımdan gerçekten hoşlanmadım. "Her yerde gözleri ve kulakları var ve cebinde bir ton insan var, polisler bile. İş bulaşmak istemeyeceğin insanlara geldiğinde o gerçek bir anlaşma. Annen ve birlikte çalıştığı bok kafalılar onun uğraştığı insanlar değil. Annenin onunla nasıl bir ilişkisi olduğu beni aşıyor."

"Artık bunun bir önemi yok," dedi Jax. "Mona'nın Isaiah'la arası bozuk ve ona para ya da, şansımızı bilirse, bir ton eroin borcu var." Jax kolunu kanepenin arkasına atarak mindere yaslandı. Elini karşı omzuma koyarak sıçramama neden oldu. "Ve bu Calla'ya da sıçradı."

"Anladım," diye kestirip attı Reece.

Orada oturup çocukları dinlerken, Shepherd'da arkadaşlarımla takıldığım son geceyi düşündüm - Cam ve Avery, Jase ve Teresa, Brit ve Ollie, hatta Brandon ve adı neydi? Okuldan, sahile gitmekten ve dünyayı gezmekten bahsetmiştik. Eroin ve muhtemelen insanlara çimento yüzdürme konusunda çok tecrübesi olan bir uyuşturucu baronundan değil.

"Uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını biliyorsanız, nasıl oluyor da hapiste değil?" diye sordum.

İki adam da bana baktı ve sonra Jax mırıldandı, "Sevimli. Çok tatlı." Ona git köprüden atla der gibi bir bakış attım.

"Isaiah'ın güçlü olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum. Cebinde olmayan polisler onu alaşağı etmeye çalıştı. Federaller bile peşinde ama kanıtlar ... şey, pek işe yaramıyor gibi görünüyor." Reece dikkatle açıkladı ve söylemediği çok şey olduğunu hissettim.

"Dışarıda doğru ve yanlışla göre işlemeyen bir dünya var ve bizim yapabileceğimiz tek şey ikincil zararı en aza indirmeye çalışmak."

Tali hasar. Vay canına. İşte o anda, parmaklarıma bakarken, ikincil hasar olduğumu fark ettim. Ve dışarıdaki dünya, büyürken tadına vardığım o küçük parçası, bildiğimden çok daha büyük ve çok daha kötüydü.

"Annemi bulmamız gerek," dedim başımı kaldırarak. "Nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama belki Clyde biliyordur. Ya da belki Isaiah'la konuşmayı deneyebilirim, annemin-"

"Isaiah'ın yanına bile yaklaşamazsın," dedi Jax, eli omzumda sıkılaşılarak. "Ve anneni kontrol edebileceğimiz bazı yerler var, ama onlar da yaklaşamayacağın bok çukurları."

"Affedersiniz?" Öne doğru sarsılırken ona doğru döndüm ama eli yerinde kaldı. "Son baktığımda, sen benim patronum değildin, dostum." Evet, bu pek zekice bir yanıt değildi ama neyse. "Bu benim sorunum."

"Bu benim sorunum." Gözleri benimkilerle kilitlendi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "Bu senin sorunun değil." "Tabii ki değil."

Elim meyve suyu kutusunu sıkarak kartonu ezdi. "Mona senin patronun olabilir ama o benim annem. Bu benim sorunum."

"Patron mu?" Reece mırıldandı.

Jax öne doğru eğildi, yüzü bana doğru yaklaştı. "Bu *benim* sorunum, çünkü *senin* sorunun."

"Bu hiç mantıklı değil!" Hayal kırıklığı, kafa karışıklığıyla karışarak tenimi gagaladı. "Beni çok az tanıyorsun, Jax. Bu işe karışmak için hiçbir nedenin yok."

"İşte yine başladık, 'seni zar zor tanıyorum' saçmalığına. Bir ilişkiye girmek için sonsuza kadar en iyi arkadaşın olmama gerek yok tatlım," diye karşılık verdi, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu kahverengiydi. "Gerçek şu ki, seni bir süredir tanıyorum. Sadece sen beni tanıımıyordun."

Gözlerimi kırptım, biraz irkildim ama hemen toparlandım. "Clyde'ı ve annemi tanıyor olman beni tanıdığın ya da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğin anlamına gelmez."

Reece iç çekti. "Çocuklar ..."

Görmezden gelindi. Tekrar. "Oh, sadece o değil. Seninle yattım. Bu seni benim sorunum yapar."

"Vay canına," diye mırıldandı Reece.

Ağzım açık kaldı. "Benimle yatmadın!"

"Oh, birlikte yattık." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ve bunu unutmadığımı çok iyi biliyorum."

Aman Tanrım.

"Ya da benimle uyanmak," diye ekledi, gözleri ısınarak. "Evet, o."

Aman Tanrım. Reece'e doğru döndüm. "Düşündüğünüz şeyi kastetmiyor."

Reece sanki beni bu işe karıştırma der gibi ellerini kaldırdı.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırttan Jax'e döndüm, ama ben daha bir şey söyleyemeden, ki tüm bu olanlardan sonra ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, elini enseme attı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

"Bu *bizim* sorunumuz," dedi sesi kısık bir şekilde. "Tamam mı? Anneni bulmak istiyorsan yardım edeceğim ve yanında olacağım ama bunu tek başına yapmayacaksın."

Onun yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Hayatımın çoğunu yardıma ihtiyaç duymadan geçirmiştım ama Reece ben daha ileri gidmeden araya girdi. "Jax'e neler olduğunu anlatarak iyi yaptın Calla. Dışarıda pek çok insan tek başına bir şeylerin üstesinden gelebileceğini düşünüyor, oysa gerçekte birinci sınıf öğrencisi bile yardıma ihtiyacı olduğunu bilir. Bu konuda akıllı davranmaya devam et. Buradaki bazı insanlar çoğunlukla zararsız olsa da, tüm bu durum tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyor. Akıllı olun. Güvende olun."

Bu sözler bir şekilde kızgınlık sisinin içinden çıkmayı başardı. Akıllı ol. Güvende olun. Başka bir deyişle, aptal olma. Jax söz konusu olduğunda aptal olmak bir şeydi, ama kendimi incitmek ya da daha kötüsü söz konusu olduğunda başka bir şeydi.

Ben de başımı salladım.

Jax nazikçe enseme sıktı ve sonra elini bıraktı. "İşte iyi bir kız."

Gözlerimi devirdim.

"Ben de Mona'yı arayan birkaç çocuk bulacağım ve Isaiah ile temasa geçeceğiz. Bu arada, Jax ya da Clyde'a yakın kalmanızı öneririm." Reece bir nefes aldı. "Ben de Mack'le konuşmak istiyorum."

Sertleştım. "Bunu yapamazsın."

"Mack'le senin hakkında konuşacağımı söylemedim. Seni tehdit etmesi hoşuma gitmiyor ama bu konuda akıllıca davranacağım."

Jax, "Onun üzerine geri sıçrayamaz," dedi.

"Olmayacak." Reece sıkıca gülümsedi. "Güven bana, Mack yirmi dört saat içinde beni ziyaret etmesini gerektirecek bir şey yapacak. En azından şimdilik dikkatini başka bir yere çekebilirim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Jax.

Bunların hiçbiri bana harika bir plan gibi gelmedi ama ne biliyordum ki? Reece beni arayacağını söyleyerek gitmek için ayağa kalktı ve Jax de onunla birlikte dışarı çıktı. Kanepeye yaslandım ve Jax geri döndüğünde iğrenç bir esnemenin ortasında ydım.

"Her şey yolunda mı? Yani Reece ile dışarı çıktığınızda?" "Evet.

Aslında bununla ilgisi olmayan bir şeyden bahsediyordu. Bir arkadaşlarımızdan biri evleniyor. Ben de sağdıçlardan biriyim."

"Bu çok hoş. Bara gelen adamlardan biri mi?"

Başını salladı. "Dennis arıyor. Hafta içi olacağı için bekârlığa veda partisine katılabileceğimden emin olmak istiyordu." Bir süre beni izledi.

"Yorgun musun?" Gerçekten de öyleydim. Dün geceki tekila ve bugünkü olaylar beni ele geçirmişti. Gözlerimi kapatmak ve bir süreliğine unutmak istiyordum. Kendimi ayağa kaldırırken başımı salladım, Jax'in beni almasının zamanının geldiğini düşündüm.

beni eve geri götürdü.

"Ben de öyle," diye cevap verdi.

Tezgâhın üzerine bıraktığı anahtarları almak yerine botlarını çıkardı. Çıplak ayakla araba kullanacağını düşünmediğim için ne yaptığını anlamamıştım. "Beni eve götürmeyecek misin?"

Ardından çorapları çıkardı ve botların yanına bıraktı. "Seninle kalıyordum. Clyde da öyle. Artık bu kesinlikle değişmeyecek."

Onlardan birinin artık benimle kalmasına seviniyordum.

"Geç oldu. Geri dönmemiz için bir neden yok," diye devam etti. "Sen burada kalabilirsin."

Kalbim ters takla attı. Daha önce hiç bir erkeğin evinde kalmamıştım. "Burada kalmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Bir kutu meyve suyu daha alabilirsin."

İçim düğümленirken ve ellerim biraz nemli olmaya başlarken ön kapıya baktım. "Daha fazla elma suyu istemiyorum."

"Bende de meyve kokteyli var. Genel şeyler değil. Capri Sun."

Çeşitli meyve suyu kutuları mı vardı? Başımı salladım. Bu önemli değildi. Kesinlikle şirindi ama önemli değildi. "Üstümü değiştirecek bir şeyim yok."

Jax kanepenin etrafında dönüp bana yaklaşırken sırtıttı. Vücudumdaki her kas gerildi. "Eminim giyebileceğın bir şeyim vardır. Ayrıca açılmamış dış fırçalarım da var. Her şey tamam."

Lanet olsun.

"Calla, bu senin evinde kalmamdan farklı değil."

Ama öyleydi. Aptal olmamla ilgili olmayan mantıklı bir neden ararken nabzım hızlandı ama bulabildiğim geçerli bir neden yoktu. "Tamam," diye nefes aldım.

O lanet sırtış geri gelmişti ve şimdi midem taklalar atıyordu. "Ben . . . Kanepede uyuyacağım."

"Olmaz."

"O zaman kanepede mi uyuyorsun?" Umutlu bir şekilde sordum.

Güldü. "Tabii ki hayır, o şey hiç rahat değil. Uzaktan yakından sevdiğim hiç kimse o kanepede uyumaz."

Ah canım. "Başka yatağınız var mı?"

"Sadece bir tane, ama büyük." Aramıza uzanıp elimi tuttu ve içim cız etti çünkü elimin terlememiş olmasını umuyordum. "Kral boy. İkimize ve bir Saint Bernard'a yetecek kadar yer var."

"Saint Bernard'ın mı var?"

Kıkırdadı. "Hayır."

Bu aptalca bir soruydu. "Birlikte yatmamızın iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani, bu gerçekten Bilmiyorum, iyi bir fikir değil."

Tek kaşı kalktı. "Hayattaki en iyi şeyler nadiren iyi fikirlerdir."

Dudaklarım titredi ama onları birbirine bastırdım. Buna nasıl karşılık verecektim? Jax dönüp merdivenlere yönelirken elimi tuttu ve ben de kalbim göğsümde hızla çarparak sessizce peşinden gittim. Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken fazla bir itirazda bulunmadım çünkü korkmakla meşguldüm.

Koridorda bir banyo ve iki yatak odası vardı. Her iki kapı da açıktı. Odalardan biri ofis/egzersiz odasına dönüştürülmüştü. Dambıllar duvara dizilmiş, bir bankın yanına düzgünce istiflenmişti. Ama biz oraya girmedik. Beni doğruca diğer yatak odasına götürdü ve ışığı yaktı.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Jax kocaman yatağın etrafından dolaşıp koyu meşe şifonyeri karıştırmaya başladığını fark etmemiş gibiydi. Ben hiç kıkırdamadan durdum.

Jax'ın yatak
odasıındaydım. Gecenin
bir yarısı.

Doğrulurken giydiği tişörtün altında kaslar esnedi ve yuvarlandı ve ben normal olmayı diledim. Bu dileği ilk kez diliyor değildim ve bunu bir sürü nedenden dolayı dilemiştim ama normal olsaydım, burada korkmuş ve umutsuzluk dolu olmak yerine heyecanlı bir şekilde duruyor olurdum. Hevesli olurdum ve korkunun acı tadını tatmazdım. Yara izlerini düşünmek yerine o sabah nasıl bir iç çamaşırı giyeceğim konusunda endişeleniyor olurdum.

Ben sadece hoşlandığı adamın yatak odasında duran bir kız olurdum. Ve Tanrım, Jax'ten hoşlanıyordum. Evet, onu uzun zamandır tanı mıyordum ama hakkında bildiklerim hoşuma gidiyordu.

"Bu gömlek muhtemelen üzerinde gecelik olarak da kullanılabilir." Ben ona bakarken gömleği bana uzattı. "şuradaki kapı banyoya açılıyor. Lavabonun altındaki çekmecedeki yeni diş fırçaları var."

Hâlâ ona bakıyordum.

"Her şeyin kilitli olduğundan emin olacağım. Tamam mı?"

Ödünç aldığım giysiyi göğsümde tutarak, Jax etrafımda dolanıırken hiçbir şey söylemedim ya da hareket etmedim. Durdu, bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve kulağıma doğru eğilerek konuştu. Sıcak nefesi iyi hissettiriyordu. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bana bir sürü şey anlatmıştı.

"Daha önce pek çok erkeğin evinde gecelemediğini fark ettim."

Burnum kırıştı. O kadar belli miydi? Ack.

"Bu yönün hoşuma gidiyor," diye devam etti ve ben bunun hoşlanılacak tuhaf bir şey olduğunu düşündüm. "Çok tatlı."

Garip *biriydi*.

Ama göğsümde bir yumuşaklık vardı.

"Sana benimle güvende olduğunu söylemiştim." Eli kalçama kaydı ve belli belirsiz sıktı. "Bu değişmedi, Calla."

Yavaşça nefes verdim. Bunu söylemişti ve ben de ona güveniyordum. Büyük kız külotunu giyme zamanı. Burada kalıyordum, aynı yatakta yatıyordum ama onunla seks yapmıyordum.

"Kalıyorsun," dedi. İçimi

çektim. "Kalıyorum."

"Ve sen kanepede uyumayacaksın. Ben de uyumuyorum."

Bu sefer kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir kez daha iç çekip başımı salladım.

On altı

Jax yatak odasından çıktığında koşarak banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Evinin geri kalanı gibi burası da temiz ve düzenliydi. Yerdeki mavi banyo halıları mavi duş perdesiyle uyumluydu. Başka süsleme yoktu. Geniş ve uzun aynaya bakmadan hızla soyundum. Sütyenimi çıkarmak zorundaydım. Sütyenle uyuyamıyordum ve bunun yara izleriyle mi ilgili olduğundan yoksa çok rahatsız edici mi olduğundan emin değildim. Ama Jax haklıydı, tişört o kadar büyük ve uzundu ki kalçalarımın ortasına kadar geliyordu ve dar değildi. Ayrıca ödünç aldığım tişörtün altına atleti tekrar giymiştim ve bu bana fazladan katman sağlamıştı.

İç çamaşırlarım çok tatlıydı - ortasında minik bir fiyonk olan pembe hipsterlar - ama bunun bir önemi yoktu, çünkü iç çamaşırlarımı görmesine imkân yoktu, bu yüzden onları ya da minik fiyongu düşünmek aptalcaydı.

Göz makyajımı sildim ve diş fırçalarından birini aldım ve banyosunda neden bu kadar çok açılmamış diş fırçası olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Yatak odasına geri döndüğümde, odanın diğer tarafına geçtim, ışığı kapattım ve sonra kapıdan en uzak taraftaki yorganı geri çektim ve içeri tırmandım. Yan dönerek yirmi dakika kadar kapalı dolap kapaklarına baktım, artık yorgun değildim.

Yatak güzel kokuyordu. Aslında onun gibi kokuyordu, onun kolonyası ve bir çeşit sabun karışımı. İçime çektim ve sonra neredeyse boğuluyordum. Cidden onun yatağını mı kokluyordum? Bu tamamen yeni bir düşüklük gibi hissettirdi.

Sonra onun merdivenlerden çıktığını duydum.

Etrafta yuvarlanmamak ve genel bir aptal gibi davranmamak ve hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi aldım. Ayak sesleri yatak odasına ulaştığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi sıkıca kavradım. Şifonyere doğru yürüdüğünü duydum ve ardından gelen sesler keşke tutmadan önce daha derin bir nefes alsaydım dedirtti.

Bir fermuar aşağı çekildi, teneke sesi sinirlerimi gerdi.

Kıyafetler

hışırdadı.

Pantolon yere

düştü.

Çenemi eğdim ve oda karanlık olmasına ve tek görebildiğim onun gölgeli formu olmasına rağmen, daha fazlasını görmek için zorladım. Bu beni sapık yapabilirdi ama olsun. Altına bir şey çekiyordu ama yatağa dönerken üzerinde gömlek yok gibiydi.

O karın kaslarını parlak ışıktaki görmek için bir yumurtalığımı verirdim.

Yatak onun ağırlığı altında eğildi ve yorganı yukarı çektiğinde hafif bir çekiştirme oldu. Yer değiştirdi ve bana yakın olmamasına rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemedi ve daha önce söylediği, beni benim onu tanıdığımdan daha uzun süredir tanıdığı hakkındaki sözlerini düşündüm. Bu mantıklı değildi çünkü Mona'nın annem olduğunu anladığında şaşırmıştı.

Bunu falan düşünmek istemiyordum ama zihnim merak ediyor, koşturuyor ve susmayı reddediyordu. Normalde yan yatarken rahat olmama rağmen birden sırtüstü yatmak istedim ama kıpırdamak istemiyordum çünkü uyumam gerekiyordu. Kalçalarımı oynattım, rahat etmeyi ve onun hemen uykuya dalmasını umuyordum. Diğer yatakta uyuduğu ilk gece çok çabuk uykuya dalmıştı.

"Calla?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefesimi

tuttum. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Lanet olsun. "Uyuyorum."

Jax derin derin kıkırdadı. "Uyurken nasıl tepki verebildiğin inanılmaz."

"Uykuda konuşuyorum."

Ayak parmaklarını kıvrarak bir kahkaha daha attı. "Şimdi yorgun

değilsin, değil mi?" "Evet," diye yalan söyledim. "Çok yorulдум."

"Yatağa girdiğimden beri kıvrıp durmanın nedeni bu mu?"

Büyük, dramatik bir iç çekişle gözlerimi araladım. "Yorgun değil misin?"

"Artık değil," diye cevap verdi ve oh vay canına, sesi dudaklarımın aralanmasına neden olan o derin şeyi yaptı. "Her şey yolunda mı?"

Kahretsin, şimdi göğsümdeki yumuşaklık geri geldi. Bunu sorması çok hoştu. Tanrım, çok nazikti ve ben tekila bile içmiyordum ve ona söylemek istiyordum. "Evet. Ve hayır. Yani, daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet, sanırım öyle." Yatak biraz kıpırdadı ve daha yakın olduğunu anlayabildim. Yorganın altında onun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Annenin olabileceği birkaç yer biliyorum. Yarın bara gitmeden önce onları kontrol edebiliriz."

Başımı salladım. "Bu ... bu iyi olur."

"Reece de Mack'in bir hafta içinde ortalıkta olmamasını sağlayacak. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Ama Isaiah için endişelenmem gerekiyor?" Sessiz bir sesle sordum.

Jax dirseğinin üzerinde yükselirken yatak tekrar hareket etti. Yakınımdaydı ama bana dokunmuyordu -gömleksizdi- ve karanlıkta bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Annemi bulmalıyız."

Daha soru cevaplanmadan cevabımı almıştım. Dudaklarım yeniden birbirine yapışmıştı ve boğazımın dibinde bir yumru vardı. Annem kendini neye bulaştırmıştı? Başka bir şeye odaklanmaya ihtiyaç duyarak Reece'in burada olduğu zamanı düşündüm. "Reece'in hayatını mı kurtardın?"

Birkaç saniye geçti ve sonra Jax arkama yerleşti, tekrar yaklaştı. Bacaklarını neredeyse arkamda hissedebiliyordum. "Bu gerçekten yatma zamanı değil."

Ben de öyle düşündüm.

"Bilmek istiyorum."

"Gerçekten istiyor musun?"

Aynı soruyu kendime sorduğumda, gerçekten bilmek istediğimi fark ettim - onun hakkında daha fazla şey öğrenmek. "Evet."

Bir duraklama daha oldu. "Birlikte Afganistan'daydık, bir izci grubunun parçasıydık. En az yirmi kişiydik ve bunu o kadar çok yapmıştık ki alışkanlık haline gelmişti. Hepimiz işimizin başındaydık, ama endişelenmiyorduk, ama alışkanlıklar böyledir. Sizi de bozabilirler."

Alt dudağımı ısırdım, onun gördüğü türden bir dünyayı hayal edemiyordum.

"Küçük bir köyün dışındaydık; geçmişte keşif yaptığımız köylere benziyordu ama farklıydı. Ağır silahlı oldukları ortaya çıktı ve hepsi davanın bir parçası değildi. Yol kenarında bir bomba vardı."

İrkildim. Aman Tanrım, bomba mı? Son on yıldır Amerika'da yaşayıp da yol kenarına yerleştirilmiş bir bombanın, küçük bile olsa, nasıl bir yıkıma yol açabileceğini bilmiyor olamazsınız.

"Bu bir tuzaktı," diye ekledi sessizce, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Böyle şeyler çok olur. Bir an her şey yolunda gidiyor, sonra bir bakıyorsunuz tüm dünya havaya uçuyor. Grubumuz dağılmıştı. Reece karnından vuruldu. Onu oradan çıkardım."

Bir sonraki nefes alışımında kendimi tuhaf hissettim. "Onu oradan çıkardın mı?" "Evet."

Bu konuda söylediği tek şey buydu ama daha fazlası olması gerektiğini biliyordum. Bombalar patlarken ve insanlar size ateş ederken birini oradan çıkarmak o kadar basit değildi. "Bu seni geceleri uyutmayan bir şey miydi?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Bazı geceler . . . Reece'e zamanında ulaşamadığımı hayal ettim. Diğer gecelerde ise o gün olanları gördüm. Beynin bu tür görüntülere tutunması çılginca."

Göğsüm ağrımaya başladı. "Peki viski buna yardımcı oldu mu?"

"Bazen," diye mırıldandı. "Bir nevi her şeyi köreltti. detay."

Daha fazlasını sormak istiyordum, ama sonra beni hazırlıksız yakalayan bir soru sordu.

"Güzellik kraliçesi olayını yapmak hoşuna gitti mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "I . . ." Soruya cevap vermek istemedim çünkü bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu ama Jax'in insanların ona ateş etmesinden ve bombalardan bahsetmekten hoşlandığından şüpheliydim, bu yüzden ona borçluydum. "Bazen hoşuma giderdi."

Tamam. Bu çok değildi ama yine de bir şeydi.

"Bazen mi?" diye nazikçe dürtükledi.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim ve sonra gözlerimi kapattım. "Bazen eğlenceliydi. Küçük bir kızdım ve giyinmeyi severdim. Kendimi bir peri prensesi gibi hissederdim." Öksürerek kuru bir kahkaha attım. "Yani her hafta giyinip kuşanmak gibiydi ve saçımı yaptırıp makyajımı yapıp sahneye çıktığımda annemi mutlu ediyordu. Kazandığımda da çok mutlu olurdu, özellikle de büyük şampiyonluklarda."

"Ne tür unvanlar?" diye sordu karanlığın içinde.

"Yüce Yüce birdir." Gözlerimi açmak zorunda kaldım, çünkü kendimi sahnede görebiliyordum, dönüp öpücükler gönderiyor ve ellerimi çenemin altında birleştiriyordum. "Annem mutlu olduğunda sanki beni seviyor gibiydi. Beni sevdiğini biliyorum ama o zaman beni gerçekten seviyor gibiydi." Kalçalarımı tekrar oynattım, sırtüstü düşmeden bir yer bulmaya çalıştım. "Ama bazı zamanlar

olmak istediğim zamanlar. Bilmiyorum, sadece çocuk olmak. Oyun oynamak istiyordum ama yürüme alıştırmaları yapmam gerekiyordu ya da babamla takılmak istiyordum ama o böyle şeylere gitmekten hoşlanmıyordu ve bazen de ... ile vakit geçirmek istiyordum." Sözlerimi yarıda kesip ağzımı kapattım.

"Ne harcayacaksın?"

Bazen evde olmak, Kevin'in peşinden koşarak vakit geçirmek istiyordum. O benden büyüktü -ağabey- ve ben evdeyken onun gölgesi oluyordum. Ayrıca Tommy ile birlikte olmayı da seviyordum, çünkü çok küçük ve çok sevimliydi, oynadığım gerçek bir oyuncak bebek gibiydi.

Ama bunu söylemedim, çünkü onların isimlerini yüksek sesle söylemeyeli yıllar olmuştu ve Clyde hafta sonu söyleyene kadar bir başkası da onların isimlerini söylemeyeli yıllar olmuştu.

"İyiymiş," dedim aceleyle. "Çocuğum olsaydı asla yapacağımı düşündüğüm bir şey değil."

"Ben de öyle. Bence bu küçük kızların yanlış şeylere odaklanmasına neden oluyor - her şey dış görünüşle ilgili. Yani bu konuda hemfikiriz."

"Evet," diye fısıldadım, karnımın gerildiğini hissediyordum. Jax ile yatakta uzanmak ve çocuk yetiştirme konusunda hemfikir olduğumuz konular hakkında konuşmak farklıydı.

"Çocukken yapmaktan hoşlandığın ve güzellik kraliçesi saçmalığı içermeyen şey neydi?" diye sordu.

Kalbim sıkıştı çünkü doğru cevap veremedim. En sevdiğim şey Kevin'la takılmaktı. Bir sonraki en iyi şeyi seçtim. "Basketbol oynamak."

"Basketbol mu?" Şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Evet, peki ya sen?"

Hiç tereddüt yoktu. Hem de hiç. "Küçük kız kardeşim gibi davranmak sinirime dokunuyordu, oysa gerçekte beni takip etmesini seviyordum, çünkü onunla her zaman bir şeylere bulaşıyorduk."

Nefesim kesildi ve neyden daha çok etkileneceğimi bilemedim - bir kız kardeşi olduğu gerçeğinden mi yoksa kız kardeşiyle olan ilişkisinin Kevin ve benim ilişkiye ya da *olabileceklere* çok benzemesinden mi? "Kız kardeşin mi var?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Vardı."

Göğsüme bir ağırlık çöktü ve bu iyi bir şey değildi. "Vardı?"

"Vardı," diye tekrarladı.

Olamaz. Gözlerimi sıktım. "Artık bizimle birlikte değil mi?"

"Hayır."

Sırt üstü yuvarlandım. Düşünmek için bile durmadım ve başımı çevirdiğimde Jax'in yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ne oldu?"

Bakışları benimkilerin üzerindeydi. "On altı yaşındayken erkek arkadaşıyla bir trafik kazası geçirdi. Adam aşırı hız yapıyormuş ve kullandığı kamyon takla atmış. O kazada öldü ve kız kardeşim de bacağını ve köprücük kemiğini kırdı. Yani kazadan sonra çok acı çekti ve sadece fiziksel olarak değil."

Bu işin nereye varacağını tahmin edememiştim.

Dolgun dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Jena . . çok havalı bir çocuktü, tanıdığım çoğu erkekten daha büyük taşakları vardı. Kayak yapar, BASE jump yapar ve paraşütle atlardı ve ailemize sürekli kalp krizi geçiriyordu ama kazadan sonra değişti."

"Nasıl?" Fısıldadım, ama ağzımın arkasındaki acı tat bana bilmek istediğimden emin olmadığımı söyledi.

Yüzüne baktığım için aramızdaki küçük, karanlık boşlukta elinin hareket ettiğini görmedim ama başparmağının alt dudağımda, el ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar gezindiğini hissettim. "Ağrı için ona bir sürü reçete verildi. Başlangıçta yasaldı ama sonra bağımlı oldu. Sanırım kafayı bulmak acısıyla başa çıkmasına yardımcı olmuyordu, anlıyor musun?"

Tanrım, biliyor muydum? Gözlerimi kırpmadan ona baktım ve "Evet" diye fısıldadım.

"Doktorlar sonunda onu kestiler ama o bağımlı olmuştu. Uğraşmak istemedi, bu yüzden başka şeylere geçti-eroin ve OxyContin." Başparmağı yine alt dudağımın üzerinde gezinerek ürpermeme neden oldu. "Ailem ona yardım etmeye çalıştı ama olacakları durdurmak mümkün değildi. Annem onu yatak odasında bulduğunda acemi birliğindeydim. Aşırı doz almıştı. Gece bir ara ölmüş." Derin bir nefes aldı. "En uzun süre kendimi suçladım."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?"

"Evde olsaydım belki onu durdurabilirdim diye düşündüm," diye cevap verdi. "Bir parçam hâlâ böyle düşünüyor."

"İnsanlara yardım edilmek istemedikleri sürece yardım edemezsiniz," dedim ona. "Güven bana. Biliyorum."

"Biliyorum," diye sessiz bir yanıt verdi. "Ama bu suçluluk duygusunu sonsuza kadar olmasa bile bir süre daha taşıyacağım. O benim küçük kız kardeşimdi. Onu güvende tutmak benim görevimdi."

"Ah Jax," diye fısıldadım. Boğazımdaki düğüm daha da büyümüştü. "Çok üzgünüm," dedim, kulağa kötü geldiğini biliyordum ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Başparmağı bir kez daha geçti ve sonra eli uzaklaştı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Biliyorum." Derin bir nefes alırken bir an geçti ve sonra diğer tarafıma yuvarlandım, tekrar dolap kapısına baktım. Kalbim onun, ailesinin ve hiçbir zaman bir şey olma şansı bulamamış kız kardeşinin acısını hissediyordu. Aynı geçmişe sahip değildik. İmkânı yok. Ama bir benzerlik vardı. Annem kederini ve kalp acısını atlatamadığı için bugünkü haline gelmişti ve merak ettim, eğer Jax yarışmaları biliyorsa, o zaman yangını, Kevin ve Tommy'yi de biliyor muydu? "Kardeşini kaybettiğin ve denizaşırı ülkelerde yaşadıkların için üzgünüm. Sen . Çok cesur olmalısın." "Sanırım bu, ölmek ya da arkadaşlarımla ölümünü görmek istememekten çok cesur davranıyordu."

Bunu söylemek çok mütevazı bir şeydi. Benimle bu kadar çok şey paylaştığı için, kendimle ilgili gerçekten bilinmeyen bir şeyi paylaşmam gerektiğini hissettim, ama bu zordu. Dilimin kelimeleri oluşturması biraz zaman aldı. "Ben bir yalancıyım."

Bir duraksama oldu ve sonra "Ne?" diye sordu.

Karanlık olmasına rağmen yüzüm kanla doldu. "Ben bir yalancıyım. Evdeki arkadaşlarım -Teresa ve erkek arkadaşı Jase, Avery ve Cam. Cam, Teresa'nın ağabeyi ve Avery ile dünyanın en tatlı çifti gibiler," diye geveledim gergin bir şekilde. "Cam'in evcil bir kaplumbağası var ve Avery'ye de bir tane aldı."

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Kaplumbağaları aşık mı?"

"Evet. Onların yanındayken sevgiyi hissetmeden edemiyorsunuz; kaplumbağalar bile bundan muaf değil." Ve devam ettim. "Teresa ve Jase dünyanın en seksi çifti gibi. Ciddiyim. Bir de Brandon var."

Bir an daha geçti. "Brandon?"

Muhtemelen ondan bahsetmemeliydim. "O da başka bir arkadaş. Bir kız arkadaşı var," diye hızlıca ekledim ve sonra devam ettim. "Her neyse, harikalar. Gerçekten öyleler ve onları seviyorum ama onlara yalan söyledim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar ve onlara o kadar çok yalan söyledim ki."

"Bebeğim. . ."

"Hayır. Ciddiyim. Onlara annemin öldüğünü söyledim." Sessizlik olunca karanlıkta yüzümü buruşturdum. "Gördün mü? Bu korkunç bir yalan. Ama onunla tanışmaları için hiçbir şansları yoktu ve bir bakıma o öldü sayılır, biliyor musun? İçki ve uyuşturucu annemi yıllar önce öldürdü."

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Bilip bilmediğinden emin değildim. "Ve şu anda geniş ailemi ziyaret ettiğimi düşünüyorlar."

"Bu yalan değil. Clyde ailem gibidir."

Ağzım onu düzeltmek için açıldı ama haklıydı. Hah. "Geçen dönem Teresa'ya tatil için eve gideceğimi söyledim ve ne yaptım biliyor musun Jax?"

"Ne?" diye yumuşak bir cevap verdi.

"Bir otelde kaldım ve oda servisi yedim." Cevap vermeyince, "Oda servisi gerçekten çok iyiydi," diye ekledim.

"Sen bir yalancı değilsin," dedi birkaç dakika sonra.

"Bu konuşmanın hangi kısmını kaçırdın? Onlara yalan söyledim. Bilerek." Ve şimdi bunun hakkında gerçekten konuştuğum için kendimi tam bir araç gibi hissediyorum.

"Sebeplerin vardı Calla. Kaltak ya da başka bir şey olmak için yalan söylemiyordun. Harika bir çocukluk geçirmedin ve annenle ilişkin de en iyi ihtimalle varolmayan bir ilişki. Eminim arkadaşların gerçeği bilselerdi seni anlarlardı." Durakladı. "Ve herkesin sırları vardır, bebeğim. Hiç kimse her durumda yüzde yüz dürüst değildir. Ve bu arkadaşların için de geçerli."

Sözleri içime işlerken gözlerimi kapattım ve arkadaşlarımdan sakladığım her şey hakkında biraz daha iyi hissetmeme yardımcı olduklarını inkâr edemezdim. "Teşekkür ederim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra tekrar yer değiştirdi. Bacakları kesinlikle benimkilere değişiyordu. "Calla?"

Nefesim bir kez daha kesildi. "Öyle mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yani dudaklarımdan harika olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aman Tanrım," diye inledim, bunu daha önce söylediğimi unutmuştum. Jax'ın kahkahası tenimde dans etti ve bir anda her şey yoluna girmiş gibi hissettim. "Senden nefret ediyorum."

Tekrar kıkırdadı. "Hayır, değilsin."

Oda karanlıktı, bu yüzden gülümsedim ve görmediğini biliyordum, ama gülümsediğimi bildiğini ve haklı olduğunu hissediyordum. Ondandır nefret etmiyordum.

"Calla?"

"Jax?" Bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Saıma dokundu ya da ben dokunduğunu sandım. O kadar hafif ve kısaydı ki emin olamadım ve sonra "Sen de çok cesur olmalısın" dedi.

Yumuşak bir nefes aldım. "Ne hakkında?"

Jax cevap vermedi ve ben de zorlamadım çünkü bu ifadeyi genişletmesinden korkuyordum ve neden korktuğumdan bile emin değildim. Bir süre sonra nefes alışının derinleştini duydum ve uyuduğunu anladım ve şimdi göğsümdeki düğümü hissederek yanına uzandım. Bana anlattıklarından, paylaştıklarından ve söylediklerinden sonra düşüncelerimin yerine oturması uzun zaman aldı. Ve ona söylemediğim diğerk her şeyden.

On yedi

Jax James'in yanında ikinci kez uyanmak ilk kez uyanmak gibiydi. Uyurken kesinlikle bir sarılıcıydı.

Sonunda uykuya daldığımda, kalçaları sırtıma yaslanmıştı ama bu şekilde değildi. Tüm önü sırtımla aynı hizadaydı ve sadece bu da değil, bacaklarından biri benimkinin arasına girmiş ve kolu belime dolanmıştı. Başlarımız aynı yastığı paylaşıyor olmalıydı çünkü sıcak nefesi şakağımdaki saçları karıştırıyor ve yanağımda dans ediyordu.

Yine kaşıklışıyorduk.

Ve geçen seferki kadar iyi ve aptalca hissettirdi, ama iyi bir aptallıktı. İçinde oynamak istediğim bir aptallıktı, çünkü vücut ısısı ayrılmak istemediğim bu sıcacık kozayı yaratmıştı, ama geçen sefer ne olduğunu hatırladım.

Derin bir nefes alarak kendimi Jax'ten uzaklaştırmaya ve yataktan atmaya başladım ama bu olmadı. Hareket ettiğim anda belimdeki kol sıkılaştı ve aniden sırt üstü yuvarlandım.

Jax bacağını benimkinin üzerine attı ve içeri girdi, hayır, *sokuldu*. Konuştuğunda dudakları boynumun kenarına değdi ve tüylerim diken diken oldu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Vay canına. Sesi derin ve uykunun verdiği sertlikteydi ve konuşurken dudaklarının tenime değdiği gerçeğiyle birleştiğinde çılgınca çekici bir kombinasyon oluşturuyordu. Kalbim küt küt atıyor, nabzım hızlanıyordu.

"I . . . Kalkıyordum."

"Mmm," diye mırıldandı, elini karnımda gezdirdi ve yukarı, göğüslerimin hemen altında durduğu yere doğru kaydırды. Keskin bir his içimi doldururken dudağımı ısırđım. Eli çok yakındaydı ve parmaklarını açarsa başparmağı kesinlikle harekete geçecekti. "Uyku zamanı kavramını anlamıyorsun."

Gözlerim kocaman açılmıştı ve tavana sabitlenmişti. Elini çekmem gerektiğini biliyordum. Cildimdeki herhangi bir farkı hissedebileceğini sanmıyordum.

Ödünç alınmış gömlek ve atlet, ama midemde gergin bir enerji oluştu ve tanıdığım bir hisle karıştı.

Hiç sevişmemiştim, seks yapmamıştım ya da her neyse. Besbelli. Ama ergenlik çağına girmiş herhangi bir kız kadar meraklıydım, bu yüzden vücudumu birkaç kezden fazla tanıdım ve damarlarımda dolaşan o *gerginliğin* ne olduğunu biliyordum.

"Öyle mi?" diye sordu.

"I . . ." Dilim kıpırdamayı bıraktı çünkü o sırada eli hafifçe hareket etti ve parmakları açıldı. Başparmağı sol göğsümün alt kabarıklığına değdi ve refleks olarak sarsıldım. Yara iziyle ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama sol göğsüm çok hassastı.

Ondan sonra eli hala duruyordu. Bekliyordu. İçgüdülerim bana Jax'in başparmağının tam olarak neye dokunduğunu bildiğini ve şimdi nasıl tepki vereceğimi görmek için beklediğini söylüyordu. Ya da belki de farkında olmadan uykulu bir his yakalamıştı.

Jax'in dudakları kulağımın hemen altındaki şaşırtıcı derecede sıcak bir noktaya dokundu ve hava ciğerlerimden dışarı çıktı. *Vay* canına. Tamam. Muhtemelen uykusu gelmemişti ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Elini çekmem gerekiyordu.

Bu yataktan çıkmam gerekiyordu.

Ama hareket etmedim.

Ve beklediği cevap her neyse, onu almış olmalıydı. Başparmağı göğsümün kabarıklığında gezindi ve boğazım kurudu. Kutsal ateş, biz ne yapıyorduk?

"Uyku saatini unut," dedi, dudaklarını tekrar boğazımın derisinde gezdirerek. "Sanırım bunu anlamıyor olman hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

Başparmağım yarım santim kadar yukarı kalktı ve alt dudağımı ısırdım. "Evet. Uyanman hoşuma gidiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum ve kirpiklerim yavaşça ama emin adımlarla aşağıya iniyordu, kalbimin atışları hızlanırken ve sıcaklık bedenimi istila ederken, kaslarımdaki gerginliği hafifletirken aynı zamanda farklı türde bir gerginlik yaratıyordu.

"Burada neler olduğunu biliyorsun." Onun bu sözleri gözlerimin bir kez daha kocaman açılmasına neden oldu. Bir vuruş oldu. "Lütfen bana burada neler olduğunu anladığını söyle."

"Evet," diye fısıldadım ve sonra "Hayır," dedim.

"Evet ve hayır mı?" Sesi daha da derinleşmiş, sertleşmişti. Karıncalanmalar göğüslerimin ucundan göbeğime ve daha aşağılara, çok daha aşağılara doğru dans ediyordu. "Açıklamak ister misin?"

"Neden?" Tek söyleyebildiğim buydu.

O dudaklar boğazımın kenarında gezindi. "Neden ne?"

Düşüncelerimi oluşturmakta zorlanıyordum. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım ve bu sadece bir dokunuştı, ama duyularımı harekete geçirmişti. "Bu neden oluyor?"

"Çünkü istiyorum." Başparmağı tekrar kaymaya başladı. Bu bir cevap değildi.

"Ama neden?"

"Sana zaten söyledim." Dudaklarını nabzıma bastırarak nefesimin kesilmesine neden oldu ve sonra başını kaldırarak ağırlığını yanımdaki kola verdi. Bana baktı, bakışları yoğundu. "Yarın akşam seni yemeğe çıkarmamın nedeni de aynı."

Gözlerim ona kilitlenmişti ve kalbim çelik bir davula sıkışmış gibi çarpıyordu. O lanet başparmağı yine hareket halindeydi ve başka bir karıncalanma dalgası uyandırıyordu.

"Senden hoşlanıyorum Calla," dedi fısıltıyı zor geçen bir sesle. Bir sonraki sorumu değiştirdim. "Ama *nasıl*?"

Jax gözlerini kırıştırdı.

Tek kelimelik değişiklik kendi kulaklarıma bile acınası geliyordu ama cidden anlamamıştım. Yüzümün yarısı iyiydi. Yarısı *değildi*. Geri kalanımı görmemişti bile ve o, annenize, babanıza ve tanıdığınız herkese eve yazdığınız türden bir adamdı. Ve beni nasıl bir kişiliğe sahip olduğumu ya da -Tanrım, bunu düşündüğüme bile inanamıyordum- iç güzelliğimin olup olmadığına karar verecek kadar uzun süredir tanıyıp tanımadığından emin değildim.

"Ne?" dedi, gözleri kısılmıştı.

Yanaklarıma farklı bir sıcaklık yayıldı. "Ben gerçekçiyim, tamam mı? Uzun zamandır öyleyim. Olmam gerekiyor ve sen benden hoşlanıyorsun - beni bir randevuya götürmek ve bunu yapmak istiyorsun-"

"Senin için gerçekten eğlenceli ve ilginç şeyler," diye ekledi. Kızardım. "Evet, o."

"Seni çok iyi hissettirecek yaramaz şeyler," diye devam etti Jax ve sözleri ve onları söyleme şekli beni daha önce hiç olmadığım kadar tahrik etti. "Ben de sana bunu yapmak istiyorum."

"Tamam," diye nefes aldım. "Anladım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Güzel."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye devam ettim battaniyeyi avuçlarken.
"Sen sıcaksın ve-"

"Peki, teşekkür ederim."

Bunu görmezden geldim ve elinin sol göğsümü neredeyse tamamen kavradığını umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım. Bunu düşünmek istemiyordum, çünkü eğer örtülü olmasaydım, şu anda yaptığı şeyi yapmayacağını düşünmeme neden oluyordu. Derin bir nefes aldım. "Ateşli değilim. Ben-"

Sözlerim sona erdi çünkü başını eğdi ve dudakları dudaklarıma değdi. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık," dedi ağzını benimkinin üzerinde gezdirerek. "Ve sana çekici bulmadığım bir kızı öpmeyeceğimi söylemiştim."

"Ama bunun gerçek bir öpücük olmadığını söylemiştin." "Değildi. Bu gerçek."

Ve sonra Jax beni öptü, gerçekten öptü. Dudakları dudaklarıma bastırıyor, sanki dudaklarının düzenine alışmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Parmaklarım battaniyeden çözüldü ve onu itmek için göğsüne, boğazının hemen altına yerleştirdim. Teni sıcak, sert ve pürüzlüydü. Farklı hissettiriyordu, ama ben bunu gerçekten araştıramadan alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Beklenmedik ısırık ve patlayan hisler karşısında nefesim kesildi. Bundan faydalandı ve öpücüğü derinleştirdi, içime kayd ve artık onu itmeyi düşünmüyordum.

Öpücük ... ıslak ve derindi ve iyi ya da hoş değildi. Harikaydı ve aşk kitaplarındaki öpücüklerin iddia ettiği her şey vardı. Jax benim *tadıma baktı*. Bu tür bir öpücüğü tarif edecek başka bir kelime yoktu. Başını eğip dilini benimkine dokundurduğunda değil. Dilini ağzımın damağında gezdirip içimin derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti çıkardığında da.

Jax geri çekilerek, "Bu sesi sevdim. Sikeyim. Bu sese bayılıyorum."

Dudaklarım karıncalanırken gözlerim kapalı kaldı. "I . . . Böyle öpülebileceğini bilmiyordum."

"Lanet olsun," diye inledi.

Beni tekrar öptü ve bir önceki kadar harikaydı, ama bu . . . bu öpücük daha fazla bir şeye dönüştü. Neredeyse göğsümü kavrayacak olan el şimdi ciddi bir şekilde göğsümü kavırıyordu ve vücudum

kendi kendine hareket etti. Sırtım kamburlaştı ve yine o sesi çıkardım ve bu yine çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu çünkü içinden zengin, çökmekte olan bir homurtu yükseldi. Sonra parmakları göğsümde hareket etti ve o lanet, yetenekli başparmağı sinir bozucu bir doğrulukla göğsümün ucunu buldu. Başımı yastığa yasladım ve başparmağı sertleşmiş tepe noktasının üzerinde gezinirken ağzı da beni takip etti, ısırды ve öptü.

Alt bedeni yorganın altından kayarak benimkinin üzerine yerleşti. Kalçasını kullanarak bacaklarımı birbirinden ayırdı ve aralarına girdi. Keskin bir zevk dalgası içimden geçip tek bir noktaya odaklanırken ağzının içine doğru soludum.

Beynim kapandı. *Hiçbir şey* düşünmüyordum ve yaptım. Ben de onu öptüm. Bir elimi göğsünün üstünden ensesine doğru kaydırđım. Parmaklarım saçlarına dolandı. Peşinden gittim, *onu* tatmak istiyordum ve tattım da. Aldığı kadarını almama izin verdi ve dudaklarının ve ağzının düzenini öğrenmeme izin verdi. Kalçalarım kendiliğinden hareket etti, ilkel bir içgüdüyle kalçasına bastırdım.

"Tanrım, çok tatlısın." Elini karnımdan aşağı yavaşça kaydırmak için yeterli alan sağlamak üzere kendini kaldırarak hafifçe kaydı. "Ne istiyorum biliyor musun? Senin daha da tatlı olduğunu görmek istiyorum."

Daha mı tatlı? Ağır ağır nefes alıyordum, gerçekten nefes nefese kalmıştım. Dudaklarım şişmiş gibiydi; göğüslerim de öyle. Bacaklarımın arasındaki gerilim beni yüzmeye bıraktı.

"Daha önce boşaldın mı?" diye sordu eli kalçalarımın dolanmış gömleğimin eteklerine uzanırken.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne yapıyordu? Elini üst kısmın altına sokmasına izin veremezdim. Diğer elimle aşağı uzanıp bileğini kavradığımda panik, aldığım zevki bastırdı.

Gözleri açıktı ve bitter çikolata rengindeydi. Tüylerimi ürpertiyor ve bahsettiği yaramaz şeyleri arzulamama neden oluyorlardı. "Daha önce boşaldın mı?" diye tekrar sordu.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve kekeleyerek bir cevap verdim. "Evet. Biraz." "Biraz mı?" Kolundan çekiştirdi ve o çok daha güçlü olduğu için Onu durduramadım. Parmakları eteğin altındaydı ama altında değildi. "Yani seni hiç kimse boşaltmadı mı? Kendinden başka kimse mi?"

Aman Tanrım, bana bunu sorduğuna, hatta bu konuşmanın gerçekleştiğine inanamıyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve ağrıyordu; vücudum kelimenin tam anlamıyla *ağrıyordu*.

Bakışları kapüşonlu bir hal alana kadar kirpiklerini indirdi. "Evet, sana bir tane veren ilk kişi ben olacağım."

Kutsal sıcak ürpertiler, bunu az önce söylemedi. "Jax-"

Bir an sonra ağzı yine benimkinin üzerindeydi ve elini daha da aşağıya, gömleğimin etek ucunun altına kadar indirdi. Parmak eklemlerinin arkası uyluğumun iç kısmına değdi ve sırtım neredeyse yataktan çıkacaktı. Eli yukarı doğru hareket ediyordu, iç uyluğuma hafifçe dokunması beni şok etti. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama tek yaptığım onun bacaklarını kendi bacaklarımla sıkıştırmak oldu.

"Sana dokunacağım," dedi ağzıma karşı ve midem kasıldı. Vücudumun diğer kısımları da gerildi ve bir erkeğin sadece kelimelerle boşalmanızı sağlamasının mümkün olup olmadığını merak ettim. "Tek yapacağım bu, tamam mı?"

Hepsi bu kadar mı? Ben daha bunu sorgulayamadan beni tekrar öpmeye başladı ve elinin tersi üzerimde gezindi, tam merkezimde. Bu kez sırtım yataktan kalktı ve derin bir onay sesi çıkardı. Parmaklarım saçlarında sıkılaştı ve diğer elim bileğini sıktı. Sonra parmaklarının ucu külotumun üzerinde gezindi ve kalp krizi geçireceğimi sandım.

"Calla, bebeğim. . ." Dudaklarımın köşesini öptü. "Sana dokunmama izin ver." Yapamadım. İmkânı yoktu. Bana dokunmasına izin vermek aptallıktı.

"Bırak beni," dedi ve sesi tenimde ipek gibi gezindi.

Kalbim tekledi ve bileğindeki elim gevşedi ve sonra ön kolundan yukarı, bükülmüş pazusuna doğru kaydı.

Çok aptaldım.

"İşte benim kızım."

Benim kızım mı? Bir parçam bu sesle titredi ve sonra kanım gerçekten şarkı söylüyordu, çünkü parmakları birkaç geçiş daha yaptı, külotumun üzerinde boş bir daire çizdi, kalçalarımı hareket ettirene kadar gittikçe yaklaştı ve sinir demetine dokunuyordu, iki parmağıyla aşağı doğru bastırıyordu. Yuvarlanıyordu. Bastırıyordu. Yuvarlanıyordu.

"Tanrım," diye soludum ağzına karşı.

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim ve kalçalarım eline karşı hareket ettikçe öpücük daha da vahşileşti. "İşte böyle," diye ısrar etti, parmaklarıyla sihir gibi bir şey yapıyordu. "Daha tatlı olduğunu görmeme izin ver."

Başımı geriye attım ve ben haykırırken ağzı yanağımda gezindi. Adını söylemiş olabilirim. Emin değildim. Merkezimin derinliklerindeki sarmalın nasıl serbest kaldığına, sıkı ve yoğun şoklar halinde sistemimi nasıl kırbaçladığına odaklanmıştım.

Zevk dalgaları hafiflerken ve boynum düzelirken beni izlediğini hissedebiliyordum. Bir yanımdan utanmam gerektiğini hissediyordu. İlk kez biriyle böyle bir şey yaşıyordum. Serbest bırakılmanın hoş sisi kaslarımı yapış yapış hale getirdiğinde, orada öylece yatmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Saçlarını bıraktım ve elim boynuna doğru kaydım.

"Hayal ettiğimden daha tatlı," diye mırıldandı boynumun kenarını öperken. Sonra yuvarlanarak yan yattı ve eli bacaklarımın arasından yavaşça kayarak geçen kemiğimin üzerinde durdu. "Hâlâ hayatta mısın?"

"Emin değilim. Bacaklarımı hissedemiyorum."

Kıkırdadı. "Sadece düşün. Ben senin içindeyken nasıl olacağının yanında bu gerçekten hiçbir şey."

Gözlerim birden açıldı ve tavana bakmaya başladım. Sözleri beni şok etti ve sonra benim kesinlikle inmiş olduğum ama onun inmemiş olduğu gerçeğini düşündüm ve ona doğru baktım, muhtemelen şimdiye kadarki en garip şey olacak şekilde bunu belirtmek üzereydim ama tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Jax yan yatmış, başını avucunun içine yaslamıştı. Örtü kalçalarına kadar inmişti ve poposu aşağıya sarkıyordu, kalçalarının her iki yanındaki o seksi girintileri ve sıkıca kıvrılmış karın kaslarını gösteriyordu. Evet, altılı karın kası vardı ve evet, gözlerimi yavaşça göğüs kaslarına kaydırdığımda ağzımın suyu biraz akmış olabilirdi. Ya da çok. Ağzım kesinlikle açık kalmıştı ama farklı nedenlerden dolayı.

Vücudu yontulmuş ve kesilmişti ve harikaydı, ama teni ... başka bir hikâyeydi. Göğsünün her yerinde ve karın kaslarının üzerinde düzinelerce iz vardı ve şimdi neden cildinin sert olduğunu düşündüğümü anlıyordum.

Doğrulup yüzüne baktım; tembel, yarım gülümsemesine ve kalkık kaşlarına

-Ve sonra tekrar vücuduna. İzler bazı bölgelerde krater gibiydi, et parçaları ya çıkarılmış ya da içine gömülmüştü. Diğer izler büzülmüş, iyileşmişti.

Hiç düşünmeden ona doğru uzandım ve boştaki eli şimşek gibi fırlatarak kolumu bileğimden yakaladı. Kolumu kaldırırken sertçe yutkundum.

kirpiklerim. "Ne oldu?" Kendi kendime sorduğumu duydum ve sonra çenemi eğerek nefesimin altında küfrettim. Saçlarım omzumun üzerinden kayarak aramıza düştü. "Özür dilerim. Bu çok kaba bir soru. Bilmem gerekirdi."

"Sorun yok." Elimi ileri doğru götürdü ve parmaklarımın ucu bir yara izine değdi. "Yol kenarına yerleştirilmiş bomba," diye hatırlattı bana. "Şarapnel berbat bir şey."

Aman Tanrım.

Dün gece her şeyi anlatmadığımı biliyordum. Bakışlarımı kaldırdım. "Yani Reece'i oradan çıkardın ama içinde şarapnel parçası mı vardı?"

"Evet," dedi sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Ama öyle olmalıydı, çünkü bu izlerin çoğu kalbinin ve diğer pek çok hayati yerinin üzerindeydi. Bazıları derindi. Çok acımış ve kanamış olmalılar. Ve Reece'i oradan çıkarmayı başardı mı? Tanrım, sadece cesur değildi. Çılgınca cesurdu. Bakışlarımız kilitlendi ve ağzımı neyin hareket ettirdiğini bilmiyorum. "Yüzümü kesen cam patlamasıydı."

Jax elini aşağı kaydırıp parmaklarını benimkilerin üzerine, tenine bastırırken yanıt vermedi.

"Bu bir geri tepme oldu," dedim. "Odada bir yangın çıktı ve basınç oluştu ..." Bakışlarım onunkinden ayrılıp vücuduna, yara izlerinin nokta nokta birleştiği haritaya kaydı. Bunu hiç kimseye anlatmamıştım. Asla. "Kapıyı açtığımda oksijen ya da onun gibi bir şey içeri doldu ve pencere patladı."

"Şanslısın." Oturur pozisyona geçti ve dizleri benimkilere çarptı. Başını eğdi ve yüz yüze geldik. "Bir gözünü kaybedebilirdin."

Ya da bir meme ucu, ama bunu paylaşmıyordum. "Sen de şanslıydın." "Aynen öyle."

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık ve sonra o bir nanosaniye gibi kısa bir sürede yataktan kalktı. "Hadi kahvaltı edelim. Belki bugün IHOP'a gideriz," dedi ben ona bakarken. "Sonra da anneni aramaya gideriz. Planın var mı?"

Bir kez göz kırptım, sonra iki kez. "Tamam."

O orantısız sırtış ortaya çıktı. "Yataktan kalkmalısın."

Evet, iyi bir noktaya parmak basmıştı ama ...

"Bekle." Kelimeler dilimin ucunda yuvarlanırken yanaklarımın ısındığını hissederek topallayarak yataktan kalktım. "Peki ya sen?"

Yatağın ayak ucunda durmuştu, başı yana eğikti, poposu o kadar aşağı sarkıyordu ki o mutlu izini gerçekten görebiliyordum. "Peki ya ben?"

"Biliyorsun . . . Ben, şey, ben geldim ve sen . .

." "Gelmedin mi?" Sırtı yayılıyordu.

"Evet. Bu."

Başını arkaya eğdi ve güldü.

Dudaklarımın kenarları aşağı kaydı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin. Komiksin. Sevimlisin." Öne çıktı ve tam önümde durdu. "Ve boşalırken çok tatlı oluyorsun."

Oh. Vay canına.

"Gelmediğimi biliyorum ama tatlım, daha önce o güzel bacaklarının arasına kendi ellerinden başka kimseyi sokmamıştın." Bakışları söz konusu bacaklara kaydı ve ürperdim. "İlk kez böyle bir şey yaşadın ve bunun seninle ilgili olması gerekiyordu. Benimle değil."

Oh. Çifte vay.

Dönüp banyoya doğru giderken ona bakakaldım. İçim erimeye, biraz yapış yapış olmaya başladı.

Sonra durdu ve bana doğru döndü, dudakları muzip bir şekilde kıvrılmıştı. "Duşta kendi başımın çaresine bakarım."

Çenem yere düşmüştü.

Jax alt dudağını düz, beyaz dişlerinin arasından emdi. "Ve bunu yaparken seni düşünüyor olacağım."

On sekiz

Bir erkek seni orgazm ettikten sonra işler değişiyordu. Daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi, çünkü hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı, ama oldukça hızlı bir şekilde anlıyordum.

O duş alırken ben yatağıma geri dönmüştüm çünkü gerçekten erken kalkmıştık. Saat sabahın sekizi bile değildi. Onu orada kendine dokunurken hayal etmemeye çalıştım, ama düşüncelerim sürekli buna ve bunun nasıl görünmesi gerektiğine geri dönüyordu ve bu beni tahrik ediyordu, ki bacaklarımı henüz tam olarak kullanabildiğimden emin olmadığımı düşünürsek bu oldukça şok ediciydi. Tüm bunları düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Ben de o zamanı hayatımı gözden geçirmek için kullandım.

Sonunda Calla kaynaklı olmayan bir orgazm yaşadım, ki bu oldukça destansı bir şeydi. Bir yanım sonunda bu engeli atladığım için gurur duyuyordu, her ne kadar bu gerçekleştiğinde yirmi bir yaşında olsam da. Ama bununla ne yapacağımdan emin değildim. Yani, bu benim için ne anlama geliyordu? Jax için? Bizim için?

Aman Tanrım, artık bir "biz" mi vardı?

Yatakta dik oturup battaniyeyi çeneme kadar çekerek kapalı banyo kapısına bakarken kalp atışlarım hızlandı. Banyodan akan suyun sesini duyabiliyordum ve sonra ... Onu duydum. İnleme ya da onun gibi bir şey değil ama bir şeyler mırıldanıyordu ya da belki şarkı söylüyordu ama su yüzünden mırıldanıyormuş gibi geliyordu. Birden tüm bunlar o kadar samimi gelmişti ki yataktan fırlayıp çılgık atarak ve çırpınarak konağa ve sokaklara doğru koşmak istedim.

Burada ne işim vardı?

Orgazmları, duşları, söylenen şarkıları ve kahvaltıları içeren bir "biz" olamazdı. Sonsuza kadar burada kalmayı planlamıyordum ve mali yardım için onay aldıktan sonra Ağustos ayında üniversiteye geri dönmeyi planlıyordum ve istediğim de buydu, değil mi? Aramızda bir gelecek yoktu.

Yavaşça göz kırptım.

Ve annemi bulmaya odaklanmam gerekiyordu, böylece düşük seviyeli bir gangster tarafından kesilmeyecektim ya da daha kötüsü, bu Isaiah ile yüz yüze tanışmayacaktım.

Daha da önemlisi, Jax gibi biri hayatımda olamazdı. Sırtımdaki derinin kıvamı-

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki suyun kesildiğini duymamıştım, bu yüzden banyo kapısı açılıp Jax yatak odasına girdiğinde bunu beklemiyordum.

Zayıf kalçalarının etrafında bir havlu düğümlenmişti ve saçları sırlıslıklamdı, alnına doğru taranmıştı ve tüm vücudu sergileniyordu.

Kazanmak için nefis göz şekeri.

Kahretsin, iyi görünüyordu. Yine ağzımın suyunu akıtacak kadar iyi.

"Çıkmadan önce duş almak ister misin?" diye sordu, üzerinde havludan başka bir şey yokmuş gibi yatağa doğru yürürken.

"Ha?"

Yarım bir sırtıma belirdi. "Duş mu? Duş almak ister misin?"

Ben bir embesildim. "Evet," diye ciyaklayarak yataktan fırladım. Şifonyerden giysilerimi aldım. Ona bakmamaya çalışarak, "Duş almak harika bir fikir," diye geveledim. "Çok zekisin."

Jax onu geçerken yana doğru döndü ve arkama vurdu.

Sıçradım ve şoktan bir çığlık daha attım, o da kıkırdadı. Ona ters bir bakış atmak için omzumun üzerinden baktığımda, eliyle bana vurmadığını fark ettim.

Kalçalarını saran havluydu.

Sadece kaslı sırtına değil, ki vay canına, güzel bir sırtı vardı, kaslı poposuna da bakıyordum. "Aman Tanrım!" Çığlık attım. "Çıplaksın!"

Bu kıkırdama bir kahkahaya dönüştü ve kendimi neredeyse banyoya atacaktım ama artık çok geçti. O sert küreler hafızama kazınmıştı.

Çıplaktı! Çırılçıplaktı ve umurunda değildi. Alçakgönüllülükten tamamen yoksundu ve bu da asla bir "biz" olamayacağımızı daha da pekiştirdi. Yaşlı rahibelerle dolu bir kiliseden daha fazla alçakgönüllüydüm.

Onun gibi kokan sabundan ve ikisi bir arada şampuan ve saç kreminden yararlandım. Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra

Kendi kıyafetlerimi giydim ve ıslak, taranmış saçlarımı başımın tepesinde topuz yapıyordum ki makyajsız olduğumu fark ettim.

Hiçbir şey.

Bu sabah yüzümde kalan şey biraz silinmiş ve yara izinin daha net görünmesini sağlamıştı. Dermablend ciddi bir şeydi ama artık kesinlikle yüzümde çıkmıştı.

"Oh Tanrım."

İri gözlerim yansımda bana bakıyordu, küçük kare pencereden içeri süzülen sabah güneşinin mavisi çok parlaktı. Dermablend olmadan da yüzüm şeftali ve krem rengindeydi; dünyadaki hiçbir makyajın taklit edemeyeceği bir renk. Yüzümün sadece sağ tarafını görseydim, makyajsız daha iyi göründüğümü bilirdim, ama yüzümün sadece yarısıyla dolaşmazdım.

Makyajsızken yara izi hâlâ pembenin koyu bir tonundaydı ve sol gözümün köşesinden neredeyse dudağımın köşesine kadar uzanıyordu. Görebildiğim tek şey buydu.

"Calla?"

Jax'in sesiyle kaskatı kesildim ve lavaboyu kavradım. Dışarı çıkamazdım. Bu çok saçmaydı ama beni böyle görmesine izin veremezdim.

"İyi misin?" diye seslendi.

Nefesimi tutarak kapıya doğru döndüm. Başımda bir havluyla çıkarsam belli olur muydu? Aptalca davranıyordum. Bunu *biliyordum* ama Jax az önce beni öpmüştü, elleri üzerimdeydi ve bana dokunmuştu, bana çok güzel bir şey hissettirmişti ve *bu* - bu çok çirkindi. Bunu yapmasını istemedim.

Soğuk bir hava vücuduma doldu ve gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Jax yara izinin yüzümde olduğunu biliyordu. Yüzümle yakından ve kişisel olarak ilgilenmişti. Hatta öpmüştü bile-

Banyo kapısı duvara çarparak açıldı ve Jax içeri dalınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Banyo kapısını kilitlememiştim.

Le sigh.

Sanki yaralı olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi vücudumu taradı. "Tanrım," diye bağırdı. "Buraya düşüp bayıldığınızı falan sandım."

Bu biraz utanç vericiydi ama en önemli sorun değildi. Sağ profilimi görebilmesi için vücudumu sola doğru eğdim. "Kahvaltıya gidemem."

"Ne?"

"Kahvaltıya gidemem. Eve geri dönmem gerek." Kulağa mantıksız ve aptalca geldiğini biliyordum. "Eve geri dönebilir miyiz?"

Jax kımıldadı ve kot pantolonlu bacağı görüş alanıma girdi. Ayakları çıplaktı ve kot pantolonunun yıpranmış paçasından dışarı çıkıyordu.

"Neden?"

"Sadece eve dönmem gerekiyor. Eğer IHOP'a gitmek istersen, arabamı alıp seninle orada buluşabilirim. Bu muhtemelen-"

"Tabii ki hayır."

Çenem sarsıldı ve sola doğru eğildi. "Affedersiniz?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Elimi bacaklarının arasına koymuşken ve sen adımı söyleyerek boşalmışken ayrı arabalara binemeyiz."

Ağzımı açtım, ama gerçekten, buna karşılık ne söylenir ki? "Buradan birlikte çıkacağız, biraz yağlı yiyeceğiz ve sonra Annen için şu mekânı kontrol etmeye gideceğiz," diye devam etti. "Ve işimiz bittiğinde, vardiyalarımız başlamadan önce vaktimiz olursa, biraz kestireceğiz."

"Kestirmek mi?" Gerçekten, tüm bunların arasında odaklandığım şey bu mu? "Birlikte."

"Birlikte kestirmek mi?"

"Evet," dedi ve sonra sesi düştü, "ve eğer zamanımız olursa, seni tekrar ismimle çağırabilirim."

Vay anasını, öyle demedi.

Sonra banyoya doğru bir adım daha atarak üzerime geldi ve ben de lavaboya çarparak geri çekildim. Beni sıkıştırdı ve sola bakmaya çalıştığımda, eli sağ yanağımı kavradı ve diğeri boynumun sol tarafını çevreledi. Yüzümü doğrudan kendisine çevirdi. Bunu ilk kez yapmadığını fark ettim.

"Ben aptal değilim," dedi başparmağını boğazımdaki kemiklerin üzerinde gezdirerek. "Gerektiğinde oldukça dikkatli de olabiliyorum."

"Tamam mı?" Fısıldadım. "Uyarın için teşekkürler."

Gözlerimiz kilitlenecek şekilde başımı geriye yatırırken dudakları kıpırdadı. "Neden banyoda saklandığını biliyorum."

Aman Tanrım. "Bana daha önce hiç yemediğim başka bir turtayı tattıracağından korktuğum için mi?"

"Ha. Hayır." Başını eğdi ve ben zorlukla yutkundum. "Fark etmedim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve aptal numarası yapmaya devam ettim. "Neyi fark ettin?"

"Calla, bebeğim, neden bahsettiğimi biliyorsun. Bundan." Sonra başı yana eğildi ve dudaklarını sol gözümün köşesinde, hemen altında hissettim.

Canımı yakan keskin bir nefes çektim. Bunu daha önce de yapmıştı ve bende aynı duygu girdabını yaratmıştı ama bu sefer daha fazlasını yaptı. Dudakları yara izini yanağımdan aşağıya, sol dudağımın köşesine kadar takip etti ve sonra beni öptü. Yumuşak ve tatlıydı ve uzun süre kaldı. Ellerim göğsüne gitti ve ona doğru eğildim.

Ağzını benimkinden ayırıp alnını benimkine dayadığında gözyaşları boğazımda birikmişti. "Umurumda değil Calla. Bunu düşünmüyorum bile," dedi. "Onu görmüyorum bile."

Kalbim sıkışıp yapış yapış olurken gözlerimi sıkıca kapattım. Hemen ona inanmadım çünkü hadi ama durdum, *durdum* işte. Kendime Jax'in aklından neler geçtiğini bildiğimi, ne isteyip istemediğini bildiğimi söylemeyi bıraktım. *Durdum*. Çünkü bilmiyordum, yaralı olsun olmasın kimse bilemezdi. Kendime bir anlamı olmadığını söylemeyi bıraktım, çünkü gitmeyi planlıyordum. Elimdeki tek şey Jax'in bana söyledikleri ve gösterdikleriydi. Bu yüzden diğer tüm saçmalıkları bıraktım ve bu saçmalıklardan kurtuldum ve sonunda *kendim* gibi hissettiğimde, geceleri yüzümdeki Dermablend'i temizlemek gibiydi. Tüm bunlar aptalca olabilir. Daha sonra beni kıcımdan ısırabilirdi ama aptal olacaktım. Olabileceğim en iyi aptal olacaktım.

Vay be.

Biraz yalpaladım ve burnumdan nefes verdim ve konuştuğumda sesim kararsızdı ve gözlerimin arkası yanıyordu ama devam ettim. "Tamam. Hadi yapalım şu işi. Ve bu işi bitirelim, çünkü o uykuyu gerçekten istiyorum."

O dudaklar benimkilere doğru kıvrıldı. "İşte benim kızım."

Jax şehir evinden çıktığında, ön taraftaki küçük merdivenlerden inerken gömleğinin arkasını aşağıya doğru çekiştiriyordu. Aynalı bir güneş gözlüğü takıyordu, Jase'in taktığı gibi aviator tarzı bir gözlüktü ve onun içinde de aynı derecede iyi görünüyordu.

IHOP'a giderken pek konuşmadık, ki bu iyiydi çünkü olası bir şekerlemeden önce ya da sonra neler olabileceğine odaklanmıştım. Kendi kendine olmayan daha fazla orgazm mı? Ben de varım. Yeni arzuladığım aptallığımın peşinden gidecek ve aptallığı keşfederken başka hiçbir şey için endişelenmeyecektim.

Her normal kırmızı kanlı kadın gibi, seks hakkında makul miktarda düşünmüştüm, ama son bir saat içinde düşündüğüm kadar değil. Pastırma, bisküvi ve Jax'ın ırmık olduğunu ve denemem gerektiğini söylediği bir tabak gelene kadar beynim mutlu bir şekilde çukurda oynuyordu.

Makyajsız insan içine çıkmayı düşünmemek zordu ama ne zaman aklım ona takılsa ya da küçük bir çocuk kabinin arkasından baktığında veya garson kız bana gülümsediğinde olduğu gibi birinin onu kontrol ettiğini düşünsem, onu düşüncelerimden uzaklaştırdım.

Sonra düşüncelerim bu Jax ve ben *meselesine* gitti. Bir şey vardı. Daha önce de söylediği gibi, eli kalçalarımın arasındaydı ve ben onun adını söylemişim, yani ortada bir şey vardı. Çok az deneyimim olan bir şey ve bu şeyin gerçekten ne kadar ileri gideceğinden emin değildim, çünkü mali yardımım devreye girerse, yolun üç saat ötesine gidiyor olacaktım. Ben üniversitede, o da barda seksi seksi çalışırken *ilişkimizin* nasıl bir geleceği olabilirdi ki?

Neden bunu düşünüyordum ki? Çünkü aptaldım ve bu şey her neyse ve bu şeyle gitmek ne anlama geliyorsa, onunla gitmeye çoktan karar vermişim.

Çatalımla beyaz pütürlü pisliği dürttüm. "Bu ırmık mi?"

"Dene bakalım."

"Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyor." Tekrar dürttüm.

"Korkarım kendini tabaktan fırlatacak ve yüzümü kaplayacak."

Jax şurup nehrine biraz krep eklerken kıkırdadı.

"Hiç komik değil. Sonunda bir uzaylı grit bebeği ya da onun gibi bir şey doğuracağım," diye mırıldandım. "Peki o zaman ne yapacağız?"

Kirpiklerinin arasından yukarı baktı, dudaklarında küçük, eğlenceli bir sırıtış oynayıyordu. "Sadece dene."

"Tadı neye benziyor?" Direndim.

"Grits."

Çatalımı indirdim ve ona mülayim bir şekilde baktım. "Detaylar."

Üst üste dizilmiş on krep gibi görünen şeyi keserken güldü. "Biri basitçe irmiği tarif edemez. Sadece tadını çıkarmak gerekir."

Gözlerim doldu ama küçük bir parça aldım, içinde peynir olduğundan emin oldum ve yavaşça tadına baktım. Jax bütün bu süre boyunca beni izledi ve bekledi. Ne düşüneceğimi bilemeden yutkundum. Biraz daha denedim.

"Yani?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ağzıma bir lokma tıktırdım. "Henüz karar vermedim. Bence tadı güzel ama adı irmik; bu yüzden irmik denen bir şeyi sevdiğimi rahatça itiraf edebileceğimden emin değilim. Bunu gerçekten düşünmem gerek."

Jax güldü. "Şirin."

Bir dilim pastırma almaya giderken sırtıttım. "Peki bundan sonra nereye gidiyoruz?"

"Philly'nin içinde," dedi lokmalar arasında. "Eskiden çok takıldığı bir ev var. Belki şansımız yaver gider ve orada olur ya da onu yakın zamanda görmüşlerdir."

"Sanki-"

"Calla! Ve Jax!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Kabinin içinde döndüm ve Katie'yi gördüm. Koşarak bize doğru geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla koşarak... Gözlerimi kırptırdım, acaba seksenli yıllara geri mi dönmüştük ve ben bunun farkında değil miydim?

Katie'nin üzerinde sıcak pembe tayt, bol mor çoraplar, spor ayakkabılar ve omzu açık siyah bir gömlek vardı. Ve bir eşarp - benekli kırmızı ve mavi bir eşarp ve aylardan Haziran'dı.

"Hey," dedim bir dilim pastırmayı sallayarak.

"Kızım." Katie standımızın önünde durdu, elinde bir kutu tutuyordu. "Şu haline bak. Sana hayatının değişeceğini söylemiştim."

Um.

Jax kocaman bir dilim krep ağızına attı ve gülümsememeye çalıştığı belliydi.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?" diye sordu ve ben cevap veremedim devam etti. "Yoga yapıyordum. Her sabah. Ve her sabah IHOP, Waffle House ya da Denny's'e giderim. Evrensel denge ya da onun gibi bir şey. Ama yine de ateşli, meşgul barmenlerin kahvaltı etmesi için biraz erken. Birlikte."

Bakışlarım Jax'e kaydı.

"Birlikte uyandık," dedi ve tek söylediği buydu.

Katie'nin gözleri uzay gemisine dönüştü ve neredeyse düşündüğü şeyin bu olmadığını haykıracaktım ama sonra düşündüğü şeyin bu *olduğunu* fark ettim ve kendimi bir şey söylememek için zorladım.

Güzel yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Harika sos. Ciddiyim. Eğer ikiniz birlikte kalır, evlenir ve çocuk sahibi olursanız, bence bebeğinizin adını Katie koymalısınız."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Ne?"

"Yani, erkek bebeğe Katie adını verebilirsiniz ama muhtemelen okulda alay konusu olurlar ve ikinizin de bunu isteyeceğini sanmıyorum. O irmik mi?" Nefes bile almadan konuyu değiştirdi. "Üzerine biraz daha peynir koymalısın. Bir sabah evime gelmelisiniz. Çok güzel mısır ezmesi yapabilirim."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Jax yumuşak bir sesle, koyu renk gözleri ışıklar altında parlıyordu. "İsim konusunu da dikkate alacağız."

"Ne oluyor lan" bakışlarımı ona çevirdim.

Katie kıkırdadı. "Harika. Keklerimi ve waffle'larımı alıp eve gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz çocuklar."

Topuklarının üzerinde dönüp restorandan dışarı fırlamasını izlerken söyleyecek değerli bir şeyim yoktu, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyle devam ettim. "Bir direktan düştüğünü, kafasını çarptığını ve artık medyum olduğunu biliyor muydun?"

"Ben de öyle duydum."

Alt dudağımı ısırdım. "Roxy daha önce de çok iyi olduğunu söylüyor."

"Katie," diye seslendi Jax ve ben masanın üzerinden ona baktım. Gülümsüyordu. "Bir kız çocuğuna Katie adını vermeye karşı çıkmazdım."

"Aman Tanrım," dedim.

Jax başını arkaya eğip o derin, seksi kahkahasını attı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Kırk dakika sonra şehrin girmeye cesaret edilemeyen kısmına girdiğimizde gülümsemiyordum. Henüz öğlen bile olmadığı için cadde çok hareketli değildi.

Jax, kıyamet sonrası bir filme aitmiş gibi görünen bir şehir parkının karşısındaki yıpranmış kahverengi binaların önünde bir park yeri buldu.

Bakışlarım bazı birimlerin tahtayla kapatılmış pencere ve kapılarının üzerinden geçti. "Bundan emin değilim."

"Burası seni getirmek istediğim son bok çukuru, ama son kontrol ettiğimde, bunun senin sorunun olduğu konusunda bana bir doz tavırla hizmet ettin." Motoru durdurdu ve muhtemelen kendini beğenmiş bakışlarını bana çevirdi. "Demek bu yüzden buradayız."

Haklıydı ama bunu kabul edecek değildim. "Her neyse."

Dudakları seğirdi. "Bana yakın dur. Tamam mı? Ve bırak konuşmayı ben yapayım."

-Hayır, bana ekşi bir şey emmişsin gibi bakma. Bırak konuşmayı ben yapayım. Eğer bunu kabul edemezsen, o zaman arabayla gideceğiz, seni Clyde ya da Reece'in yanına kilitleyeceğim ve sonra buraya tek başıma döneceğim."

Gözlerim ona dikildi. "Bu kadar otoriter olmana gerek yok."

"Evet, istiyorum." Öne doğru eğildi ve burnumun ucunu öptü. Hızlıydı ama yine de beni ürküttü. Geri çektiğinde sırtıyordu. "Kabul ediyor musun?"

Tereddüt ettim ve sonra iç çektim. Sanki Rambo'ydum ve tek başıma apartmanlara koşup annemi teslim etmelerini isteyecektim. "Oh, pekala. Evet. Kabul ediyorum."

Jax başıyla onayladı ve sonra dışarı çıktı. Bir süre orada oturdum, dua ettim ve sonra dışarı çıktım. Sokağın aşağısına doğru yürürken ona yakın durdum ve sonra ikinci katında iki penceresi tahtayla kapatılmış bir kahverengi taşla doğru yıkık dökük merdivenlerden yukarı çıktık.

"Annem buraya gelir miydi?" Kollarımı belimde kavuşturarak sordum.

Bana bakarken başını salladı. "Evet."

Dudaklarımı birbirine bastırarak şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Bu yeni bir şey değildi, ama bunu görmek ve annemi böyle bir yerde takılırken hayal etmek, gençken onu kaç karavandan çıkarmış olursam olayım, iyi bir şey değildi.

Jax parmaklarını kapıya vurdu. Birkaç dakika geçti ve kimse cevap vermeyince bunun işe yaramayacağını düşündüm, ama sonra Jax yumruğunu kapıya vurdu.

"Vay canına," diye mırıldandım, etrafıma bakındım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Eğilirken beni görmezden geldi. "Kapıyı aç, Ritchey. İçeride olduğunu biliyorum. Baktan araban ön tarafta."

Midem bulanırken gözlerim büyüdü.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra ön kapı bir aralıkla açıldı. Kimseyi göremiyordum ama cızırtılı bir sesle "Ne istiyorsun Jackson?" dediğini duydum.

Um.

Jax elini soluk kırmızı kapının ortasına koydu. "Konuşmamız gerek."

Yanıt "Konuş" oldu.

"Lanet olası evinin kapısının önünde olmaz, Ritchey. Bizi içeri al."

Bir duraklama oldu. "Biz mi?" Sonra kapı bir karış kadar açıldı ve bir adamın kafası göründü. Tıraşsız yüzü, kan çanağına dönmüş gözleri ve kırık kan damarlarıyla kaplı şişkin burnu görünce istemsizce bir adım geri attım. "Sen de kimsin lan?"

Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakmasına rağmen adamı tanıdım. Lanet olsun, o sulu gözleri ve burnu unutmamın imkanı yoktu. Eve gelir ve annemle parti yapardı.

"Gerçekten seni ilgilendirmez Ritchey ve buraya tanıştırmaya gelmedim," diye araya girdi Jax ve ses tonu ... vay canına, her türlü belalıydı. Şok olmuş bir şekilde ona bakıyordum. "Kapıyı aç."

Ritchey kapıyı açmadı.

Alçak sesle bir küfür duyuldu ve sonra Jax hareket etti. Ayağını kapıya dayayarak botu ve eliyle itti. Kapı açıldı ve Ritchey geriye doğru savruldu.

"Um . . ."

Jax elimi tutup beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattığında ilk fark ettiğim şey koku oldu. Patlayan bir televizyon ve daha iyi günler görmüş iki kanepeden oluşan oda, kedi sidiği ve içki karışımı gibi kokuyordu.

Lütfen annemin burada olmasına izin verme.

Böyle düşünmekle hata ettiğimi biliyordum. Onu bulmak sorunlarımı çabucak hafifletecekti ama onu böyle bir yerde düşünmek istemiyordum.

"Hiç hoş değil, dostum." Ritchey geri çekildi ve kirli tırnaklarıyla boğazını kaşıdı. Boynunun derisi kızarmıştı. "Sanki lanet bir polismişsin gibi kapıyı iterek açıyorsun."

"Kapıyı açmadın," diye karşılık verdi Jax.

Şüpheli sakinleri olan evlere girme konusunda ne kadar pratik yaptığını merak ettim, çünkü bunu yaparken tamamen rahattı.

Yana doğru bir adım attım, çünkü önümdeki döşeme tahtasında bir delik olduğunu fark ettim ve bir kanepenin arkasını görebiliyordum.

Göğsüm sıkıştı.

Beş ya da altı yaşlarında küçük bir çocuk kanepeye kıvrılmış, ince bir yorganın altında yatıyordu. Küçük çocuğun kucığında bir kedi vardı. Çocuğa baktım, midem bulandı.

"Ne var ne yok?" Ritchey sordu.

Jax kollarını iki yanında gevşek tuttu. "Mona'yı arıyoruz."

"Mona Fritz mi?"

"Sanki buraya aramaya geldiğim başka bir Mona varmış gibi. Ve bu Mona'yı aramak için buraya ilk gelişim değil," dedi Jax ve beni şaşırttı. Ama sonra Clyde'la bunu daha önce de yaptıklarını söylediğini hatırladım. "Saçmalama. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Belli bir şekilde mi çalışıyordu?

Ritchey boğazındaki deriyi eşelemeye devam etti ama gözlerinde bir parıltı belirdi. "Mona'nın bokunda benim payım yok."

Jax öne doğru bir adım atarak çenesini eğdi. "Sana sadece bir kez soracağım, Ritchey."

"Dostum, ben-"

"Bir kez," diye uyardı Jax.

Ritchey cevap vermedi ve sonra Jax öne fırladı, Ritchey'nin gömleğinin önünü kavradı ve onu çıplak ayaklarının ucuna kaldırdı.

Lanet olsun, bu iş fiziksel bir hal alacaktı.

Ağzım açık kaldı ve yanlarına ulaştığımda sesimi alçaltarak ilerledim.

"Kanepede uyuyan bir çocuk var, Jax."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jax ama elleri adamın üzerinden çekilmedi.

"Shia'yı burada, bu fare deliğinde mi tutuyorsun?"

"Lanet annesi kaçıp gitti. Elimden geleni yapıyorum."

Pazuları esnedi. "Bunu mutfığa götürelim ve sen de uslu dur. Shia için, tamam mı?"

Onu mutfığa götürdük, ya da mutfak olabilecek bir yere. Lavabo yoktu, sadece olması gereken yerde bir delik vardı. Göz ucuyla, buzdolabının yanındaki duvarın üzerinde kahverengi ve iğrenç büyüklükte bir şeyin koşturduğunu gördüğümü sandım.

"Mona burada değil," dedi Ritchey sonunda. "Bunu kontrol etmemin bir sakıncası var mı?"

"Al bakalım." Ritchey kenara çekildi ve tezgâha yaslandı. "Ama sana söylüyorum. O burada değil ve onu aramaya gelen ilk kişi de sen değilsin."

Sustum. "Değil miyiz?"

"Onu başka kim arıyordu?" Jax kıpırdamadan sordu. Ritchey'nin sulu gözleri bana dikilmişti. "Bir şey var-"

"Gözlerini benden ayırma, Ritchey." Talebi yerine getirdiğinde, Jax daha rahat görünmüyordu. Karnımda bir huzursuzluk oluştu. "Mona'yı aramaya kim geldi?"

"Bazı herifler. Bazı kötü herifler," diye cevap verdi, cılız kollarını çelimsiz görünen göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bunun küçük bir çocuğun uyuduğu bir odada yapılacak en iyi konuşma olmadığını düşündüm ama devam etti. "Isaiah için çalışan adamlar."

Oh. Kötü haber.

Jax sakince, "Bunu zaten biliyoruz," diye cevap verdi.

"Bazı konuşmalar var," dedi birkaç dakika sonra. "Mona derinlerde." "Zaten bildiğimiz bir şey daha."

Ritchey yüzünü buruşturdu. "Evet, ama Isaiah için üç milyona yakın eroinin aracısının o olduğunu biliyor muydun? Ve o malı bir hafta önce teslim etmesi gerekiyordu?"

Neredeyse inleyecektim. En kötü şüphelerim doğrulanmıştı. Uyuşturucular Yağlı Adam'a değil, uyuşturucu baronuna aitti.

"Sokaktaki söylentiye göre, mal başkasında ve Isaiah artık malın onda olmadığını kendi ağzından duymak istiyor." Ritchey kuru bir kahkaha attı. "Dostum, o malın evde olduğunu bilseydim ve o orada olmasaydı, ben de o malın peşine düşerdim."

Güzelmiş.

Ve devam etti. "O yürüyen ölü bir sürtük. Bunu biliyorsun, Jax. İyi ki verdi-"

"Bu kadar yeter," diye sertçe araya girerken midem iğrenç zeminde bir yerlerde son buldu. "Onun nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Ya da Horoz'un?"

"Horoz mu?" Ritchey yine güldü. "Dostum, Mona neredeyse oraya saklanmıştı ya da akıllıysa Mona'nın olduğu yerden uzaklaşmıştır. Dostum, Jax, Mona'nın nasıl olduğunu bilirsin. Kafayı bulur, konuşmaya başlar ve sanki

Çünkü Isaiah için katır çalıştırıyordu ve bok dışarı çıktı. Mona akıllı değil. Uyuşturucunun üzerinde oturmak yerine onu teslim etmeliydi."

"Neden yapmadı?" diye sordum ve Jax'in gözlerini üzerimde hissettim. "Bununla ilgili bir şey duydun mu?"

Başını salladı. "Aptal Horoz, Isaiah üzerinden oyun oynamaya çalışmaktan bahsediyordu. Gidip uyuşturucuyu almak için aldıkları payı almak yerine, onlar teslim etmeden önce daha fazlasını istedi. Bu yüzden malın üzerinde oturuyorlardı. Bu da pislik Mack'i kötü bir duruma soktu çünkü malı onlardan alıp teslim etmesi gerekiyordu. Çünkü biliyorsun Isaiah, ellerini kirletmek istemiyor."

Tanrım, bu beş yüz farklı şekilde daha kötüydü. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Mona ve Horoz'u tanıyorsam, muhtemelen biraz içmişler, kafaları karışmış ve sonra da Isaiah'ı kızdırdıklarını bildikleri için çıldırmışlardır. İşler onlar için hiç de iyi görünmüyor." Kollarını açarak durakladı. "Ve şimdi, işte buradayız ve tüm bu pislik yokuş aşağı yuvarlanıyor, Mack, Horoz ve Mona'ya doğru."

Jax'in çenesinde bir kas titredi. "Lanet olsun."

"Evet. Nerede olduklarına dair kimin bir ipucu olabileceğini biliyor musun?" Ritchey başını yana eğdi. Jax'in çenesi bir kademe yukarı kalktı. "İke'ı tanıyor musun?"

"Onunla bir ya da iki kez karşılaştım."

Ritchey başını salladı. "İzini sürün, Plymouth'un kuzeyinde, Happy Trails adlı kampta yaşıyor. Onu gözden kaçıramazsınız. Kamyonetlerinden biri var." Tekrar bana baktı. "Tanışmıştık, değil mi? Dostum, çünkü tanıdık geliyorsun. Bunu söyleyemem. Bekle. . ." Solgun gözleri genişledi. "Lanet olsun, bu doğru."

"Ritchey," diye alçak sesle uyardı Jax elini cebine atarken. "Beni kızdırma."

"Whoa, adamım, denemiyorum. Senden hoşlanıyorum. Her zaman sevdim, ikimiz de savaş gördük." Ellerini kaldırdı ve o zaman gördüm, kollarındaki acımasız kırmızı izleri. "Ama şunu bilmelisin ki, sokakta Mona'nın kızının burada olduğu söyleniyor. Ben inanmadım. Dua et de Isaiah'ın kulağına gitmesin."

Bunu ummak için biraz geç kaldım.

Jax, "Ona bakmayı kes," diye emretti ve Jax cebinden bir tomar para çıkarıp tezgâhın üzerine bırakırken Ritchey bana bakmayı kesti.

"Bunu oğluna yiyecek almak için kullan. Eğer onu uyuşturucuya harcadığını duyarsam, tekrar ziyaret edeceğim ve bu hiç hoş olmayacak."

Paraya bakarken nefesim kesildi. Tonlarca değildi ama iyi bir tomardı. Sonra Jax'e baktım. Ritchey'e çocuğu için para veriyordu. Sanırım o anda, Jax'ten hoşlanmaktan doğrudan aşık olmaya geçtim.

Jax parayı tezgâha bıraktıktan sonra Ritchey'e bizim orada olmadığımıza dair bir şeyler söyledi ve sonra elimi tutup beni evden dışarı çıkardı. Çocuğu kapıp kaçmak istedim ama benim için her şeyin nasıl gittiğini düşününce, benimle daha iyi olacağından şüphelendim.

"Üst katı kontrol etmeli miydik?" Kapı arkasından kapanırken sordum Biz.

Jax başını salladı. "Ritchey yalan söylemiyor. Mona orada değil. Kontrol edeceğiz."

Ike'ı arayıp bir fikri olup olmadığına bakın."

Merdivenlerden inerken aklım her şeye takılmıştı. Annemden paramı geri alabileceğimi ya da en azından onunla hesaplaşabileceğimi düşünerek eve gelmişim; bu ikisinin de olmayacağını anlamış ve çok ihtiyacım olan parayı kazanmaya çalışmışım ama sonunda kendimi milyon dolarlık bir uyuşturucu anlaşmazlığının ortasında bulmuştum.

Anne.

Ah.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, kaldırıma çıktığımızda elimi sıktı.

Ona bakarken bir şey daha fark ettim, muhtemelen tüm bu olanların en beklenmedik kısmıydı. Jax'i bulmuştum. Başımı salladım ve sonra dedim ki, "Hayır. Yani, bu tür şeylerle uğraşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Jax, vücudumu onun yanına yaslayarak yürüyene kadar beni kendine çekti ve elimi bırakarak kolunu omuzlarıma attı. Bu çok hoştu. Brandon bazen bunu yapardı ama hiç böyle hissetmemiştim.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zorunda olmanız hiç hoş değil," dedi. "Öylece unutamazdın. Bunu istemedim-"

Lastikler gıcırıyor, çığlık atıyor ve yanık lastik kokusu havayı dolduruyordu. Jax'in kolu omuzlarımda sıkılaşıırken, ses tüm vücudumdaki tüyleri diken diken etti. Etrafında döndü, beni yakınında tuttu, tam zamanında bir

Siyah SUV park halindeki iki arabanın arasından geçerek birine çarptı. Metal çıtırdadı ve öğütüldü, SUV kaldırıma atlarken yol verdi.

Kalbim durdu ve sonra hızlandı. SUV
doğruca üzerimize geliyordu.

On dokuz

Vay anasını, Philly'nin en berbat bölgesinin ortasında annemi ararken ezilecektik.

SUV o kadar yakındı ki lanet amblemini seçebiliyordum ve motor dumanının kokusunu alabiliyordum. Kalbim kendini kaburgalarımın doğru atarken hava boğazımda düğümlendi.

Jax hemen harekete geçti.

Bir saniye önce kolunu omuzlarıma dolamıştı ve bir saniye sonra bir kolunu belime dolamıştı ve ayaklarım yerden kesilmişti. Uçuyorduk ya da en azından öyle hissediyordum çünkü havadaydım ve hızlı hareket ediyorduk.

Kurumuş bir çalılığa çarptık. Küçük, cızırtılı dallar kollarımın üzerinden geçti ve enseme topuz yaptığım saçlarıma takıldı. Jax son anda yuvarlandı ve yere çarptığımızda ben de onun üstüne düştüm. Çarpma sarsıcıydı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak gözlerimi kocaman açmama neden oldu.

Jax beni sırtüstü iterken yuvarlandı ve arkasına uzandı. Oturur pozisyona geçti, sağ kolunu uzatırken vücudu benimkini koruyordu. Elinde siyah ve ince bir şey vardı.

SUV kaldırımın üzerinde dönerek yola geri döndü ve lastikler tekrar gıcırdarken havaya beyaz duman pufı göndererek uzaklaştı. Akıcı bir şekilde ayağa kalkan Jax, kolunu hızla geri çekilen cipin üzerinde tuttu.

Yarısı çalılıkların yarısı da sarı, yanmış çimenlerin üzerinde, tamamen sersemlemiş bir halde yatıyordum. Philadelphia'da yaşayanların sürüş yetenekleri önemli ölçüde azalmadıysa, biri bizi ezmeye çalışmıştı. Ve Jax'in elinde bir silah vardı. Sadece silah tutmakla kalmıyordu, aynı zamanda silahı başından beri elinde tutuyor olmalıydı ve şehir evinden çıkarken gömleğinin arkasını çektiğini hatırlıyordum. Ve sadece bu değil, eğer bu tamamen aklını kaçırmak için yeterli bir neden değilse, bir profesyonel gibi kıvrılmış ve yuvarlanmıştı ve o silahı ne yaptığını biliyormuş gibi tutuyordu.

Jax yüzünü bana döndü ve aniden yanımda diz çökerek ellerini omuzlarıma koydu. Elleri titriyordu. "İyi misin?"

"Evet."

Yüzü solgun ve gergindi. "Emin misiniz?"

Kalbim başka bir nedenle çarparken başımı salladım. Yüzünde panik vardı, apaçık bir korku. "Ben gerçekten iyiyim."

Bir an için gözlerini kapadı. "O arabanın geldiğini gördüğümde düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Yol kenarındaki bombayı hiç görmedik."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Gözleri yeniden açıldığında karanlıktı. "Sadece bir saniyeliğine kafamı karıştırdım."

"Anlaşılabilir. Şimdi iyi misin?"

Başını salladı ve yüzüne yeniden renk geldi. Jax, sokağın aşağısındaki kapılardan biri açılıp biri bir şeyler bağırdığında nefesinin altında küfrederek sarsıldı. Sesi Ritchey'e benziyordu ve ayrıca kapısına kötü şeyler getirmekle ilgili bir şeyler bağılıyor gibiydi ama benim dikkatim Jax'e odaklanmıştı.

Bana baktı.

"Seni tanıyor muyum ki?" diye sordum.

Sırtına doğru uzanırken tek kaşı kalktı ve elleri görebileceğim bir yere döndüğünde artık silahı tutmuyordu. "Beni tanıyorsun."

Ayağa kalkarken ona göz kırptım. "Bu oldukça etkileyiciydi. Bilirsin, her şey."

"Geçmişte bir sürü boktan kaçma pratiğim oldu, tatlım." Bu doğru. Askeri eğitim. Doğru ya. "Peki ya silah?"

"Mona's'ta çalışırken, elimde bir silah olduğunu bilerek sohbet ederken kendimi biraz daha iyi hissettiren insanlarla yüz yüze geldim." Uzandı, ellerimi ellerinin arasına aldı ve beni ayağa kaldırdı. "Ayrıca, silah tutmak ve ateş etmek benim için garip bir şey değil."

Çifte duh. Askeri eğitim. "Ne tüm bunların ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

Bir kapı -büyük olasılıkla Ritchey'ninki- çarparak kapandı. "Muhtemelen iyi bir şey değildir." Yüzümün iki yanını kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. "Gerçekten iyi misin?" diye bir kez daha sordu.

Ağır ağır nefes alarak başımı salladım. Biraz ağrım ve korkudan aklımı kaçırmam dışında iyiydim. "Biri bizi ezmeye çalıştı."

"Denediler ve başarısız oldular," diye belirtti.

"Ama denediler." Ve sonra gerçekten kafama dank etti. Biri bizi ezmeye çalıştı ve Jax Mona'nın yüzünden ya da daha büyük olasılıkla *Mona* yüzünden silah taşıyordu ve biri bizi gerçekten ezmeye çalıştı.

Dizlerim birbirine vurmaya başladı. Kendimi güçsüz hissediyordum ama hayatım boyunca, ne kadar çılgın ya da ne kadar berbat olursa olsun, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yüzüme bıçak dayanmamış ve neredeyse eziliyor olmamıştım. Bu biraz korkutucuydu.

"Kahretsin," dedi Jax ve sonra beni ne, göğsüne doğru çekti ve ben de karnının yanlarına tutundum. "Tatlım..."

Gözlerimi kapattım, onun sıcaklığını ve gücünü iime çektim ve ona tutundum.

Neredeyse ezildikten sonra şekerleme ya da öğleden sonra orgazmı yoktu. Bu da çeşitli nedenlerden dolayı berbattı. Orgazmın deneyimlenmesi gereken harika bir şey olmasının yanı sıra, yaşadığım sabah ve öğleden sonra gerçekten biraz kestirebilirdim.

Jax kamyonetine bindiğimiz anda Reece'i aramış ve oradan uzaklaşmıştık. Daha önce hiç görmediğim, esmer tenli, yorgun gözlü ama sıcak bir gülümseme olan yaşlı bir beyefendiye polis raporu tutturduk. Adı Dedektif Dornell Jackson'dı ve neler olup bittiğini biliyor gibiydi çünkü annem, Mack ve hatta Isaiah ile ilgili bir sürü soru sordu. Sonra Reece ile buluştuk ve Jax ona da bilgi verdi. Reece mutlu görünmüyordu, özellikle de Jax'in evine gittiğimizde ve her iki adam da kolumun st kısmındaki birkaç kk -kk derken, zararsız demek istiyorum- iziği fark ettiğinde.

Bu keşif, alt kattaki yarım banyoya srklenmeme, peroksitin çıkarılmasına ve enfeksiyon kapıp kolumun düşme ihtimali varmış gibi koluma pamuk topları sürülmesine neden oldu.

Birinin Ritchey'nin evini, büyük olasılıkla Mona için izlediği ve bu yüzden neredeyse ezildiğimiz varsayılıyordu ama bu nedenini açıklamıyordu. Eğer annemi teslim etmek ya da onu dışarı çıkarmak için hayati bir önem taşıyorsam, neden Jax'i ya da beni bir yol kurbanına dönüştürmeye çalıştılar?

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu.

Vardiyam başlamadan önce, Jax hazırlanabilmem için beni eve götürdü. Gitmek yerine, zaman gelene kadar oyalandı. Bir noktada, işe onunla birlikte gidip gelmem konusunda evrensel bir karar vermişti.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedim ona.

Jax kanepeye çöktü, kaşlarını kaldırdı. "Güvende olmanı istiyorum Calla. Ve belli ki bir şeyler oluyor. Yani güvende kalacaksın. Ayrıca aynı vardiyada çalışıyoruz. Benzin parasından tasarruf edebilirsin."

Buna gerçekten itiraz edemem.

"Kıyafetlerini de topla, bu gece benimle kalacaksın," diye devam edince ağzım açık kaldı. "Calla, bu seni güvende tutmaya geri dönüyor. Benim evim daha iyi. Kusura bakma ama dolapta bir sürü erişteden daha fazlası var ve kablolu televizyonum da var."

Tamam. Gerçek yemek ve kablolu TV bonus oldu. "Bu çok fazla, Jax. Yani, seninle kalmak-"

"Güzel," diye araya girdi, sırtarak. "Eğlenceli. Bu evde kalmaktan daha mı iyi?" Gözlerim kısılrken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Öne doğru eğildi, iç çekerken ellerini kalçalarına dayadı. "Calla, biz bu saçmalıkla uğraşırken senin güvende olduğundan emin olmak istiyorum ve tatlım, bu evin güvenli olmadığını biliyorsun. Kimse benim evime zorla giremez ama burası? Her şey olabilir."

Yatak odasının kapısında tereddüt ederken, haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bu ev pek de iyi durumda değildi. Onun evinde daha güvende olurdum, ama burası onun eviydi ve onun evinde kalmanın bir anlamı vardı ve ...

Lanet olsun.

Bir anlamı vardı. Bu günün üçüncü saçmalığıydı. Jax beni evinde istiyordu çünkü bu onun için, bizim için, bizim *şeyimiz* için bir şey ifade ediyordu.

Jax kendini beğenmiş bir ifadeyle, "İçime işlediğini görüyorum," dedi. Arkamı döndüm. "Kapa çeneni."

Ben hoplaya zıplaya odaya girerken o da güldü. Üzerime dar gelen koyu renk bir kot pantolon giydikten sonra, bir çift sevimli babet, standart siyah bir atlet ve bir omzumdan kayma eğilimi gösteren ama sırtımı göstermeyen bol, ince bir gömlek giydim. Saçlarımı aşağı indirdiğimde, topuzdan dolayı dalgalar halinde kurumuştu ve sonra mor makyaj çantama uzandım.

Bakışlarım aynaya kaydı. Üzerimi değiştirmeden önce yüzümü yıkamıştım ve her türlü taze ve temizdi. Kendimi hafif hissediyordum, makyajsızken her zamanki gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak fondöten tüpüne baktım. Bütün sabahı ve öğleden sonrayı makyajsız geçirmiştım ve hiç kimse, küçük, kolay korkan çocuklar bile çığlık atarak tepelere kaçmamıştı. Kimse gerçekten bakmamıştı. Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Ritchey'le tanışmamın ve neredeyse eziliyor olmamın bununla bir ilgisi olabilir, ama yine de.

Karnım biraz zıpladı.

Çoğu insan anlamaz ama benim için o tüpü takmadan torbaya geri koymak büyük bir olaydı. Makyaj bir kalkan gibiydi ve kelimenin tam anlamıyla bir maskeydi.

Boğazımda bir düğüm vardı ve kullandığım diğer fondöteni elime alırken parmaklarım hafifçe titredi - yüze nemli bir ten veren ama gerçekten kapaticılık konusunda pek bir şey yapmayan bir tür BB krem. Onu da sürdüm ve hafifçe kabarmış yara izinin üzerine sürdüm. Gözlerimi yapmadan önce birkaç kez göz kırpmam gerekti, bu da onlara dumanlı, bara uygun bir görünüm verdi. Biraz dudak parlatıcısı sürdüm ve işim bitti.

Aynadan yavaşça uzaklaştım.

Derin bir nefes alarak banyodan çıktım ve yataktan çantamı aldım. Oturma odasına girdiğimde Jax başını kaldırdı ve sonra öne doğru oturup başını yana eğdi. Gözleri kapalıydı, bakışları yüzümde gezinirken tembelleşiyordu.

Jax gülümsedi.

Ve kalbim yerinden fırladı, biraz değil, ama çok.

Katil SUV'lar ve Mack Saldırıları hakkındaki haberler roket hızıyla yayıldı.

Clyde, merhaba demek için mutfığa girdiğim anda beni yakalamış ve o devasa sarılışlarından birini yapmıştı. "Bebeğim, Jax bana dışarı çıkıp anneni arayacağınızı söyledi ama bu hiç hoşuma gitmedi."

Bu benim de hoşuma gitmemişti ama perşembe günü çok uzakta değildi ve annemi bulmamız gerekiyordu. "Bu bir tesadüf olabilir," dedim kocaman göğsüne doğru.

"Tesadüf diye bir şey yoktur." Beni tekrar sıktı ve eğer bir oyuncak olsaydım ciyaklardım. "Seni tehlikede istemiyorum."

Annemi aramasam bile tehlikede olduğuma dair bir his vardı içimde ama bunu söylemedim. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Clyde geri çekildi ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Bebeğim, seni yeniden etrafta ve gülümserken gördüğüm için mutluyum..."

Yine mi gülümsüyordum? Gülümsemeyi ne zaman bırakmıştım? Daha önce burada yaşarken gülümseyecek pek bir şey yoktu.

"Ama daha güvende olmak okula geri dönmek anlamına geliyorsa, o zaman seni güvende görmeyi tercih ederim."

"Artık geri dönemem," dedim ona ve gülümsedim. "Bunu biliyorsun." Ama Mack'in gidersem beni bulacakları tehdidini atladım. "Her şey yoluna girecek."

Endişesi yüzüne vurdu ve dönüp bir eliyle spatulayı alıp diğer eliyle göğsünü ovarken buna inanmadığını biliyordum. Endişesini hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi dileyerek çift kapının önünde oyalandım ama yapabileceğim tek şey güvende kalmaktı.

Kata döndüğümde, rastgele endişe eylemlerinden sadece hafif bir erteleme vardı. Nick vardiyası için gelir gelmez bana şoförlük yapmayı teklif etti, bu beni çok şaşırttı ama bu teklif Jax'in tek bir bakışıyla çabucak geçirildi. Ama biz çalışırken Jax dışarıda değilse, Nick'in asla çok uzakta olmadığını fark ettim.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. Nick'i çok az tanıyordum ama bu çok hoştu ve biraz da güven vericiydi.

Roxy endişelendi ve kalabileceğim bir yer olarak dairesini önerdi, ancak Jax depoda kaybolmadan önce onun evinde "kalacağımı" açıkladığında bu da reddedildi.

Dar koridorda durduğumuzda "Jax'le mi kalıyorsun?" diye sordu. "Onun evinde kalmak gibi mi?"

"Sanırım bu gece için." Durakladım, kaşlarımı çattım. "Ve dün gece için de."

Gözlüklerinin arkasından gözleri kocaman oldu. "Dün gece onunla mı kaldın? Ve önceki gece senin içki kirazını mı aldı?"

"Şey, evet ..."

Geniş bir sırıtiş belirdi. "Siz birlikte misiniz?"

Cevap vermedim, çünkü Jax elinde birkaç şişeyle içki odasından çıkmıştı. Yanımızdan geçerken gözleri bize dikilmişti ama

Dolgun dudaklarında küçük bir sırıtış. Bana göz kırptı.

Karnım guruldadı, çünkü karnım aptaldı.

"Biliyor musun, o gerçekten harika bir adam," dedi, sanki bunu zaten fark etmemiştim. "Senin arkanı gerçekten kollayan türden. Geçen yıl, Reece ..." Adını kaşlarımın kalkmasına neden olan bir duraksama ile söyledi. "Bir polis memurunun karıştığı bir çatışmadaydı. Tamamen yasaldı ama bilirsiniz, birini vurmak insanın kafasını karıştırır. Jax tamamen onun yanındaydı."

Şimdi iki kaşım da saç çizgimin içindeydi. Lanet olsun. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Elimi tuttu ve beni ofise çekti. "Demek ikiniz birliktesiniz."

"Hayır. Yani, bilmiyorum." Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir nefes aldım. "Sanırım öyleyiz. Bir nevi."

"Sayılır mı?" Kaşları siyah jantlarının üzerinden kalktı. "Ya birliktesiniz, ya da kurallarla bire bir."

"Kurallar mı?"

"Evet, sanki sadece birbirinizi görüyormuşsunuz gibi."

Oh. İşte günün dördüncü saçmalığı. "Bunu konuşmadık." "O zaman seks arkadaşı mısınız?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Yanaklarım kızardı. "Ben de öyle olduğumuzu sanmıyorum." Yoksa öyle miydik? Yani, *herhangi* bir şey etiketlenmiş ya da tartışılmış gibi değildi.

"Tamam." Roxy kolumu okşadı ve ben de aklımdan geçen seks arkadaşlığı düşüncelerini göz kırparak uzaklaştırdım. "Seks arkadaşı olmanın senin için iyi olmayacağını söyleyebilirim. Yani siz birliktesiniz, yani çıkıyorsunuz, yani nasıl gittiğini görüyorsunuz, öyle mi?"

"Kulağa doğru geliyor. Yarın Apollo'ya gidiyoruz." Alkışladı.

"Orası çok iyi bir yer. Harika biftekleri var." "Ben de öyle duydum," diye mırıldandım.

"Sikiş arkadaşları birbirlerini Apollo'ya götürmezler." Dudaklarının kenarları aşağı doğru kaydı. "Birbirlerini Mona'nın gibi yerlere götürürler. Güven bana, biliyorum."

Kaşlarının çatıldığını fark ettim ama o devam etti. "Apollo's ciddi randevular içindir. Yani adam sabahları ne tür kahve sevdiğini ve nasıl sevdiğini biliyor. Apollo's etkileyici. Bifteklerinin harika olduğunu söylemiş miydim?"

Birdenbire Teresa ile konuşmak istedim. Ona neler olduğunu anlatmak istedim çünkü gerçekten neler olduğunu bilmediğime dair bir his vardı içimde. Ama saat geç olmuştu ve Teresa Jase ile sahildeydi. Roxy'ye baktım ve alt dudacağımı ısırđım. Bilmiyordum... kahretsin, siktir et. "Benim hiç erkek arkadaşım olmadı."

Roxy yavaşça gözlerini kırptırdı ve bir adım geri çekildi. Bir parmağını kaldırıp kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı, sonra bana döndü. "Tek bir erkek arkadaşın bile yok mu?"

Başımı salladım.

"Hiç seks arkadaşın oldu mu?"

Başımı tekrar salladım.

Kapıya yaslandı. "Sanırım daha önce yaptığımız kiraz sohbeti evinize çok yakındı?"

"Uh. Evet." Masanın kenarına oturdum ve ayak bileklerimi çaprazladım. "Kiraz sağlam."

"Vay canına," diye

mırıldandı. Kaşlarımı

çattım. "Ne?"

"Bilmiyorum. Yirmi bir yaşındaki bakireler Koca Ayak gibidir."

Omuzlarım çöktü. "Vay be. Teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırđı. "Koca Ayak'ı duyarsınız ama kimse Koca Ayak'ı şahsen görmemiştir. Aynı şey yirmi bir yaşındaki bakireler için de geçerli."

Paylaşmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Neden?" diye sordu ve kaşlarım kalktı. "Neden erkek arkadaşın

yok?" Başımı yana eğerek ona baktım. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gözlükle görebiliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kısarak burnunu kırptırdı. "Evet, görebiliyorum. Ve gerçekten çok güzelsin. Ve iyisin. Hemşirelik programında olmak için zeki olmalısın. Ne oldu?" "Güzel mi?"

Mırıldandım.

Sonra kapıyı itip bana yaklaşırken tekrar gözlerini kırptırdı. "Anladım. Yüzündeki yara izi? Güzelliğine gölge düşürmüyor. Bunu bilmen gerek. Daha önce bir şeyler söylemek istedim ama bu konuyu açmanın hiç de hoş olmayacağını düşündüm," diye devam etti. "Ama sen

Bu gece çok *hoşsun*. Çok fazla makyaj yapmadığın belli oluyor, daha önce de harika görünüyordun ama makyajsız da harika görünüyorsun."

Dermablend şaka değildi; maksimum kapaticılık için kullanılan ağır bir makyajdı ve her zaman fark edilebilir olduğunu biliyordum. Sadece onunla daha iyi göründüğümü düşünüyordum.

"Dudaklarına sahip olmak için adam öldürürdüm," diye devam etti Roxy, dikkatimi kendi dudaklarına çekerek. Güzel dudaklardı. Yay şeklinde dudaklar. "Ben de senin göğüslerine sahip olmak için birini öldürürdüm. Onları örtüyorsun ama orada olduklarını ve güzel göründüklerini biliyorum."

"Değiller," diye ağzımdan kaçırdım, sonra kendimi durdurdum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun? Sütyen tarihindeki en harika sütyene mi sahipsin? Eğer öyleyse, onu nereden aldığını bana söyleyebilir misin?" Ellerini küçük göğsünün üzerine koydu. "Çünkü bu bebeklerin biraz yardıma ihtiyacı var."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

"Hayır. Ondan değil. Üzgünüm."

"Kahretsin." Suratını astı. "O zaman ne?"

Daha önce hiç kimseyle çıplak halimle nasıl göründüğüm hakkında konuşmamıştım ve doğru kelimeleri bulmak çok zordu. "Yüzümdeki yara izi geri kalan kısmımla kıyaslanamaz bile. Oldukça kötü. Gerçekten."

Roxy ağzını açtı ama ne söyleyeceğinden emin olmadığı belliydi, ben de hemen devam ettim. "Erkeklerle çok fazla deneyimim yok, bu yüzden sanırım çıkıyoruz ve sanırım ben Bu hoşuma gitti."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye düzeltti usulca.

İç çekerek başımı salladım. "Hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Aptalca değil."

Sanki onu duymamışım gibi devam ettim. "Demek istediğim, o çok ateşli, çok ateşli ve çok hoş, mükemmel bir ikili, ve annemle olan her şeyden sonra, şu an muhtemelen biriyle ilişkiye girmek için en akıllıca zaman değil."

"Evet, annenle olan şeyler berbat." Hafif ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Hem çok kötü hem de Jax'le bir ilgisi yok, anlıyor musun? İkisi ayrı şeyler."

Bunu görebiliyordum. "Ama Ağustos'ta okula dönmeyi planlıyorum."

"Yani?" dedi. "Shepherd buradan üç saat uzaklıkta. Büyük olay.

Siz hâlâ çıkabilirsiniz. Sadece araba kullanmakla kalmıyorsunuz, tren denen

şu güzel şeyler de var."

Güldüm. "Bu tür şeyleri daha önce bir iki kez duymuştum."

Roxy, "Senden hoşlanıyor," dedi ve sonra ifadeyi yerine oturtmak için başını salladı. "Jax senden hoşlanıyor, Calla. Güven bana, biliyorum."

"Öyle mi?"

Çenesi tekrar aşağı yukarı sallandı ama o devam edemedi kapı açıldı ve Nick kafasını içeri uzattı. "Siz ikiniz burada her ne yapıyorsanız bitirdiyseniz, yardımınız gerçekten işimize yarayabilir."

Roxy'ye baktım ve o da gözlerini devirdi. "Çocuklar," dedi kendi etrafında dönerek. "Biz olmasak ne yaparlardı?"

Cevap vermedim ama Nick'in ona attığı bakışa kıkırdamak istedim. Tekrar dışarı çıktık ve bar tıklım tıklımdı. Jax beni durdurdu, önlüğümü bağladı, arkama çok da gizli olmayan bir vuruş yaptı ve beni yere gönderdi.

Emirleri yazmak için defteri elime aldığımda Pearl, "Kızım, bu gece neler oluyor bilmiyorum ama burası tımarhane gibi," dedi.

Öyleydi.

Kalabalık genç ve yaşlıların bir karışımıydı ve Melvin beni görür görmez çarpık bir parmağıyla masaya doğru işaret etti. Yalnız değildi. Bu gece ona aynı derecede yaşlı görünen bir adam eşlik ediyordu.

"Jackson'la bugün neredeyse bir arabanın altında kalıyormuşsunuz diye duyduğum şey nedir?" Melvin sordu ve haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını bir kez daha hatırladım.

Arkadaşına baktım ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu Arthur." Melvin arkadaşına başıyla selam verdi. "Bu Mona'nın kızı."

Arthur'un ağır çizgilerle kaplı yüzü kırışırken koyu renk gözleri bana odaklandı. "Tanıştığımıza sevindim, hayatım."

Ona kısa ve biraz garip bir el sallayarak neredeyse eziliyor olduğumu itiraf ettim ama ikisini de endişelendirmek istemediğim için bunu gerçekten kötü bir sürücüyle karşılaşmak olarak önemsizleştirdim. Melvin kolumu okşayıp dikkatli olmamı söylediğinde pek de ikna olmuş görünmüyordu.

Gece ilerledikçe kalabalık azalmadı ve mola için Nick'in yerine geçtiğimde, barın arkasında olduğum ve deli bir kadın gibi pistte koşmadığım için mutluydum.

Başımı kaldırıp onları gördüğümde iki Jäger bombası yapıyordum. Onu önce ben gördüm ve neredeyse küçük bardağı Jäger bombasında düşürülmemesi gereken bir şekilde düşürüyordum.

Adam dev gibiydi; Jax'ten daha iri ve geniş, hatta daha uzundu. Belirgin bir göğüs ve kollar üzerinde gergin duran siyah bir gömlek giymişti. Kahverengi saçlarının yanları kısacık, tepesi biraz daha uzundu ve Jax'inkinden biraz daha uzun, düz duruyordu, uzasa kıvrıcık olacakmış gibi görünüyordu. Bu adamın İspanyol kökenli olduğu belli olan köşeli bir yüzü vardı. Pürüzsüz kahverengi teni yüksek elmacık kemiklerini örtüyor, kalın kahverengi kirpikleri koyu renk gözlerini çerçeveliyordu. Sol gözünün altında hilal şeklinde bir yara izi, dudagının ortasında da onu kesen başka bir yara izi vardı.

Kötü görünüyordu, hem de çok iyi bir şekilde kötü.

Arkasından gelen kız cidden Britney Spears'ın ta kendisi olabilirdi - Katolik okul kızı Britney. Sarı saçları dalgalıydı ve kalp şeklindeki yüzünü çerçevelemek için mükemmel bir şekilde kesilmişti. Dolgun dudakları, iri kahverengi gözleri ve güzel bir vücudu vardı. Güzel bir vücudu olduğunu nereden biliyordum? Çünkü çoğu sergileniyordu.

Göbeğini açıkta bırakan askılı bir atlet ve harika bronz bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir kot etek giymişti. Hatunun ölmek üzere olan göğüsleri vardı ve evrensel olarak ateşliydi.

Ve yanındaki iri, yakışıklı adama dikkatini vermiyordu. Doğrudan bara bakıyordu. Bana değil. Roxy'ye de değil. Kahverengi bakışları barın Roxy ve benden en uzak tarafına sabitlenmişti.

Jax'te.

Ve sadece ona bakmıyordu.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Roxy bir kürek dolusu buzla sordu. "Şuradaki cehennem kadar seksi adam mı?"

Bakışlarım kızdan ona kaydı. "Nasıl fark etmem?" Jäger bombalarını gülümseyerek uzattım ve parayı aldım. "Kim o?" *Kızın* kim olduğunu ve neden Jax'e akşam yemeğindeymiş gibi baktığını gerçekten bilmek istediğimde sordum.

"Brock," diye cevap verdi Roxy ve kendini yelpazelemeye başladı.

"Brock." "Um? Kim?" Üniversite çağındaki bir adama dönerek sordum.

"Ne alabilirim?"

Sen?"

"Bu Brock 'Canavar' Mitchell," dedi adam cevap vermek yerine ve ben gözümü kırpıttım. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Canavar "a baktım ve başımı salladım. "Yapmalı mıyım?"

Adam başını sallarken homurdandı. "MMA yapıyor, oldukça büyük bir olay. Ya da büyük bir olay olmak üzere." Yüzünde bir huşu ifadesiyle ona baktı.

yüzüne sürünüyordu. "Dostum, o kızdırmak isteyeceğim bir adam değil. Şehirde olduğunu bilmiyordum. Neyse, ben bir Bud alayım."

Birayı kaptığım gibi Brock'a baktım. MMA'in ne olduğunu biliyordum - karma dövüş sanatları ve tahminimce Cam ve Jase'in takıntılı olduğu o devrelerden birinde profesyonel olarak dövüştüğü anlamına geliyordu. Adamın buralı olmadığını kesinlikle biliyordum. Lise günlerimizde çok daha küçük olsaydı bile böyle bir yüzü hatırlardım.

"Harika," diye mırıldandım ve birayı uzattım.

Adam içkisini alırken benim varlığımı unuttu ve sanki adama çekilmiş gibi Brock'a doğru ilerlemeye başladı.

"Oh kahretsin." Roxy doğruldu ve şimdi kıza baktığını gördüm.

Döndü ve bakışları Jax'in üzerine düştü. "Oh

kahretsin." "Ne?" Kalbim göğsümde bir sığrama yaptı.

Roxy bana doğru döndü, dudakları kötü bir şey tatmış gibi büzülmüştü. "Bu Aimee-Aimee, iki *e* ve bir *i* ile."

"Tamam." Artık resmileşmişti. Kafam karışmıştı.

"Brock'la ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tamam, birkaç fikrim var ama neden Brock'la *burada* olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Ve şimdi bu konuda gerçekten kötü hissetmeye başlamıştım, özellikle de birkaç adam Brock'un etrafını sardığı ve iki *e*'li Aimee ona dikkat bile etmediği için. Toplulukta dolaşmaya başlamıştı.

Roxy az önce bir örümcek ağına girmiş ve çırpınmaya başlayacakmış gibi görünüyordu ve hizmet edilmesi gereken insanlar vardı, ama bakışlarım Aimee'yi takip ediyordu ve o barın yarısını geçtiğinde Jax'e baktım.

Tezgâha yaslanmış, kıkırdayan bir grup kıza iki karışık içki uzatıyordu ve doğrulurken bakışları bir *i* ile Aimee'nin yanından geçti ve sonra geri döndü. Gözlerini kırıştırdı, sanki biri kışını tutmuş gibi doğruldu ve midem biraz bulandı.

Olamaz.

"Olamaz," diye yankılandı Roxy.

Kıkırdayan kızlar ve yaşlı bir adamın arasına sıkışan iki *e*'li Aimee, ellerini barın tepesine koydu ve yukarı doğru gerindi, bu da dolgun göğüslerinin atleti zorlamasına neden oldu.

Sonra derin, gırtlaktan gelen bir sesle konuştu. "Jax, bebeğim, seni özledim."

Yirmi

Jax bebek bir an için Aimee'ye baktı ve sonra ona yarım bir gülümseme verdi -Yarım gülümseme değil ama içimi burkan orantısız bir sırıtış. Adam bir şey söyledi ve kadın başını geriye atıp boğuk bir kahkaha attı.

Arkamı döndüm ve içki bekleyen insanlara odaklandım. Kaç dakika geçtiğinden emin değildim ve kendimi onlara bakmaktan alıkoymaya bile çalışmadım, ama hala sohbet ediyorlardı.

Önemli bir şey değil.

Beraber geldiği Brock'a baktığımda onu hiçbir yerde göremedim ama bilardo masalarının etrafında büyük bir grup vardı ve onun orada olduğunu düşündüm.

Kendimi tuhaf ve bir sürü enerji hapı yutmuş gibi hissediyordum, Nick dönene kadar müşterilere yardım ederken aşırı güler yüzlü ve mutluydum. O zamana kadar piste çıkmaya hazırdım ve bana "konuşmamız gerek" bakışları atan ve benim de "konuşmamıza gerek yok" bakışlarıyla karşılık verdiğim Roxy'nin yanından geçip gittim.

Barın arkasından hızla çıkıyordum, gözlerim sarı saçları bükülmekten kaçan Pearl'e odaklanmıştı ki belimden yakalandım ve yana doğru çekildim. Etrafımda dönerken bir çığlık attım ve kendimi Jax ile barın ucunun arasında, Aimee'nin karşısında buldum.

Um.

Aimee, Jax ve benim aramda gezinirken benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu ve sonra bakışları belimdeki kola kaydı.

"Aimee, Calla'yla tanışma fırsatın oldu mu bilmiyorum," dedi Jax ve kolunu belime doladı. "O buralı ama üniversiteye gitti. Geri döndü-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi ve ses tonu soğuk, küstah ya da herhangi bir şey değildi.

Kaşlarım kalktı. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer bilseydim onu tanıyacağıma dair bir his vardı içimde.

Aimee saçlarını bir omzunun üzerinden tararken gülümsedi. "Belli ki beni hatırlamıyorsun. Birbirimizi tanıyalı *yıllar* oldu."

Jax kımıldadı ve her tarafı benimkine yaslandı. "Onu nereden tanıyorsun? Bir kasaba ötede büyümüşsün."

İki e'li Aimee'nin bir kasaba ötede büyüdüğünü bilmesi hiç umurunda değildi.

"Uzun zaman önceydi," dedi, bılardo masalarına doğru yüksek sesli bir tezahürat yükselirken sesini yükselterek. "Aynı yarışmalara birlikte katılmıştık."

Vay anasını.

Ona bakarken kaskatı kesildim. *Aimee. . . ? Aimee. . . ?* "Aimee Grant?"

Gülümsemesi yayıldı ve lanet olsun nefes kesiciydi. Mükemmel dişleri vardı, sanki hâlâ palet takıyormuş gibiydi. "Evet! Hatırlıyorsun. Aman Tanrım, Jax." Barın üzerinden uzanıp elini Jax'in diğer koluna koyarken gözleri Jax'e kaydı, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibiydi. "Calla ve ben neredeyse birlikte büyüdük."

Ben o kadar ileri gitmezdim. Muhtemelen iki ayda bir yarışmalarda karşılaşırđık ve arkadaş değildik. Eğer doğru hatırlıyorsam, annelerimiz tüm sahne annelerinin tutkusuyla birbirlerinden nefret ederlerdi. Annem bir bar sahibi olduğu için alçakgönüllü sayılıyordu, Aimee'nin annesi ise evde oturuyordu, bir doktorla evliydi ya da o mükemmel helikopterlere bakılırsa bir dişçiydi.

"Öyle mi?" Jax elini sırtımın alt kısmına doğru kaydıldı ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Vücudunu benimkine doğru eğmiş, eli artık kolunun üzerinde durmayacak şekilde geri çekilmişti ve ilişki olayını ben yapmamış olsam da vücuduyla ne demek istediğini biliyordum. Jase'in bunu yaptığını görmüştüim. Cam'in yaptığını görmüştüim.

İçimde mutlu bir his var.

Aimee ya mesajı görmezden geliyor ya da anlamıyordu. "Evet, dünya ne kadar da küçük. Seni yıllardır görmedim." Bakışları şimdi bana odaklanmıştı. "Yarışmalara katılmayı bıraktığından beri görmedim."

Midemin çukurunda kurşun gibi ağır bir top oluştu ve refleks olarak geri adım atmaya çalıştım ama Jax bu kadar yakınken gidecek hiçbir yer yoktu.

"Beni döverdi," diye devam etti Aimee ve midemdeki top buz sarkıtları oluşturmaya başladı. "Her yarışmada. Ben grand supreme alırdım ve Calla neredeyse her zaman eve ultimate grand supreme götürürdü."

Jax'in dudakları beni izlerken rahat bir sırtıyla kıvrıldı, ama ben ondan, bardan ve Aimee'den uzaklaşmak için tüylerim diken diken olmuştu.

Bara yaslanırken başını yana eğdi. "Yangından beri seni görmedim."

Hava boğazımda düğümlendi ve sırtımdaki küçük tüyler diken diken oldu.

"Pek çok kuruluş bağış kampanyaları düzenledi. Bunu hatırlıyorum," diye pervasızca devam etti. "Altı ay boyunca yarışmalarda para kazanan kızlar, kazandıklarını sizin için teslim ediyorlardı."

Aman Tanrım.

Ben de bunu hatırladım - ben hastanedeyken babamın bu konuda bir şeyler söylediğini ve annemin üzüntüden hastane odama bile gelemeyecek kadar kendinden geçmiş olduğunu hatırladım.

"Çok korkunç," dedi Aimee, iri gözlerini kırpıştırarak. "Sana ve ailene olan her şey. Hastanede ne kadar kaldın?"

Kim böyle sorular sorar ki? Ama ben cevabı biliyordum. Hayatım boyunca hiç tanımadığım insanlar işime burnunu soktu ve sorulmaması gereken ya da uygun olmayan sorular sordu. İnsanlar düşünmediler ya da umursamadılar.

"Aylar," dediğimi duydum.

Jax'in eli sırtıma yaslandı ve vücudundaki kasların gerildiğini hissettim. Küçük tüyler şimdi diken diken olmuştu.

"Affedersiniz." Jax'ten ve bardan kurtulmaya çalışırken sesim sert çıkıyordu. "İşe dönmem gerekiyor."

Yuvarlak tepsiyi kaptığım gibi Aimee'nin söylediklerini duymadan uzaklaştım ve boş bardak ve şişeleri bulmak için yere yöneldim. Zihnimde o kadar çok düşünce dönüyordu ki odaklanacak tek bir düşünce bile bulamıyordum.

Aimee geçmişten gelen beklenmedik ve istenmeyen bir patlamaydı. O, bunca yıl geçmesine rağmen bir türlü uzlaşamadığım ve uzlaşabileceğimden de emin olmadığım anılarımin bir parçasıydı. Sadece bu da değil, o benim olmam gereken her şeyi temsil ediyordu.

Boş şişeleri elime alıp tepsiye bırakırken hafif bira kokusunu duymazdan geldiğimde boğazım yine düğümlendi. Daha sonra muhtemelen Aimee'nin bir boku temsil ettiğini söylemeyecektim ama şu anda onu düşündüğümde aklıma yangından önceki her şey geliyordu. Onun için hayatın nasıl olabileceğini düşündüm.

Annem, Kevin ve Tommy, babam ve ben için, eğer yangın hiç olmasaydı.

Muhtemelen tam burada duruyor olurdum.

Durdum, parmaklarım bir başka boş şişenin boynuna dolanırken nefesim kesildi. Dosdoğru önüme, bilardo masalarının etrafında kümelenmiş olanların sırtlarına baktım.

Tam o anda ve orada beni vurdu, o kadar güçlüydü ki parmaklarım ayak parmaklarımla birlikte karıncalandı. Eğer o yangın hiç yaşanmamış olsaydı, muhtemelen şu anda olduğum yerde duruyor olurdum. Barı devralmak için yetiştirilmiş olacaktım, çünkü başarılı olmuştu ve ailemin bize devretmek için inşa ettiği bir şeydi. Kevin burayı işletiyor olurdu. Tommy burada olacaktı. Annem ve babam da öyle.

Olduğum yerde kalacaktım ve bu aydınlanmayı nasıl karşılayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Düşüncelerim jilet gibi keskin, derim kırılgandı.

"Calla."

Omurgam sertleşirken göğsüm sıkıştı. Arkamı dönmedim. "Temizlemem gereken masalar var," dedim ona. "Bir sürü masa."

Jax'in eli omzuma indi ve beni kendine çevirdi. Gözlerimiz kilitlendi ve konuştuğunda *ne* demek istediğini anladım - sadece *anladım* - ve bu beni paramparça etti.

Yaklaştı, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Biliyorum" dedi.

Jax'in evine giderken sessizdim, yol boyunca pencereden dışarı bakarak karanlık evleri ve vitrinleri seyrettim. Zihinsel ve fiziksel olarak yorgundum ve tek yapmak istediğim bir yatağa girip battaniyeyi başımın üzerine çekmek ve iyi geceler demektir.

Aimee kapanışa kadar kalmış, ondan çok önce ayrılan Brock'a bir kez bile katılmamıştı. Roxy onun başka bir kızla gittiğini söylemişti, bu yüzden onunla Aimee arasında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Aimee hiç etkilenmiş görünmüyordu. Ve neden buralarda takıldığını biliyordum. Jax ile eve gitmek istiyordu.

Öyle bir şey olmadı.

Roxy'nin anlattığına göre, son çağrı yapıldığında ve Aimee gözlerini Jax'e diktiğinde, Jax nazikçe ve kibarca onu eve bırakıp bırakmayacağını sormuş, ancak Aimee cevap vermeden önce ona bir taksi çağırabileceğini söylemiş.

Güzel hareket.

Roxy, Aimee'nin sanki bir hayalet yanından geçip gitmiş gibi göründüğünü söyledi ve bunu görmek komik olsa da, ben burada olmasaydım Jax'ın onu eve götürüp götürmeyeceğini merak ettim. Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı çünkü ben bir kızdım ve kendimi ekstra özel hissediyordum.

Biliyorum.

Jax evine giden yola döndüğünde nefesim kesildi. Yangından bahsettiğini biliyordum. Annemle birlikte çalıştığına ve annem de ona görkemli tören günlerinden bahsettiğine göre, yangından bahsettiğini anlamak için mantık yürütmeye gerek yoktu ama ne kadarını biliyordu? Mona'ya geri döndüğümde gözleri ilk kez bana dikildiğinde ne kadarını biliyordu?

Kasabadaki evde, ben çantamı yukarı taşıırken Jax mutfağa yöneldi, daha önce yaptığı şeyi yaptı, ayakkabılarını tekmeledi ve anahtarlarını tezgâha bıraktı.

Soyundum, bu sefer ince uzun kollu gömleğimin altına bir atlet ve uyku şortumu giydim ve yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yaptım. Yatak odasından çıktığımda çantamdan cep telefonumu çıkardım ve komodinin lambasını açtım. Uzun odaya yumuşak bir ışık yayıldı.

Teresa'nın bana gönderdiği cevapsız bir mesaj vardı, Jase ile sahilde çekilmiş bir fotoğraf. Teresa Jase'in kollarındaydı, parmaklarıyla şeytan boynuzlarını havaya kaldırıyordu ve Jase genişçe gülümsüyordu, muhteşem ve düpedüz eşsiz gri gözleri Jax'ın taktığı güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

Cep telefonumu çantama geri koyarken ayak sesleri dikkatimi çekti ve Jax yatak odasına doğru yürüyordu. Alt katla burası arasında bir yerde tişörtünü kaybetmişti ve ben bundan şikâyetçi değildim, çünkü özellikle de kot pantolonu zayıf kalçalarının üzerinde sallanırken, etinin engebeli ve kusurlu genişliğine bakmak oldukça güzeldi.

Bir elinde bira, diğerinde meyve suyu kutusu tutuyordu.

Sırıtişım bir kademe daha arttı. "Benim için mi?"

"Meyve kokteyli türünde bir içeceğin iyi geleceğini düşündüm."

"Teşekkürler." Meyve suyu kutusunu aldım ve Hint usulü yatağa oturdum. Pipet çoktan tekrar içeri sokulmuştu. Mükemmeldi. Kirpiklerimi kaldırarak biradan bir yudum aldığını gördüm, sonra birayı indirdi ve diğer elini saçlarının arasına soktu. Göğsünün derin bir nefesle inip kalkmasını izlerken karnımda bir huzursuzluk pırıltısı hissettim. "Her şey yolunda mı?"

Aptalca bir soru gibi geldi.

Şişeyi tekrar dudaklarına götürürken bakışları benimkilere kaydı. Boğazı çalıştığı için bir şey söylemedi ve lanet olsun, o şişeyi bitirmişti ve ben meyve suyu kutumdan sadece küçük bir yudum almıştım.

Tedirginlik bahçede yeşeren bir ot gibi büyüyene kadar devam etti. Onunla kalmam konusunda fikrini mi değiştirmişti? Pek mutlu görünmüyordu. Belki de Aimee'yi iki e ile eve götürmüş olmayı diliyordu. Mükemmel teni, gülümsemesi ve şu anda kayıp olmayan ve uyuşturucu satıcılarıyla uğraşan bir annesi olduğu düşünülürse, neden pek çok şeyi yeniden düşündüğünü anlayabiliyordum. Ne de olsa bugün neredeyse eziliyordu ve bu onun hatası değildi.

Bırakın onun yatağında oturmayı, evde bile olmamalıyım çünkü ben buraya ait değilim.

Bir anda Shepherd'a geri dönmek, Teresa ile oturmak ve Ateşli Adam Tugayı'nı güvenli bir mesafeden izlemek istedim. Orada güvendedim, çünkü kimse benim hakkımda bir şey bilmiyordu ve Üç F'm vardı, hepsi buydu, bildiklerim ve kendimi kabullenmeye zorladıklarım.

Meyve suyu kutusunu neredeyse bir volkan gibi patlayacak kadar sıkarak yataktan kaymaya başladım, karnım korkunç bir bükülme hareketi yapıyordu. "Bu gece alt katta uyuyabilirim ve yarın-"

"Ne?"

Ayak parmaklarım neredeyse parke zemine değiyordu. "Dedim ki, aşağıda uyuyabilirim ve yarın-"

"Seni duydum." Bana bakarken boş birayı şifonyerinin üstüne koydu.

Etrafıma bakındım. "Kafam karıştı. Eğer söylediklerimi duyduysan neden ne dedin?"

"Tamam. Belki de bu ifadeyi genişletmeliydim," diye düzeltti ve geniş gözlerle eğilmesini izledim ve sonra kalçalarımı kavradığında kısa bir nefes aldım. Uyluklarımdan aşağı keskin bir titreme yayıldı, çünkü vay canına, bu adam kalçaları nasıl kavrayacağını biliyordu. "Neden alt katta uyuyorsun ki?"

Yavaşça meyve kokteyliyi kaldırdım ve kocaman bir yudum aldım. "Sadece düşündüm ki ... her şeyden sonra ..." Ayaklarım yerde kalmasın diye beni geriye doğru kaldırdığında sözümü yarıda kestim.

"Ne sandın? Seni burada yanımda istemediğimi mi?" Yatağa doğru ilerledi. Yaptığı şey için başka bir kelime yoktu. Bir bacağı bir yanımda, diğeri diğer yanımdaydı. Elleri hâlâ kalçalarımıdaydı. "Bugün ne kadar harika görüldüğünü fark etmediğimi mi? Ve bir kez bile saklanmak için yanağını sola çevirmedi mi?"

Aman Tanrım.

Meyve kokteyli unutuldu.

"Tekrar senin yanında uyumak istemediğimi mi düşündün? Eğer durum buysa yanlış tahmin etmişsin." Parmakları kalçalarımdaydı ve damarlarıma bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Senin yanında uyumaktan ve senin yanında uyanmaktan gerçekten çok keyif aldım. Bu benim için yeni bir şey. Genelde bunu pek sevmem ama sen . . evet, sen farklısın."

Hayatımda hiç bu kadar farklı olmak istememiştim.

Elleri yanlarımda gezindi. "Yoksa sabah uğraştığımız onca boka rağmen bütün gün iyi olduğunu fark etmediğimi mi sandın? Boktan bir yere gittik ve neredeyse eziliyorduk ama sen yine de gülümsedin. Üstesinden geldin, işe gittin. Sonra Aimee geldi."

Jax başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Aimee ve ben hiç çıkmadık."

Beynim bunun saçmalık olduğunu söylerken kaslarım kilitlendi. "Bunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Derin bir onaylamama sesi çıkardı. "Şu anda benim yatağımdasın, değil mi?"

"Şey, evet."

"Ve ağzım sadece senin üzerindeydi, doğru mu?" Başımı salladım.

"Benim elim de mi o güzel bacakların arasındaydı?"

Vay canına. Bu sıcaklık, söz konusu bacakların arasında merkezlenen erimiş bir ısıya dönüştü.

Alnını benimkine dayadı. "Ve seni daha sonra yemeğe çıkaracağım. Söyle bana, bu gece bir hatunun ortaya çıkıp bana asılması ve geçmişimiz olduğunu ima etmesinin seninle ne ilgisi var?"

"Tamam," diye fısıldadım. "Sen öyle söyleyince, sanırım öyle oluyor."

"Sanırım mı?" Başını sallayarak geri çekildi. Sonra arkasına yaslandı. Bacaklarını iki yanıma koydu, ellerini belime dayadı. "Seni anlıyorum

bunu daha önce yapmadım."

Meyve kokteylimi kaldırdım ve midemde bir çarpıntı varken bir yudum daha aldım.

"Ama bunun nereye varacağını anlayan gerek. Senden hoşlandığımı zaten söyledim. Sanırım bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettim. Ve bu konuşmayı bitirdiğimizde, bunu senin için daha da açık hale getireceğim."

Yalan söylemeyeceğim. Büyük bir parçam bunun sesini sevdi.

"Aimee ve ben birkaç kez takıldık," diye devam etti ve zaten anlamış olmama rağmen göğsümde çirkin bir his belirdi. "Normalde Philly'de kalıyor ve sanırım hâlâ kuzeydeki üniversiteye gidiyor. Bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Aramızdaki şey sıradan bir şeydi. Benim evime geldi. Hiç gece burada kalmadı. Bir kere bile kalmadı. Ve kesinlikle yatağında meyve kokteyli içmedi."

"Son kısmı duyduğuma sevindim," diye itiraf ettim.

Yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Aimee güzel bir kız. Nasıl eğleneceğini biliyor ama bana göre bir kız değil. Hiçbir zaman da olmadı."

O çarpıntı yine göğsümdeydi.

Başını yana eğerken ellerini kaydırdı. "Ve kafanda olup bitenlerin geçmişte yattığım bir hatunun ortaya çıkmasından daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu gece söylediği şey."

Tekrar gerildim. "Jax-"

İşaret parmağını dudaklarımın üzerine koyarak beni susturdu. Normalde biri bana bunu yapsa parmağını ısırp koparmaya meyilli olurum ama konu bunun için fazla yoğundu.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Yangınla ilgili her şeyi biliyorum."

Hava boğazımda düğümlendi. Ondan geriye doğru eğilirken bir elimi yatağa koydum ama elleri belime dolandı. Çok uzağa gidemedim. Bunu yapamazdım. Kontrolümün hafifçe elimden kaydığını hissedebiliyordum.

"Mona arada bir bu konudan bahsederdi ve Clyde da onun anlatmadıklarını tamamlardı," diye devam etti o alçak, sabırlı sesiyle. "Nasıl olduğunu biliyorum."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve konuştuğumda sesim boğuk çıkıyordu. "Bunu yapmak istemiyorum."

"*Biliyorum.*" Jax bir şekilde yaklaştı, leğen kemiği benimkinin üzerindeydi ama ağırlığı bacakları tarafından destekleniyordu. Yakındı, bunun için çok yakındı. "Bar

kasabada bir hit oldu. Her zaman meşguldü. Tonla para kazanıyordu. Ailen hayalindeki evi inşa etmeye karar verdi."

Kahverengi gözlerinden gözlerimi kaçırdım, boştaki elim yorgana gömüldü. "Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıltıyla tekrarladım.

Başını eğip sol yanağımın ortasına hızlı bir öpücük kondurdu ve nefesim kesildi. "Ailenin içinde bir aile yetiştirmeyi hayal ettiği türden bir evdi, hepinizin büyümesi için yeterli alan vardı, özellikle de Kevin ve Tommy'nin."

Aman Tanrım.

Soğuk hava göğsümü delip geçti ve başımı salladım. "Bunu yapamam."

Jax vazgeçmedi. "Ailenin fark etmediği şey, dürüst olmayan bir elektrikçiye işe almış olmalarıydı. Daha fazla parayı cebe indirebilmek için şantiyelerde köşeleri kesen biri. Daha önce çalıştığı bir evde çok iyi bir iş çıkardığı için lisansı soruşturma altındaydı. Aileniz sizi eve taşıdıktan sonra mutlu bir şekilde kutlama yaparken bilmedikleri şey, elektrikçinin ikinci kattaki koridorda, yani çocukların yatak odalarının bulunduğu kattaki kısma anahtarının montaj kurallarına uymamış olduğuydu."

Çenemi eğerek gözlerimi sıkıca kapattım. Bu kötü bir fikirdi çünkü o geceyi net bir şekilde görebiliyordum. Öldüğüm güne kadar o geceyi, pembe duvarları ve duvara iliştirilmiş blok harflerle yazılmış adımla yepyeni odamın dumanla dolduğunu görebilecektim. İçime çektiğim ilk büyük nefesin boğazımın ve göğsümün içini yaktığını asla unutamayacaktım. Yataktan tökezleyip duvarlardan soyulan pembe boyayı gördüğümde içime dolan paniği, banyonun kapısını açtığımda tüm dünyanın patladığını gördüğümde yaşadığım dehşeti. Duman sarı ve kahverengiye dönüşmüştü - bunu hatırladım - her şey olmadan bir an önce. Cam kırıkları havada savruluyor, derimi kesiyordu. Alevler her yerdeydi, sanki yerde sürünüyor, tavanları ve duvarları yalıyordu. Dev bir flaş gibiydi. Ve çığlıklar vardı. Hiçbir korku filminin taklit bile edemeyeceği korkunç çığlıklar ve bazıları benimdi. Bazıları Kevin'ındı.

"Çok sıcaktı. Boya kabarıyordu. Hava yoktu ve ..." Titrek bir nefes aldım ve dudakları tekrar şakağıma bastırana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim.

"Hayatta kaldığın için şanslı olduğunu biliyorum," dedi başparmaklarını belimin kenarlarında gezdirerek. "Baban sana ilk ulaşan oldu ve seni dışarı çıkardı. Sonra annenle birlikte tekrar içeri girmeye çalışmışlar, üst kata çıkmışlar ama içerisi tamamen sarılmış. Merdivenlerden geri çıkamadılar... Kardeşlerin için artık çok geçti."

Tekrar döndüm ama Jax beni tuttu. Göğsümdeki buz yayılıyor, gerçek, elle tutulur bir acıya dönüşüyordu. "Tommy hiç uyanmadı." Annemin bir keresinde bunu söylediğini hatırlıyordum. Otopsi yapıldıktan sonra dumandan zehirlenerek öldüğü ortaya çıkmıştı. Kılık değiştirmiş bir nimetti bu, çünkü yangın söndürüldüğünde odası kömürleşmiş kor ve odundan başka bir şey değildi. "Kevin ... uyanıktı."

Yine sessiz bir sesle, "Biliyorum."

Gözlerimi yavaşça açtım ve kirpiklerim nemlendi. "Tabutları," diye fısıldadım, gözlerimi bir kez daha sıkarak onları gördüm. "Çok küçüklerdi. Bilirsin, senin düşündüğünden daha küçük tabutlar yapıyorlardı. Ve yine de, onları daha da küçük yaptıklarını biliyorum, ama Tanrım ... çok küçüklerdi."

Dudakları sağ gözümün köşesinin altına değdi ve ben -Tanrım, göğsüm acıyordu- bir gözyaşı yakaladığını anladım ve göğsümdeki, midemi ve ruhumu istila eden buzlanma biraz hafifledi.

"Hiç şansları yoktu," dedim derin bir nefes daha çekerek. "Yangın odalarının hemen dışında, tavanda ve duvarlarda başladı. Çok hızlı yayıldı."

Jax sessiz kaldı ve ben tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Yangının hatalı elektrik tesisatından kaynaklandığı ortaya çıktığında ailemize büyük miktarda para ödülü verildi. . . hatalı kablo tesisatından kaynaklanıyordu. Babam bir kısmını benim için üniversite fonuna koydu. Bu annemin tükettiği para. Ve çok parası vardı, yüz binlercesini harcamış olmalıydı." Parmaklarım battaniyeden kurtuldu. "Babam bir yıl bile geçmeden gitti. Baş edemedi."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Jax.

Gözlerim kocaman açıldı ve babamı savunmaya başladım ama kendimi durdurdum. Evet, o bir tür pislikti. Bunu uzun zaman önce kabullenmiştim. Aldığım bir sonraki nefes daha kolaydı. "Bu konuda hiç kimseyle konuşmadım. Evdeki arkadaşlarımla bile. Bununla uğraşmadım değil, çünkü uğraştım. Tüm bunlar olduğunda gençtim ve hala kardeşlerimi özleyorum. Bu çok üzücü."

"Öyle."

Bakışlarımız buluştu ve kalbimin göğsümde ağır bir şekilde döndüğünü hissettim. İşinin bitmediğini biliyordum.

"Tek şeyin bu olmadığını biliyorum." Bir elini kaldırdı ve bir parmağını yara izimin uzunluğu boyunca gezdirdi. "Başka yaraların da olduğunu biliyorum."

Başka tarafa bakamadım. Lanet olsun, istemesem de bakışları beni tuttu ve gözleri sıcaktı, odaklanmıştı.

"Ve senin yandığını biliyorum Calla." Bunun üzerine göğsüm utanç ve rahatlama karışımı bir duyguyla sıkıştı. "Ameliyatlar geçirdiğini biliyorum ve o ameliyatların olması gerekenden önce durduğunu da biliyorum."

"Anne ... o ..."

"Kendi derdine düştü. Unuttu ya da başa çıkamadı," diye doğruladı. "Nedenini hiç söylemedi ve bunun hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum ama bu konuda çok fazla suçluluk hissetti. Bu çok açık."

Evet, bu hiçbir şeyi değiştirmede. Asla da değiştirmeyecekti. Bunun beni soğuk bir kaltak yapıp yapmadığını bilmiyordum ama bazı şeyler kolayca unutulamazdı. Bu şekilde tasarlanmamışlardı.

"Hiç ... hiç kimse yara izlerini görmedi," dedim fısıltıyı zor geçen bir sesle. "Hiç hoş değiller."

"Onlar sizin bir parçanız."

Yavaşça başımı salladım. Bakışlarım onunkileri ararken düşüncelerim yine karmakarışıktı. Sakladığım pek çok yara izi olduğunu ilk günden beri biliyordu. Hatta annem ve Clyde sayesinde daha beni görmeden önce bile biliyordu. Bana neredeyse yabancı olan birine bunu söylemeleri konusunda ne düşüneceğimi bilemiyordum ama bunun için öfke biriktiremiyordum. Ona bakarken daha fazla duygu biriktiremiyordum. "Benden hoşlanıyorsun."

Dudakları kıpırdadı. "Yeni bir şey değil, tatlım. Yara izlerinin senin bir parçan olduğunu bildiğim için senden hoşlanıyorum."

"Ama nasıl?" Bunu ona ilk kez sormuyordum.

"Sana nasıl olduğunu zaten söyledim." İki elim tekrar belimdeydi ve nefesim kesildi. "Sanırım sana göstermemin zamanı geldi de geçiyor."

Kaşlarım kalktı. "Bana göstermek mi?" "Evet, göstereyim."

Beni yukarı kaldırırken elleri kollarımın altında kıvrıldı ve içkimi daha sıkı tuttum. Beni yatak başlığına yaklaştırdı, yatağın tam ortasına oturttu. Aramıza uzandı, meyve kokteylimi aldı ve komodinin üzerine koydu.

Sonra benden hoşlandığını açıkça belli etme işine girişti.

Yirmi bir

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda sabah güneşi büyük kare pencereden içeri süzülüyordu ve boynumda, boğazımın kenarından aşağıya doğru minik, sıcak öpücükler bırakan bir ağızla uyandım.

Vay canına. Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı ve sonra dili kulağımın hemen altındaki hassas noktaya değdiğinde nefesim kesildi. Eli karnımın üzerinde durduğu yerden gömleğimin üzerinden kalçamın kıvrımına doğru ilerlediğinde sırtım kendiliğinden kalktı.

Uyanmak için harika bir yoldu.

Dün gece ... kelimenin tam anlamıyla orgazmikti ve o kadar uzun süre uyumamış olmamıza rağmen, bir yıl uyumuş gibi hissederek uyandım. Gerçi zeki eliyle bana yaşattığı orgazmın bununla bir ilgisi olduğundan şüpheliydim. Dün gece bir şeyler olduğu gerçeği idi. Göğsümdeki yükün bir kısmı kalktı. Aramızda bir duvar yoktu.

Hiç oldu mu?

İşin komik yanı, duvar hiç orada olmayabilirdi, en azından onun tarafında. Yangını, kardeşlerimi, parayı, yaraları ve tüm bunların ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. Beni yüz yüze görmeden önce bile biliyordu. Ve umursamadı. Tam olarak anlamamıştım. Muhtemelen hiçbir zaman gerçekten anlayamayacaktım ama dün gece benden hoşlandığını kanıtlamaya başladığında, tüm o öpüşmeler ve dokunuşlarla, daha önce karar verdiğim gibi, bunu anlamaya çalışmayı bırakacaktım.

Şortumu çıkarmış, Jax'in yatak odasının zemininde bir yerlerde unutulmuş bir şekilde yatıyordum ve eli iç çamaşırımın ince askısının altından geçip çıplak tenimin üzerinde gezindiğinde alt dudağımı ısırdım. Diğer eli uyluğumun üst kısmına doğru ilerledi ve dizimin arkasına dolandı. Bacağımı yukarı kaldırdı ve arkamı kucağının oluşuna doğru zorladı.

Arkamdan bana baskı yaptığını hissettiğimde bacaklarımın arasında kesinlikle bir çırpınıştan daha fazlası vardı. Göğüslerimdeki ağırlık geri gelmişti,

ve nabzıma karşı ıslak, şehvetli bir öpücükle, zaten nemliydim ve hemen kıvranmaya başlamamak her şeyi aldı.

Dün gece, Jax inmemiştir. Bana işini bitirdikten sonra, beni kendine çekti, sırtım onun önüne dönüktü ve hepsi bu kadardı. O zaman nasıl olup da bana bir şey verip karşılığında hiçbir şey alamadığını merak etmiştim ama her şey beni sorgulayamayacak kadar şaşkına çevirmişti -ve biraz da hareket edemeyecek kadar mutluluktan uçuyordum- ve bunu değiştirecek cesareti kendimde bulamamıştım. Esasen bu sorunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğine dair genel bir fikrim vardı ama muhtemelen bir öğrenme eğrisine ihtiyacım vardı.

Ama bugün farklı bir gündü ve şu andan itibaren kadın taşaklarımı büyütecektim. Sırt üstü uzandım ve Jax uykulu ve seksi bakışlarla bana baktı. Ben bir şey söyleyemeden ya da yapmadan dudakları dudaklarımdaydı, yavaş ve tatlı bir öpücükle başladı. Elimi yüzünde gezdirirken yanağındaki hafif kirli sakal avucumu gıdıkladı. Üzerimden kayarak bir bacağı benimin arasına koydu, kalçasını en yumuşak yerime bastırdı ve sertliğini karnımın alt kısmında hissettim. Bu his nefesimi kesti.

"Günaydın," diye gürledi ayrılmış
dudaklarıma karşı. "Selam."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

Kalbim çeşitli nedenlerden dolayı hızlanmaya başlamıştı. Bir kere, ağzı yine benimkinin üzerindeydi ve bu öpücük çok daha derindi. Dili benimkine karşı hareket ediyordu ve sonra sağ eli geldi. Hareket halindeydi ve dün gece gittiği yere doğru gittiğini hissediyordum. Göğüslerime. Daha önce yaptığım gibi gerildim ve daha önce yaptığım gibi elini tutmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Bu kez yapmadım, çünkü bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Bana dokunmak istediğinde, dokunacaktı.

Ve bana tekrar dokundu.

İri eli sol göğsümün üzerine kapandı ve oradaki yaraları hissedebildiğini biliyordum, ama okşama şimdi sızlayan uca sıfırlanırken tökezlemedi. Jax iyiydi ... o kadar iyiydi ki, tişört ve atletle bile, başparmağı ve işaret parmağı harekete geçtiğinde meme ucumu büzdü ve keskin karıncalanmalar göğüslerimden güneğe doğru yayıldı. Sıcak öpücüğün içinde nefes nefese kaldım, sırtımı kaldırdım ve diğer göğsüme geçtiğinde hayal kırıklığına uğramadım.

"Kahretsin, çıkardığın bu sese bayılıyorum," diye ağzıma karşı hırladı. Beni tekrar öptü. "Tekrar duymak istiyorum."

Bana yine o sesi çıkarttırdı ve ben de kıvrınmamak için kendimi zor tuttum ama *ona* dokunmak istiyordum. Hemen harekete geçmem gerektiğini biliyordum, çünkü bunu yapmazsam eli yine güneye uzanacaktı ve her şey bitecekti.

Elimi ensesinden çekip göğsünün pürüzlü derisi üzerinde kaydardım ve aramızda hiçbir şey yokken tenimizin nasıl hissedeceğini hayal ettiğimde neredeyse ne yaptığımı unutuyordum. Böyle bir şey asla olmayacaktı, bu yüzden yoluma yeniden odaklandım, elimi yanlarından aşağıya, sonra da karnının üst kısmındaki düzlükte gezdirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sesi boğuklaşarak. "Hiçbir şey."

Jax vücutlarımız arasında boşluk kalacak şekilde yukarı kalktı ve bu hareketle karın kaslarının sıkılaşmasına bayıldım. Kaşlarını kaldırdı. "Bir şey yok mu?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım ve parmaklarım göbeğinin etrafında gezinip siyah boxer külotunun bandına ulaştı. Derin bir nefes alarak parmaklarımı bandın altından geçirdim.

Bileğimi yakaladı. "Bana dokunmak mı istiyorsun?"

Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve damarlarıma farklı bir sıcaklık yayıldı. "Evet." Bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "Sana vermek istiyorum. . . bana verdiğin şeyi."

Bakışlarındaki açlık omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi gönderdi. "Bu hoşuma gitti. Bunu istiyorum." Başını eğerek alt dudağımı hızlı bir öpücükle yakaladı. "Seninle bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma mı?"

Dudaklarını çenemde gezdirdi. "Evet. Anlaştık. Bana dokunabilirsin." Bileğimi birkaç santim oynatarak elimi kısa, keskin tüylerin üzerine indirdi. "Ama tişörtünü çıkarmalısın."

"Gömleğim mi?"

Şakağımı öptü. "Evet. Gömlek. Çıkması lazım."

Gerildiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tişörtü çıkarmam soyunacağım anlamına gelmiyordu. Altımda atlet vardı ama göğsümün üst kısmındaki yara izlerini gösterecek ve sırtımın bir kısmını ortaya çıkaracaktı. Ama aynı zamanda sırtüstüydüm, yani bunu görecekti gibi değildi.

"Bana dokunmanı istiyorum," dedi Jax bana ve ben yine ürperdim. "Gerçekten çok kötü. Sen de istiyorsun." Dişleri kulak mememin üzerinde

gezindi. "Sadece gömlek."

Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ama başımı salladım ve sonra fısıldadım, "Tamam."

Jax hızlı davrandı. Elimi kendisinden uzaklaştırdı ve bir yumruğuyla gömleğimi etek ucunun altından yakaladı. Diğer eli sırtımın altından geçti ve gömleği yukarı kaldırarak kadar beni kaldırdı ve bir saniye içinde başımın üzerindeydi.

Tekrar uzandım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve kalbim hızla çarpıyordu. Gömleği yere bırakırken bakışları benimkilerle buluştu ve sonra bakışları yavaşça yüzümden aşağıya, boğazıma ve daha aşağılara indi. Bakışları göğsümde oyalandı ve korku karnımı deldi. Kollarımı kavuşturmak için hareket ettim.

"Sakın buna cüret etme," diye nazik bir şekilde emretti. "Saklaman gereken bir şey yok."

Eli göğsümün üzerinde gezinirken göğsüm sıkıştı. O zaman neye baktığını fark ettim. Göğüslerimin arasında görünen küçük deri parçası ya da sol göğsümün üzerinde görünen dilim değildi.

Başka bir şeydi.

Göğüslerimin uçları ağrıyor ve sertleşiyordu, atletin ince malzemesine baskı yapıyordu ve nefesim yarı kahkaha, yarı hıçkırıkla kesildi. Bakışları geriye kaydı, başını eğerken bakışlarımı tuttu.

Ağzı önce göğüslerimin arasındaki deriye çarptı ve beni oradan öptü, sonra bir göğsümün ucuna gitti, beni *oradan* da öptü, malzemenin içinden ve derinlemesine emdi, içimde bir his isyanı patladığında sırtımın yataktan fırlamasına neden oldu.

Tanrım, bunu daha önce hiç hissetmemiştim. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Nefes nefese "Evet." dedim.

Diğer göğsüme geçti ve bu harikaydı. Eli işin içine girdiğinde zar zor nefes alabiliyordum ve neredeyse gömleğimi çıkarmamın ardındaki amacı unutuyordum, çünkü orada ne kadar hassas olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sonra başını kaldırdı. Anlaşmanın kendi tarafına geçti ve bu konuda çok hızlıydı. Aşağı uzanarak parmaklarını boxer'ının bandının altından geçirdi ve kalçasından aşağı doğru kaydırıldı.

Ona ilk kez tam olarak bakabildim.

Vay canına.

Bu da harikaydı.

Jax ... Ona baktım, kalınlığını ve uzunluğunu kavradım ve evet, gerçekten söyleyecek sözüm yoktu.

"Bana öyle bakman umurunda değil ama böyle devam edersen daha bana dokunamadan bu iş bitecek."

"Ciddi misin?" Bakışlarımı onunkilere çevirdim. Sırıttı. "Ciddiyim."

"Bu biraz hoşuma gitti," diye itiraf ettim.

Bir duraklama oldu, sonra başını arkaya attı ve derin bir kahkaha attı. "Eminim."

Cesaretimi kaybetmeden önce aramıza uzandım ve elimi onun etrafına sardım. Kahkahası erkeksi bir iniltiye dönüştü ve sonra elimi onun uzunluğuna doğru kaydırduğımda kalçaları sarsıldı.

Onun neyi sevdiğini anlamak için uğraşmama gerek kalmadı çünkü elini benimkinin üzerine koyarak bir ritim ve baskı oluşturdu. Hatta başparmağımla ucunun üzerinde gezdirdiği bir şey yaptı ve beni öpüp derinlere indiğinde bundan hoşlandığını anladım. Böylece kökten uca doğru bir geçiş daha yaptıktan sonra tekrar yaptım.

"Siktir," diye homurdandı, başını boynuma gömdü; onu öpmek, yalamak ve ona dokunmak zaten tahrik olmuş bedenimi yüksek vitesine geçirmişti. Elini bedenlerimizin arasına soktuğunda, ne yaptığıma dikkat ederek bacaklarımı onun için açtım. "Tanrım."

Parmağı iç çamaşırımın ortasında gezindi ve sonra parmakları içerideydi. Teni tenime ilk temas ettiğinde haykırdım ve adını söylediğimde bir "Siktir" daha çekti.

Elini hareket ettirdi ve sonra kalçalarımı kaldırarak külotumu bacaklarımdan aşağı sürükledi. Nefesim kesilmeye başladığında elim onun üzerinde sıkılaştı. Gözlerimi açtım ve gerginlik karnımın çukurunda sıkıca sarıldı.

Gördüğüm şey hormonlarımın patlaması gibiydi. Elim onun etrafını sarmıştı ve şişmiş, pembe ve sertti. Ama bunun da ötesinde, iç çamaşırlarım kalçalarımdan aşağı, neredeyse dizlerime kadar inmişti, bacaklarım açıktı ve eli bacaklarımın arasındaydı.

Sonra bir parmağını içime kaydırıp ve vücudum tepki verdi. Kalçalarım havaya kalktı ve başım geriye gitti.

"Calla, bebeğim, çok sıkısın," diye mırıldandı ve sesindeki ağırlıktan bunun iyi bir şey olduğunu anladım. Parmağını yavaşça hareket ettirdi - benim yaptığımdan çok daha yavaş ve yumuşaktı ve sonra her şeyi yapmayı bıraktım çünkü hızını artırdı. "Bundan hoşlandığını düşünüyorum."

"I . . ." Buna ne diyeceğimi bilemedim ama daha fazlasını istediğimi biliyordum. Onu istiyordum. Parmak harikaydı ama ben *daha fazlasını* istiyordum. Bunu nereye götüreceğimi düşünmek için durmadım. "Seni istiyorum."

"Biliyorum."

Gözlerim kısıldı ve elim onun etrafında sıkılaştığında kıkırdadı. Avucumun içinde nabzının attığını hissedebiliyordum. "Bunu istiyorum," dedim ona titrek bir fısıltıyla. "Bunu içimde istiyorum."

Söylediklerimin yarısında kalçalarını itti ve yine ayak parmaklarımı kıvıran o derin sesi çıkardı. Alnını benimkine yaklaştırdı ve bir sonraki öpücük tatlı ve duygusaldı, farklı bir öpücüktü. Bu öpücük çok daha şehvetli bir şeye dönüşürken, bir parmak daha ekledi.

"Tanrım," diye soludum ağzına karşı.

"Senin içinde olmaktan başka bir şey istemiyorum. Tanrım, sadece bunu düşünerek bile boşalabilirim." Yavaşça hareket etti, hissi uzattı. "Ama şu şeyinin çıkması lazım."

Sözleri bulanıklığı dağıttı. "Atletim mi?"

"Evet, bebeğim, gitmesi gerek." Dili dudaklarımın kenarında gezindi. "Bunun için hazır mısın?"

Tamam. Bugün farklı bir gündü. Bugün farklı bir gündü ama *o kadar* da farklı değildi ve bazı şeyler asla değişmeyecekti. Gömleğim çıkabilirdi ama atletim asla ama *asla* çıkmayacaktı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Burnumun ucunu öptü. "Ama anlaman gereken bir şey var tatlım, ten tene temas etmeden içine girmeyeceğim."

Sözleri nabzımı hızlandırdı, ama ona attığım bakış bunu göreceğimizi söylüyordu ve o da eğlenen bir kıkırdama ve bir başka kavurucu sıcak, ıslak öpücükle cevap verdi. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve başparmağını en hassas yerimin üzerine koydu. Çok geçmeden kalçalarım ona karşı hareket etmeye başladı, onun belirlediği hızı takip ediyor ve sonra kendi hızımı belirliyordum. İki parmağını içeri ve dışarı kaydırarak, başparmağını sinir demetine bastırarak bana elinden geleni yaptı.

"İşte bu kadar." Ağzını benimkine yaklaştırdı, başını eğdi ve düğüm bir noktaya ulaştığında beni derinden öptü. "Elimi sür."

Başka zaman olsa muhtemelen bu sözleri duymaktan utancımдан ölürdüm ve belki daha sonra umursardım, ama şimdi? Deddiğini yaptım. Sürdüm

Ben elimi onun üzerinde gezdirirken. Sonra sadece ince bir uyarı vardı -derin bir çırpınış- ve sonra düğüm dışarı fırladı, içimde çözüldü ve boşalırken haykırdım. Devam etti, bacaklarım güçsüzleşene kadar hissi uzattı.

Sonra parmaklarını yavaşça içimden çıkardı ve elini benimkinin etrafında dolaştırdı. Onu izledim -bizi izledim- ağır kapüşonlu gözlerle. Bunda tamamen samimi bir şey vardı, göğsümde yuvalanan ve oraya yerleşen bir şey. Vücudu güzelce hareket ediyordu, erkeksi bir zarafetle doluydu. Elimi iterken kalçalarındaki kaslar esnedi ve yuvarlandı.

Boşaldığında ağzı benimkinin üzerindeydi ve tüm bunların arasında en harika şey bu olmalıydı. Vücudundaki titremeleri hissetmek, dilime takılan serbest bırakma homurtusu ve kalçalarının yavaşlaması. Ama en muhteşem kısmı hemen ardından gelen dakikalardı.

Jax birkaç dakika benimle kaldı, ağırlığının yarısı üzerimdeydi ve öpücükler tatlı bir şeye, daha fazlasını ifade eden bir şefkate geri döndü ve bu hissi göğsüme daha da yerleştirdi. Ayağa kalktığında, çıplak ihtişamıyla banyoya girdi ve nemli bir bezle hızla geri döndü. Geride bıraktıklarını temizledi ve sonra iç çamaşırlarımı kalçalarımın yukarı kaydırđı, ama orada işi bitmemişti.

Ellerini bileklerime dolayarak beni oturur pozisyona getirmeye zorladı ve bunun sırtımı ve tankın örtmediğı görebildiğı her şeyi açığa çıkardığını fark ettiğimde çok geçti.

Panik içimde patladı ve kendimi yorganın altına atmaya başladım ama Jax hızlıydı ve zeki bir herifti. Arkama geçip yatak başlığına yaslandı ve sonra kollarını belime doladı. Beni açık bacaklarının arasına ve göğsüne doğru çekti -sırtım göğsüyle tamamen aynı hizadaydı.

Kürek kemiklerimin arkasındaki daha sert yara izlerini hissedebildiğini *biliyordum*, çünkü atlet o lanet jilet gibi sırtlardan biriydi. Ayrıca beni kendine doğru çekmeden önce onları gördüğünü de *biliyordum*. Belki uzun uzun bakmamıştı ama görmüş olmalıydı.

Kollarını belime doladığında ve çenesini omzuma yasladığında kaslarım gerildi, odanın karşısındaki pencereye odaklandım.

"Sana Clyde'la ilk tanıştığım zamanı anlattım mı?" dedi.

Başımı sallayarak "Hayır" diye fısıldadım.

"Bir Pazar günüydü. Onunla barda tanıştım. Sonunda bana taco yaptı." Durakladı, kulağıma hafifçe kıkırdadı. "Eğer ailesinin bir parçası olacaksam bunun bir gelenek olduğunu söyledi."

Aldığım bir sonraki nefes keskindi çünkü boğucu ağırlık üzerimden biraz daha kalkmıştı.

Günün ilerleyen saatleriydi ve Jax beni eve götürmeden önce düşünu bitiriyordu, böylece randevumuz için hazırlanabilecektim.

Randevu

muz.

Vay

canına.

Olan biten onca şeyden sonra bir randevuya çıkmak tuhaf gelmişti ama Jax hayat kısa mantığıyla hareket ettiği için buna çok da şaşırmadım. Ve tüm bu çılgınlıklara ve takıntılara rağmen, randevu hakkında -bu sabah ve *bizim hakkımızda*- iyi hissediyordum.

Meşgul olduğu için Teresa'yı aramayı denedim ve üçüncü çalışta cevap verdiğinde çok heyecanlandım. "Yo," diye cıvıldadı telefonda. "Ben de tam seni düşünüyordum."

Jax'in kanepesinin kenarına oturdum. "Öyle miydin?"

"Evet. Hâlâ barmenlik yapıp yapmadığını ve eğer yapıyorsan Shepherdstown'a döndüğünde resmi içki karıştırıcımız olup olmayacağını merak ediyordum."

Güldüm. "Bunu ister misin bilmiyorum. Buradaki insanların çoğu doğrudan musluktan, şişeden ya da shot sipariş ediyor ki bu iyi bir şey çünkü ben içki karıştırma konusunda o kadar da iyi değilim."

"Hala barmenlik yaptığına inanamıyorum."

Teresa'nın benim hakkımda muhtemelen inanamayacağı pek çok şey olduğundan emindim. "Plaj nasıl?" diye sordum.

Teresa'nın iç çekişi duyulabiliyordu. "Bu harika bir şey. Harika bronzlaştım ve Jack burayı gerçekten çok sevdi. İlk kez plaja gidiyor."

Jack, Jase'in çok yakın olduğu küçük kardeşiydi.

"Bir de ikisini kumların üzerinde birlikte görmelisin. Hiçbir şey yumurtalıklarını çocuklu seksi bir adam görmek kadar mutlu edemez," diye açıkladı ve ben sııttım ve sonra Jax'i çocuklu hayal ettim ve aşağıda bir yerlerde bir titreme oldu. "Her neyse," diye devam etti. "Birkaç gün içinde ayrılıyoruz ama yemin ederim, sanırım sahilde yaşayabilirim."

Bir ara kıcıımı kaldırıp sahile gitmem gerekiyordu.

"Bana büyük Pennsylvania eyaletindeki durumdan bahset. Her şey yolunda mı?"

"Şey, evet, her şey ... harikaydı," dedim ona, merdivenlere bakarak. "Ben, şey... Bir adamla tanıştım."

Sessizlik vardı. Ve daha fazla sessizlik.

Kaşlarımı çattım. "Orada mısınız?"

"Evet. Evet! Beni hazırlıksız yakaladın. Her şey yolunda'dan bir adam var'a geçtin ve ben de daha fazla ayrıntı bekliyordum." Son kelimeyi bağırarak söyledi. "Bir sürü detay gibi."

Merdiven boşluğuna bir kez daha bakarak ona Jax'ten ve bu geceki randevumuzdan bahsettim. Hazırlıksız itirafımı "Yani, evet, benden hoşlandığına eminim" diye bitirdim.

"Tabii ya. Tabii ki biliyor. Yani mekanın adı Apollo'nun Yeri mi? Bir saniye bekle," dedi ve sonra sesi daha uzaklardan geldi. "Hey, Jase, Philly'nin dışındaki Apollo's'a bak. Ne? Yap işte."

Aman Tanrım.

"Senden hoşlanma meselesine geri dönelim. Senden hoşlanmasına neden şaşırdın ki? Brandon senden kesinlikle hoşlanıyordu, ama sen-"

"Ne?" Sözünü kestim. "O yapmadı."

"Oh, evet, yaptı. Çok hoştu. İlk gelmeye başladığında çok sessizdin ve sürekli sana bakıyordu ama sonra ona hiç dikkat etmedin. Seni yanlış anladığımı ve ondan hoşlanmadığımı düşündüm."

Teresa uyuşturucu içiyordu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu aniden. "Çünkü Jase az önce Apollo'ya baktı ve bu arada Jase selam söyledi."

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Merhaba diyor!" diye bağırdı ve sonra, "Buranın oldukça şık görüldüğünü söylüyor. Ondan hoşlanıyor musun, Calla?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Evet, ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum."

"Güzel. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ve seni görmek için. Ama ben onunla gerçekten tanışmak istiyorum." Ben gülünce o da kıkırdadı. "Senin adına sevindim. Cidden."

İçimi çekerek korkutucu bir şey itiraf ettim. "Ben de mutluyum."

Ona detayları vereceğime dair söz verdikten sonra telefonu kapattım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda bunu hissettim.

yalnız olmamak.

Olamaz.

Alt dudağımı ısırarak arkamı döndüm ve Jax'in merdiven boşluğunun dibinde durduğunu gördüm, randevumuz için giyinmişti bile. Koyu renk kot pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz. Çok iyi görünüyordu.

Ayrıca kendini beğenmiş bir şekilde sıırıyordu. "Yani benden hoşlanıyor musun? Gerçekten hoşlanıyor musun?"

İnledim, yanaklarım ısındı. "Kapa çeneni."

Jax başını geriye eğdi ve güldü. Böyle harika bir kahkahası olduğu için şanslıydı.

Dudak parlatıcısı neredeyse son dokunuştı ve hazırlanmayı bitirdiğime sevinmiştim. Karnım gurulduyordu ve Jax'in iştahlı kızlardan hoşlandığını umuyordum çünkü içimde tıka basa yemek yiyeceğime dair bir his vardı.

Saçıma gevşek dalgalar verdim ve yandan ayırdım. Dermablend'i yine es geçtim ve dumanlı gözlerle hafif bir görünüm tercih ettim.

Tüm kıyafetlerimi yanımda getirmek zorunda olduğum için üzerimdeki elbise sevimli ve flörtözdü. Göğüs ve bel kısmından oturan askılı lacivert bir elbiseydi. Belki kalçaları da biraz sıkıyordu ama sonra eteği kabarık bir şekilde akıyor ve uyluğun hemen altında bitiyordu. Düşük topuklu bir çift sandaletle eşleştirdim. Son dokunuş, göğüslerimin hemen altında biten ve yine üzerime oturan bebek mavisii kap kollu hırkaydı.

Aynada kendimi kontrol ederken, oldukça iyi göründüğümü söylemek zorundaydım.

Bir aptal gibi yansımama başımı salladım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Ben hazırlanırken Jax evin içinde oyalanmış, sonra da kanepeye geçip kitabını okumaya başlamıştı.

Profilini incelerken, çenesi eğik ve yüzü konsantrasyonla maskelenmişken, onun seksi olduğunu söylemek zorundaydım. Ama başını kaldırıp beni gördüğünde daha da ateşli oldu.

"Hazırım," dedim ve sonra ekledim, "Yemeğe gitmek ve yemek yemek için." Evet. Artık resmileşmişti. Ben bir uberdork'tum.

Gözleri karardı ve ısındı. Bir saniye içinde ayağa kalktı ve sonra önümdeydi. Bir eli enseme kıvrılırken diğeri yanağıma kondu. Başparmağı dudağımın dibinde gezindi ve mideme taklalar attırdı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Bunu söylediğinde kendimi çok güzel hissettim. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Kara bir kaş yükseldi. Ugh.

"Erkek gibi güzel görünüyorsun," diye düzelttim ama bu daha da aptalca geldi. "Tamam. Bu aptalcaydı. Seksi görünüyorsun."

Dudaklarını elmacık kemiğimin kıvrımında gezdirirken kıkırdadı. Yara izini tekrar öptü ve gerildim, ama bunun normalden farklı bir nedeni vardı, çünkü dudakları kulağımın altındaki boşluğa kaymıştı.

"Ben ateşliyim ve sen benden hoşlanıyorsun," diye mırıldandı. "Bugün benim şanslı günüm." "Kapa çeneni."

Derin bir kıkırdama daha ve sonra ağzı benimkini kaptı. Jax'in öpüşme şeklini seviyordum, hayır, bayılıyordum. Yavaş başladı ve sonra tamamen farklı bir şeye dönüştü, kesinlikle yavaş değildi ve çok derin ve sıcaktı. Daha ne olduğunu anlamadan ellerim göğsünde düzleşmiş, omuzlarına doğru kayıyordu.

"Akşam yemeği." Beni tekrar öptü, ağzı en tatlı şekilde oyalanıyordu. "Geç kalacağız."

Parmaklarım gömleğinin içine gömülürken ona sımsıkı sarıldım. Cevap verme şansım olmadı çünkü beni tekrar öpüyordu, öyle ki yutulduğumu hissettim.

"Akşam yemeği," diye tekrarladı ve dudakları dudaklarıma değdi. "Rezervasyon yaptırđım."

Ellerimi göğsünde gezdirirken başımı arkaya doğru eğdim ve gözlerimi açtım. "Evet. Yemek."

"Biftek." Kolunu bana doladı. "Gerçekten iyi biftek."

Midemden bir homurtu geldi ve o gülünce ben de ayrıldım. "Kapa çeneni," dedim tekrar.

"Çok şirin." Elleri kalçalarıma düştü, bu yüzden çok uzağa gidemedim.

Gözlerimi devirdim. "Daha çok karnım aç gibi. Sevimli değil. Eğer alamazsak-"

Sözlerim evin önüne ağır bir şeyin çarpmasıyla kesildi. Ürkek bir ciyaklamayı yutarak sıçradım ve arkamı döndüm. "Bu da ne böyle?"

Araba yolundan çıkan tekerlek seslerini duyduğumda Jax kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Jax'i takip ederken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Geride dur," diye emretti, kapıya ulaşırken. Dinlemedim.

Ön kapının kilidini açıp kapıyı çekerek açarken omuzlarındaki kaslar gerildi.

Ellerimi ağızıma kapatarak korkudan bir adım geri attım. Jax küfrederek döndü ve ön verandada bizi bekleyen şeye siper oldu ama artık çok geçti. Hareketsiz, korkunç solgun bedeni ya da alnının ortasındaki küçük kıpkırmızı deliğı görmemenin bir yolu yoktu.

Yirmi iki

Apollo'daki akşam yemeği iptal edildi.

Evin önüne atılmış bir ceset -kelimenin tam anlamıyla- bunu yapabilirdi. Ve ceset hala orada, düştüğu yerde dururken, polis uygun gördüğu adli tıp işlemlerini yapıyordu.

Bedenin bir adı olduğunu öğrendim; bu ad, korku ve dehşeti doğrudan içime gönderen bir addı.

Ceset, sokaklarda Horoz adıyla da bilinen ve annemin erkek arkadaşı olduğu söylenen Ronald R. Miller'a aitti.

Bu iyi değildi.

Horoz'un alnının ortasında bir kurşun vardı ve Reece'in dışarıda başka bir memurla konuştuğunu duymuştum. Horoz'un kot pantolonunun dizlerinde çimen lekeleri vardı ve tetik çekildiğinde dizlerinin üzerinde olduğunu düşünmek için çok büyük bir mantık sıçraması gerekmiyordu.

Klasik uygulama tarzı.

Annem neredeydi? Bu soru tekrar tekrar soruldu, çünkü herkes onun Horoz'la kaçtığını söylüyordu.

Şimdi kafasında bir kurşun vardı.

Bakışlarımı Jax'e odakladığımda ürperdim. Pencerenin yanında duruyordu, sırtı gergindi ve çenesi sert bir çizgiydi. Tüm bunlar olduğundan beri pek konuşmamıştı. İfadelerimizi çoktan vermiştik, ki bu da fazla bir şey değildi.

Clyde uzandı ve elimi sıktı. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı salladım. Polisten yaklaşık bir saat sonra gelmişti. Olanları nasıl öğrenmişti, hiçbir fikrim yoktu ama eski kamyonetiyle gelmiş, bağırıp çağırarak eve girmesine izin verilmesini, "küçük kızını" bu "travmatik" deneyimden geçirmesini, "doğru olmadığını" ve küfür içeren bir sürü şey söylemişti. Malum nedenlerden dolayı ön verandaya çıkmasına izin vermediler ve içeri girmesini istemediler ama

istediğini elde edene kadar bağırdı ve mutfağa açılan arka kapıdan içeri girdi.

"Sence daha ne kadar ?" Ani mide bulantısına karşı yutkunarak durakladım. "Sence onu götürmeleri ne kadar sürer?"

"Yakında," dedi Clyde huysuzca. "Yakında olmalı."

Bakışlarım ona kaydı ve kel kafasında ince bir ter pırıltısının parladığını fark ettim.

Jax pencereden döndü ve Clyde'ın yanında oturduğum yere doğru yürüdü. Kanepenin koluna tünerken hiçbir şey söylemedi. Bir saniye sonra ön kapının açıldığını ve Reece'in elinde taba rengi elbise pantolonu ve Jax'inki gibi beyaz düğmeli bir ceket giymiş ama pantolonuyla uyumlu bir kravat takmış bir dedektifle içeri girdiğini duydum.

Garip bir nedenden ötürü, Roxy'nin Reece'in bir silahlı saldırıya karışmasıyla ilgili bana söylediklerini düşündüm. Bu düşünmem gereken son şeydi ama Horoz'u olduğu gibi görmenin onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Yine de muhtemelen bunu çok görmüştür.

Adını neredeyse unutmuştum, dedektifin adını. Bizden çok yaşlı değildi, belki yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başındaydı. Yakışıklıydı, çok yakışıklıydı, düzgün kesilmiş kahverengi saçları ve berrak mavi gözleri vardı.

Bakışları üçümüzün üzerinde gezinirken, "Şimdi bitiriyoruz," dedi. "Şu anda elimizde bazı şüpheliler var ve bunu kimin yaptığını bulacağız."

Başımı salladım. "Tamam. Um. Teşekkür ederim?"

Dudakları kıpırdadı. "Memur Anders bana ikinizin Bayan Fritz'i aradığınızı söyledi."

Memur Anders? Gözlerimi yavaşça kırdım ve sonra Reece'den bahsettiğini anladım. Bakışlarım önce Reece'e sonra da Dedektif Anders'a kaydı. Bir saniye bekleyin. "İkiniz akraba mısınız?"

"Kardeşler," diye yanıtladı Jax.

Reece sırtarak, "Yakışıklı olan benim," dedi.

Dedektif Anders başını artık küçük kardeşi olduğu belli olan kişiye doğru eğdi. "Kesinlikle zeki olan değil."

Polis kardeşler. Sıcak.

İç çek.

Kafamın kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Her neyse," dedi dedektif. "Bana annenizi bulmaya çalıştığınızı ve dün şehirdeyken bazı sorunlar yaşadığınızı söylüyordu. Neler olduğunu biliyorum."

Jax'in gözleri kısıldı ve midem bulandı. Ne olursa olsun, eğer polis gerçekten neler olduğunu biliyorsa, başı beladaydı. Hem de çok büyük bir bela.

Reece, üzgünüm dostum, mecburdum diyen bir bakışla onun bakışlarını tuttu. "Mack'i biliyor. Ve o aşağılık herif şüpheli listemizdeki ilk kişi."

"Bu belli ki Calla'ya bir uyarıydı," diye cevap verdi Jax, sesi kısılmıştı. "Ama bu hiç mantıklı değil. Mack Horoz'u bulduysa, Mona'yı nasıl bulamadı?"

Dedektif Anders kollarını göğsünde kavuşturarak, "Horoz bu karmaşadan çıkmak istediğine karar vermiş olabilir," dedi. "Geri dönebilirdi ve eğer kaynaklarınızın söylediği doğruysa, uyuşturucu ya da ellerinde tuttuklarına eşit para olmadan geri dönseydi, sıcak bir karşılama alırdı."

Evet, kafasına bir kurşun yemişti. Annemde uyuşturucu yoktu. Ve kesinlikle parası da yoktu.

Mack olmalıydı, çünkü Ritchey'nin dediği gibi, bok yokuş aşağı yuvarlanırdı ve o bok Mack'in üzerine yuvarlanmıştı.

"Ayrıca eve girip uyuşturucuyu alan ve eşkalinize uyan adamı da arıyoruz. Onları bulacağız," dedi Dedektif Anders. "Ama hepinizin geri çekilmesini istiyoruz. Bırakın işimizi yapalım. Sizi bu insanların etrafında istemiyoruz."

Bu insanların hiçbirinin etrafında olmak istemiyordum ama annemi üretmem *günler* kalmıştı. Cevap vermedim çünkü beni yapılması gerekenden vazgeçirmeye çalışmalarını gerçekten dinlemek istemiyordum.

Bir ipucumuz vardı. Ike.

Ve bildiğim kadarıyla Jax ne polise ne de Reece'e Ike'tan bahsetmişti. Başka bir polis memuru kafasını odaya sokarak ön verandanın boşaltıldığını duyurdu ve ben de rahat bir nefes aldım. Jax, buradaki konuşma bittikten sonra Reece ve ağabeyini dışarı kadar takip etti.

Clyde elini göğsünün üzerinde ovuşturdu. "Bu tam bir karmaşa."

İçimi çektim. "Biliyorum. Annemin nasıl bir karmaşanın içinde olduğuna dair bir fikri var mı sence?"

Clyde başıyla onayladı. "Bence biliyor ve bence eğer akıllıysa şu anda Meksika'da yaşıyor."

Tanrım, bu berbat olurdu - onun uzaklara taşınması ve benim onu bir daha hiç görememem, ama annem akıllıysa, yapması gereken buydu. Buraya geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu. "Eğer geri dönmezse ... bara ne olacak?" En önemsiz şeye odaklanarak sordum, çünkü bu daha önemli olan tüm çılgın şeylerden daha iyiydi. Vefat ederse barın bana kalacağını biliyordum ama ortadan kaybolursa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bebeğim, bunun için endişelenmene gerek yok." Ayağa kalktı, göğsü derin, ağır nefeslerle hareket ediyordu. "Barda her şey yoluna girecek."

Kaşlarım endişeyle çatıldı. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

Bundan emin değildim ama sonra Jax seksi polis kardeşler olmadan döndü. Doğruca oturduğum yere yürüdü, elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak, buradan gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Clyde yanıma geldi ve Jax elimi bırakmadan bana sarıldı. "Burada kalmaman hoşuma gitti. Bu iyi bir şey. Gerçekten iyi."

Geri çekildiğinde gitmesine izin vermekte isteksizdim. "Her şey yoluna girecek," dedim ona, çünkü bunu yüksek sesle söylemem gerektiğini hissediyordum.

Bakışları Jax'e kayarken bana dişlek bir gülümseme verdi. "Evet, bebeğim, öyle olacak."

Clyde giderken ben de giysilerimi ve kişisel eşyalarımı topladım ve Jax'in kamyonetine doğru yola çıktık. Verandada yürürken cesedin orada olduğunu hayal etmeden yürümek zordu.

Kamyonun kabinine girince Jax bana baktı. "İyi misin?" Bir an için bunu düşündüm. "Olabildiğim kadar iyiyim."

Elini uzatıp başparmağını alt dudağımda gezdirirken hafif bir gülümseme belirdi. "Horoz ve Mack ile annen arasındaki bu şey doğru değil. Ciddi bir durum. Normal değil. Ve bunların hiçbirisiyle iyi olmamakta sorun yok."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Gülümsemesi dudaklarının bir tarafına yayıldı. "Dediğim gibi. Cesursun."

Göğsüm ısındı ve bunu inkâr etmek yerine biraz gülümsedim. "Evine giderken yolda durup bir şeyler yiyebilir miyiz?"

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim."

Kulağa hoş geliyor. Hem de çok.

Herhangi bir yerde akşam yemeği yemek için çok geçti, bu yüzden menüde fast food vardı. Bu noktada, muhtemelen at eti yemiş olurdum, bu yüzden hamburgerciye girdiğinde şikayet etmiyordum. Eyaletteki en iyi biftek değildi ama iş görürdü.

İkimiz de onun evine giderken ya da yemeklerimizi yerken gerçekten konuşmadık. Ancak temizlik yaparken ve ben gazozumu çöpe atarken bu konu hakkında konuşmamız gerektiğini anladım.

Ya da bu konu hakkında konuşmam gerektiğini.

"Sence annem iyi mi?" diye sordum.

Jax küçük bir güverteye ve posta pulu büyüklüğündeki arka bahçeye açılan kapının yanındaki masadaydı. Bana döndü, çenesi eğikti. "Bilmiyorum."

Duygularım kabarıırken gözlerimi kapattım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana karşı dürüst olmalıyım." "Bunu takdir ediyorum."

"Biliyorum," dedi ve sonra onu daha yakın hissettim ve gözlerimi açtım. Tam önümdeydi. "Horoz zıpladıysa, muhtemelen sıcaklığı hissediyordu. Bu da demek oluyor ki annen hâlâ dışarıda bir yerlerde olmalı."

Çünkü verandada Horoz'un yanında yatmıyordu. "Ama bu iyi değil," diye bitirdi.

Tıpkı Clyde'ın dediği gibi. "Bunu düzeltmesinin imkanı yok. Mack'i Horoz'a olanlardan dolayı tutuklasalar bile, Isaiah var. Çok fazla uyuşturucu ve çok fazla para vardı. Bunu atlatamaz."

"Hayır. Yapamaz."

Boğazımın arkasında bir top düğümlendi. "Bu sefer gerçekten yaptı. Yani, gerçekten yaptı, Jax. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Her şeyi yoluna koyamazsın. Beni bu işe o sürükledi, seni de bu işe o sürükledi. Bunun için çok üzgünüm. Buna ihtiyacın yok. Bugün Horoz'u görmemeliydin."

"Tatlım," dedi usulca, yanaklarımı avuçlayarak. Başımı arkaya yatırdı. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Bunu bil. Bunların hiçbiri için özür dilemene gerek yok. Bunu sen istemedin ya da kendi başına getirmedin."

Söyledikleri doğrudu ama kendimi sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordum, ne de olsa o benim annemdi. Ellerimi iki yanına koyarak daha önce yapmadığım bir şey yaptım. Ona doğru eğildim ve yanağımı göğsüne yasladım.

"Ne yapacağız?" Bu soru önemliydi ve sorması zordu çünkü "biz" hakkında soruyordum, yani bunu tek başıma yapmayı beklemiyordum. Bu büyük bir adımdı, korkutucu bir adımdı.

Jax kollarını bana doladı. "Hala Ike ile konuşmamız gerekiyor. Eğer anneni bulabilirsek ..."

"Ve ne?" diye sordum. "Onu teslim edemeyiz. Horoz'a ne yaptıklarını gördük."

"Onu teslim etmeyi önermiyordum, tatlım. Önce ona ulaşırız, nasıl bir pisliğe bulaştığını anladığından emin oluruz ve sonra ... şey, oradan devam ederiz."

Oradan yola çıkarak Pennsylvania'ya geri döndüğünde vurulmama ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu anlamasını sağladık. "Peki ya Mack?"

"Sana yaklaşamayacak." Jax geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştu. "Buna güvenebilirsin. Isaiah da öyle."

Buna inanmak istedim. Neredeyse inanacaktım, çünkü öyle bir şekilde söyledi ki sanki bu tür şeyleri kontrol edebiliyormuş gibi geldi.

Alnını benimkine doğru eğdi. "Akşam yemeği için üzgünüm."

Dudaklarım kıpırdadı ve kısık bir sesle, "Evet, o bifteği gerçekten dört gözle bekliyordum," dedim.

"Her zaman yarın vardır. Kahretsin, her zaman gelecek pazar vardır."

Gözlerimi kapattım, bu kadar uzağı planlamak hoşuma gitmişti. Sadece bir haftaydı ama bir hafta çok uzun bir süreydi. Bir sonraki şey bir anda ortaya çıkıverdi. "İkinci kez bir ceset görüyorum."

"Bebeğim. . ."

"Kardeşlerim değil. Tabutları kapalıydı ve ben görmedim. Onları evden çıkarırken görmedim. Ama daha önce bir ceset görmüştüm." Titrek bir nefes alarak durakladım. "Bir grup insan annemle parti yapıyordu. Bir adam, sanırım aşırı doz ya da onun gibi bir şey almıştı ve diğer herkes bunu fark edemeyecek kadar kafayı yemişti. Oturma odasına girdiğimde yüzüstü yatıyordu, hareket etmiyordu ve nefes almıyordu."

Jax'in göğsü benimkine doğru yükseldi. "Kahretsin bebeğim, ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle bir şeyi asla görmemeliydin."

"Daha fazla ceset görmek istemiyorum."

Aramızda bir sessizlik boşluğu uzandı. "Bu asla alışabileceğin bir şey değil," diye itiraf etti. "Kum havuzunda, yani çölde bunu çok gördüm. Bazen isyancılar, bazen de çapraz ateşe tutulan masum siviller..."

"Bazen de arkadaşların mıydı?" Sessizce sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Hiçbirinin yüzünü unutmuyorum."

Dudağımı sertçe ısırđım. Ne demek istediğini tamamen anlamıştım. Asla unutamayacağınız bazı şeyler vardı.

Kafamda bir sürü şey dönüyordu. Mack. Anne. Alnında kurşun yarası olan cesetler. Clyde göğsünü ovuşturuyordu, belli ki her şey için endişeli ve stresliydi. Hiç gerçekleşmeyen muhteşem biftek yemekleri. Buraya geri gelmek. Buradan ayrılmak. Jax'in bu sabah sırtımı ön tarafına dayayarak beni tutuş şekli.

Artık düşünmek istemiyordum.

Bakışlarımı kaldırarak onunkilerle buluştum. "Düşünmek istemiyorum."

Jax bu konuda soru sormadı ya da yorum yapmadı. Gözlerinde sıcak ve baş döndürücü bir şeyin parıltısı vardı ve sonra ağzını benimkine daldırdı ve beni tatlı tatlı öptü - ağır ve şehvetli olanların ötesine geçen türden bir öpücük. Bu bir şey ifade ediyordu ve ben de ona açılmış, onu gerçekten hissetmiş, ona inanmış gibiydim.

Ve bu oldukça muhteşemdi.

Öpücük daha da sıcaklaştığında ağzım onunkine açıldı ve dillerimiz birbirine değdiği anda elleri kalçalarımā indi. Beni kendine doğru çekti ve karnıma doğru bastırđığını hissedebiliyordum. Bu sabahı hatırladım, ellerimi ona dolamıştım, güçlü vücudu serbest kalmaktan titriyordu. Bu anılar tenimi kavurdu ama çenemden kulağıma, oradan da boğazıma doğru izlediğı öpücüklerin yanında hiçbir şeydi. Parmaklarım yumuşak saçlarını delerken başım geriye doğru eğildi.

"Düşünmeyeceksin," dedi bana o hınzır dudaklarının arasından. "Bir saniye bile düşünmeyeceksin."

"Güzel," dedim.

Elleri kalçalarımā kayarak hızla elbisemin altına doğru ilerlerken boğazıma doğru kıkırdadı. Bunun nereye gittiğini gerçekten sevdim,

Özellikle de parmaklarını külotumun altından geçirdiğinde.

Bir nanosaniye içinde yere düştüler.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

Gözlerimi açarken başımı salladım.

Sırıttı, beni çabucak öptü ve sonra kalçalarımı kavradı. Beni yerden kaldırdı ve mutfak tezgahının üzerine yerleştirdi.

Evet.

Çıplak kığım mutfak tezgahının üzerindeydi.

Ve bu her türlü uygunsuz bir şekilde ateşliydi.

Jax ellerini bacaklarımın iç kısmında gezdirdi. Dizlerime ulaştığında onları birbirinden ayırdı. Hava boğazıma takıldı ve içgüdülerim bacaklarımı kapatmamı istedi ama kalın kirpikleri kalktı ve ateşli gözleri benimkilere kilitlendi.

"Kapatma onları, bebeğim." Sesi derindi ve içimde gürledi. Onları kapatmadım.

Biraz daha ittiğinde, serin havanın üzerime hücum ettiğini hissedebiliyordum. Sıcaklık yanaklarıma süzüldü, boğazımdan aşağıya ve göğsüme yayılan bir kızarıklığa dönüştü. Başını eğip beni usulca öperken, elleri kalçalarımın üstünden yukarı doğru devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. Elleri yukarı doğru çıktıkça elbisemin eteğini yakaladı. Elbisemin eteği kalçalarımın ve belimin etrafına dolanırken dudağımı ısırdım. Ellerim tezgahın kenarına sıkıca yapıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Aman Tanrım. Ne yapacağım ya da söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen açıktaydım. Her yerim açıktı ve gözleri çok yoğun bir şekilde kadınsı bölgelerime odaklanmıştı. Yaptığı şeyin -yapmak üzere olduğumuz şeyin- anormal bir şey olmadığını bilsem de, bu benim için tamamen hayranlık uyandırıcı ve yeniydi.

Sonra elleri tekrar uyluklarımın iç kısmında, dizlerimden başlayıp yavaşça, işkence edercesine yukarı doğru hareket etmeye başladı. "Sen gerçekten çok güzelsin Calla. Bundan asla şüphe etme. Bundan şüphe etmene imkân yok."

Kalbim göğsümün beş katı kadar büyüdü. Benden uzaklaşırken tenim artan hislerle karıncalandı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Tanrım, şimdi kalbim yaklaşık on kat daha büyüktü. "Evet."

Orantısız bir sırtış belirdi ve sonra elleri kalçalarımdaydı. Beni tezgâhın karşısına sürükledi; bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım bir tezgâh.

-Kayacakmışım gibi hissedene kadar.

Bana dokunmadı ya da dalga geçmedi. Bir an bana sırtıyordu, sonra vücudunun alt kısmı eğildi ve ağzı üzerimdeydi. Samimi öpücükle sarsıldım ve damarlarıma sıcaklık doldu.

Yaptığı şey ıslak, ateşli ve aklımı başımdan alacak şekilde eziciydi. Jax ne yaptığını biliyordu. Ağzını üzerimde gezdirme şekli, dilini alaycı tatlarla çalıştırması, başım dolaplara yaslanana ve kalçalarım tezgâhtan kalkıp dilinin darbeleriyle buluşana kadar beni geliştirmesi. İçimdeki hisler ham, ilkel ve güzeldi.

İstediğim şeyi yapıyordu. Tüm o korkunç şeyleri düşünmüyordum. Düşünmüyordum. Beynim kontrolden çıkmıştı ve bedenim sallanıyordu. Nefes nefese kalmıştım ve içimden yapabildiğimi bile bilmediğim küçük sesler çıkıyordu. Sonra daha derine, daha güçlü ve daha hızlı girmeye başladı. Tezgâhı sıkarken parmaklarımın kopacağını sandım.

"Jax," diye nefes aldım.

Gözlerim açıldığında vücudum sımsıkı sarılmıştı. Onları daha fazla kapalı tutamadım. Bunun her anını görmek istiyordum. Çenem eğildi ve tek görebildiğim kalçalarımın arasındaki bronz başının tepesiydi.

Bir nefes aldım. Hiçbir yere gitmedi.

Onu görmek beni uçurumun kenarına itti.

Ben haykırdım, o da bana karşı hırladı. İçimden serbest bırakma aktı ve her kemiğim sıvılaşıırken ve duyumların girdabı içimde zonklarken kayboldum.

Jax omurgam bükülene ve nefesim yavaşlayana kadar benimle kaldı, sonra vücudunu kaldırarak ağzını boynuma bastırdı. "Çıkardığın sesleri seviyorum tatlım. Daha da iyisi, adımı söylediğinde çıkardığın sesler. ? Evet, buna gerçekten bayıldım."

Yanağım alçalarak onunkine yaslandı. "Bu inanılmazdı." "Sen harikasın."

Bu iki kelime o kadar basit ve tatlıydı ki, içimdeki derin ve çamurlu bir şeyi kırdı. Bir ay boyunca kasvetli bir yağmurdan sonra güneşin doğması gibiydi. Ama bu iki kelimedenden daha fazlasıydı.

Başımı kaldırarak tezgâhı bıraktım ve ellerimi omuzlarına koydum. Onu geri ittim ve o da gitti, çünkü yakalanmış gibiydi.

hazırlıksız yakalandım. Tezgâhtan kaydım ve elbisemin kalçalarımaya yerleştğini hissettim.

Bu üç kelimeden çok daha fazlasıydı.

Onu tanımak için harcadığım haftalardı. Benim onunla, onun da benimle paylaştığı şeylerdi. Beni, tüm benliğimi ve derimin ötesini görmesiydi ve sadece fiziksel olanı değil, üzerimde ve içimde var olanı da bilmesiydi.

"Calla?" Adımı usulca söylerken başını yana eğdi.

Tanrım, dudakları *benimle* birlikte parlıyordu ve bu, göğsüne en iyi şekilde bir darbe almak gibiydi. Şu anda her şey bu kadar belirsiz ve çılgınken herhangi biriyle ilişkiye girmek akıllıca değildi. Aptalcaydı.

Ama doğru türden bir aptallıktı.

Beni içten dışa eriten kahverengi gözlere bakarken, Üç F'mi pencereden dışarı fırlattım, uzandım, giydiğim omuz askısının kenarlarını yakaladım ve omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı kaydırđım. Yere düşmesine izin verdim.

Bakışları omuz silkme hareketini takip etti ve sonra bakışları tekrar yüzüme döndü.

Elimi yan tarafıma uzatıp elbisemin fermuarını aşağıya doğru çekerken kendime duyduğum mahcubiyeti bir kenara bıraktım ve elbisenin vücudumun her yerinde gevşemesine engel olmadım.

Çarpıcı yüzünde bir ifade belirdi, yüreğimi sızlatan bir gerginlik. "Calla ..." Adımı söyleme şekli artık farklıydı.

Ve ince askıları yakalayıp kollarımdan aşağı kaydırırken ondan sadece hoşlanmadığımı itiraf etmeme izin verdim. Elbise kalçalarımın etrafında toplanırken ve sonra küçük bir sallantıyla yere düşerken kendime ona aşık olduğumu söyledim.

Sonra onun önünde, mutfakta, parlak ışıktay, topuklu ayakkabılarımdan başka bir şeyim olmadan duruyordum ve Tanrım, korkmuştum. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum ve bunun hayatımda ilk kez birinin önünde neredeyse çıplak olduğum için değil, ona aşık olduğum için olduğunu fark ettiğimde benim uyuşmuştu.

Jax'e aşıktım.

Yirmi üç

Jax'in önünde dururken titriyordum. Parmaklarım bile yanlarımda seğiriyordu. Onu seviyordum. Ona aşık *olmuştum*. Ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama olmuştu ve bu inanılmaz ve dehşet verici bir duyguydu, ama kahretsin, aynı zamanda çok umut vericiydi, çünkü geçmişte erkeklerden hoşlanmama, hatta birkaçını arzulamama rağmen, hiç birine aşık olmamıştım ve bir erkeği ona aşık olacak kadar tanıyacağımı gerçekten düşünmemiştim.

Ama vardı.

Jax'in gözleri yüzüme sabitlenmişti ve yüz ifademden bir şeyler okumuş gibiydi çünkü boğazının arkasından içimi titreten bir ses çıkardı.

Ve sonra üzerime geldi.

Elleri yanaklarımı kavradı ve ağzı benimkine değerken başımı geriye yatırdı. Öpücük derin ve hareketliydi. Onu ve bana ait olduğunu bildiğim ve duyularımı harekete geçiren başka bir tuzlu tadı alabiliyordum. Dili benimkiyle birlikte hareket etti ve sonra derinlere dalmadan önce ağzımın çatısında gezindi. Hissetmek istediğim her şey o öpücükte vardı.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Bir nefes aldım ama ciğerlerimi genişletmedi. "Burada çıplak duruyorum.

Eminim."

Jax kıkırdadı ve sesi tenimde dans etti. "Umarım öyledir ama tatlım, bunu daha önce yapmadın ve benimle yüzde yüz aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

Başımı salladığımda göğsümde bir baskı oluştu. "Eminim, Jax."

Beni öpmeden önce yine o sesi çıkardı. "Bunu duyduğuma çok sevindim, tahmin bile edemezsin." Sonra elimi tuttu ve göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Bana güvenebilirsin."

Ona güvenmiştim.

Elimi tutarak beni mutfaktan, parlak ışıkların arasından, karanlık oturma odasından geçirdi ve merdivenlere götürdü. Kalbim

Merdivenlerden yukarı çıktık ve yatak odasında, yatağının önünde durduk.

Elimi bıraktı ve komodine doğru yürümesini izledim. Bir çekmeceyi açtı ve bir avuç dolusu folyo paketine benzeyen bir şeyi yumrukladı. Kaşlarım havaya kalktı. Kaç tanesine ihtiyacı vardı? Bakışımı yakalayınca sıırttı ve birkaç tanesini yatağın üzerine attı. Sonra bana döndü.

Gözleri benimkilerle kilitlendi, uzandı ve kemerine geçmeden önce gömleğini çıkardı. Onu da çözdü, düğmeye bir fiske vurdu ve fermuarı indirdi. Kot pantolonunu çıkardı ve hemen ardından siyah boxer külotunu giydi.

O da benim kadar çıplaktı.

Muhteşemdi. Her santimi. Dağınık bronz saçlarının tepesinden, geniş elmacık kemiklerinin ve dolgun dudaklarının üzerinden, boynundan aşağı, yontulmuş göğüs kaslarının ve sıkı sıkıya kavrulmuş karnının üzerinden. Daha aşağılarda, daha da muhteşemdi. Kalçalarının her iki yanındaki kaslar bir an için dikkatimi çekti ve sonra bakışlarım ince toz halindeki saçların üzerinden en sert olduğu yere doğru kaydı.

Yüce Tanrım.

Alt dudağımı içime çektim ve damarlarımda hoş bir uğultu hissettim. Jax'in bu konuda hiç eksiği yoktu.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Buraya gel."

Kalbim her atış noktasında çarparken, yatağın kenarında durduğu yere doğru yürüdüm. Ellerini omuzlarıma koydu ve yatağa oturmam için beni aşağıya doğru yönlendirdi. Sonra diz çöktü ve parmaklarını bacaklarımdan dışından, uyluklarımdan ayak bileklerime doğru gezdirdi. Sandaletlerimin kayışına ulaştığında, çevik bir hareketle onları çözdü.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Bir dahaki sefere bu ayakkabıları giymeni istiyorum," dedi. "Anladın mı?"

Aman Tanrım. Başımı salladım.

"İşte benim kızım," diye mırıldanarak diğer sandalete geçti. O ayakkabıyı da çıkardıktan sonra, ayağa kalkarken elleri bacaklarımda gezindi. Hiç durmadı. Karnımın üzerinde, göğüslerimin dış kıvrımlarında kayarak sonunda yanaklarıma ulaştı ve orada durdu.

Dudakları tekrar dudaklarımdaydı, yavaşça hareket ediyor, dili ağzımın kenarından geçene kadar tadına bakıyor ve alay ediyordu. Ona açıldım ve yine o telaş, o baş döndürücü sıcaklık vardı. Beni öperken, elleri aşağıya doğru kaydı.

kollarını ve sonra da altlarını. Beni kaldırdı, yatağa tırmanırken beni daha uzağa itti, bacakları iki yanımda duruyordu.

Beni sırtüstü yatırdığında nefesim kesildi ve birden ona bakmaya başladım. Sinirlerim midemin çukurunda patladı. Ya berbat ettiysem? Ya hoşuma gitmezse? Her kadın seks sırasında harika vakit geçirmezdi. Bunu biliyordum. Ya ben-

"İstediğin zaman durabiliriz. Tamam mı?" dedi, sesi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde gürlüyordu. "Eğer acırsa, bana haber ver. Eğer olanlardan hoşlanmıyorsan, bana söyle. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Sıkıca gülümsedi ve sonra dudakları benimkilerin üzerine indi. Bu öpücük farklıydı, daha derin, daha sarsıcıydı. Nefes nefese kalana, ellerim omuzlarına yerleşene kadar ağzı benimkiyle çalıştı. Dudakları benimkilerden uzaklaşıp boynumdan aşağı inerek köprücük kemiğimin düz çizgisi üzerinde bir dizi sıcak küçük öpücük ve dil darbeleriyle ilerlerken sinirlerim gevşedi.

Tanrım, o ağzını nasıl kullanacağını biliyordu.

Dudakları göğüslerime, kesik izlerinin üzerinden geçip bir meme ucuna yaklaşıırken gözlerimi kapattım. Derinlemesine emdiğinde sırtım yataktan kalktı ve içimden yükselen ani ses daha sonra kulaklarımı yakacaktı. Parmakları diğer göğsümün üzerine yerleşirken ağrıyan tepe noktasını endişelendirdi. Ağzının her çekişi, parmaklarının her çekişi vücuduma ve doğrudan gerginlik yumağının yeniden oluşmaya başladığı merkezime bir zevk şimşegi gönderdi.

Ağzını diğer göğsüme götürdü ve bu şehvetli hareketleri tekrarlayarak nabzımın çok ilginç yerlerde atmasını sağladı. Kalçalarım huzursuzca ona doğru eğildi, sert uzunluğunu dürttü ve içimde küçük bir his patlamasıyla nefesim kesildi.

Vücudunu kaydırıp bir elini kalçalarımın arasında gezdirirken ağzı yalamaya, çekiştirmeye ve alay etmeye devam etti. Orada beni avuçladığını hissedebiliyordum ve kalçalarım içgüdüsel olarak tepki vererek ona doğru bastırdı.

Bir parmağını içime sokarken başını göğsümden kaldırdı. Bir tane daha eklerken derin bir nefes çekerek tekrar doğruldum. "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım ve sonra belki anlamamıştır diye başımı salladım.

Başını eğip parmaklarının itişiyile birlikte ucunu emerken gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Bu çifte his, sanki

Bir şişede şimşek. Kanımda bir yangın başladı ve parmaklarım omuzlarına saplandı. İçimde bir çarpıntı başladı, parmaklarının etrafında titreşiyordu. Eli büküldü, avucunu sinir demetine bastırdı ve kalçalarımı utanmazca eline doğru salladım. Serbest bırakılma hızla gelişti ve kırıldığında başımı geriye attım, o gece ikinci kez serbest bırakılma içimde güçlenirken çılgılığım boğuklaştı.

Jax hızla uzaklaşarak yatağın üzerindeki bir örtüye uzandı. Üstümde yükselip kalçalarını benimle aynı hizaya getirdiğinde küçük zevk şokları hâlâ sinirlerimin uçlarında geziniyordu. Onu orada, nemli etimde hissettim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gözlerinin içine bakarken zar zor nefes alıyordum.

"Emin misin?" diye tekrar sordu, başımın iki yanında tuttuğu kolları titriyordu. "Bana emin olduğunu söyle, tatlım."

"Öyleyim."

Bana bakmadan önce gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Tanrıya şükür. Seni o kadar çok istiyorum ki derimden çıkacağım."

Ağırlığını tek koluna verip aramıza uzanarak kendini içime doğru yönlendirmeseydi gülerdim. İlk basınç noktası nefesimi kesti ve sarsıldım. Bir santim bile içeri girememişti ama yayıldığımı hissettim. Hoşuma gidip gitmediğinden emin olamadığım bir yanma hissi vardı. Alt dudağımı ısırırdım.

Elini yanağıma götürürken bakışlarını benimkilerden ayırmadı. "Hala benimle misin?"

Başımı salladım, çünkü konuşabileceğimden emin değildim. Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçerek onu dişlerimin arasından çekti. Kalçalarını hareket ettirdi, küçük bir yuvarlanma onu daha derine itti. Kalçalarım ona kenetlendi, yanma yayıldı ve arttı, tam olarak acı verici olmayan bir şeyle renklendi, ama daha çok bir baskı.

Başımın yanındaki kolu, uyguladığı kontrolle titriyordu. "Çok sıkısın. Kahretsin Calla, beni öldürüyorsun."

Dilimin ucunda bir özür vardı ama sonra leğen kemiği tekrar hareket etti ve kelimeler bir nefes olarak çıktı.

Sakinleşti, eli çenemin etrafında kıvrıldı. "Hazır olduğunu duymaya ihtiyacım var, tatlım. Bunu söylediğini duymam gerek."

Ağzım kurumuştı ama kelimeleri zorla çıkardım. "Ben hazırım."

Jax bir süre bakışlarımı tuttu ve sonra beni öptü. Dudaklarım o anda sımsıkı kapalıydı ama ben ona açılana kadar dudaklarım üzerinde çalıştı ve öpücük derinleştikçe ileri doğru itti, sonuna kadar. Bacaklarımın arasından yayılan bir acı patlamasını yoğun bir yanma izlerken öpücük çılgılığı yuttu. İçimdeydi, hareket etmiyordu ve o anda artık bakire olmadığımı anladım. Evet. Kesinlikle.

"İyi misin?" Sesi gırtlaktan geliyordu. Yutkundum. "Evet."

Ve bu kadarı da doğrudu. Acı azalmıştı. Yanık hâlâ oradaydı. Gerçekten kötü hissettirmiyordu. Sadece *oradaydı*.

Dudaklarıma karşı, "Bunu iyi bir şeyden harika bir şeye dönüştürmek üzereyim," dedi ve ben bundan pek emin değildim.

Ama beni tekrar öptüğünde hareket etmeye başladı, yarısına kadar yavaşça çekip sonra tekrar içeri itti. Beni girmesinin verdiği dolgunluk garip bir histi. Yine acı verici değildi ama başka bir şeydi, her dışarı çekip içeri girdiğinde tüm bedenimde hissettiğim bir şey.

Jax yavaş ve sabit tuttu, ta ki yakıcı basınç gerçekten acı verici bir şey değil, tamamen farklı bir şey olana kadar. Bu yanma, her çekişte ve itişte artan düşük bir zevk kaynağına dönüştü.

Bu konuda kendimi daha rahat hissederek, bir sonraki hamlesiyle kalçalarımı hareket ettirirken ellerimi yanlarından aşağı kaydırıp kalçalarına dayadım.

"Kahretsin," diye inledi ve onunla birlikte hareket etmenin iyi bir şey olduğunu, gerçekten çok iyi bir şey olduğunu *çok* çabuk anladım, bu yüzden tekrar yaptım ve sonra tekrar yaptım ve bir sonraki kelime nefesi ağzıma karşı sertti. "Siktir."

Kalçalarımı hareket ettirdim, ayarlamama izin verdiği hızda yuvarladım ve o his yumağı geri döndü, inşa etti ve inşa etti. Bacaklarımı hareket ettirerek kalçalarının etrafına sardım ve bir şekilde daha da derinleşti. Öpüşleri vahşileşti, dili kalçalarıyla uyum içinde ilerliyordu ve tırnaklarım kalçaları boyunca etini ovuyordu.

"Daha fazla," diye fısıldadığımı duydum, bu kelimenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o cevap verdi.

Daha fazlasını
verdi. Çok
daha fazlasını.

Hareketleri hızlandı ve başı boynumla omzum arasındaki boşluğa doğru eğildi. Merkezimdaki baskı her şeye dönüştü. Herhangi bir

Acının kalıntıları çok ama çoktan yok olmuştu. Hareketlerimiz çılgınca bir hal aldı ve var olan ritim tamamen kayboldu. Ellerim onu aşağıya doğru çekerken, sırtım kamburlaştığında kulağıma homurdandı.

"Tanrım, Calla, hissettiklerine bayılıyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Sıkıştığını hissedebiliyorum. Çok güzelsin."

Nefesim kesildi. Daha büyük bir şeyin eşiğindeydim, bedenimde güzel ve güçlü bir şey oluyordu ve o da bunu biliyor gibiydi çünkü kalçalarını benimkilere sürüyordu. Sürtünme yoğundu, tüketiyordu. Onu kavrayışım sıkılaşıırken adını fısıldadım. Gerginlik sıkıca sarıldı ve sonra dışarı doğru patladı, zevk güçlüydü ve önceki zamanlara hiç benzemiyordu. Daha derindi, daha konsantreydi.

Kalçaları benimkilere çarptı, başını omzuma gömerken tüm kontrol iddiaları ortadan kalktı. İtti, derinlere indi ve sonra kalçaları sarsılmadan önce bir an durdu. Kendi boşalmasını bulduğunda ismim tenimde boşuk bir sese dönüştü. Ona sarıldım, seksten hiç olmadığım kadar etkilendim, o derin nefes alırken gözlerimi sıkarak kapattım.

Başını kaldırıp boğazımın kenarına, yavaşlayan nabzımın hemen altına bir öpücük kondurması sonsuzluk gibi geldi. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bu ..." Bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak hiçbir kelime yoktu. Hem de hiç.

Ön kollarının üzerine kalktı ve ağzını benimkine daldırdı. Hâlâ içimde, beni yavaşça öptü. "Bu mükemmeldi."

Gözlerimi açtım. "Öyleydi. Ben ... yapmadım." "Ne?" diye sordu sözümü bitirmeyince.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum," diye itiraf ettim, kendimi biraz aptal gibi hissederek. "Sadece böyle olabileceğini düşünmemiştim."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ve sonra beni tekrar öptü. Dolgunluğunu kaybetme hissinden dolayı bir rahatsızlık ve gariplik vardı.

Yataktan kalkıp banyoya yöneldiğinde vücudum kemiksizdi. Döndüğünde prezervatiften kurtulmuş ve nemli bir bez taşıyordu. Yanımdaki yatağa yerleşip az önce yaşananların kanıtını nazikçe silerken, o anın samimiyeti karşısında şok olmuşum. Bir şekilde az önce yaptıklarımızdan daha fazlası gibi görünüyordu. Bezi banyoya atmak için ayrıldığında boğazım düğümlendi.

Benimle birlikte yatağa geri tırmanıp yorganı üzerimize çekerken hiçbir şey söylemedim. Beni yüzüm ona dönük olacak şekilde konumlandırdı ve kolu belimin üzerinde uzanıyordu, dizlerimiz kıvrılmış ve birbirimize bastırıyordu. Saçlarımın telleriyle oynadı, onları parmaklarının etrafında dolaştırdı. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, onun benim kadar hoşlanmadığından, benim kadar etkilenmediğinden endişelenmeye başladım.

"Teşekkür ederim,"

dedi. Gözlerimi

kıptım. "Ne?"

Dudaklarında küçük, komik bir gülümseme belirdi. "Bu konuda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Ağzım açık kaldı.

"Bu büyük bir mesele." Kirpikleri kalktı ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Yaptığımız şey.

Bu senin ilk seferindi. Onur duydum."

Bu gerçek miydi?

"Teşekkür ederim."

Jax aramızdaki mesafeyi kapattı, dudaklarımızı mümkün olan en tatlı öpücükle birleştirdi ve bunun gerçek olduğunu anladım. Orgazm kaynaklı bir halüsinasyon değildi ve ona neden aşık olduğuma gerçekten şaşmamalıyım.

Başımı arkaya atıp boşalırken haykırırken parmaklarım Jax'in göğsüne saplandı. Elleri göğüslerimi avuçladı ve ben göğsünün üzerine yığılırken kalçaları güçlendi. Boşalırken kolları etrafımda dolandı ve ben nefes almaya odaklandım, çünkü vücudunun etrafımda titrediğini hissettiğimde bu bir angarya idi.

Ellerinden biri başımın arkasını çevreleyip yanağımı göğsüne bastırduğunda doymuştum ve havadan başka bir şeyim yoktu. Kalbinin benimki kadar hızlı çarptığını hissedebiliyordum. Gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Beni bu şekilde yapmaya nasıl ikna etti -ben üstteyken- hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen Pazartesi sabahı uyandığımda ağzı göğsümde, ısıyor ve yalıyordu. Bu onun içimde hareket etmesine yol açmıştı, önceki geceden çok daha yavaş, eğer bu mümkünse. Ve Pazartesi gecesi beni mutfağında belden aşağıyı çıplak bırakması ve bir gece önce yaptığımız şeyi yeniden yaratmamızla bir ilgisi olabilirdi, ama diliyle değil, sikiyle.

O mutfak tezgahına bir daha asla eskisi gibi bakamazdım.

Ya da Salı akşamı, Ike'ın takılması gereken kamp alanına gittikten sonra olabilirdi, ki bu tam bir fiyasko oldu. Orada değildi. Günlerdir kimse onu görmemişti. Kasırgadaki küller gibi gitmişti. Bu hayal kırıklığı yaratmıştı, çünkü iyi bir ipucu olacağını umuyordum, ama bu hayal kırıklığı Jax'in evine dönerken kamyonunda azaldı.

Jax bir canavar gibi çoklu görev yapabiliyordu, bir eli direksiyonda, diğeri pantolonumda araba kullanıyordu. Ve evine döndüğümüzde, oturma odasında dizlerimin üzerinde mutlu bir şekilde ona bunun karşılığını ödedim. Bunda inanılmaz derecede yaramaz bir şey vardı.

Belki de Salı gecesi beni bu öğleden sonra üstte olmaya ikna etmesine yardımcı oldu, çünkü dün gecedен sonra "birbirimizin beynini sıkmenin" gerçekten ne anlama geldiğini ve nasıl hissettirdiğini ilk elden bildiğime emindim.

Ve iyi hissettirdi.

Bu sabah da olabilirdi, çünkü kesinlikle sabah seksinden hoşlanıyordu. O zaman ikimiz için de daha uzun sürdü ve destansı bir seks macerasına dönüştü. Ama duş için hazırlanmaya çalışırken beni böldüğünde kendimi onun yatağında buldum, o sırt üstü yatıyordu ve ben de ona binmişim.

Yine de gergindim. O üstte olduğu için vücudumun durumunu gerçekten düşünmüyordum. Önümü tamamen görebiliyordu ama işe yaramıştı. Hem de çok iyi. Sanırım üstte olmak tüm zamanların yeni favori pozisyonu olacaktı.

"İşe gitmek için hazırlanmamız gerekiyor," dedi. "Hareket etmek istemiyorum."

Kıkırdadı. "Gerçekten yapmanı istemiyorum ama ..." İçimi çektim. "Sonsuza kadar burada böyle kalabilir miyim?"

Buna bir kahkaha daha attı ve sonra avucuyla kıcıma vurdu. Nefesimin altında homurdanarak üzerinden yuvarlandım ve bir kemik ve lapa yığını halinde yanındaki yatağa düştüm. "Önce sen duş alabilirsin. Ben biraz kestireceğim."

Kendi tarafına geçti ve parmaklarını kalçamın kıvrımlarında gezdirdi. "Birlikte duş alabiliriz."

Homurdandım. "Duş almayız."

"Neden olmasın?" diye alay ederek omzumun ucunu öptü.

"Sonunda bunu yapardık ve değerli beyin hücrelerimi kaybetmeden bir orgazma daha dayanabileceğimden emin değilim."

Tenime karşı güldü. "Haklısın." Sonra başını hareket ettirdi, dudaklarımı buldu ve beni öptü. "Uzun sürmeyecek."

"Uh-huh."

Jax tanıdığım tüm kızlardan daha uzun süre duş alırdı. Kıçını oradan çıkardığında sıcak su kalmasına sürekli şaşıırırdım. Ama her neyse. Bu gidişle soğuk duş iyi bir şey olabilirdi.

Böylece orada uzandım, uykuya dalıp çıktım, kendimi ona delicesine, derinden ve belki de aptalca aşık olduğumu tamamen kabul ettiğim o sıcak ve bulanık yere bıraktım. Ama her neyse. Seks sonrası mutluluk sırasında olası kalp kırıcı, dünyanın sonu kalp kırıklığı umurumda değildi.

Jax *nihayet* duştan çıktığında, benim hazırlanmam biraz daha uzun sürdü. Kaplumbağa hızıyla hareket ediyordum. Saçlarımı sıkıcı bir şekilde düz fönlerken, çünkü saçlarım için herhangi bir çaba sarf etmenin ötesindeydim, şimdi bunu tamamen yaptığımıza göre işin nasıl olacağını merak ettim. Hem de defalarca. Evin her yerinde. Seks her yerde patlıyordu.

Bizi Mona'ya götürürken bu konuda biraz endişeliydim. Bu konuda endişelenmemek için elimden geleni yapıyordum ki çantamda telefonumun çaldığını duydum. Dikkatimi dağıttığı için mutlu bir şekilde elimi cebime attım ve Shepherd'daki mali yardım danışmanından bir e-posta aldığımı fark ettim.

Kalp atışlarım tekledi. "Oh Tanrım."

"Ne?" Jax ana yola çıkarken bana bakarak sordu.

"Mali danışmanımdan bir e-posta aldım. Başvurumu zamanında yaptıysam öğrenci kredileriyle ilgili olmalı" dedim.

Bakışları tekrar yola kaydı. "Eee?"

"Okumaya korkuyorum."

"Okumamı ister misin?" diye teklif etti.

O zaman ona sarılıp öpebilirdim. "Evet ama arabayı sen kullanıyorsun ve iyi ya da kötü haber olsun, elli arabanın karıştığı bir kazada ölmek istemiyorum."

Homurdandı.

Derin bir nefes alarak e-postayı açtım ve lanet mesajın inmesini bekledim. Tabii ki sonsuza kadar sürdü ve beklerken kafamı gösterge paneline çarpma ramak kalmıştı ama mesaj sonunda göründü. Anahtar kelimeleri aramak için aceleyle taradım. Kredi miktarları gibi diğer şeylerin arasında *tebrikler* kelimesini bulduğumda bir çığlık attım

Heyecanlı bir Çıglık attım ve Jax'e doğru o kadar hızlı döndüm ki neredeyse kendimi emniyet kemeriyle boğuyordum.

Dolgun dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bunun iyi bir haber olduğunu varsayıyorum." "Kesinlikle! Onay aldım. Yeterli para var. Yardım gidecek

ilerleyin ve derslerimi zorlayın" dedim, neredeyse koltuğumda zıplayarak.

Uzanıp elini dizime koydu ve hafifçe sıktı. "Bu harika bir haber, tatlım."

Gerçekten öyleydi. "Omuzlarımdan büyük bir stres kalktı. En azından okulu bitirebileceğimi biliyorum. Bu çok büyük bir şey."

"Evet, öyle. Senin için çok heyecanlıyım."

Ses tonundan ve yüzündeki gülümsemeden benim adıma gerçekten mutlu olduğunu anlayabiliyordum ve bu beni gerçekten de Ağustos ayında okula dönmek için ayrılacağım ve Jax'in burada olacağı anlamına geldiğini fark edene kadar içimi ısıttı.

Kahretsin.

Bunu nasıl unutabilirim?

Mutluluğumun bir kısmı dibe vurdu, büyük bir düşüş değildi ama buna izin verdiğim için kendime kızmama ve aniden tam olarak ne olduğumuzu ve okul yeniden başladığında bunun ne anlama geleceğini tanımlamam gerektiğini hissettiğim için hayal kırıklığına uğramama yetti.

Mona's'a girdiğimizde ve ben barın arkasında misket limonu ve taze yeşil, naneli bir şeyler doğrarken, ikisi arasında mutlu bir orta yol bulmayı başardım. Şu anda sahip olduklarımin tadını çıkaracak ve geleceğin ne getireceği konusunda endişelenmeyecektim, çünkü geleceğimle ilgili hala bilinmeyen pek çok şey vardı. Yarın gecedten önce anneme bir şeyler üretmem gerektiği gerçeği gibi.

Ve bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Jax'in ofise gitmeden önce Nick ve Clyde'ın önünde beni öpmüş olması, kontrol edemediğim bir sürü şey yüzünden strese girmememle ilgili olabilirdi.

Clyde'ın mutfağa gitmeden önce söylediği tek şey "İşte benim oğlum," oldu.

Sırtarak başımı salladım ve kesme tahtasını kenara çektim. Her şey yolundaydı sanırım. Artık bakire değildim. Aşıktım.

bekaretimi alan adamla, ve benden hoşlandığına emindim. Hem de çok. Mali yardımım onaylandı.

Ve Çarşamba akşamına kadar kimse bizi ezmeden, cesetler ön bahçeye atılmadan ya da Dermablend sürmeden gelebildim.

Harika bir üç gün olduğuna karar verdim.

Genç bir çift içeri girdiğinde bar yavaştı, sadece ben ve Nick barın arkasındaydık. Burada bulunduğum süre içinde, iki boş tabureyi işgal etmelerini izlediğimden düzenli olmadıklarını biliyordum.

Çok sevimli bir çift olmuşlardı; kız kısa boylu, minicik Roxy boyutlarında, adam ise dağınık kahverengi saçlı, süper uzun boyluydu. Kızın en güzel mavi gözleri vardı, koyu renk saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"İkinize ne getireyim?" Ben sordum.

Kız elini Maryland Üniversitesi tişörtünün üzerinde gezdirdi. "Sadece bir kola, lütfen."

"Ve bir menü," diye ekledi adam dirseklerini barın üstüne koyarak. "Ve bir kola daha."

"Geliyor." İçeceklerini aldıktan sonra, paylaşımları için plastik kaplı bir menü uzattım. "Patates kızartması harika. Old Bay Seasoning hayranıysanız tavuk kanatları da öyle."

Kızın gözleri parladı. "Old Bay'e bayılırım. Sanırım Maryland'de okula gitmenin bir gereği."

Maryland Üniversitesi Shepherd'dan çok uzakta değildi. "Yolculuk mu yapıyorsunuz?"

Başını salladı. "Bir günlüğüne Philly'yi ziyaret ediyorum.

Syd hiç gitmedi." "İyi vakit geçirdin mi?"

Syd başını salladı. "Beni ilk Phillies maçına götürdü ama yiyecek bir şey sipariş etmedim, o yüzden şimdi açlıktan ölüyorum."

Adam menüyü taradı. "Sanırım patates kızartması ve kanat siparişi vereceğiz. Kemikli olsun. On altı."

Siparişi vermek için sıvıştım ve döndüğümde yaşlı adam Melvin barda beni bekliyordu.

Olamaz.

Boşaltmaya hazır gibi görünmesine rağmen ona gülümsedim ama kapı açılıp iki e'li Aimee içeri girince gülümsemem sekteye uğradı. Bakışları barı taradı ve Jax'i bulamayınca benden en uzaktaki bara, sinirli görünen Nick'in önüne doğru ilerledi.

Melvin sormadan birayı peçetenin üzerine oturttum ve bunun onu bir şekilde savuşturacağını umdum.

İşe yaramadı.

"Horoz'un cesedinin kapının önüne atılmasıyla ilgili duyduklarım da ne?" diye sordu elini şişenin etrafına sararak.

Adam sertleşti ve kızın gözleri büyüdü.

Melvin kendisine çevrilen gözlerden habersiz, "Bu keşlerin bu kasabaya yaptıkları utanç verici," diye devam etti. Birasından büyük bir yudum aldı. "Burası eskiden iyi bir kasaba, iyi bir yerdi. Şimdi ise kafalarında kurşun yaralarıyla ölüme yatıyorlar. Utanç verici."

"Kyler," diye fısıldadı kız onunla yavaşça konuşurken. "Um ?"

Bakışları bana kayarken hiçbir şey söylemedi. Ben daha konuşmadan Melvin sözünü bitirmediğine karar verdi. "Horoz'a yazık olduğunu söyleyemem ama. Onun başına gelecekleri kim tahmin edemezdi ki? O bir serseriden başka bir şey değildi ve-"

"Bugün kanat mı yoksa patates kızartması mı istersiniz?" Zavallı çifti çılgınlık atarak gecenin karanlığına doğru koşturmadan önce dikkatini dağıtmayı umarak sordum.

Sorumla dikkati dağıldı ve sonunda homurdanarak kanat siparişi verdi. Ben siparişi vermek için ayrıldığımda çiftin kanatları ve patates kızartmaları hazırды. Döndüğümde, Melvin'in arkadaşı geldiği ve bardan uzaklaştıkları için şükrediyordum.

"Bunun için üzgünüm," dedim sepetleri tezgâhın üzerine koyarken. "Genelde bu tür sorunlar yaşamayız."

Adam eğildi. "Verandanızda gerçekten bir ceset var mıydı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Uzun hikâye."

"Vay canına," diye mırıldandı, arkasına yaslanarak.

Kapı tekrar açıldı ve başımı kaldırıp Katie'nin içeri girdiğini gördüm. Kızın onu tam olarak ne zaman gördüğünü biliyordum çünkü gözleri *daha da* büyümüştü. Katie'nin bikini gibi görünen bir şeyin üzerine sıcak pembe file bir elbise giymiş olmasıyla bir ilgisi olabilirdi. Ya da pasties. Bunu anlayacak kadar uzun süre bakmak istemedim.

Sırıtarak bulunduğum yere doğru zıpladı. "Kızım, bugün çok iyi görünüyorsun. Kafana düşen cesetlere rağmen."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Aslında yeni sevişmiş birine benziyorsun," diye devam etti ve ağzım açık kaldı. "Evet, benziyorsun. *Çok* benziyorsun."

Gerçekten de süper striptizci yetenekleri falan mı var diye düşünmeye başlamıştım. Ama bunu hemen yanımda oturan yabancılarla tartışmayacaktım. "Molada mısın, Katie?"

"Hayır. İşe gidiyorum. Uğrayıp bir köşede sallanmadığından, travma ya da başka bir şey yüzünden kendi kendine fısıldamadığından emin olayım dedim."

"Ben tamamen iyiyim," dedim ona. "Ama beni kontrol ettiğin için teşekkürler." Ve bunda gerçekten ciddiye dim.

Bir şeyler söylemeye başladı ama o sırada Jax koridorun sonunda, ofisin girintilerinden çıkarken belirdi. Bana baktı ve göz kırptı. Dudaklarımda aptalca bir sırıtiş hissettim.

"Kesinlikle pantolonuna girdi," diye sahne fısıldadı ve adamın sesi tavuk kanadında boğulmuş gibi çıktı.

Jax çekip gitti ve ben daha bu açıklamayı nasıl karşılayacağımı düşünemedim, Aimee boynunu zarif bir şekilde bükerek bize döndü.

"Çok seksi, değil mi?" dedi bana iri gözlerle bakarak. "Jax, yani."

Nick gözlerini devirerek ondan uzaklaştı ve barın arka tarafındaki şişelere doğru ilerledi.

Ağzımı açtım ama Katie benden önce davrandı. "Sürtük, uyuşturucu mu aldın sen? Çünkü Jax adındaki o seksi çocuğun Calla'ya göz kırptığından ve senin orada oturduğunu bile görmediğinden eminim. Bilgin olsun."

Aimee'nin yüzü kızarıırken dudaklarımı öyle sertçe birbirine bastırdım ki yarılacak sandım. Bir an Katie'ye baktı ve sonra dönüp Jax'in masadan boş bardakları ve sepetleri topladığı yöne doğru fırladı.

İçimi çektim.

Katie bana döndü. "O kaltağı bir gün bu bardan atacağım. Sözlerimi bir kenara not edin, Tanrı'nın eli ve tüm bu caz."

Neden birden Bruce Willis'i görür gibi oldum?

Sonra da ters yöne, kapıya doğru kaçtı.

Bakışlarım genç çiftin oturduğu yere kaydı, gözleri kocaman ve ağızları hafifçe açıktı. Hep bir ağızdan bana baktılar.

"Mona'nın Yeri'ne hoş geldiniz," dedim kuru bir sesle.

Yirmi dört

Roxy Cumartesi gecesi barın arkasında durmuş, ince kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını açmıştı. Siyah çerçeveli gözlükleri yukarı kaymış, mükemmel dağınık topuzunun hemen altında duruyordu.

Gözleri ince yarıklar halinde kısılmıştı ve çenesindeki şirret çıkıntı sevimliydi. Bunu ona birkaç dakika önce, arkadaki erkek grubuna bira almak için bara gittiğimde söylemiştim ve o bunu sevimli bulmamıştı, bu da onu daha şirret göstermişti.

Ve daha tatlı.

Ölüm bakışlarının kurbanı iki "e" ile yazılan Aimee'ydı. Aimee üst üste dördüncü gecedir buradaydı ve turuncuya benzeyen bir arkadaşıyla barda oturuyordu. Roxy arkadaşına Oompa Bir adını takmıştı.

Sırıtmak zorundaydım çünkü ölüm bakışları benim yararımaydı. Aimee aslında Roxy'ye ve hatta bana karşı oldukça iyiydi ama neden burada olduğunu belli ediyordu ve Roxy bundan hiç hoşlanmamıştı.

Jax ne zaman barın arkasına gelse, Aimee fırsat buldukça onun ilgisini tekeline alıyordu. Ve önceki her gece olduğu gibi, Jax bazı şeyleri gülünç derecede komik buluyor olmalıydı, çünkü Aimee'nin yüksek sesle gülmediği bir dakika bile geçmiyordu. Ya da saçını omzunun üzerinden savurmadığı. Ya da bara yaslanıp Jax ve Roxy'ye zaman zaman göğüslerini net bir şekilde göstermiyordu.

Ve arada sırada, son dört günde olduğu gibi, Jax gözlerime takılır, bana bir bakış atar ve ben barda oturan Aimee'yi umursamazdım, flörtün karşılığını almak için mümkün olan her şeyi yapardı.

Sonra Jax'in Aimee'ye müsait olmadığını söyleyerek bu girişimine son verebileceğini düşündüm. Yani, birbirimize etiket vermemiştik ama birlikte olabileceğimiz her şekilde birlikteydik.

Ve onu seviyordum, yani her neyse. Birlikteydik.

O bana bu sözleri söylememişti ama ben de söylememiştim. Ve şu anda bunu düşünecek ya da büyütecek değildim. Her şeye rağmen

Her şey bir yana, aslında mutluydum ve günlerden Cumartesi'ydi ve Mack'ten eser yoktu.

Ben olsam bunu mahvetmezdim.

Old Bay tavuk kanadı siparişini Melvin'in masasına götürüp sepeti aralarına yerleştirirken yaşlı adama sııttım. "Buyurun. Başka bir şey var mı?"

"Biz iyiyiz." Sırıtırken gözlerinin etrafındaki deri derin oluklara yerleşti. "Bize o gülümsemelerden bir tane daha verdiğin sürece."

Güldüm. "Seni yaşlı çapkın."

Bir tavuk kanadı kaparken kıkırdadı. "Yirmi yaş daha genç olsaydım, sen ve ben o katı kesiyor olurduk."

Bir kaşım kalktı. Yirmi yıl mı? İki katı diyebilirim ama söyledikleri beni hem gülümsetti hem de "Ne zaman dans etmek istersen bana haber ver" dedirtti.

Bunu söylediğime neredeyse inanamayacaktım ama donuk gözleri parlıyor gibiydi. "Bunu yapacağım."

Ona "o gülümsemelerden" birini daha göndererek döndüm ve bardaklarının boş görüldüğü başka bir masaya doğru ilerledim ve ne olduğunu anlamadan bara bir göz attım.

Roxy tam bir ejderha barmendi, kokteyl çalkalayıcısını öyle sert sallıyordu ki içindekilerin barın etrafında uçuşmasını bekliyordum. Bakışlarım Aimee'nin oturduğu yere kaydı ve gözlerim büyüdü.

Bu da ne? ?

Aimee neredeyse barın *üzerine* oturmuştu ve elleri Jax'in yanaklarındaydı, yanaklarındaydı. Yanaklarını *avuçluyordu*. Öfke tenime battı, ama midemin çukurunda küçük, buzlu ve çirkin bir şey oluştu ve bu küçük, buzlu ve çirkin şey göğsümün hoş olmayan bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Çünkü neden -neden ona böyle dokunuyordu ve neden -neden Jax buna izin veriyordu?

Ne olduğunu anlamadan bara doğru ilerlemeye başlamıştım. Oraya vardığımda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama güzel olmayacağından ve daha sonra pişman olabileceğimden emindim, ama siktir et-

"Hey, kızım."

Tanıdık bir ses duyunca aniden durdum. İnançsızlık içimde gürledi. *İmkânı yok*. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki, gözlerimi Aimee ve Jax'ten ayırıp etrafımda döndüm. Çenem yere çarptı.

Jase Winstead göz kırptı.

Jase Freaking Winstead burada duruyordu.

Jase - Ateşli Adam Tugayı'nın bir üyesi - barda duruyordu. "Sürpriz!"

Arkasından Teresa çıktı, bronzlaşmış ve Muhteşem.

Bakışlarım Teresa'dan Jase'e, sonra da onların arkasına kaydı ve neredeyse yere yığılacaktım. Yalnız değillerdi. Ateşli Adamlar Tugayı'nın başkanı Cameron Hamilton da onlarla birlikteydi. Avery de öyleydi. Bir kolunu Teresa'nın omzuna atmış, gülünç derecede sevimli bir şekilde onu kendi tarafına çekiyordu.

Jase kıkırdadı. "Sanırım onu şok ederek susturduk."

"Aman Tanrım," dedim birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak. "Siz kesinlikle yaptınız.

Hiçbir fikrim yoktu."

"İşte bu yüzden sürpriz oldu." Teresa omzunun üzerinden ağabeyine ve kız arkadaşına baktı. "Aniden gelmeye karar verdik. Sizi çok özledim!"

Sonra öne fırladı ve bana sarıldı. Onu özlemiştim ve burada oldukları için mutluydum ama ben geri çekilip Teresa Jase'e içki karıştırmak bir yana musluk kullanabildiğimi bile bilmediğini anlatmaya başlayınca aslında hakkımda hiçbir şey bilmediklerini fark ettim. En azından doğru olan hiçbir şeyi.

Kahretsin, yalanlarla dolu evim suratıma tokat gibi çarpmak üzereydi. Elimdeki tek şey Jax'in söylediğim yalanları biliyor olmasıydı. Muhtemelen beni yakalamayacak kadar bilinçlidir.

Ama yine de büyük bir yalancıydım, yalancı, külotum yanıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Annemin öldüğünü düşünmelerinin yanı sıra, bana doğru daha fazla ceset fırlatılırsa ya da biri onların önünde bir şey söylerse bu potansiyel olarak felaket olabilirdi. Çarşamba günü Horoz'un ölümünü farkında olmadan duymuş olan sevimli çifti düşündüm.

Birdenbire avazım çıktığı kadar bağırarak bara doğru koşmak istedim.

"Teresa bize çıktığın bir adam olduğunu mu söylüyordu?" Avery sordu.

"Ne?" Zihnim başka bir yerdeydi, hâlâ eroin torbalarıyla birlikte tavandan düşen cesetleri hayal etmeye takılıp kalmıştım. Ölü yağmuru gibi olurdu

insanlar ve uyuşturucu.

"Bir adam," dedi Teresa, kolunu Jase'in beline dolayarak. "Adının Jax olduğunu söylemiştin. Yemeğe mi çıktınız? Burada mı çalışıyor? Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Ah. Evet." Sesim aptal gibi çıkıyordu. Elim saçlarıma gitti ve onları kulağımın arkasına doğru taradım. Teresa'nın bu hareket karşısında gözlerini kırptığını fark ettim. "O burada. O ..." Bara doğru döndüm.

Olamaz.

Roxy ejderha kadından ateş püskürten kitle imha silahına dönüşmüştü ve Jax hâlâ barın arkasındaydı. Bir *i* ve iki *e*'li Aimee artık barda değildi ama ellerini göğsüne *koymuş*, göğüs kaslarını hissediyormuş gibi göğsüne *bastırıyordu*.

"Mamografi çektirecek olan adam mı?" Jase sordu.

Yutkundum ama boğazım öğle vakti çöl gibi kuruydu.

Cam ilerledi ve Avery'yi de yanında getirdi. "Bu o değil, değil mi?"

Aman Tanrım, arkadaşlarım buradaydı ve Jax'le tanışmak istiyorlardı ve Küçük Bayan Poconos Aimee Grant şu anda onu okşuyordu.

Teresa etrafına bakınıyor, başka bir erkek arıyordu ama sadece Roxy vardı ve o da erkeğe benzemiyordu, bu yüzden

Hepimiz bara bakarken Jax geri çekildi, Aimee'nin ulaşamayacağı bir yere gitti ve Tyler Perry'nin ikinci gelişiymiş gibi güldüğü bir şey söyledi.

"Bu Jax," dedim garip bir sesle.

Jase bana baktı, başını yana eğdi ve sonra tekrar Jax'in olduğu yere baktı. "Öyle mi?"

Olamaz.

Sesindeki tını, adamın Jax olduğu gerçeğini bir şekilde değiştireceğini söylüyordu.

Bir masanın altına tırmanıp sallanmaya başlasam ne kadar tuhaf olurdu diye hayal meyal düşündüm.

O sırada Jax bana doğru baktı ve gözleri benimkilerle birleşince dudakları sırtıtmaya başladı. Bu sırtıma çok uzun sürmedi çünkü Jase elini omzuma koydu ve arkasına baktığımda Teresa artık ona seksi bir ahtapot gibi sarılmıyordu.

Gözleri kısıldı.

Her şey yokuş aşağı gitmek üzereydi.

Jax barın etrafında dönmeye başladı, bu da Aimee ve arkadaşının bir döner tablanın üzerindeymiş gibi dönmelerine neden oldu, ama Jax sanki onlar yokmuş gibi yanlarından geçip gitti.

Başka bir gün olsa bunu oldukça ironik bulurdum.

Önümde durdu ama gözleri Jase'in üzerindeydi. "Burada her şey yolunda mı Calla?"

Jase'i göremiyordum ama yüzünde bok yiyen bir sırıtış olduğunu hayal ettim. "Evet, ben Jase." Biraz döndüm. "Bu da Teresa. Bunlar da Cam ve Avery. Onlar-"

"Siz üniversiteden arkadaşsınız." Ben saçmaladığımda beni dinlediğini kanıtlayarak rahatladı ve Jase'e doğru elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Jase elini bıraktı ve Jax'in elini sıktı. "Ben de."

Evet, bu pek samimi gelmedi. Ve bu garipti. "Um, sürpriz olarak geldiler."

"Sorun değil," diye cevap verdi, Teresa'ya dönerken başını yana eğdi. "Calla sizi gerçekten özlüyor çocuklar."

"Çünkü biz harikayız," diye yanıtladı Teresa. "Ve Calla'yı seviyoruz. Gerçekten. Hepimiz. Hem de çok. Ve ona karşı gerçekten korumacıyız." Jax ona baktı.

Şu anda başımın üzerine bir ceset düşse sorun olmazdı ve garip bir şekilde, Cam ve Avery burada olduğuna göre evcil kaplumbağaları Raphael ve Michelangelo'ya kimin baktığını merak ediyordum.

Cam aniden kaskatı kesildi. "Ne oluyor? ?"

Cam ve Jase genç kızlara dönüştükleri anda kimi gördüklerini biliyordum.

"Vay anasını," diye nefes aldı Jase. "Bunu iki kez söyleyebilirsin."

Brock, Jax'in birkaç metre arkasında elinde bir bilardo sopasıyla duruyordu. Cam ve Jase'in ona aval aval baktıkları çok açıktı ve o da soğukkanlı davranarak iki adama çenelerini kaldırttı.

"Kim o?" Teresa mırıldandı.

"*Kim o?*" Jase gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Artık seninle birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

Adamın koluna vururken gözleri doldu. "Her neyse."

"Onunla tanışmak ister misiniz?" Jax bana göz kırparak teklif etti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü cidden iyi göz kırpmıştı.

Jase ve Cam kız arkadaşlarının varlığını fiilen unuttular ve Jax'i UFC dövüşçülerinin fareli köyün kavalcısı gibi takip ettiler.

"Ciddi misin?" Teresa kollarını kavuşturdu. "Kim o?"

"Karma dövüş sanatları ninjası gibi bir şey. Televizyonda dövüşüyor," diye açıkladım. "Philly'de antrenman yapıyor."

"Oh." Avery başını salladı. "Cam bu işlere çok meraklıdır." Teresa hâlâ pek etkilenmemiş görünüyordu.

"Bir şey almak ister misiniz?"

"Bir soda iyi olur," dedi Avery ve işte o zaman Teresa'nın yasal olarak burada bulunacak yaşta olmadığını hatırladım, ama bu noktada, ne olursa olsun. Onları bara kadar götürdüm ve sonra iki soda almak için barın arkasına yöneldim.

"Arkadaş mı?" Nick

sordu. Başımı salladım.

"Biraz zaman ayırın. Barımız var."

"Bu değil-"

"Biraz zaman tanı Calla," diye tekrarladı ciddiyetle. "Sorun yok. Roxy ve ben barı aldık."

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler."

İçkileri bardan çıkardım ve iki kızın dolu taburelerin arkasında toplandıkları yere gittim. Roxy içki servisi yapmakla meşguldü ve kendime onu tanıştırmam gerektiğini hatırlattım.

İçkileri verdikten sonra duvara yaslandım, Hells Angels'a aitmiş gibi görünen bir adamın çerçeveli fotoğrafının yanına. Avery bana tuhaf tuhaf bakıyordu ve gözlerim onunkilere takılınca belli belirsiz gülümsedi.

"Gerçekten iyi görünüyorsun, Calla."

"Teşekkürler. Makyaj yüzünden." Yanaklarım kızardı ve bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Yani, o kadar çok makyaj yapmıyorum."

"Bunu sevdim." Gümüş kelepçenin yerine oturması için bileğini salladı.

"Harika görünüyorsun." Teresa dudağını ısırды ve sonra doğrudan konuya girdi. "Kız kim?"

Ağlamak istedim. Alnımı bara *vurup* ağlamak istedim. "Bir süre önce takıldığı bir kız."

"Bir süre önce mi?" Teresa, çocuklarla birlikte bize dönük duran Jax'e bakıyordu. Ses tonunda şüphe vardı ve kendimi bir kamyonun önüne atmak istedim.

"Evet," diye fısıldadım, Jax bana doğru bakarken derin bir nefes aldım. Yüzündeki sırıtma kayboldu. Gözlerimi kaçırıp arkadaşlarıma odaklandım ve gülümsedim çünkü burada oldukları için çok heyecanlıydım. "Her neyse, burada olmanıza sevindim. Ne kadar kalacaksınız?"

"Buradan çok uzakta olmayan bir otele yerleştik." Avery saçlarını bir omzunun arkasına sıkıştırdı. Kızıl saçları ve soluk çilleriyle çok güzeldi. "Ve yarın şehri gezeceğiz."

"Çıkıyorsun, değil mi?" Teresa sordu.

Başımı salladım. "Evet, sana katılabilirim. Eğlenceli olur." En azından onlara katılabileceğimi umuyordum, her şey düşünüldüğünde.

"Harika. Avery daha önce hiç Philadelphia'ya gitmemişti," diye açıkladı. Güldü. "Ben de daha önce neredeyse hiçbir yere gitmedim."

Avery ve ben ... evet, onu Teresa'yı tanıdığım kadar iyi tanımasam da birbirimize benziyorduk. Ona sırttım. "Hiçbir yerin yarısı kadar bile olmadım, o yüzden sorun değil."

Gülümsemesi yayıldı, gözlerine ulaştı ve Cam'in baktığı anda o da çocuklara doğru baktı. Dudakları yukarı kıvrıldı.

Kahretsin, bir aşk kitabı kadar sevimliydim.

Ağzımı açtım ama sonra kapı açıldı ve Katie bir peri gibi parıldayarak içeri girdi. Piliç, sarı başının tepesinden altın platformlarının arasından görünen sakız pembesi ayak parmaklarına kadar parıltıyordu. Elbisesi daha çok bir gömlek ya da uzun bir atlet gibiydi. Göğüslerine ve kalçalarına yapıştıyordu ama beli boldu ve uyluğunun ortasında bitiyordu. Üzerinde çalıştı.

Ve kanatları bile vardı.

Yarı saydam pembe kanatlar -melek kanatları değil ama peri kanatları- sırtına bağlanmıştı ve o da onları çalıştırıyordu.

Teresa ağzını açtı ve sonra kapattı; gözlerinin kayış şeklinden boğazıma bir kakhaha düğümlendi.

Katie barın etrafına bakındı, Aimee ve arkadaşını görünce gözleri kısıldı ama sonra bizim tarafa baktı. Güzel yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bize doğru koştu.

"Kızım, ben moladayım. Sen moladasın. Belli ki!" diye cıvıladı.
"Molalarımızın olması gerekiyordu."

"Kesinlikle," dedim sırtarak. "Katie, seni tanıştırmak istiyorum-"

"Üniversiteden arkadaşların mı?" Ellerini ağırbaşlı bir şekilde belinde kavuşturdu.

Bunların üniversiteden arkadaşlarım olduğunu nasıl tahmin ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormak istemedim çünkü direktten düştüğü için olduğunu söyleyeceğini hissediyordum. O yüzden bu konuyu geçiştirdim. "Evet. Bunlar Teresa ve Avery."

Avery utangaç bir tavırla parmaklarını oynattı. "Merhaba."

"Totes-ma-goats, muhteşem saçların var!" Katie uzanıp kızıl bir tutamı kaldırdı. "Bir keresinde kızıl saç yapmaya çalışmıştım ve sonunda havuç gibi görünmüştüm."

Totes-ma-goats? Aman Tanrım. Keskin bir nefes aldım ve bu nefes çekici bir homurtuyla son buldu.

Katie, Avery'nin saçıyla oynamayı bırakıp Teresa'ya dönerek, "Ve benim işimde havuç gibi görünmek faturaların ödenmesini sağlamıyor," diye devam etti. "Ve OM Gee, çok çekicisin. Sanki taraf değiştirmeyi düşünüyor olabilirim."

Ha!

Teresa sırttı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Katie başını yana eğdi. "Dans ederek çok para kazanabilirsin."

"Aslında eskiden dans ederdim. Avery de öyle." Olamaz.

Katie'nin gözleri Avery'ye kaydı ve sonra tekrar gazozunu höpürdeterek içen Teresa'ya döndü. "Dizimi kırdım," diye ekledi Teresa. "Ama yıllarca dans ettim."

"Benim yaptığım türden bir dans yaptığınızdan şüpheliyim. İkiniz de," diye açıkladı Katie hiç utanmadan ve bu yüzden onu sevdim. "Sokağın karşısında çalışıyorum."

Avery'nin kaşları çatıldı ve zihinsel olarak yeniden dışarıyı görmeye başladığını anladım. "Sen ..."

"Kıyafetlerimi mi çıkaracaksın?" Katie güldü. "Zaman zaman mallarımı sergiledim ama bu, vajajanızı şüphelenmeyen yüzlere sokmaktan daha klas bir hareketti."

Elimde değildi. İçimden bir kahkaha patladı ama Teresa yüzünü asmadı. "Bunun olmasından nefret ediyor olmalısın."

"Ya da bir penis olduğunda," diye yanıtladı Katie.

Dudaklarımı birbirine ne kadar sert bastırdığım için çenem ağrıyordu ve Avery bardağının arkasından kıkırdadı.

Teresa düşünceli bir ifadeyle, "Biliyor musun, bunu hep yapmak istemişimdir -en azından bir kez-," deyince gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Çok eğlenceli olacağı benziyor."

Katie'nin yüzünü heyecan kapladı. "Sana bu konuda çok yardımcı olabilirim!"

İçimden bir ses Jase'in de kardeşinin de buna yanaşmayacağını söylüyordu. Aslında, Teresa yapılacaklar listesinden striptiz yapmayı çıkarmak istediğini açıkladığında yanında olmak istiyordum.

Pearl deli bir kadın gibi etrafta koşturmaya başlamıştı ve ben de etrafta dikilip konuşmaktan dolayı kendimi kötü hissediyordum. "Çocuklar, yardıma ihtiyacım var. Özür dilerim ama..." "Hiç sorun değil." Teresa

Katie'ye sırtarak elini salladı. "Yapma. endişeleniyorum. Muhtemelen bir süre daha burada olacağız."

"Tamam." Öne atıldım ve önce onun sonra da Avery'nin yanağını öptüm. "İyi ol."

Katie'ye sarıldığımda Teresa kıkırdadı ve sonra geri döndüğümde Teresa'nın caddenin karşısında bir direği ısıtmadığını umarak aceleyle uzaklaştı. Adamların etrafından dolaştım, ama Jax aniden yanımda belirdiğinde üç adım kadar ilerlemiştim. Kolunu omuzlarıma attı ve ben gözümü bile kırpmadan beni koridorda ofise ve depoya doğru yönlendirdi.

Orada, kapının önünde durdu ve bana baktı. Başını eğerek alçak sesle konuştu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Gözleri kısıldı. "Sende bir sorun var."

Şu anda pek çok sorunum vardı ama Jax'le bu konuya girmek istemiyordum. "Ben iyiyim. Yarın şehirde olacakları için muhtemelen herkesle takılacağım."

Çenesindeki bir kas kasıldı. "İyi değilsin. Ve benimle tamamen kafa buluyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Nasıl yani?"

"Dışarıda arkadaşlarınla konuşuyordun, sanki biri yavru köpeğini karşıdan gelen trafiğin içine atmış gibi."

"Tekmelenmiş biri gibi görünmüyordum..." Derin bir nefesle göğsüm kabardı ve sonra siktir et deyip içimi dökmeye hazırlandım, çünkü yalan söyleyip bunun üzerine düşünmenin ne anlamı vardı ki? Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Biliyor musun? Ben iyi değilim. Belki de Teresa'ya senden bahsettiğim içindir."

"Öyle mi?" İfadesindeki hayal kırıklığı dışarı sızdı ve sırtıma başladı. "Güzel."

Ona vuracaktım. "Bu hiç hoş değil. Çünkü Jase'e söylemiş, o da Cam'e söylemiş, o da Avery'ye söylemiş, bu arada onlar çiftler arasındaki en müthiş sevimli çiftler ve buraya bana sürpriz yapmak için geldiler, ama aynı zamanda hepsinin gizli bir gündemi olduğunu da biliyorum, o da *seni* kontrol etmek, çünkü koca ağzımı açtım ve bunu onlara söyledim."

Sırtışı yayıldı. "İyi arkadaşlar. Bunu sevdim."

Aslında boğazını yumruklayacaktım. "Bundan hoşlanmana çok sevindim ama *seni* ilk gördüklerinde elleri üzerinde *olan başka bir* kız var."

Jax geri çekildi, doğruldu.

"Evet. O," diye devam ettim. Artık ona palavra sıkmıyordum, iyi gidiyordum. "Ben daha sizi tanıştırmaya fırsat bulamadan seni ve Aimee'yi gördüler ve bu ... şey, berbatı."

"Bebeğim. . ."

"Bana 'bebeğim' deme," diye tersledim, bir adım geri çekilerek. "Aramızda herhangi bir etiket olmadığını ve birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ve belki de bu senin için sıradan bir şeydir, ama arkadaşlarımdan seninle ilk tanışmasının Aimee'nin sana göğüs muayenesi yaptığı zaman olmamasını gerçekten isterdim."

"Sıradan bir şey mi?" diye tekrarladı ve söylediklerimi duyup duymadığını merak ettim. "Bu senin için sıradan bir şey mi?"

Evet demeye başladım, çünkü ... şey, çünkü bir sürtük olmak istiyordum ve o çirkin buzlu his mideme geri döndü. Duygularım incinmişti, *utanmıştım* ve bu oyunu oynamak istiyordum ama söylediğim bu değildi çünkü bu oyunu nasıl oynayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Hayır. Bu benim için sıradan bir şey değil. Hem de hiç."

Öne doğru adım attığında ifadesi yumuşadı. "Bebeğim, bu benim için de sıradan bir şey değil ve öyle olabileceğini düşünmen aklımı başımdan alıyor."

"Öyle mi?"

"Tatlım, ilk günden beri sana doğru gönderdiğim her sinyal, her hareket ve söz bunun benim için sıradan olmadığını söylüyor," dedi kalçasını

Duvara. "İlişkiler konusunda çok fazla deneyimin olmadığını biliyorum ve bu harika, ama bunu sana başka nasıl gösterebilirim gerçekten bilmiyorum. Peki ya şu etiket meselesi?" diye devam etti parmaklarını çenemde gezdirirken. "Bence bizim ne olduğumuzu biliyorsun."

Mesele şu ki, bilmiyordum. Pazar gecesı iç çamaşırlarıma kadar soyduğumda ve o vücuduma bir tür tanrıçaymışım gibi taptığında bir tahminde bulunmuş olabilirdim ve o zamandan beri her seferinde bunu yaptı, ama onu Aimee ile görmek? Evet, ilişkiler konusunda deneyimsizdim ama aptal da değildim.

Onunla öpüşürken yakalanmamıştı ya da arkadaşlarımlın uğrayacağını bile bilmiyordu ama yine de çalıştığı her gece Aimee'nin burada olduğu gerçeğı vardı. Ve çalıştığı her gece, Aimee onun kışındaydı. Ve çalıştığı her gece, kendime karşı dürüst olursam söyleyebileceğim kadarıyla ve yaşayan en yoğun piliç olmadığı sürece, onun ilerlemesini durdurmak için gerçekten hiçbir şey yapmadı.

Ve onun kendisine dokunmasına izin verdi.

Tekrar tekrar.

Ve bu hiç hoş değildi.

Gözlerimin arkası acıdı, çünkü olan olmuştu. Olanlar çok büyük bir şey değildi ama uygunsuzdu. Tanrı aşkına, ben burada çalışıyordum. Ve şu anda ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum, çünkü bunu kabullenemiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Bakın, yere inmem gerekiyor. Meşgulüz."

"Ve konuşmamız daha bitmedi."

"Evet, öyleyiz. Şimdilik, tamam mı? Bunu sonra konuşuruz ya da her neyse." Arkamı dönmeye başladım ve eli çenemden kaydı.

"Senin kıskanç bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ona dönüp bakarken ayaklarım tamamen durdu. Tanrım, bu söylediğim yanlış bir şeydi. "Ben kıskanç değilim."

Kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi ona diktım. "İyi. Belki de öyleyimdir. Bu çok mu şaşırtıcı? Yani, az önce bunun" -elimi nöbet geçiriyormuşum gibi aramızda salladım- "sıradan bir şey olmadığını söyledim, yani evet, bir kızın her gece sana asıldığını görmekten hoşlanmayacağım. Özellikle de birlikte olduğun bir kızın."

Çenesi gerildi, başını eğdi. "Kıskanacak bir şey yok Calla."

İçimden kuru bir kahkaha patladı. "Ciddi misin?"

"Evet, cidden. Ve işin gerçeği, tek yapman gereken bana güvenmek. Ona değil. Ama bana. Ve eğer bana güvenirsen, kıskanmazsın."

Ona bakakaldım. Bir kısmı mantıklıydı. Tango yapmak için iki kişi gerekirdi ama cidden mi?

"Ve eğer bu iş *aramızda yürüyecekse*, bana güvenmen gerekecek," diye devam etti ve *bu -eğer bu iş aramızda yürüyecekse-* midemin düşmesine *neden oldu*. "Çünkü mali yardımın geldi ve Ağustos'ta okula geri dönüyorsun, aramızda kilometreler olacak ve sahip olacağımız tek şey güven. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini çok iyi anladım. Kalbimin bir yarısı küçük bir sıçrama ve ciyaklama yaptı, çünkü okula döndüğüm zaman için plan yapıyordu ve bu harikaydı, ama kalbimin diğer kısmı midemde bir yerdeydi. Ona güvenmek bir şeydi, ama bu iyi değildi. Ona istediğim kadar güvenebilirdim ama bu, kızların onu ellemesine izin vermesini ve bunu benim kıskançlığıma bağlamasını hoş karşılamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. İç çekti. "Calla .

.."

Başımı sallayarak geri çekildim. "Gerçekten yere geri dönmem gerekiyor."

Bu kez arkamı döndüğümde Jax beni durdurmadı. Tekrar yere doğru yürüdüm ve kuduz bir örümcek maymunu gibi Aimee'nin parlak sarışın kafasının arkasına atlamamak için tüm gücümü harcadım.

Evet, kıskanmıştım.

Ben de insandım.

Jase ve Cam kızlarla birlikteydi ve Brock da onlarla birlikteydi. Katie ortalıkta görünmüyordu ve Teresa'nın yeni bir meslek arayıp aramadığını merak ediyordum. Onlarla sohbet etmek istedim ama Pearl'ü gördüğümde kuduz örümcek parası gibi görünüyordu.

Pearl'e özür dileyen bir bakış atarak masalarla çalışmaya ve mutfaktan gelen siparişleri kata taşımaya başladım. Çok geçmeden, içki ve yemek siparişleri dışında beynim boşalmıştı ve bu mükemmeldi. Olanlar hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım olsa da, o anda bunu düşünmek istemiyordum.

Mola sırasında tıka basa yemeyi planladığım peynir ve yengeç etine bulanmış patates kızartması siparişimi kapının yanındaki duvarın dibindeki bir masaya götürmüştüm ki, bilardo masalarının etrafını saran yuvarlak masa kümesine doğru döndüm ve kolumun etrafında, dirseğimin hemen üzerinde bir elin kıvrıldığını hissettim, sonra da kulağımın dibinde tanımadığım bir ses duydum.

"Olay çıkarırsan burayı aydınlatırım."

Donarken vücudumdaki her molekül buza dönüştü. Hareket eden tek şey çarpan kalbimdi.

"Aferin kızıma," dedi adam, eli kolumu sıkıca kavradı. "Bu bardan yürüyerek çıkacağız. Uslu dur ve kimse zarar görmesin. Anladın mı beni?"

Ağzım kurudu ve belime bir şeyin bastırıldığını hissedince sarsıldım. Bir silah mı? Şok sistemimde patladı ve neler olup bittiğini anlamamı engelledi. Arkamdaki adam beni kapıya doğru yönlendirmeye başladı ve etrafımızdaki herkese birbirimizi tanıyormuşuz gibi görüldüğümüzü hayal ettim. Yüzümdeki dehşete kapılmış ifadeyi saymazsak, saniyeler içinde kapıya varmıştık.

Barın etrafında bir kalabalık vardı. Roxy, Nick ve Jax içki servisi yapıyordu ve adam etrafımdan dolanıp kapıyı açtığı anda Aimee'yi ya da arkadaşlarımı göremeyecek kadar çok insan vardı.

Kimse bakmadı.

Kimse bizi

durdurmadı.

Yirmi beş

Kaçırıldı!

Kaçırılıyordum!

Bu gerçek hayatta olmadı. Belki kitaplarda ve filmlerde, ama gerçek insanlara değil.

Ama tam spektrumlu bir halüsinasyon görmediğim sürece oluyordu. Mona's'ın yan tarafından, ağaçlara, boş depolara ve muhtemelen insanların ölmek için gittikleri yere bitişik olan arka otoparka doğru yönlendirildiğimde kalbim kalp bölgesine doğru çalışıyordu.

Kolumdaki el sertti, derimi ısıırıyordu ve artık sırtıma bastıran bir silah olduğundan şüphelendiğim şeyi hissetmiyordum. Bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki yürüyebildiğime, hatta ayakta durabildiğime bile şaşırdım ama sonra çöplüğün yanına park etmiş, motoru çalışır durumdaki koyu renkli cipi gördüm.

Sürücü tarafındaki cam açıldı ve karanlık girintilerin derinliklerinden bir ses yükseldi. "Acele et, Mo."

Aman Tanrım, iki adam vardı ve sonumun Horoz gibi olma ihtimali çok yüksekti.

Dünyadaki her kadına, bir kaçırma eylemcisinin sizi başlangıçta bulunduğunuz yerden almasına asla izin vermemesi öğretilirdi. Karşı koymanın ve vücudunuzda beklenmedik bir delik açılmasının riski, kendinizi herhangi bir yere götürülmesine izin vermekten çok daha azdı.

Yıllar önce öğrendiğim bir şey olan bu farkındalık beni şoktan çıkardı.

Öne doğru sarsıldım, bu hareket beni kaçırın adamı hazırlıksız yakaladı. Tökezledi ama ben çığlık atana kadar tutuşu sıkılaştı. Ona doğru geri döndüm ve tanımadığım bir yüzün parıltısını yakaladım. Hayatım boyunca hiç atmadığım kadar yüksek sesle çığlık atmak için ağzımı açtım. Adam küfredip kolumu şiddetle çekmeden önce küçük bir çığlık atabildim. Sırtım aniden adamın ön tarafına bastırıldı ve eli ağzıma çarptı.

Sigara ve bir tür antibakteriyel el dezenfektanı kokusu aldım ve burnumdan nefes almaya çalışırken panikledim ama önemli bir şey fark ettim. Bir eli ağzımda ve diğer kolu belime kenetlenmişti, bu da üçüncü bir kolu olmadığı sürece silah tutmadığı anlamına geliyordu.

Ben de elini ısırđım, derisinin patladığını hissedene kadar ısırđım. Midem bulandı ama ısırmaya devam ettim.

"Kahretsin!" Mo elini çekerek patladı. Bir saniyeliğine özgürdüm ve sonra ondan bir adım kadar uzaklaştım ve yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm. Elini kaldırdığını gördüm ve bu beni uyaran tek şey oldu.

Çenemde ve ağzımda bir acı hissettim ve tökezleyerek geri çekildim. Ağrı boynumdan aşağı yayılırken görüşümde küçük yıldız patlamaları oluştu.

"Bu da ne?" diye sordu cipteki adam ve ardından bir dizi küfür savurdu.

"Kaltak beni ısırđı!" Mo bağırarak karşılık verdi. "Kanıyor amina koyayım." "Seni lanet olası amcık. Tanrım. Onu arabaya bindir de-"

Gerisini duymadım, çünkü tansiyonum tavan yapmıştı, tüm sesleri bastırıyordu ve dönüp koşmaya başladım.

Ayağımdaki düz ayakkabılar bu işi yapmak için pek elverişli değildi ama ince tabanları delip geçen çakıl parçalarını görmezden geldim. Binanın önüne doğru koştum ve arkamdan çarpılınca kulak tırmalayan bir çığlık attım. Öne doğru devrildim ve dizlerim yere çarptı.

Bir kol belimi sararak beni yukarı çekti ve bu iyi değildi. Kötüydü. Çok kötüydü. Mo döndü ve beni sürücü kapısı açık olan SUV'ye doğru sürükledi.

Küvete sokulmak üzere olan bir kedi gibi debeleniyordum. Mo benimle güreşirken bacaklarımı yukarı çekiyor ve kollarımı yel değirmenleri gibi hareket ettiriyordum ve hareketlerim onu yavaşlatıyordu. Bütün bu süre boyunca çığlık attım.

"Bu da ne?" diye bağırdı arkamımdan bir ses.

Umut sesin geldiğı yöne doğru sıçradı. "Clyde!" Ayaklarımla kaldırımı iterek ağırlığımı yana vermek için her şeyimi ortaya koyarak çığlık attım. "Clyde!"

Şoför kapısı çarparak kapandı ve beni tutan adam kulağıma küfretti ve sonra bıraktı, beni korkutarak düşürdü. Şikayet ettiğimden değil ama dizlerimin ve avuçlarımla üzerine yere düştüm.

"Vay anasını," diye soludum, ellerimi bırakıp başımı kaldırdığımda Clyde'in ağır gövdesinin bana doğru koştuğunu görerek nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Vay anasını."

Ellerimi kaldırıp saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken ellerim titredi. O sırada dışarıda, Mona'nın önünün köşesine yakın bir yerde daha fazla insan olduğunu fark ettim.

Clyde yanıma ulaştığında, SUV park yerinden fırladı, lastikler döndü ve çakılları savurarak ön taraftaki insan grubuna çarptı. Bağışmalar oldu. Birisi cipe bir şey fırlattı. Camlar kırıldı.

"Calla," diye homurdandı Clyde. "İyi misin?"

Çıldırmanın saniyeler kaldığından emindim ama çenemdeki ağrı ve yere çarpmanın verdiği sızı dışında hayattaydım. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye hırıldadı ve bu ses bana az önce olanları unutturdu. Yanlış bir sestti, bir insanın çıkarmaması gereken bir ses.

Baldırlarımın üzerine oturdum ve ayağa kalkmaya hazırlandım. "İyi misin, Clyde?"

Başı sarsıntılı hareketlerle hareket ediyordu ve ben bundan pek emin değildim. "Seni dışarıda yürürken gördüm. Adamı tanıyamadım. Emin değildim. Olan biten her şeyden sonra..."

Eller aniden omuzlarımdaydı. Jax oradaydı, yanımda diz çökmüştü. Yüzü solgundu, neredeyse ezildiğimiz gün olduğu gibi gergindi. "Ne haltlar dönüyor burada? İnsanlar birinin seni yakalamaya çalıştığını söylüyor."

"Birisi denedi." Clyde'a bakarken söylediklerim kulağa tuhaf geliyordu.

Jax'in elleri omuzlarımda sıkılaştı. "Burada ne işin vardı?"

"Buraya istediğim için gelmedim. Adam *içerideydi*. Eğer olay çıkarırsam burayı yakacağını söyledi," dedim ve bakışlarım Clyde'a kaydı. Daha iyi görünüyordu. Biraz solgundu ama artık hırıltılı solumuyordu. "Silahı var sanıyordum."

"Tanrım. Siktir," diye mırıldandı Jax. Bir eli boynuma dolandı ve başımı arkaya yatırdı. Bakışlarım sonunda onunkilere kaydı ve keskin bir nefes aldım. Öfke ve endişe yüzüne kazınmıştı ve sonra öfke galip geldi. "Sana vurdu."

Bu bir soru değildi ve bunu inkâr etmek de mümkün değildi. "Onu ısırđım."

"Ve sana vurdu mu? Siktir, bebeğim." Jax başını eğdi, dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra bakışlarımı tutarak geri çekildi.

"Polisi aramamız gerek," diye homurdandı Clyde.

Jax'in çenesi sıkılaştı ve gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Gözlerinde korkutucu bir parıltı vardı, yüzeye yakın bir yerde patlamaya hazır, kızgın bir öfke.

"Oğlum, ne düşündüğünü biliyorum," diye açıkladı Clyde. "Ama oğlun Reece'i araman gerekiyor. Bu senin halledebileceğin bir iş değil."

Ne? Jax bunu halletmeye mi çalışacaktı? Sonra aklıma geldi. Onun Cam ve Jase gibi olmadığını unutup duruyordum. Onlarda yanlış bir şey olduğundan değil, ama Jax farklıydı. Daha sertti ve Cam ile Jase'in anlayamayacağı şeyler görmüştü. O onlar gibi değildi; bu yüzden potansiyel olarak bazı şeylerin *üstesinden* gelebilirdi.

Ayağa kalkmama yardım ederken eli boynumda sıkılaştı ve sonra beni göğsüne doğru çekti ve bir ürperti içimde yol aldı. "Reece'i arayacağım."

Jax'in omzunun üzerinden birçok insanın dışarıda olduğunu gördüm. Barın yarısı gibi görünüyordu ama en önemlisi arkadaşlarımdı. Teresa'nın ağzı açık kalmıştı. Jase ve Cam kızgın görünüyordu ve zavallı Avery'nin yüzünde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını söyleyen bir ifade vardı.

Brock bile dışarıdaydı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, karma dövüş ninja sanatlarından bazılarını kullanmaya hazır görünüyordu.

Ama sonra Teresa ellerini iki yanında kenetleyerek hışımla ileri atıldı. "Neler oluyor Calla?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Artık geçmişimi ya da sorunlarımı onlardan saklayamazdım.

Kendimi Jax'in şehir evindeki yatak odasında bulduğumda saat geç olmuştu. Orada ne yaptığımı bile bilmiyordum. Yatmaya hazırlanıyor da değildim, çünkü alt kat tamamen doluydu ve Dedektif Anders ve polis ekibi Mona'nın evine gelip ifademi aldıktan ve korkutucu derecede tanıdık bir süreç haline gelen tüm cazları yaptıktan sonra da doluydu.

Daha da kötüsü, Mo isminin Dedektif Anders'in aşına olduğu bir isim olmamasıydı. Belli ki annemle ilgiliydi.

İpuçları vardı ama Mack bir yerlerde saklanıyordu ve hiçbir şey, tek bir kanıt bile gizemli Isaiah'ı işaret etmiyordu.

Teresa ve Jase, Cam ve Avery, Brock'la birlikte alt kattaydı. Arkadaşlarımın hepsi yaşadığım dramı kısmen benden, kısmen de Reece ve ardından ağabeyi ortaya çıktığında yanımda olduklarından öğrenmişlerdi.

Bu da beni burada olmamın asıl nedenine getirdi. Herkes aşağıdayken neden Jax'in yatak odasında olduğumu biliyordum.

Yalanlarla dolu ev tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde çökmüştü. Reece ve kardeşine söylenenler ve benim onlara anlatmak zorunda kaldıklarım sayesinde artık annemin büyük ihtimalle ortalıkta dolaştığını ve hayatıma sıçrayan bir sürü pisliğe bulaştığını biliyorlardı. Tartışmaya açılmayan tek şey yangındı, ama bu noktada benim hakkımda bilinmesi gereken en az şey buydu.

Evet, neden Jax'in yatağının kenarında oturduğumu, aşağı inip arkadaşlarımla yüzleşemediğimi biliyordum. Burada, Jax'in kolonyasının kokusuyla ve burada, yatakta, yerde ... banyoda yaptığımız tüm yaramaz şeylerin görüntüleriyle çevrili olarak kalacaktım.

Evet, sonsuza kadar burada kalacaktım. İyi ve yasal bir plana benziyordu. Belki Jax'i günde en az iki kez bana yemek getirmesi için ikna edebilirdim. Eğer öyleyse, bu plan kesinlikle daha iyiye gidiyordu.

"Calla?"

Başımı kaldırarak açık kapıya doğru döndüm. Sırtım dikleşti. Teresa kapı aralığında duruyordu. Yalnız da değildi. Avery de onunla birlikteydi. "Jax buraya gelebileceğimizi söyledi," diye açıkladı Avery Teresa'yı dürttüğünde.

kalçasıyla kapıyı daha da açtı. "Yani burada hiç dolaşmadık." Bunu Jax'in yaptığını düşündüm. Tanrı biliyor ya, bir süredir buradaydım. "Özür dilerim," dedim dikkatimi ayak parmaklarıma vererek. "Zaman elimden kaçtı.

Ben."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Çılgın bir gece geçirdin," dedi Avery yumuşak bir sesle. Teresa içeri girdi ve yanımdaki yatağa uzandı. "Görünüşe göre,

"Çılgın bir hayatın oldu." Yüzümü buruşturdum.

Avery, Teresa'ya kafasının üzerinden uçup giden bir bakış gönderdi. "Burada saklanıyorsun," dedi Teresa.

Dudaklarım seğirdi ve bu hareket canımı acıttı. Daha önce aynaya

baktığımda çenemde hafif bir morluk oluşmuştu ve alt dudağım

sağ köşeye yakın kesilmiş. "O kadar belli mi?" Omuz silkti. "Sayılır."

Derin bir nefes aldım. Burada saklanamayacağıma göre, kadınlaşmam gerekiyordu. Bunu yapmak berbattı. "Özür dilerim çocuklar. Hepinize yalan söylediğimi biliyorum ve bunu yapmak için gerçekten iyi bir nedenim yok."

Avery yatağın kenarında durmuş, ince parmakları sol bileğindeki bilezikle oynarken Teresa başını yana eğdi. "Demek Shepherdstown civarından değilsin, öyle mi?"

Mahcup bir şekilde başımı salladım. Altı yaşındayken benden önce sahneye çıkmak üzere olan bir kızın saçına sakız attığımdan beri böyle hissetmemiştim. Sakızı kahverengi buklelerin arasına atmak istememişim ama annem sahnenin önünde duruyordu ve ağzımda hala sakız olduğunu fark ettiğinde yüzünde çılgın bir sahne annesi bakışı belirdi ve ben de panikledim.

"On sekiz yaşımdan beri Shepherd'dayım ve dürüst olmak gerekirse, burası benim tek evim gibi geliyor," dedim Teresa'ya bakarak. O da beni dikkatle izliyordu. "Bunun yalan söylemeyi haklı çıkarmadığını biliyorum ama ben sadece Burayı hiçbir zaman evim olarak görmedim, en azından uzun bir süre."

Teresa yavaşça başını salladı. "Peki ya tatil için aileni ziyarete gittiğini söylediğin zaman? Daha önce anladığım kadarıyla yıllardır buraya gelmemişsin."

"Eve gitmedim." Yanaklarım kızardı. "O zaman bir otele yerleşmiştim." Kaşları çatıldı.

Avery'nin gözleri sempatiyle irileşti. "Oh, Calla ..."

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu sadece biraz uzaklaşmak istediğim için yaptım ve gerçekten tek seçenek buydu. Gerçekten çok havalıydı. Annemin ölümü hakkında söylediklerimin korkunç olduğunu biliyorum ve muhtemelen benim korkunç bir insan olduğumu düşünüyorsunuz."

"Aslında, hayır, yok." Teresa önce dans ederken, sonra da oda arkadaşının erkek arkadaşının onu itmesiyle sakatlanan ve Teresa'nın seçkin bir bale okulunda profesyonel olarak dans etme hayallerini fiilen sona erdiren bacağını düzeltirken bana doğru döndü. "Calla, bize annenden ve buradaki hayatından bahsetmemenin tüm nedenlerini bilmiyorum ama son birkaç saat içinde öğrendiklerimizden neden bahsetmek istemediğini anlıyorum."

"Kesinlikle anlıyoruz," diye onayladı Avery ve göğsümde küçük bir umudun alevlendiğini hissettim.

Teresa kendi diziyle dizimi dürttü. "Ama umarım geçmişin *ne* olursa olsun seni yargılamayacağımızı biliyorsundur. Bize karşı dürüst olabilirsin."

"Bu konuda bize güvenin," diye ekledi Avery. "Seni yargılayacak son kişiler biziz."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu ve birbirlerine tam olarak anlamadığım bir bakış atıyorlardı. Sonra Avery diğer tarafıma oturmak için hareket etti. Kızıl saçlarından bir tutamı endişeyle kulağının arkasına sıkıştırdı.

Sonra duyabildiğim derin bir nefes aldı, Teresa'ya bir kez daha baktı ve sonra bakışları bana yerleşti. Karnımdaki kaslar sıkıştı ve bana önemli bir şey söylemek üzere olduğunu anladım. Biraz solgun yüzünün her yerinde yazıyordu. "Gençken, okuldan yaşça büyük bir adamın evinde verdiği bir partiye gitmiştim. Yakışıklıydı ve onunla flört ettim ama işler kontrolden çıktı. Gerçekten kötüydü."

Oh Tanrım, hayır. Bir yanımda bunun nereye varacağını zaten biliyordu ve uzanıp elimi onunkine doladım ve sıktım.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve söylemek üzere olduğu şeyin şimdiye kadar itiraf etmek zorunda kaldığım her şeyden daha sert olduğunu söyleyebilirdim. "Bana tecavüz etti," dedi Avery sessizce, o kadar sessizce ki zar zor duyabildim ama duydum ve buna karşılık göğsüm sıkıştı. "Ben doğru olanı yaptım. İlk başta. Aileme ve polise söyledim ama onun ailesi ve benim ailem şehir kulübünden arkadaşlardı ve sessiz kalmam için aileme bir sürü para teklif ettiler. Ayrıca o gece onun kucağında otururken çekilmiş bir fotoğrafım vardı ve içmiştim. Ailem bana yapılanlardan çok insanların benim hakkımda ne söyleyecekleri konusunda endişeliydi, ben de kabul ettim. Parayı aldım ve içim içimi yedi Calla. Bunun için kendimi bok gibi hissettim."

Elini çekip yavaşça bileziğini çıkarırken gözlerim yaşardı. Bileğini yukarı çevirdi ve ben de hemen almamış olmayı dilediğim bir nefes çektim. Yara izini gördüm. Ne anlama geldiğini biliyordum.

Avery belli belirsiz gülümsedi. "En kötü kısmı bu değil. Suç duyurusunda bulunmadığım için adam bana yaptıklarını yapmaya devam etti."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, ona sarılmak istiyordum. "Tatlım, bu senin suçun değil. O şeyleri sana ya da bir başkasına sen yaptırmadın."

"Biliyorum." Gülümsemesi biraz daha sertleşti. "Biliyorum ama bunda

benim de bir sorumluluğum var. Ve bunu size anlatmamın nedeni

Çünkü başıma gelenleri kimseye anlatmadan yıllar geçirdim ve Cam'le tanıştığımda ona açılıp gerçeği söylemem çok zor oldu. Bunu yapmadığım için onu neredeyse kaybediyordum." Bir nefes daha çekti. "Mesele ne? Kendi canıma kıymaya çalıştığım ve aileme boyun eğdiğim için utanıyorum ama terapi sayesinde bunları neden yaptığımı anladığım bir noktaya geldim ve eğer açılmazsam bu beni kötü bir insan ya da insanlar için daha az arkadaş yapmaz."

"Hayır," diye fısıldadım, gözyaşlarımı geri kırarak. "Sen kötü bir insan değilsin."

Teresa boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi kalındı ve ona baktığımda tekrar gerildim. "Lisedeyken erkek arkadaşım bana vurdu. Hem de birden fazla kez. Aslında pek çok kez."

Aman Tanrım.

Buna inanmadım. Teresa hiçbir zaman taciz içeren bir ilişkide kalacak biri gibi görünmemişti ama bu düşünce biter bitmez bunun ne kadar yargılayıcı olduğunu anladım.

"Gençtim ama bu bana vuran bir adamla birlikte olmak için en iyi mazeret değil," dedi düşüncelerimi takip ederek. "Bunu kendime sakladım ve gizledim. Morluklar her görüldüğünde hikayeler uydurdum, ama bir yıl, Şükran Günü'nden hemen önce annem beni gördü ve artık olanları saklamak mümkün değildi. İşin en kötü yanı, taciz içeren bir ilişki içinde olmam değil, bunun kardeşime yaptıklarıydı. Kendini kaybetti, Calla. Erkek arkadaşımın evine gitti. Cam onunla yüzleşti ve birbirlerine girdiler. Cam onu o kadar kötü dövmüş ki adam hastanelik olmuş ve kardeşim de tutuklanmış."

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Teresa başını salladı. "Cam'in başı bir sürü belaya girdi ve ben uzun süre "ya olursa "larla yaşadım. Ya onunla kalmasaydım? Ya birine söyleseydim? Cam neredeyse her şeyini kaybedecek miydi? Ve çok şey kaybetti. Okulun bir dönemini. Futbol takımından çıkarıldı ve ayrıca yaptığı pisliklerle uğraşmak zorunda kaldı. Bu yüzden çok suçluluk duydum. Bugün bile pişmanlık duyuyorum."

"Eminim Cam seni suçlamıyordur," dedim.

"Yok." Cevap veren Avery oldu. "Hiç yapmadı."

Teresa'nın gülümsemesi titrekti. "Çünkü kardeşim oldukça harika biri."

Uzanıp elini sıktım ve gözlerimden yaşların akmaya başladığını hissettim.

Avery yanıma doğru bastırdı. "Jase de öyle. O da oldukça harika."

Zayıf bir kahkaha yükseldi.

"Ve sırları vardı. Gerçekten büyük ve gerçekten önemli sırları... Ayrıntılarını veremem çünkü bunlar onu ilgilendirir ama uzun süre karanlıkta kaldım ve beni içeri aldığında neden bazı şeyleri kendine sakladığını anladım." Devam ederken Teresa'nın güzel yüzünden duygular akıyordu. "Bütün mesele şu Calla, hepimizin yalan söylediği, utandığı ve keşke daha önce birileriyle konuşsaydım dediği şeyler var."

"Ama birine söylemek, her şeyi itiraf etmek ..." Ona baktığımda Avery yine gülümsedi. O da elimi sıktı ve o anda benim aracılığımla hepimizin birbirimize bağlandığımızı fark ettim. "Çok klişe ve sevimsiz görünmek istemem ama bu her şeyi değiştirir."

"Özellikle de arkadaşlarınıza söylediğinizde," diye ekledi Teresa usulca.

Dudaklarımı birbirine bastırarak birkaç kez başımı salladım ve tam olarak neyi kabul ettiğimden emin değildim. Muhtemelen her şeyi ve belki de Jax'e tekila içermeyen bir şey söyleyebilmemi sağlayan şeyi bulana kadar yarım dakika geçti.

Onlara annemi anlattım, gerçekten. Önceki halini ve şimdiki halini ve bu değişime neyin sebep olduğunu anlattım. Yangını. Onlara Kevin ve Tommy'den ve hepimizden vazgeçen babamdan bahsettim. Onlara yara izlerinden bahsettim, hepsinden ve emziğini yere atmış ve kimse onun için almamış bir bebek gibi ağlayarak anlattım. Aslında hepimiz büyük bir hıçkırık festivali yaşıyorduk, ancak benimle özel ve güçlü hikayeler paylaştıktan sonra onlara açılmanın ve onlarla paylaşmanın temizleyici bir yanı vardı. Gözyaşlarında da temizleyici bir şey vardı.

Sözlerimi bitirdiğimde üçümüz kollarımızı birbirimize dolamıştık ve sonunda Jax'in inandığı gibi hissettim - *cesur* olduğumu, çünkü bunu onlara söylemek benim için çok zordu. Jax'in biliyor olması önemli değildi ve bu kızlar birine kaç kez söylediğinizin önemli olmadığını anladılar: Biraz daha kolaylaşabilir ama yine de zordur.

Birbirimize sarıldığımızda çok önemli bir şeyi fark ettim. Gerçekten farkına varmamın yirmi bir yıl sürmesi biraz üzücüydü ama aile sadece kan ve DNA'dan ibaret değildi. Aile bunun çok ötesinde bir şeydi. Tıpkı Clyde'da olduğu gibi, Teresa ya da Avery ile akrabalığım olmasa da onlar benim ailemdi.

Ve en az bunun kadar önemlisi, gözlerim şişmiş ve gözyaşlarım yüzümden akarken bile, Jax'in benim hakkımda söylediklerini, Jax için soyunduğumda hissettiklerimi hissettim.

Cesur hissettim.

Teresa burnunu çekerek geri çekildi ve işaret parmaklarının yanlarıyla gözlerinin altını sildi. "Şimdi her şeyi hallettiğimize göre, seni annenin pisliğinden uzak tutmak için kimin kıcını tekmelememiz gerekiyor?"

Yirmi altı

Herkes Jax'in evinden çıktığında şafak sökmesine yaklaşık bir saat vardı. Teresa ve ekibi yarın hâlâ Philadelphia'yı gezmeyi planlıyordu ama onlarla vakit geçirmek istesem de bu akıllıca değildi ve Dedektif Anders şehirde dolaşmaya çıkarsam kendini kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

Bu gerçekten berbattı, çünkü arkadaşlarımı özlemiştim ve hayatımın bundan sonra böyle olup olmayacağını merak ettiğim birden fazla an vardı, gerçekten başımın üzerinde asılı duran bu tehdit yüzünden bir şeyler yapamıyordum.

Bir şeyler olmalıydı. Ne olduğunu bilmiyordum ama *kendimi* kaybetmeden bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim.

Ancak Jax'in aklına harika bir fikir gelmişti: Şehre gitmeden ve büyük olasılıkla Batı Virginia'ya dönmeden önce herkesle birlikte konaktaki geç kahvaltı ya da erken öğle yemeği. Böylece onları görebilecektim.

. . . dört duvarın arkasından.

Hiç yoktan iyiydi.

Saatler sonra nihayet Jax ile yalnız kaldığımda her zamanki pijamalarımı yeni değiştirmiştim. Yatak odasının kapısının hemen içinde duruyordu ve ifadesi kilitlenmişti, çenesi gergindi ve dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

İçimde ani bir gerginlik yükseldi ve huzursuzluk dalgalarıyla karıştı. Olan biten her şeyle birlikte, çözülmemiş bir tartışmaya girdiğimizi unutmamıştım, ama bu düşüncelerimin ön saflarında yer almıyordu.

Şimdi oraya doğru koşuyor, diğer tüm şeyleri yolundan çekiyordu. Aimee'yle olan şeylerin diğer her şey kadar önemli olmaması önemli değildi.

Jax'in çarpıcı yüzüne kazınmış olan yoğunluk beni hareketsiz bırakırken, Jax öne doğru ilerledi ve tam önümde durdu. Bakışlarımız kilitlendi ve elini kaldırdığında sertçe yutkundum. Sol yanağıma dokunmak yerine,

Yavaş yavaş alışmaya başladığım bir şey, parmaklarının ucu sağ alt çeneme ve ardından kesik dudagımın köşesine değdi.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Başımı hafifçe salladım. "Hayır. Pek sayılmaz."

Elini bırakırken gözlerinin tonu koyulaştı. "Böyle bir şey olmamalıydı."

Buna itiraz edecek değildim.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gittiğini fark etmedim bile. Sırtına silah dayamıştın ve ben tam oradaydım, o kadar da uzakta değildim ve fark etmedim bile. Bilmem gerekirdi."

"Vay be. Bekle bir saniye. Bunların hiçbirisi senin suçun değil Jax. Barda meşguldün ve bunun olduğunu görmediğine sevindim," dedim ona. "Yaralanabilirdin."

İnançsızlık yüz ifadesini gölgeledi. "Yaralanabilir miydim? Sen yaralandın Calla. Herif sana vurdu ve sen benim için mi endişeleniyorsun?"

"Şey, evet... o ve vurmakla tehdit ettiği bir bar dolusu insan." Bu sözleri söyler söylemez bunun bir önemi olmadığını anladım. Aksine, bu onu daha da sinirlendirdi. Uzaklaşarak yatağa uzandım. "Ben iyiyim, Jax. Ciddiyim."

"Birini ısırmak zorunda kaldın. Ağzını bir pisliğin derisine dayadın ve kendini savunmak için ısırdın. Bu seni nasıl iyi yapıyor?"

"Bu şekilde ifade ettiğinizde mi? Emin değilim."

Öne doğru yürüyüp önümde diz çökerken çenesi çalışıyordu. "Sana zarar görmeyeceğine dair söz vermiştim."

"Jax-"

"Ve sen yaptın." Elleri dizlerimin arkasına dolandı ve eğilirken onları birbirinden ayırdı. Koluma bakıyordu ve benim bakışlarım da onu takip etti. Orada da bir çürük vardı. "Bu benim için iyi değil. Ya olursa düşüncesi bile kafamı karıştırıyor. Daha önce de bu yollardan geçtim."

İlk başta ne dediğini anlamadım ve anladığımda başımı salladım. "Bu kız kardeşinle olduğu gibi değil."

Jax hiçbir şey söylemedi.

"Bunu biliyorsun, değil mi? Ben senin sorumluluğunda değilim. Bu şekilde değil," diye ısrar ettim. "Jena da öyle."

Başka tarafa baktı, çenesi

sıkılmıştı. "Sen olsan bile-"

"Calla," diye uyardı.

Onu görmezden geldim. "Sen evde olsaydın bile Jax, keşkeler olmayacaktı."

"Sadece ... sadece bırak onu."

"Hayır." Bu konuda geri adım atmıyacaktım. "Eğer sen onun yanında olsaydın aşırı dozdan ölürdü. Senin orada olman sonucu değiştirmezdi. Öyle ya da böyle, bir yolunu bulurdu."

Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de bunu *yaşadım*." Bakışlarını tuttum. "Annemin yolunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve ben denedim. Milyonlarca kez denedim. İçten içe kız kardeşin için de aynı şeyin olacağını biliyorsun."

Birkaç dakika geçti ve sonra derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. Calla. Evet, bunu kabul etmek gerçekten zor."

"Biliyorum." Tanrım, gerçekten biliyor muydum ve Jax'in içinde taşıdığı suçluluk duygusunu değiştirmek için söyleyebileceğim fazla bir şey olmadığını da biliyordum. Bu çok zaman alacak bir şeydi ve bunu kendi içinde bulması gerekiyordu.

Bir süre sonra, "Bence birkaç gün burada kalmalısın," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Zaten burada kalıyorum, değil mi?"

"Kastettiğim bu değildi, bebeğim." Parmakları dirseğimin üstündeki parmak izlerinin üzerinden geçti. "Bu olay yatışana kadar bardan uzak dur."

"Ne?" Kolumu çektim ve çenesi kalktı, gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Bu evde ya da başka bir yerde saklanmıyorum. Neler olup bittiğinin farkında olmadığımından değil, paraya ihtiyacım var."

Elleri tekrar dizlerimin arkasına dolandı. "Calla . . ."

"Cidden paraya ihtiyacım var. Yüz binden fazla borcum var, Jax. Çok para kazanmıyorum ama bir şeyler kazanıyorum. Jax Yer Değiştirme Programı'nda rahat edemem."

Dudakları seğirdi "Jax Yer Değiştirme Programı mı?" Gözlerim kısıldı.

Kıkırdadı ve yüzündeki öfkenin tamamı olmasa da bir kısmı hafifledi. "Bu programın sesi hoşuma gitti."

"Eminim biliyorsundur," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Ben sadece Daha dikkatli olmalıyım, çevremdeki şeylerin daha çok farkında olmalıyım. Yani, Mo'nun barda pek de zararsız görünmediğine eminim. Daha dikkatli olmalıyım."

"Ben de öyle," diye kararlılıkla kabul etti.

İnkâr etmeye başladım ama bunun bir anlamı olmadığını düşündüm. Yüzündeki sertliğin bir kısmı hâlâ duruyordu ve bardayken gözlerindeki neredeyse ölümcül öfkeyi hatırladım.

Onu izlerken gözlerinde bir şeyler değişti. Renk hâlâ koyuydu ama daha sıcaktı, daha sıcak. Geç olmuştu. Ya da erkendi. Nasıl baktığınıza bağlı. Ve konuşmamız gereken çok şey vardı, yani bir *i* ve iki *e*'li Aimee ve onun kendisini yumuşatılmış et gibi hissetmesine karşı "bana güvenmelisin" çözümü.

Evet, bunu gerçekten konuşmamız gerekiyordu.

Ama bana bakarken ne düşündüğünü anlayabiliyordum, ne düşündüğünü *hissedebiliyordum*. Ve neredeyse kaçırıldıktan ve sonunda Teresa ve Avery'ye açıldıktan sonra, sabahın dördünde yapmak istediğim en son şey Aimee'den, onun dolaşan ellerinden ve bunun bende nasıl kuduz bir kanguruya dönüşüp kafasını omuzlarından tekmeleme isteği uyandırdığından bahsetmekti.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Bu ciddiydi ve haklıydı, sonbaharda aramızda kilometreler olacaktı ve ona güvenmem gerekiyordu.

Ve

yaptım.

Sayılır.

Beynim iç çekti, kelimenin tam anlamıyla iç çekti.

Ama sonra Jax'in elleri kalçalarımın yukarı çıkıp şortumun eteklerine ulaştığında bedenim mutlu bir iç çekiş yaptı. Dudaklarının bir tarafı o seksi yarım sırtışıyla yukarı kıvrıldı.

Tamam.

Sonra konuşabiliriz.

Beynimin bunun kötü bir fikir olduğunu ve kız gücünü ya da her ne saçmalıkta onu bir kenara atıp biraz yay-çek-vay be demesine fırsat vermeden gömleğinin yanlarından tutup yukarı çektim. Jax sözsüzce geri çekildi ve kollarını kaldırdı. Kısa sürede gömleksiz kalmıştı ve ellerim onun sert, pürüzlü göğsündeydi ve bir kez daha bir erkeğin göğsünün -Jax'in göğsünün- parmaklarımın altında nasıl bir his olduğunu bilmeden nasıl bu kadar uzun zaman geçirdiğimi merak ettim.

Başımı eğdim ve Jax mesafeyi aştı, ben daha onun yarısına bile gelmeden benimle buluştu ve öpücük tatlıydı, dikkatli ve nazikti. Dudaklarının şefkatli dokunuşu göğsüme kadar ulaştı ve kalbimi sıktı.

Tanrım, onun için gitmiştim.

Elleri yanlarımdan yukarı kayarak gömleğimi yakaladı ve sonra üzerimden çıkardı. Belden yukarısı çıplaktı ve Jax ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koyarken serin hava ısınmış tenimi yıkadı. Dudağımın kenarını usulca öptü ve sonra beni sırtüstü yatırırken ağzı çenemin morarmış derisinde gezindi. Ağzı boğazımdan aşağı süzülürken göğsündeki gevrek tüyler göğsümü okşuyordu. Ellerim kollarına yerleşti, kendini tutarken pazılarındaki kasların esnediğini hissettim.

Sonra dudakları göğsümün ucuna kapandı ve bedenim canlandı. Sırtım kamburlaştı ve ağzım yumuşak bir iniltiyle açıldı.

"Çok hassassın," dedi göğsüme karşı. "Seni azdırmak ve hazır hale getirmek çok kolay."

Haklıydı. "Pardon?"

Jax kıkırdadı. "Bunun için ancak sen özür dilersin." Sonra dilini sertleşmiş mememin üzerinde gezdirdi ve tırnaklarım derisine battı. Ağırlığını bir koluna kaydırıp ve sonra eli diğer göğsümle ilgilendi ve Calla mutlu bir diyardı, özellikle de onu sert ve uyluğuma bastırırken hissettiğimde.

Eli göğsümden çıkıp karnımdan aşağı kayarken damarlarımda hisler dolaştı. Eli göbeğimin hemen altında düzleşti ve sonra şortumun bandının altına kaydı. Sanki beni bedenimden çekip çıkarabilecekmiş gibi derin ve sert bir şekilde emerken haykırdım.

Ve gerçekten yapabileceğini düşünmüştüm.

Hassas etimi ısırdı ve sonra ayağa kalkıp şortumu ve iç çamaşırlarımı tuttuğu gibi tamamen üzerimden yuvarlandı. Onları çıkardı ve sonra kendi kıyafetlerini de çıkardı. Ortadan kayboldu ve elinde folyo bir paketle geri geldi. Bunu hallettikten ve vücudu tekrar benimkinin üzerindeyken, dudağımın köşesini nazikçe öpmeye başladı, morarmış çenemde ilerledi ve sonra aşağıya, sol göğsüme ve sonra sağ göğsüme doğru ilerledi.

Sırtım kamburlaşırken benden bir inilti kaçtı. "Jax . . ."

"Lanet olsun." Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanırken sesi sert ve derindi, ben de kalçalarımı açarak onu karşıladım, onu istedim.

Uzaklaşmaya başladığında, bunu yavaşlatmak, uzatmak ve beni aklımdan çıkarmak istediğini biliyordum, ama bunların hiçbirine sahip değildim.

"Asla olmaz," diye nefes aldım, gerçekten nefes nefese kaldım. "Seni istiyorum. Şimdi." Tek kaşı kalktı.

"Sabrın sonu selamettir, bebeğim."

"Sabrın canı cehenneme."

Kıkırdadı, ama aramıza girip elimi sikinin dibine doladığımda kahkahası bir iniltiyle son buldu. "Kahretsin bebeğim, bu gece gerçekten sabırsızsın."

Kalçaları tekrar yumruklanırken parmaklarım onun etrafında kıvrıldı ve kalçalarının her iki yanındaki seksi kasları görmemi sağladı. "Belki biraz."

Ellerinden biri kalçamdan aşağı, uyluğum boyunca indi ve kalçamı kaldırdığında onu tam istediğim yere yönlendirdim. Ucu içeri doğru bastırdı ve her şey merkezimde toplandı. Elimi hareket ettirdim, kolumu boynuna doladım.

Benden daha güçlü, Jax kendini tuttu. Sırtışı kendini beğenmişliğe dönüştü. "Jax," diye fısıldadım.

Tam orada duruyordu, ağzını benimkinin sadece birkaç santim üstüne kadar indirirken belki bir santim içeri kaydı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Bu aptalca bir soru."

"Öyle mi?" Başparmağını göğsümün üzerinde gezdirdi ve meme ucumu parmaklarının arasına aldı, ben de o enfes hisle haykırdım.

Nefesim kesildi. "Hiç adil değil."

"Sorunun aptalca olduğunu söylemen hakkında ne hissettiğimden emin değilim." Başını eğerek omzumun yamacında öpücükler bıraktı ve göğüslerim ağırlaşır şişene kadar meme ucumu çekiştirmeye devam etti. Derimi ısırdı. "Hâlâ aptalca bir soru mu?"

"Evet," diye zorladım diğer bacağıma serbest bırakırken. Kalçasına doladım ve her iki bacağımla da kalçalarımı yukarı iterken onu içeri çektim.

Kabzasına kadar içime girerken dişlerinin arasından hava tısladı. İçimi doldururken hissettiğim ısırik asla unutamayacağım bir duyguydu. "Bebeğim," diye inledi. "Sanırım bana açsın."

Öyleydim.

Ve hareket etmiyordu. Hayır. Adam kendini kontrol edemiyordu. Tamamen hareketsizdi, derinlere gömülmüştü ve benim sabrım *tamamen* tükenmişti. Kalçalarımı salladım ve ikimiz de birlikte inledik.

"Tanrım, bunu gerçekten şu anda istiyorsun." Nabzımın attığı yeri öptü.
"Bunun için hazırsın."

"Öyleyim" derken yanaklarımın ısındığını hissettim.

Jax başını eğdi ve ben ona açılana kadar dilini dudaklarımın ortasında gezdirdi. Beni derinden öptü, dudağımdaki kesiğin hâlâ bir şekilde farkındaydı ve sonra başını kaldırdı. "Benimle misin?"

Bunu daha önce, ilk seferimizde söylediğini hatırlayarak başımı salladım ve "Evet" diye fısıldadım.

Beni tekrar öptü. "O zaman benimle kal."

Bunu sorgulayamadan bacaklarımı tutmayı bıraktı ve dışarı çekti. Kalçalarımın yakalayıp beni yüzüstü çevirdiğinde itirazım kayboldu.

Dondum kaldım.

Saçlarım omzuma dökülmüştü ve sırtım ona tamamen açıktı, en kötü yerim ve bunu daha önce de görmüştü, ama bu farklıydı, çok farklıydı. Geri dönmek için yukarı doğru itmeye başladım ama kalçalarımı kavradı ve beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Ön tarafı sırtıma dayanmıştı ve panik, hissettiğim diğer binlerce duyguyla karışmıştı.

"Benimle kal bebeğim," dedi enseme doğru.

"Jax-" Arkamdan içime girdiğinde konuşma yeteneğimi kaybettim.

Onu hissetmek farklıydı, daha dolgun ve daha sıkıydı. Dizlerimin ve ellerimin üzerindeydim ve o bana yapışmıştı. Nefes alamıyordum. Bu duygu yoğun, ezici ve güçlüydü.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu.

İnanamıyordum. Buna inanamıyordum. Ama öyleydim.

Tamamen onunla birlikteydim. Bir elini omzuma koydu.

"Calla?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Seninleyim." "Güzel," diye mırıldandı.

Ve sonra bana sertçe verdi.

İçimde derin ve hızlı bir şekilde hareket etti, her iki hamlede bir yavaşlayarak bana sürtündü ve bu pozisyonda, arkamdan, diğer seferlere hiç benzemiyordu. Farklı bir his cümbüşü beni aydınlattı. Kalçalarım doğal olarak ona doğru eğilirken parmaklarım yorgana gömüldü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Seks hakkında çok şey bilmiyordum ve onunla her yaptığımda şaşırıyordum ama *böyle* bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

Ondan gelen onay gümbürtüsü içime yayıldı ve bir kolunu belime dolayarak vücudunu benimkine mühürledi. Sonra eli bacaklarımın arasındaydı, başparmağı merkezime bastırıyordu ve bu çok fazlaydı ve her şeydi. Keskin zevk o kadar hızlı yükselirken vücudum titredi ki başım döndü ve içime girerken tutundum ve ona karşı geri iterken hareketlerim çılgınlaştı.

Boynuma karşı homurdandı, "Hiç böyle olmamıştı. Başka biriyle değil. Sadece seninle."

Nefesim kesildi ve sonra bu sözlerde, vücudunun benimkinin arkasında nasıl hareket ettiğinde kayboldum, vahşiliğinde hızlı ve güzeldi ve kısa süre sonra oda vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri, pantolonlarımız ve inlemelerimizle doldu. Aramızdaki ritim kaybolmuştu, tıpkı onun demirden kontrolü gibi ve gerginlik iyice artmıştı ve içimde kasılma ve sarsılma şeklinden yakın olduğunu hissedebiliyordum.

"Hiç böyle olmamıştı," diye kulağıma hırladı.

Tam o anda uçurumun kenarından döndüm. Başımı geriye atıp haykırırken bedenim, kollarım, bacaklarım ve her parçam ona kenetlendi. Her güçlü hamlesinde inlerken içimdeki basınç patladı, beni kamçıladi. Kollarım gevşedi. Yanağım yatağa çarptı ve o da onu takip etti, ağırlığı akıllara durgunluk veriyordu ve bir kolunu bacağıma dolayarak yukarı kaydırıp her yerime vururken beni almaya devam etti.

Onun, bedenlerimizin hissi, sesi beni tekrar harekete geçirdi ve bu sefer adını haykırdım ve sonra öncekinden daha derine itti, boşalırken iniltisi kulağımda ağır ve şehvetli.

Ancak o zaman yavaşladı, vücudu kendi kendine kayıyor gibi görünüyordu ve benimkinin artçı sarsıntıları hala her yüce sarsıntıda beni şaşırtıyordu.

İçimde hâlâ salınarak hareket ederken ne kadar zaman geçti bilmiyorum, sonra gevşedi, üzerimden yuvarlandı ve prezervatifle uğraşmaya gitti. Hareket etmedim. Hareket edebilecek durumda değildim. Kaslarım lapa gibiydi. Yatağa döndüğünde beni bıraktığı yerdeydim ve bedenimi yorganın altına sokarken ya da beni yan yatırıp bedenimi onunkeye yaslarken kesinlikle yardımcı olamadım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mmm-hmm," diye mırıldandım
uykulu bir şekilde. Bir duraklama oldu.

"Sana zarar vermedim mi?"

"Hayır. Harikaydı."

Omzumun arkasını öptü. "Hoşuna gitti."

Bu bir soru değildi, söylediği şekilde değildi, ama yine de "Mmm-hmm" diye mırıldandım.

Jax'in kıkırdaması enseme okşarken beni kendine daha sıkı çekti, böylece aramızda hiç boşluk kalmadı. "Hâlâ benimle misin?"

"Hâlâ seninleyim."

Yirmi yedi

Karnımın üzerinde yatağa yayılmış, bir kolumu yanağımı dayadığım yastığın altına sokmuş ve diğer kolumu yan tarafıma katlamış bir şekilde yavaşça uyandığımda, kalçamın üzerinde ve arkamın kıvrımında t  y kadar hafif bir dokunuş hissettim.

Huzursuzca yer değiştirdim, gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yatak odasına dolan parlak ışık yüzünden hemen k  r oldum. İ nleyerek gözlerimi kapattım ve uzanmaya çalıştım. Kemiklerim herhangi bir kasa bağlıymış gibi hissetmiyordu ve bu bir şekilde hoş bir duyguydu. Cildimin üzerinde boş tasarımların izini süren basıncın ipucu da   yleydi.

Daha önce hiç yüzüstü uyumamıştım ve açıkçası uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Jax kollarını bana doladıktan ve ben bir sonraki nefesimi aldıktan sonra bir noktada olduğunu varsayıyordum.

Vücudum hala mümkün olan en iyi şekilde çalıştığını hissediyordu. O kadar ki

-

Sonra gözlerim tekrar açıldı.

Gözlerim ışığa alıştığında tek gördüğüm Jax'ın dolap kapaklarıydı, Rastgele bir ressam benimle yatağa girmediyse, sağ popomun yanağında sekiz rakamı gibi hissettiren şeyin sorumlusunun o olduğunu düşündüm.

Sırtım çıplaktı.

 arşaf ve örtüler üst baldırlarıma dolanmıştı ve Jax'ın, tıpkı geçen sefer beni çevirip arkamdan götürdüğünde olduğu gibi, derimin dağınıklığını görebildiğinden emindim. Dün gece sırtımın görünmesi biraz sorun olmamıştı çünkü gerçekten dikkat ettiğinden şüpheliydim.

Gerildim ve titretek bir nefes verdim, ondan uzaklaşmaya hazırlandım, bu da ona göğüslerimi gösterecekti. Artık onun yanındayken sırtım kadar   n  m  n de farkında olmasam da, buruşuk çarşafının derime gömdüğü tuhaf çizgiler olduğundan emindim.

her şeyin ötesinde, seksi olmazdı. Şu anda seksiliğin negatif alanında olduğumdan oldukça emindim.

"Yapma."

Dolaba baktım, hâlâ uyuyormuşum gibi davranmayı düşündüm ve sonra bu fikri aptalca olduğu için reddettim, bu yüzden aptalı *oynamayı* tercih ettim. "Ne yapmayayım?"

Jax'in eli çıplak kalçamın üzerinde kıvrıldı. "Saklanma. Geri dönmeye hazırlandığını biliyorum. Yapma."

Gözlerim kapandı ve kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Birkaç saniye sonra kıcımda gülen yüzler çizmeye ya da her ne yapıyorsa ona geri döndü. Sanki gözleri renksiz ve pürüzlü deride delikler açıyor, X-ray görüşüyle katmanları soyuyormuş gibi hissediyordum.

"Çok tatlı bir kışın var." Uh.

"Yani, gerçekten. Kışın çok tatlı bebeğim," diye devam edince kirpiklerim kalktı ve kaşlarım çatıldı. "Sen güzel bir kalçayla doğmuş kadınlardan birisin. Hiçbir antrenman bu kalçayı yaratamaz."

"Doğru," dedim birkaç saniye sonra. "Sanırım o kışı yaratan Big Mac'ler ve tacolardı."

Jax'in derin kahkahası dudaklarımın kenarlarını çekiştirdi ve sonra bacağının benimkinin üzerinde hareket ettiğini, ardından sıcak ve sert uzunluğunun tatlı kışıma bastırıldığını hissettim. "O zaman o Big Mac'leri ve tacoları yemeyi asla bırakma."

Hemen ıslandım. Hem de tamamen. En yumuşak yerime bu kadar yakın olmasının verdiği his mi, yoksa bana Big Mac ve taco yemeyi asla bırakmamamı söylemiş olması mı bilmiyorum. Her iki şekilde de hazırdım.

"Bunu yapabilirim," dedim, gırtlaktan gelen bir sesle. "Big Macs ve taco yemek."

Diziyle kalçalarımı ayırırken omzuma bir öpücük kondurdu ve eli bedeniyle benimkinin arasına girdi. "Birazdan kalkmamız gerekiyor."

Olumsuz bir şeyler homurdanmış olabilirim.

Kıkırdaması omzumun üzerinden dans etti. "Saat neredeyse 10 oldu. Arkadaşlarının ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Zamanımız var," dedim ona, zamanımız olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yokken.

Jax'in eli bacaklarımın arasına girdi ve parmakları ıslaklığın üzerinde gezinirken kalçalarım sarsıldı. "Kahretsin tatlım, doymak bilmiyorsun. Buna bayılıyorum."

Muhtemelen hiçbir şey ifade etmese de *aşk* kelimesini kullandığımda kalbim mutluluktan dans etti.

Eli kayboldu ve yuvarlanıp bir prezervatif almasını bekledim, ama hareket etmedi ve birkaç saniye sonra o kıvrımları tekrar hissetmeye başladım. Dirseklerimin üzerinde doğrulup omzumun üzerinden ona baktım.

Tanrım, sadece birkaç saat uyuduktan sonra, saçları her yere dağılmış ve çenesinde sert bir kirli sakal varken ancak bu kadar acayip, gülünç derecede seksi görünebilirdi. Bir an için ona bakarken kendimi kaybettim ve sonra sırtıma baktığını fark ettim. Gerçekten. Omuzlarıma gerginlik çöktü ve bir ömür gibi gelen bir süreden sonra bakışları benimkini buldu.

Ve söylemem gereken şeyi söyledim. "Bundan hoşlanmıyorum." Yüz ifadesi gerginleşti. "Neden bebeğim?"

Soruş şeklinden sorunun samimi olduğunu anlamıştım ve bu nedense boğazımda o lanet yumağı yaratmıştı. Kollarım dışarı kaydı ve yanağımı yastığa yasladım. "Bu çok çirkin," diye fısıldadım.

Jax saçımın birkaç telini geriye doğru tararken sessizdi. "Sırtını gördüğümde ne gördüğümü biliyor musun?"

"Harita üzerinde Appalachian Dağları'na benzediğini mi?" Şaka yaptım, ama bir demir gibi düz düştü.

"Hayır, tatlım." Derin bir nefes aldı. "Dürüst olacağım, tamam mı? Burada oturup sana şu anda gördüğüm şeye bakmanın kolay olduğunu söylemeyeceğim."

Aman Tanrım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ama düşündüğün sebeplerden değil," diye devam etti ve sonra bunu hissettim, eli sırtımın en kötü yerindeydi ve tüm vücudum refleks olarak kıvrıldı, ama hiçbir yere gidemedim, çünkü neredeyse üzerime yatıyordu. "Sırtını gördüğümde aklıma yaşadığın acı geliyor. Şahsen nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama sıcak şarapnel derimi yırttı ve eminim ki bu senin hissettiğinin yanında bir top saç teli kadar bile değildi. Ama çölde bomba patladığında askerlerin -arkadaşlarımdan- alev aldığını gördüm."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama sözleri görmek istemediğim ama görmem gereken görüntüleri canlandırdı.

"Ve biliyorum ki hiçbir ağrı kesici ilaç bu tür yanıkları gerçekten hafifletemez ve siz bunu yaşadınız. Onları gördüğümde bunu düşünüyorum. Ayrıca bu lanet yaraların hayatını nasıl şekillendirdiğini de düşünüyorum.

Sen hâlâ gördüğüm en güzel kızlardan biriyken ve bu yara izleri bunun yanında hiç kalırken seni nasıl da dövmüşler. Gülüşünle, güzel mavi gözlerinle ya da o tatlı kalçanla kıyaslanamazlar bile."

Aman Tanrım.

Daha bitirmemişti. "Başka ne görüyorum biliyor musun? Ne kadar güçlü olduğunu, Calla, ne kadar cesur olduğunu hatırlatan fiziksel bir şey. Sırtına baktığımda gördüğüm şey bu. Ne kadar cesur olduğunun, gücünün ve cesaretinin bir haritası."

Aman Tanrım.

Gözlerim yaşardı. O duygu yumağı yine boğazıma dayanmış, akmaya ve yeryüzünü sular altında bırakmaya hazırdı.

"Ve bu bok çirkin değil." Sesi fısıltıya dönüştü.

Dirseklerimi yukarı kaldırarak döndüm ve omzumun üzerinden tekrar ona baktım. Yüzü bulanıklaşmıştı. "Jax ..."

"Bu bok kendi tarzında güzel, ama yine de çok güzel."

Gözyaşlarımın bir kısmı taşı ve gerçekten hıçkırmaya başlayacağımı biliyordum, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en mükemmel şeydi ve tek söyleyebildiğim ezik bir "Teşekkür ederim" oldu.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

Daha fazlasını söylemek istiyordum ve daha fazla ağlayacaktım ve telefonunun çalmaya başlaması iyi oldu çünkü onu sevdiğimi ve bebeklerini doğurmak istediğimi söylememe saniyeler kalmıştı. Şu anda değil ama daha sonra... Böyle bir şey söylemek için çok erken olabileceğini düşündüm ama Tanrım, onu gerçekten seviyordum.

Jax beni sırt üstü yatırırken telefonunu görmezden geldi. "Sanırım anladın." Yastığa bastırıldığı bir koluna yaslanarak diğer eliyle gözyaşlarımı sildi. "Nihayet."

Küçük bir "anlama" çekirdeği oradaydı, küçük ve kırılmalı ama oradaydı, yeni filizlenmeye başlayan küçük bir tohum gibi midemde çukurlaşmıştı. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardı ama anlamaya başlıyordum.

Sırıttı ve "Evet" dedi. Sonra başını eğip sol yanağımdan öptü, tam o sırada telefonu tekrar çalmaya başladı. Geri çekildi ve komodine doğru bir bakış fırlattı.

"Bunu almalısın." Sesim kalındı.

Jax gerçekten de bunu istiyormuş gibi görünmüyordu ama bir küfür savurarak üzerimden kaydı ve telefonunu kaptı. Aramaya "Ne?" diye cevap verdi.

Tam yastığa yaslanmış, tüm konuşmasını biraz takıntılı bir şekilde tekrar tekrar dinlemek üzereydim ki Jax aniden doğrulup oturdu. "*Ne oldu?*"

Sesinin tonu bir tedirginlik yarattı ve ben de buna tepki verdim. Doğrulup çarşafı tuttum ve göğüslerime doğru çektim.

"Evet, ben Jackson James. Neler oluyor?" Bir süre sessizlik oldu ve sonra ayağa kalktı, ben de onun sıkı kışına bakıyordum. Omzunun üzerinden bana baktı, çenesi sertleşmişti. "Evet. Teşekkür ederim. Evet."

"Neler oluyor?" Telefonu indirir indirmez sordum.

Jax kot pantolonunu ve külotunu yerden aldı. "Kalkıp giyinmelisin tatlım."

Sesinin tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve bir şeyler olduğunu anladım ve bana söyleneni yaptım. Yorganı fırlattım ve ayağa kalktım. Jax aniden karşıma çıktığında kot pantolonunu giymişti bile.

Gözlerindeki bakışı gördüğümde nefesim kesildi. Olamaz. Kalbim yerinden fırladı. "Annem, değil mi? Onu bulmuşlar-"

"Hayır tatlım, annen değil." Yanaklarımı avuçladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sorun Clyde. Ve durumu ciddi. Kalp krizi geçirdi."

Hemşire olmak istememin nedenlerinden biri de hastanelerden nefret etmemdi. Hastaneler keder, acı ve çaresizlikle ilgili istenmeyen anıların biriktiği bir lağım çukuruydu ve hemşire olmak bir bakıma bu nefretin ve korkunun üstesinden gelmenin bir yoluydu. Ancak daha da belirgin nedenlerden dolayı, gelecekteki kariyerimi düşünmüyordum ve bugün onlardan uzun zamandır nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyordum, çünkü bir hastaneye bağlı başka bir korkunç anıya sahip olmanın eşliğindeydim.

Yoğun bakım ünitesinin dışındaki bekleme odasındaydık ve en az yarım saattir oradaydık. Kayıt yaptırmıştık, Clyde'ın doktorunun birazdan bizi göreceği söylenmişti ama kimse gelmemişti.

Bu iyi olamaz.

Jax ve benim dışımda oda boştu ve bunun için minnettardım çünkü kendimi zar zor toparlıyordum. Jax'ın evinden beş dakika uzaklıkta oldukları için Teresa aradığında onları tamamen unutmuştum. Olanları anlattığımda hemen Montgomery Hastanesi'ne geleceklerini söyledi ama ben gelmemelerini ve onları haberdar edeceğimi söylemiştim. Birincisi, Philadelphia'daki günlerinin tadını çıkarmalarını istiyordum ve ikincisi, burada olurlarsa kendimi kaybederdim.

Zaten kaybedecektim.

Şimdi boz kahverengi sandalyeler ve kanepelerin bulunduğu steril beyaz odada volta atıyordum. Tek bildiğim kalp krizi geçirdiği ve durumunun kötü olduğuydu. Clyde ameliyattaydı. Bu kadar.

"Tatlım, bence oturmalısın," diye önerdi Jax.

"Yapamam." Sandalye sırasının yanından geçtim. "Sence daha ne kadar sürer?"

Öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Bilmiyorum. Bu tür şeyler uzun zaman alabilir."

Dalgınca başımı sallayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yürümeye devam ettim. "Onda bir sorun olduğunu biliyordum, özellikle de dün gece. Sürekli göğsünü ovuşturuyor, yüzü kızarıyor ya da çok solgun görünüyordu. Ve terliyordu."

"Calla, bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Bunun için kendini suçlayamazsın."

Haklıydı ama Clyde'ın dün gece ortaya çıkıp onu kaçıran kişiyi kovaladığında nasıl görüldüğünü görmüştüm. Öfke en karanlık gecedeki bir gölge gibi üzerime çökerken başımı salladım. "Lanet olsun ona," diye homurdandım.

Jax doğruldu.

Bir süre ona baktım ve sonra gözlerimi kaçırdım. "Bar ve onun yokluğu yüzünden üzerinde çok fazla stres olduğunu biliyorum. Lanet olsun, senin üzerinde de çok stres var! Barı onun için işletiyorsun ve ne için? Bahşış ve asgari ücret mi?"

Bir elini sakallı çenesinde gezdirirken yüz hatları tuhaf bir ifadeye büründü.

"Dün gece onun yüzünden neredeyse kaçırılıyordum ve Clyde dışarıdaydı. Bu tür bir strese ihtiyacı yok. Ona ne yaptığına bir baksana?" Durdum, kollarımı açtım ve ellerimi yumruk haline getirdim. "Ondan nefret ediyorum" dediğimde öfke kanımda zehre dönüştü.

Jax gözlerini kırptırdı. "Bebeğim. . ."

Nefesim kesildi. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Herkese ne yaptığına bir baksana. Ve ne için? Hayatının zor olduğunu biliyorum, çünkü ben de yaşadım! Onun yanıdaydım, Jax! Ben de yaşadım, ama ben-"

"Muhtemelen bugün olduğumuz yerde olmazdık. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi sessizce. "Bunu bize o verdi."

Bunu bize o verdi.

Ağzımı kapattım, omuzlarımı sıktım. Gözlerinin içine baktım ve sonra gözlerimi kaçırdım. Göğsümdeki yanma sızladı. Sonra zehirli ısırığın damarlarıma girdiği kadar hızlı bir şekilde hafifledi ve fısıldadım, "Evet, bunu bize o verdi."

"Ondan nefret etmiyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımın hücumuna karşı gözlerim kapandı. "Biliyorum."

Gerçek şu ki, bazen ondan nefret etmek istiyordum, çünkü o zaman ona ne olduğunu ve hayatına ne yaptığını umursamazdım. Uyuşturucunun ona ne yaptığı konusunda endişelenmezdim. Başını sokacak bir evi ya da sırtında temiz giysileri olup olmaması umurumda olmazdı. Umursamazdım ve lanet olsun, umursamak canımı *yakardı*.

Bugünden, bu haftadan ve hatta bu yıldan çok önce var olan ham duygular içimde kabarmaya başladığında, onları yakmak için tekrar volta atmaya başladım. Başka bir şeye odaklandım. "Seni neden aradılar?"

"Ben onun acil durum bağlantısıyım, sanırım."

Yani ben değildim. Neredeyse beni yetiştirmiş olan bir adamın irtibat kişisi değildim. Clyde'ın acil durum irtibat kişisi olmadığım için kendimi suçlu hissetmek aptalcaydı, ancak daha fazla etrafta olsaydım, irtibat kurulacak konumda olacağımı biliyordum. Böyle bir şeyin olabileceğini ve kimsenin bana haber vermeyeceğini bilmek beni dehşete düşürüyordu.

Ve bana hızla giden bir yarı kamyonun gücüyle çarptı.

Bunu yanlış yapıyordum. Hayatımı. Tamamen yanlış, çünkü bu kasabayı terk etmeme neden olan benim seçimlerimdi ve hayatımdaki tek iyi rol model olan bir adamla ilişkiyi fiilen bitiren de benim seçimlerimdi. Hâlâ görüşmeye devam edebilirdim. Hala geri dönebilirdim. *Lanet olsun*. Belki de öyle yapsaydım, annem beni yok etmeyi daha zor bulurdu. Kim bilebilirdi ki? Ama elime geçen ilk fırsatta kaçmıştım ve Clyde'ın bunun için beni suçlamadığını biliyordum, ama yine de. Kendime bardan nefret ettiğimi söylemişim ama en mutlu anılarım oradaydı. Kendime yalan söyledim. Hem de çok.

Eğer sırtımda bir cesaret, yiğitlik ve güç haritası taşıyorsam, uzun zamandır bu şekilde davranmadığıma eminim. Annem paramı aldığından ve Jax'le tanıştığımdan beri.

Dizlerimin bağı çözüldü ve kıcıımı nasıl yere koymadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Aman Tanrım."

Jax bana baktı. "Tatlım, o iyi olacak."

"Eğer bu yaz buraya dönmeseydim ve o hala kalp krizi geçiriyor olsaydı, haberim olmayacaktı." Onun önünde durdum. "Jax, asla bilemeyecektim ve ya ölürse? Ya bu onu görmek için son şansım olsaydı?"

Yüz hatları gerildi ve sonra bir kolunu belime dolayarak beni kucağına çekti. Diğer eliyle yanağımı kavradı. "Tatlım, Clyde'a bir şey olsaydı seninle temasa geçerdim."

Taze gözyaşları yükseldi. "Ama nasıl? Beni tanıımıyordun ya da beni nasıl bulacağını bilmiyordun. Benden haberdardın ama bu farklı."

Yüzünde yine o ifade belirdi ama eli enseme dolaştı ve yanağımı göğsüne doğru götürdü. "Seni bulabilirdim tatlım, ama buradasın ve önemli olan da bu."

Derin bir şekilde sarıldım, kollarımı gevşekçe ona doladım ve yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım. Dua ettim, Clyde'ın iyi olması için ciddi ciddi dua ettim. Dua ettiğim için kendimi bir tür numaracı gibi hissettim ama yaptım.

Kapı açılana kadar orada kaldım ve doktoru görmeyi bekleyerek geri çekildim ama içeri giren üniformasını giymiş Reece'di. Görev başındaydı. Gerildim ve yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki hemen beni rahatlattı. "Clyde'a olanları duydum. Sadece kontrol etmek istedim."

"Ameliyatta," dedim ona. "Başka bir şey bilmiyorum."

Reece yanımdaki koltuğa oturduktan sonra, "Clyde'ı birkaç yıldır tanıyorum," dedi. "Güçlü bir adamdır. Üstesinden gelecektir."

Kararsız bir nefes aldım ve Jax elini omurgamda gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Reece pek bir şey söylemedi ama bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi oturdu ve bu da içimi ısıttı. On dakika kadar sonra kapı tekrar açıldığında, Teresa'nın kapıdan girdiğini ve onu arkadaşlarımın takip ettiğini gördüm ve kalbim sıkıştı.

Oturduğumuz yere doğru gelirlerken onlara baktım. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Gelmek zorundaydık," dedi Teresa, diğer yanımda otururken. Uzandı ve kolumu sıktı. "İyi olduğundan emin olmak istedik."

Cam ve Avery karşımızda aynı pozisyonu aldılar; Avery Cam'in kucağındaydı ve başını Cam'in göğsüne yaslamıştı. "Hiçbirimiz doğru hissetmedik."

Teresa'nın yanındaki koltuğa oturan Jase, "Burada seninle birlikte olmak istedim," diye araya girdi.

Ağzımı açtım, bir tür teşekkür zırlıtısı çıkardım ve sonra dönüp yüzümü Jax'in boğazına gömdüm. Kolları beni sımsıkı sardı ve kendime ağlamamamı söyledim, çünkü bu aptalcaydı, ama o sırada aşırı duygusal bir şey sallıyordum ve gözlerim biraz kuruyana kadar öyle kaldım ve sonra onlara tekrar teşekkür ettim. Kendimi toparladım ve etrafımdaki konuşmaları takip etmeyi başardım.

Sonraki birkaç saat boyunca Roxy ve Nick farklı zamanlarda ortaya çıktılar ve bara dönmeleri gerekene kadar kaldılar. Roxy, Reece'den uzak durmuştu ama o ayrıldığında gizemli bir şekilde Reece de kalkıp gitmişti. Bunu merak ettim. Barda çalışan herkes bir noktada geldi ve bu kadar çok insanın Clyde'ı önemseydiğini görmek ruhuma iyi geldi.

Bunu Jax'e fısıldadığımda o da bana "Onlar da seni önemsiyor" diye karşılık verdi.

Ve haklıydı. Her zamanki gibi. Sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Bundan kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve gelenin doktor olduğunu görünce midem bulandı. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama Jax beni sıkıca tuttu ve tek yapabildiğim doktorla yüzleşmek oldu.

"O nasıl?" Kalbim hızla çarparak sordum.

Mavi önlükler giymiş ve kesinlikle bitkin görünen yaşlı kadın, küçük, narin bir elini tuzlu biberli saçlarının tepesinde gezdirdi. "Siz aileden misiniz?"

"Evet," diye yanıtladım hemen. Kan bağı olsun ya da olmasın, Clyde ailedendi. Ela gözleri bekleme odasını taradı. "Hepiniz aileden misiniz?"

"Evet, hepimiz aileyiz," diye karşılık verdi Jax, eli karnımın üzerinde düzleşirken. "O nasıl?"

Oturduğumuz yere yakın boş bir koltuğa doğru yürüdü ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Ameliyatı atlattı."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım, Jax'e yaslandım.

"Henüz tehlikeyi atlattım değiliz," diye sözlerine devam etti ve eğitimim sayesinde söylediği sonraki şeylerin ciddi olduğunu biliyordum. "Birkaç tıkanıklık nedeniyle büyük bir kalp krizi geçirdi. Stent taktık, çünkü genellikle ..."

Genellikle bypass yerine stent takılan hastalarda daha hızlı iyileşme görülüyordu. Doktor sözlerine devam ederken beynimin iki bölümü birbirinden bağımsız olarak çalışıyordu: klinik taraf ve kişisel taraf. Ama sonuçta Clyde ameliyatı atlatmıştı ve bu büyük bir ameliyat olmasına ve işlerin bu noktadan sonra korkunç bir şekilde ters gidebileceğini bilmeme rağmen, ameliyattan çıkmayı başarmıştı ve bu çok büyük bir şeydi. Gözlerimin arkasında rahatlama gözyaşları birikti.

"Şu anda uyuyor ve muhtemelen günün geri kalanında da öyle olacak ve şu anda gerçekten dinlenmesine izin vermemiz gerekiyor." Doktor hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. "Eğer yarın her şey yolunda giderse, en azından biriniz onu ziyaret edebilir."

Sonra ayağa kalktım ve Jax beni durdurmadı. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Belli belirsiz gülümsemesi devam etti. "Şimdi hepiniz eve gidip biraz dinlenmelisiniz. Bugün ve yarın arasında bir değişiklik olursa size haber veririm. Tamam mı?"

Doktor giderken arkamı döndüm ve Teresa orada duruyordu. Kollarını bana doladı, ben de ona sarıldım. "Bu çok iyi," dedi. "Bu gerçekten çok iyi."

Gözyaşlarımı kırıştıtarak başımı salladım. "Biliyorum. Clyde güçlüdür. Üstesinden gelecektir." Burnumu çekerek geri çekildim ve ona gülümsedim. Jax yanımda duruyordu ve elimi tutarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Sıktı. "Teşekkür ederim," dedim tekrar, arkadaşlarıma dönerken tamamen tıkanmıştım. "Teşekkür ederim."

Avery karşılığında gülümsedi ve gözlerim nedense onun beline kayd. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama çiftler arasındaki en sevimli çift olduklarını gördüm; küçük eli Cam'in elinin içindeydi, avuç içleri birbirine değiyordu ve Cam'in parmakları onunkilerin etrafında kıvrılmıştı.

Tıpkı Jax'in benimkini tuttuğu gibi.

Yirmi sekiz

Pazartesi öğleden sonraya kadar Clyde kısa bir ziyaret için yeterince iyi değildi. Genç bir hemşire beni odasına götürürken Jax'in bekleme alanında kalması gerekiyordu.

Onu daracık yatakta yatarken görmek, bir zamanlar iri ve hantal olan bedeninin bu kadar zayıf görünmesi, tüpler ve kablolarla kaplı olması beni sarstı.

Gözlerini yavaşça kırıştıtırırken dizlerim birbirine vurdu ve sonra boğazımda biriken ham duyguyu yuttum. Yatağının yanındaki küçük sandalyeye oturdum. Uzanarak parmaklarımı onunkilerin üzerine koydum. "Merhaba."

Dudaklarında zayıf, yorgun bir gülümseme belirdi. Teni korkunç derecede solgundu. "Bebeğim ..."

Nefesim kesildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Maraton koşmaya hazırım."

Güldüm ve gülümsemem titrekledi. Birbirimize bakarken birkaç saniye geçti ve ben yine zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. "Daha iyi olmanı istiyorum."

Zayıf gülümsemesi dalgalandı. "Hallediyorum."

"İyileşmeni istiyorum, böylece okul tekrar başladığında ve hafta sonları eve geldiğimde bana taco yaparsın," dedim. "Tamam mı?"

Kaşları bir santim kadar kalktı ve "Ev mi?" diye mırıldandı.

Kalp krizinin kalbinden daha fazlasını bozmuş olmasından endişelenerek başımı salladım. "Evet, eve döndüğümde seni istiyorum. . ."
Anlayışın keskin dilimi içimi keserken sözümü yarıda kestim.

Home.

Buraya evim demiştim.

Ve yıllardır *buraya* evim dememişim, çünkü annem kötü yola düştüğünden ve babam gittiğinden beri böyle hissetmemişim. Ağzım sözsüzce açıldı ama ne diyeceğimi bilemedim. En garibi de söylediklerimi düzeltmek gibi bir isteğim yoktu, çünkü burası . . . burası yine evimdi.

Vay canına.

Bütün bunlarla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O bitkin gülümseme hızla solan dişlek bir sırıtışa dönüştü. "Bebeğim, bunu bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"I . . . Bunu bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Lanet olsun. Gözlerim yaşardı ve bu yaz Prozac'a başlayıp başlamadığımı merak ettim. "Ama bu

. . ."

"Bu doğru." Derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bu iyi, bebeğim. Bu

. . . gerçekten iyi."

Parmaklarını nazikçe sıktım ve öne doğru eğilerek "Öyle" diye fısıldadım. Yalan da söylemiyordum. Gerçekten öyleydi. Kalbim göğsümde tekmeler atıyordu.

Diğer elimin tersiyle yanağımı sildim. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

"Ne?" Mırıldanarak söyledim.

"Üzerindeki ağırlık biraz kalkıyor," dedi. "Hissediyor musun?"

Başımı sallarken dudaklarım titredi. "Evet, Clyde Amca, bunu hissediyorum."

Derin bir nefes daha aldı ve elini çevirmesi çok zaman aldı. Parmaklarımı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun baskısıyla geri sıktı ve bunu görmek zordu. "Annen ... seni severdi, bebeğim. Hâlâ da seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine çarparak başımı salladım. Bunu biliyordum. Yaptığı tüm o korkunç şeylere rağmen beni hâlâ sevdiğini biliyordum. Sadece kafayı bulmaya benim sevgimden ya da benden daha çok ihtiyacı vardı. Uyuşturucu bağımlısı biriyle ilgili üzücü bir gerçektir bu.

Tutuşu gevşedi ve gözlerini kapattı. Birkaç dakika daha orada oturdum. "Dinlenmen gerek. Daha sonra geri geleceğim."

Yavaşça başını salladı ama ben uzaklaşmaya başladığımda gözleri açıldı ve eli benimkinin etrafında büküldü. "O çocuk ... bir süredir seninle ilgileniyor ..." Sesi soluğu kesildi ve ben yarı oturur yarı ayakta donup kaldım. Sonra tekrar konuştu. "O iyi bir çocuk, bebeğim. Jackson senin için her zaman mükemmeldi."

"Hep öyle miydi?" Ben sordum.

Ama cevap gelmedi. Clyde Amca dışarıdaydı ve sözleri kafamı karıştırdı. Konuşma şekli sanki Jax uzun zamandır hayatımdaymış da o değilmiş gibiydi. Yine de Clyde oldukça iyi ağrı kesiciler kullanıyordu. Birkaç dakika daha kaldım, göğsünün inip kalkmasını izledim, hayatta

olduğuna ve iyileŖeceđine dair kendime güvence verdim. Yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra odadan ıktım.

Koridordan aŖađı d6nd6m, meŖgul hemŖire istasyonunu ge7tim ve bekleme odasına doğru y6neldim.

Dedektif Anders duvara yaslanmış beni bekliyordu. Onu g6rd6đ6mde 6zerime 76ken gerginliğe engel olamadım.

"Hey," dedim adımlarımı yavaŖlatarak. Bekleme odasının pencerelerine baktım. BoŖtu.

Dedektif Anders, "Jax otomatlardan birinden i7ecek almak i7in bir kat aŖađı koŖtu," diye a7ıkladı. "Birazdan d6ner. Ona seni bekleyeceğimi s6yledim. Cep telefonunuzu aradım ve cevap gelmeyince Jax'i aradım."

"Ah." Ona bakarken kollarımı kavuŖturdum, ge7en seferki gibi ne kadar yakıŖıklı olduğunu d6Ŗ6nmediğim i7in Ŗ6krettim. *Hay* aksi. Ŗimdi bunu d6Ŗ6n6yordum. Adam takım elbise giyebilirdi. BaŖka tarafa bakarken, diŖlerimi tekmelemek istedim. "Telefonumu kamyonetinde unutmuŖum."

"Durumu nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak yeniden odaklandım. "Bir s6re uyanık kaldı, ben de onunla konuŖtum." Sonra s6ylediklerimden nefret ettim. "Ger7ekten 7ok zayıf ve acı 7ektiğini biliyorum ama atlatacaktır."

"O sert bir adam. Bunu da atlatacağına inanmak zorundayım."

Kollarımı hastanenin soğuğuna karŖı kavuŖturarak baŖımı salladım.

"Dedektif Anders

."

"Bana Colton de."

Colton mı? Adı Colton mıydı? Hayatım boyunca bilmeden yaŖadım. Birisi bu ismi vermiŖti ve ben de ona uyduğunu d6Ŗ6nm6Ŗt6m, sert ve seksi bir isim. "Colton, sadece Clyde'ı mı kontrol ediyordun yoksa ..."

"Biraz 6yle, ben de sizi kontrol etmek ve hala her Ŗey 6zerinde sıkı bir Ŗekilde 7alıŖtıđımızı bildirmek istedim."

"Yani k6t6 haber yok mu?"

Y6z6nden sempatik bir ifade ge7ti. "Hayır Calla, Ŗu anda ger7ekten yeni bir haber yok. Su7 kayıtlarında bize verdiğin tarife uyan birini bulamadık ve Mack h6l6 ortalıkta yok, ama bu iyi bir Ŗey. Son kısmı yani."

KaŖlarımı 7attım. "Nasıl yani?"

Etrafına bakındı, sonra 7enesini sallayarak bekleme odasını iŖaret etti.

"Bunu orada halledelim."

Ruh-roh.

Açık tuttuğu kapıdan içeri girdim ve ilk sandalyeye oturdum. Takım elbise ceketinin düğmelerini çözerek karşıma oturdu. "Isaiah'ı çok fazla ziyaret ediyoruz. Elimizde ona uzanan hiçbir şey yok, bunda şaşılacak bir şey yok ve ellerini temiz tutsa da, o ellerin bu pisliğin her yerinde olduğunu biliyoruz, beni anlıyor musun?"

Gizemli Isaiah yine saldırıyor. "Tamam."

"İşleri batırmayı ya da yarım bırakmayı sevmez. Mack şu anda bunların her ikisini de yapıyor ve Isaiah'ın tepesini attırıyor, ayrıca Isaiah uyuşturucunun kaybolmasından pek memnun olamaz," diye açıkladı, gözlerini bana dikerek. "Mack'in Isaiah'a karşı her iki tarafı da var. O da Isaiah ile aynı gemide.

...

"Annem olarak mı?"

Göz temasını kesmedi. "Evet. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama evet."

Ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdirerek iç çektim. Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

"Annenden haber alırsan bize haber vermelisin," diye devam etti. "Bunun zor olacağını biliyorum ama bu onun için güvenli değil. Biz kelimenin tam anlamıyla kötünün iyisiyiz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bunu yapıp yapamayacağımdan, annemi polise teslim edip edemeyeceğimden emin olamayınca bakışlarımı başka yöne çevirdim. Annem tekrar ortaya çıkarsa yapılacak doğru şeyin bu olacağını biliyordum ve yapabileceğimi söylemek istesem de, böyle bir durum ortaya çıkarsa farklı olurdu.

Dedektif Anders ayağa kalktı ve ben de konuşmanın bittiğini anladım. Kapıda durdu, başı öne eğikti. "Burada iyi bir şey yapıyorsunuz, değil mi?"

Bunu söylemenin tuhaf olduğunu düşünerek tek yaptığım başımı sallamak oldu.

"O zaman annen hakkında söylediklerimi aklından çıkarma Calla. Onun kanından olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini de biliyorum. Ve bunların zor olduğunu da biliyorum ama bu güzel şeyleri senden almasına izin verme."

Dedektif Anders'in sözleri öğleden sonra ve akşama kadar aklımdan çıkmadı. Jax ve ben kasabadaki küçük bir lokantada geç bir öğle yemeği yemek için ayrıldığımızda ya da akşamı onun oturma odasında dinlenerek geçirdiğimizde bunu düşünmemeye çalıştım. Başa çıkılması gereken çok şey vardı -her şey- ve hem zihinsel hem de duygusal olarak yorucuydu.

Akşam saat sekize geliyordu ve bir paket Twizzlers ile karnımı doyurmuştum. Paketi çöpe attıktan sonra geri dönerken

Muhtemelen hala dağınık görünmesine rağmen elimi saçlarımda gezdirdim ve sonra kanepeye yöneldim.

Jax oturduğu yerden öne doğru eğildi ve ben onun yanından geçip yanındaki koltuğa oturmaya çalışırken ellerini kalçalarımın yerleştirdi. Görünüşe göre bu gerçekleşmeyecekti. "Sanırım Dennis'in bekârlığa veda partisinden çekileceğim."

Tanrım, yarın gece olduğunu tamamen unutmuşum. "Neden?"

Ellerini kalçalarımın aşağı yukarı gezdirirken bir omzunu kaldırdı. "Clyde ve seninle olanlardan sonra, sanırım yapmam gereken son şey bir striptiz kulübünde oturmak."

"Yaşanan onca şeyden sonra bu molayı kullanabileceğine eminim. Sadece özel odalardan birine girme," diye şaka yaptım.

"Perşembe geceleri biraz yoğun oluyor tatlım ve kendimi-"

"Barı ve mutfakı hallettik. Kaçırılmayacağıma ya da çılgınca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Bir kaşı kalktı. "Söz veriyor musun?" "Totes-ma-goats."

Sırıttı. "Bunun üzerinde kontrol sahibi olduğun bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Eğer barın arkasında kalırsam, sanırım iyi olacağım. Ayrıca Nick de orada olacak. Zaten Perşembe günü seni idare etmek için gelecek. İyi olacağız."

"Kesinlikle iyisin."

İçimi çektim.

"Jax."

Dudaklarında hınzır bir sırıtışla beni kucağına çekti ve ben de ona doğru gittim, kalçalarının üzerine oturdum. Bu hoşuma gitmişti. Hem de çok. Ama dikkatimi dağıtmayacaktı. "Git. Tamam. Ben barda olacağım ve sen de kapanmadan önce gelip beni alacaksın. İyi olacağım."

Koltuk minderine yaslandı. "Ama ya eve bir kız götürmek istersem?"

"Bundan emin değilim. Katie'nin konuşma tarzına bakılırsa, o kızlar kendilerini yaşıyorlar. Onlardan birine tutunmakta zorlanabilirsin."

Jax başını arkaya eğdi ve güldü. "Güzel."

Sonra aklıma bir şey geldi. "Ya Katie dans ediyorsa?"

Başını salladı. "Bu benim için bir tuvalet molası olur." "O gerçekten seksi."

Kollarını kalçalarımaya dolayarak bacaklarını açtı ve ben de onun üzerine daha da kaydım. "Sorun o değil. Sadece o Katie. . . ve onu böyle görmek istemiyorum."

Sırıttım ve yine peri gibi giyinmiş olmasını umdum. "Demek gidiyorsun?"

Bir eli omurgamın hizasından yukarı kayarak saçlarıma dolandı ve sonra başımı dudaklarına doğru çekti. "Ben gidiyorum."

"Güzel."

Alt dudağımı ısırdı. "Muhtemelen dünyada erkeğinin striptiz kulübüne gitmesine iyi diyecek tek kız sensin."

Erkeğim mi? Bu cümleye biraz kapıldım, bu yüzden birçok kızın striptiz kulüplerini gerçekten umursamadığını düşündüğümü belirtmedim, çünkü sonra beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpüyordu.

Ağzı benimkini terk ettiğinde dudakları çenemin kıvrımına değdi. Başarısız kaçırma olayından kalan morluk çoktan solmaya başlamıştı, ama oraya bir öpücük kondurdu ve kalbim küçük bir dans yaptı.

Televizyondaki kanallar arasında boş boş gezinirken kollarına yerleştim ve gözlerimin kapanması uzun sürmedi. Elinin omurga çizgim boyunca yaptığı sabit hareket beni sakinleştirdi. Çok garipti. Üzerimde kıyafetler olsa bile birinin bana dokunmasına izin verebileceğimi hiç düşünmemiştim ve işte buradaydım, kısa bir süre önce beni utandıracak bir okşamayla rahatlatılmışım.

Çok şey değişmişti.

Bir beyzbol maçına karar verdiğinde kumandayı bıraktı ve eli saçıma gitti. "Sen bilgisayarda okul işlerini yaparken Reece aradı."

Gözlerim açıldı ama hareket etmedim. Böyle bir çaba için fazla tembel hissediyordum. "Ne istiyormuş?"

"Sadece Mack hakkında bizi bilgilendiriyor. Reece ve Colton onun gerçekten yere düştüğünü düşünüyorlar, özellikle de Isaiah'ın üzerine sert bir şekilde gittiklerinden beri, bu Mack için de iyiye işaret değil," dedi saçlarımı parmaklarının etrafında döndürürken.

"Evet, Dedektif Anders dün benimle konuşurken buna benzer bir şey söyledi." Elim göğsündeydi, ben de parmağımla bir daire çizmeye başladım. "Bu çok çılgınca. Sanki hepsi bu Isaiah'ın kirli olduğunu biliyor ama hiçbir şey yapmıyorlar."

"Yapamazlar, tatlım. Isaiah akıllıdır. Her şeyi temizler ve hiçbir şey ona geri dönmez. Bu yüzden Mack'le mutlu olmayacak. Annenle Horoz'un arasını bozdu, belli ki Horoz'u dışarı çıkardı-"

"Bu Isaiah olamaz mıydı?" diye sordum.

Jax saç kütlesini omzumun üzerinden çevirdi. "Hiç sanmıyorum. O bundan daha temiz. Ve akıllıdır. Gün ışığında verandanın önüne ceset bırakmaz. O daha çok çimento yüzmeye giden tipte bir adam."

Ürperdim. "Isaiah'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Ne kadar istersem o kadar, daha fazlası değil." Eli arkamın kıvrımında düzleşti ve orada kaldı. "Mona'ya birkaç kez geldi. Sanırım mekânı kontrol ediyordu."

"Bu biraz ürkütücü."

"O Isaiah." Arkamı sıvazladı. "Her neyse, Mack yere düştüyse, bu bokla işinin bitmiş olma ihtimali yüksek."

Dedektif Anders de böyle söylemişti ama bu bende Ana Cadde'de dolaşmam gerektiği hissini uyandırmadı. "İke'ı buldular mı?"

"Hayır."

"Sence ona da bir şey mi oldu?"

"Bilemiyorum. Bu insanlar nasıl bir hayat yaşıyor, ortadan kaybolmaları garip değil. Bunların hiçbirisiyle alakası olmayabilir."

Umarım öyledir. Umarım Ike denen adam her kimse, kötü bir şekilde kaybolmamıştır. Onu tanı mıyordum, hiç görmemiştim bile ama yine de insan hayatı insan hayatıydı.

"Düşünüyordum da," dedi parmaklarını saçlarımdan nazikçe çözerken. "Shepherd'a döndüğünde yurttaki kalacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu yıl Printz dairelerindesin. Ya da daha önce onayım vardı. Sanırım hâlâ öyle ama Printz, içinde iki ila üç yatak odalı daireler olan bir yurt."

"Yani mahremiyet?"

"Evet. Normal bir apartman gibi ama daha güzel." Güldüm. "Bu iyi, çünkü mahremiyete ihtiyacımız olacak."

Alt dudağımı ısırdım ama bu gülümsememin yayılmasına engel olmadı. "Öyle mi?"

"Tatlım, bizden birkaç metre ötede başka bir yatakta bir hatun varken seninle yatakta çıplak olmak istemiyorum."

"İyi noktaya değindin." Kıkırdadım.

Aslında kıkırdadım. Çok aptaldım.

"Eğer programımı olduğu gibi tutarsam, Pazar günü gelip birkaç gün seninle kalabilirim." Saçımın bir tutamını tekrar yakaladı ve geriye attı. "Ve belki okul ödevlerin çok ağır olmadığında, hafta sonu gelebilirsin."

Başımı kaldırarak bakışlarına karşılık verdim. "Elbette, yani çalışmak için."

Ben buna güldüm, o da sırıttı. "Bunu yapabilirim." Sırıttışı bir gülümsemeye dönüştü ve ben de "Sanırım benden hoşlandın Jackson James" dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Sonunda anladın mı?"

Elimi göğsüne bastırdım ve o da kıkırdadı. "Hayır. Bence sen *gerçekten* benim gibi."

"Dediğim gibi, sonunda anladın mı?" "Her neyse."

Dudağımın köşesini öptü. "Bu kadar tatlı bir kışın olması iyi bir şey."

Bunun için yüzüne bir şaplak attım ama sonra bileğimi yakaladı ve elimi ağzına götürdü. Avucumun ortasını öptü. "Evet bebeğim, senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ben de senden *gerçekten* hoşlanıyorum." "Biliyorum," diye mırıldandı tembelce.

"Ukala."

"Kendinden emin."

"Küstah," diye fısıldadım ve sonra tekrar göğsüne yerleşmeden önce onu çabucak öptüm, "gerçekten hoşlanma" "mın" "gerçekten sevme" bölgesine geçtiğini görmesini istemiyordum.

Dikkatini beyzbol maçına verdiğinde sohbet azaldı ve ben tamamen rahatlayarak onun kollarına kıvrıldım. Biriyle, özellikle de Jax gibi harika biriyle böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Ve garip bir şekilde, bunun için anneme teşekkür etmeliydim.

Bu şekilde uykuya dalmam uzun sürmedi ve yatmaya hazır olduğunda televizyonu kapattı, beni daha yakına topladı ve ayağa kalktı.

"Yürüeyebilirim," diye mırıldandım.

Kolları sıkılaştı. "Tuttum seni."

Bu ses hoşuma gitmişti ve onun bunu yapması çok hoştu. Bir kolumu boynuna dolayıp gözlerimi kapattığımda, kendime tam bir mısır patlağı olma izni verdim ve içim mısır patlağı yapışkanına dönüştü.

Her şeye rağmen şanslıydım. Çok şanslıydım.

Beni yukarı taşıdı ve sonra soyunmama yardım etmesi de hoşuma gitti, bu da onun gömleklerinden birinden başka bir şey giymememle sonuçlandı. O aşağıya inip kapıyı kilitlerken ben yatağa girdim. Çok geçmeden benimle birlikte yatağa girdi, önünü sırtıma dayadı, bir bacağını benimkinin arasına aldı ve bir kolunu belime doladı.

Jax'in dudakları enseme okşadı ve ben tekrar uykuya dalmadan önce sebensiz yere, "Çok güzelsin bebeğim," dediğini duydum.

Uyandığımda bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Jax arkamda değildi, olabildiğince yakınıma sokulmuştu. Kolonyasının hafif kokusunu alarak onun boşluğuna doğru yuvarlandım ve görüşüm karanlığa uyum sağlayana kadar gözlerimi kıptım.

Komodinin üzerindeki saatin yeşil neon ışığı sabahın üçü olduğunu gösteriyordu.

Doğrulup odaya baktım. Kapalı banyo kapısının altından ışık sızmiyordu ama yatak odasının kapısı açıktı. Bu uykulu beynime garip gelmişti. Onunla aynı yatağı paylaştığım ve gecenin bir yarısı kalktığı bir zamanı düşünemiyordum. Tabii, o kadar uzun süredir aynı yatağı paylaşmıyorduk.

Zihnim tekrar düzene girmeye başladığında bir süre orada oturdum. Savaşı gören pek çok insanın uyku sorunu yaşadığını biliyordum ve Jax de geri döndüğünde bu konuda sorun yaşadığını söylemişti. Endişe beni çekiştirerek uyandırdı. Kötü bir gece mi geçiriyordu? O kadar uzun süredir birlikte uyumadığımıza göre, bu sorunları yaşıyor ve ben bilmiyor olabilirdim.

Üzerimdeki örtüyü atarak yataktan kaydım. Aralık bırakılmış kapıya doğru adım atarken gömleği kalçalarımaya yerleşti. İşte o zaman sesini duydum.

"Şimdi olmaz."

Kapıyı açıp merdivenlerin başına kadar olan kısa mesafeyi yürürken kaşlarım çatıldı. Bulunduğum noktadan tüm merdiven boşluğunu ve ön kapıyı görebiliyordum. Kapı açıktı ama kimse yoktu.

Sonra ikinci sesi duydum.

"Biliyorum, aramalıydım."

Kalbim göğsümde bir duvara çarpmış gibi durdu. Bu kesinlikle bir kadın sesiydi. Evin içinde. Sabahın üçünde.

Jax cevap verdiyse de onu duymadım ama kızı tekrar duydum.

"Dışarıdaydım ve seni özledim bebeğim. Seni çok özledim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kendimi sabitlemek için tırabzanın tepesine oyulmuş tahta topu tutarak uzandım. Rüya görüyor olmalıydım. Saat sabahın üçü değildi ve sesi belli

belirsiz tanıdık gelen bir kız Jax'in evinde değildi, ona onu ne kadar özlediğini söyleyip bebeğim demiyordu. İmkânı yok. O sırada Jax'in sesini duydum ama söylediklerinin sadece küçük bir kısmıydı.

". ... şimdi iyi bir zaman değil ... zaman yok ... önce ara, ama ..." Buz damarlarımı ıslattı.

Duyabildiğim kadarıyla, oldukça açıktı. Gelmeden önce ara, çünkü burada başka biri olabilir. Bir saniye sonra teorim doğrulandı.

"Burada biri mi var?" Ses yükseldi.

Oh Tanrım . . .

Sonra Jax'in yüksek ve net sesini duydum. "Sesini alçalt, Aimee."

Sesin bana tanıdık gelmesine şaşmamalı.

Aimee mi? Bir geçmişî olan ve barda ona bedava göğüs muayenesi yapan, mükemmel dişlere sahip güzel eski yarışma kraliçesi Aimee mi? Belki de çok uzak olmayan bir geçmişî?

Sanırım oturmam gerekiyordu.

"O bir çanta mı?" Aimee sordu. "Ne oluyor Jax? Burada biri var. Nerede bu kız? Ve şehre en son geldiğimde birlikte olduğumuzu biliyor mu? Bu arada, bir ay önce falan değil miydi?"

Midem ayak parmaklarıma kadar indi. Bir ay önce mi? Eve geldiğimden bu yana geçen süreyi hızlıca hesapladım ve gerçekten de midemin ait olduğu yere geri dönmesini sağlayacak bir hesaplama yapmadım.

"Kahretsin, Aimee, bir aydan fazla oldu," dedi Jax, sesi de daha yüksekti. "Bak, seni önemsemiğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

Seni önemsemiğimi biliyorsun.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Birkaç saat önce yataktaydık ve bana sarılıp güzel olduğumu söylemişti, ondan birkaç saat önce de

Benden *gerçekten* hoşlandığını söylemişti ve Shepherd'a döndüğüm zaman için planlar yapıyorduk, ama şimdi iki e'li Aimee onun evindeydi ve bir *ay* önce birlikte olmuşlardı ve onu *önemsiyordu*. Gözlerimi açtım. Kuru hissetmiyordum. Ön kapı hâlâ açıktı.

Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu.

Göğsümde bir şey acıdı, sanki fiziksel olarak acıdı ve tırabzanı bırakıp avucumun topuğunu göğüslerimin arasına bastırdım.

Sonra Aimee merdivenlerin dibindeydi.

"Kutsal ..." Gözleri i r i l e ş i n c e sözlerini yarıda kesti. "Hayır. Bu oluyor."

Aimee ile ilk kez aynı fikirdeydik çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Onunla birlikte misin?" Başını diğer yöne çevirirken sesi tizleşti ve acaba *Şeytan*'daki kız gibi kendi etrafında da dönebilir mi diye merak ettim. "Ciddi misin? Calla Fritz mi?"

İrkildim.

Orospu çocuğu, gerçekten *irkildim*.

Çünkü yüzündeki WTF ifadesini ve ses tonundaki şaşkınlığı tamamen anlayabiliyordum. Anlamıştım. Jax neredeyse gerçek dışı bir şekilde muhteşemdi. Sadece yarım bir gülümseme ve parmağının bir kıvrımıyla kızların külotlarını indirmesini sağlayabiliyordu. Yüzümde kocaman bir yara izi vardı. Annem de tanınmış bir keşti. İnsanların büyük çoğunluğunun Jax'i birlikte hayal edeceği biri değildim. Bunu cidden anlıyordum, çünkü kusursuz insanları başka kusursuz insanlarla eşleştirmek istemek insanın doğasında vardı.

Jax görüş alanımda belirdi. Gömleksiz. Tüm o kaslar sergileniyordu. Nedense bu beni daha çok etkiledi. Aimee ile evinde yarı çıplak olması, aralarında bir samimiyet olduğunu gösteriyordu. Bu büyük bir saçmalıktı, çünkü *çok uzun zaman önce* olmayan bir noktada birbirlerine ucuz bir ekran kapısı gibi vuruyorlardı.

Jax başını kaldırıp bana bakmadan, "Gitmen gerek," dedi. "Şimdi."

Aimee bunu görmezden geldi. İnce, altın rengi bir kolunu kaldırdı ve beni işaret etti. "Şaka yapıyor olmalısın, değil mi? Onunla mı? Demek istediğim, erkeklerin arada bir serserilik yapmayı sevdiğini biliyorum ama cidden mi?"

Göğsüme doğrudan bir darbe daha aldım ama o iğrenç söz beni bir benzin havuzunun üzerindeki kıvılcım gibi çarptı ve oldu.

Patladım.

Yirmi dokuz

"Ne oluyor lan?" Sözcükler içimden bir şişe roketi gibi fırladı ve daha ne olduğunu anlamadan merdivenlerden inip Aimee'nin yüzüne baktım. "Öncelikle, son on yılda kimsenin varoş kelimesini kullandığını sanmıyorum, ama saçını o renge getirmek için beynini sahte fırınlama ya da aşırı dozda çamaşır suyu ile kızartmamış olsaydın muhtemelen bunu bilirdin." Saçının bir teline fiske vurdum ve bir adım geri çekildi. Öfkenin de ötesinde ilerledim. "Evet, benimki doğal. İkincisi, seni *aştım*."

Bronz teninin altında teni biraz soldu ve sonra yüzünde ve boynunda bir kızarıklık belirdi. "Özür dilerim. *Çöp* senin için daha iyi bir kelime mi?"

Jax sersemliğini üzerinden atmış olmalıydı ve gözlerimin ucuyla onun ilerlediğini görebiliyordum. "Bu kadar yeter. Aimee, sen-"

"Çöp mü?" Ellerimi yumruk yaparak araya girdim. Jax yanılıyordu. Bu yeterli değildi. "Sen kime çöp diyorsun lan?"

Bakışları dağınık başımın üstünden çıplak bacaklarıma kadar üzerimde gezindi. Alay etti. "Önümde tişörtten başka bir şey giymeden duran fahişe olabilir mi?"

Jax öne atıldı, bir kolunu belime doladı ve beni yoldan çekip ondan uzaklaştırdı ve sonra Aimee'nin yüzüne baktı. "Özür dileyeceksin. Hemen şimdi."

"Ne için özür dileyecektim?" diye bağırdı.

Çenesi kilitlenmiş, sırtındaki kaslar gerilmişti. "Özür dile, Aimee. Çok ciddiylim."

Aimee onun öfkesini tatmış olmalıydı, çünkü bir çalı dolusu gülün boğduğu bir ot gibi biraz büzüldü. "Jax," diye fısıldadı.

Onun adını böyle fısıldadığını duymak, sanki onun yerine beni savunduğuna inanamıyormuş gibi, beni stratosfere gönderdi. Bir kenara atılmayacaktım. Öfkeyle ileri atıldım ve Aimee'ye diğer taraftan yaklaştım. "Biliyor musun? Özür dilemene gerek yok. Senin lanet olası

Özür dilerim. Gerçek şu ki, *onun* yatağında uyuyan, *onun* gömleğini giyen kız olmak istiyorsun. Kıskançlık kokuyorsun."

Kızgın bakışlarını bana çevirdi ama benim gözlüğüm takılıydı. "Ben o kızdım *tatlım*, hem de senden çok daha uzun bir süre."

Ouch.

Tamam. Yan. Beni oraya getirdi. Ve öfkem, göğsümün derinliklerini kesen çığ acıyla karışarak dönmeye başladı. "Biliyor musun, Aimee? Bana çöp de. Her neyse. Ben her gece barda kendini başkasıyla birlikte olan bir adama atan kız değilim. Hayatını kazanma fikri 'ring kızı' olmak olan kız da değilim. Üniversiteye gidiyorum. Hemşire olmak için. Bilirsin, hayatımla ilgili bir şeyler yapmak için. Yani evet, eğer bu beni bir pislik ve fahişe yapıyorsa? O zaman bununla gurur duyuyorum."

Sert bir şekilde güldü. "Ne? Onun için gerçekten özel olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben cevap veremedim devam ettim. "Onun için tek ve biricik olduğunu mu?"

"Aimee," dedi Jax, alçak sesle.

"Çünkü değilsin," diye tersledi. "Yatağı Philly tren istasyonu gibi, özellikle de şimdi."

Göğsüme bir delik açıldı. Ben Bunu bilmiyordum ve Jax'e baktığımda yüzünde bunu inkâr eden hiçbir şey yoktu. Sertçe nefes verdim. "O zaman sanırım sen de birçoğundan birisin."

Gözleri parladı ve onu yaralayıp yaralamadığımı ya da bunların onun için bir fark yaratıp yaratmadığını bilmiyordum. "En azından senin yüzüne sahip değilim, sürtük."

Evet. Bir fark yaratmamıştı.

Ayaklarım hareket etti ve açıkçası ne yapacağımı bilmiyordum, onu epik orospu tokadıyla mı tanıştıracaktım yoksa dizimi Jax'in kasıklarına mı çarpacaktım, ama bana döndü. Bir kolunu belime dolayarak beni ayağımdan kaldırdı ve ben duvara, o da Aimee'ye bakacak şekilde vücudunu döndürdü. Onu görmek için boynumu bükttüm.

Parmağını kızın yüzüne dayamıştı. "Çık dışarı."

Bronz teninin altındaki beyazlık arttı.

"Ama-" "Defol git, Aimee."

Derin bir nefes aldı ve mavi gözleri cam gibi oldu. Sonra yüzü parçalandı ve bu beni dünyanın en büyük aptalı yapabilirdi, ama içimde ufacık bir parça onun için gerçekten üzüldü, çünkü yüzünü parçalayan o acıyı tanıyordum.

Sadece birkaç dakika önce hissetmiştim.

Sonra Aimee gözlerini kırptırdı, gözyaşlarını içine çekti ve yutkundu.
"Anladım.

Bu her neyse. Anladım."

Ne aldığını merak ettim.

O zaman gülümsedi, sanki az önce ona evinden çıkmasını söylememiş gibi. "Sonra konuşuruz, bebeğim."

Sonra da evden çıkıp gitti. Ne oluyor lan?

Jax kapısını tekmeleyerek kapattı ve sonra dönerek beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama belimdeki kolu sıkılaştı ve sırtımı göğsüne doğru çekti.

"Bırak beni," dedim kolunu tutarak.

"Tamam," diye mırıldandı kulağıma. "Kabul ediyorum. Onun yüzüne o şekilde yaklaşman çok seksiydi."

Öfke alevlendi ve derin, zonklayan acının etrafında titreşti. "Bırak beni, Jax."

"Özellikle de sen orada dururken, gömleğimin içinde ateşler içindeyken? Evet. Cehennem kadar sıcak," diye devam etti ve öfkem acımın önüne geçti.

Bir eli belimden indi ve karnımın alt kısmına yaslandı. Bastırdı ve popom ona doğru eğildi ve evet, bunu gerçekten seksi bulduğunu tamamen anladım. Kanıt tam oradaydı ve vücudum, aptal bir hooch olduğu için tepki verdi. Karnım çırpındı ve kalçalarımın arasındaki aptal bölge zonkladı.

Ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Eğer gitmeme izin vermezsen, yemin ederim Jax," diye uyardım, ellerimle kollarını sıkarak.

Çenesini omzuma dayadı ve "Bunu benim de seksi bulmam yanlış mı, çünkü gerçekten seksi buluyorum" dedi.

Kendimi kaybettim ve komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle "Bırakın beni!" diye bağırdım.

Jax'in kolları beni sıcak bir patates gibi bıraktı ve nefes nefese kalarak ona doğru döndüm. Bakışlarımız kilitlendi ve sesindeki eğlence ifadesinden tamamen kayboldu. Gözlerini bana dikmişti. Ben de ona baktım. O anlarda, üst katta durduğumda hissettiklerimi tekrar duydum. Aimee'nin beni merdivenlerin başında gördüğündeki yüz ifadesini gördüğümde hissettiklerimi hissettim.

Ağzının etrafında bir gerginlik oluştu. "Calla ..."

Ayaklarım geriye doğru hareket etti. Boşluğa ihtiyacım vardı. Az önce olan her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

İleri doğru bir adım attı ve bacağım kanepenin koluna çarpana kadar ilerlemeye devam ettim. Benden birkaç adım ötede durdu. "Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum ama bir tahminde bulunacağım ve olanların düşündüğün gibi olmadığını söyleyeceğim."

Göğsümde kalbim kendini kaburgalarımın doğru attı. "Değil mi?"

"Bu gece geleceğinden haberim yoktu. Evime hiç gelmedi-"

"Bir ay mı?" Onun yerine ben bitirdim. "Bütün bir ay mı?"

Ağzının etrafındaki gerginlik arttı. "Bir aydan fazla oldu Calla. Tam zaman dilimini bilmiyorum ama sen buraya geldiğinden beri buraya gelmedi. Buna inanmak zorundasın. Buraya geldiğinden beri neredeyse her geceyi seninle geçirdim."

"Her gece değil."

"Şehre döndüğünden beri her gece," dedi ve bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Sen ve ben uyanık olduğumuz her dakika birlikte değiliz, ama bu konuda bana bir şans ver. Onunla takılmak için dünya kadar zamanım yok ki."

Bir başka iyi nokta. "Ama bir aydan biraz fazla bir süre önce onunla takılıyordun."

"Sen buraya gelmeden önce, Calla."

Bunun bir önemi var mıydı? Olmaması gerektiğini biliyordum. Kasabada bile değildim ve biz tanışmadan önce kiminle takıldığını kıyamazdım ama lanet olsun, kızmıştım. Çok kızmıştım ve kıskanmıştım. Bu konudaki mantıksız öfkemi kabul edecek kadar kadındım ama dahası da vardı.

"Görüşmediğin birine göre, burada bir kız olduğu için çok kızgındı Jax. Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi gecenin bir yarısı ortaya çıktı."

"Calla-"

"Ve her gece bardaydı, sana asılıyordu ve sen de ona izin veriyordun." Ellerim tekrar yumruk oldu. "Arkadaşlarım seninle ilk tanıştığında sana asılıyordu."

Hayal kırıklığı yüzünde parladı. "Yine o konuya mı döndük?"

"Evet!" Bağırdım. "O konuya geri döndük *bebeğim*. Bilirsin, 'bana güvenmelisin' ve temelde benim ve arkadaşlarımın önünde sana asılan bir hatun olduğu gerçeğiyle başa çıkmalısın."

"Bununla başa çıkman gerektiğini hiç söylemedim Calla."

"Yapmadın mı?" Sert bir şekilde güldüm. "Konuşmanın bu şekilde bittiğini hatırlamıyorum."

Jax bir nefes aldı ve çenesinde bir kas kasıldı. "Aslında konuşma senin çekip gitmenle sona erdi. Bana başka bir şey söyleme ya da açıklama yapma şansı bile vermedin."

"Açıklayacak ne var? Kız defalarca senin üzerindeydi ve sen ona gülümsedin!" Başım boynumdan kopacakmış gibi hissediyordum. "Sana güvenmem ve bunu sorun etmem mi gerekiyor? Sabahın üçünde sanki buraya aitmiş ve senin biriyle görüştüğünden haberi yokmuş gibi evine gelmesine rağmen mi?"

"Düzelتيyorum," diye hırladı. "Biriyle görüşüyor olmam umurunda değil."

Tamamen öfkeme kapılıp devam ettim. "Ve sanki ikiniz hala takılacakmışsınız gibi buradan ayrıldı!"

"Calla-"

"Onu önemseydiğini söylemiştin!" Bu sözler ağzımdan çıktığı anda kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Arkamı dönüp yemek alanına doğru ilerledim. Onu duymadan takip ettiğini biliyordum. "Ona değer verdiğini söyledin. Seni duydum. Ayrıca ona bunun iyi bir zaman olmadığını ve gelmeden önce araması gerektiğini söylediğini de duydum."

"Bekle bir dakika." Sesi alçaldı, fazlasıyla sakinleşti. "Ne duyduğunu sandığını ya da hangi saçmalığı okuduğunu bilmiyorum ama hiç de bile Calla. Evime gelmeden önce araması gerekiyor ve sabahın üçü iyi bir zaman değil."

Kalbim hızla çarparak ona döndüm. "Peki önce o arasaydı ve ben burada olmasaydım, o zaman iyi bir zaman olur muydu, Jax?"

Geri çekilirken omuzları gerildi. "Ciddi misin lan sen?"

"Öyle misin?" Yumruklarım titreyerek karşılık verdim. "Farkında mısın bilmiyorum ama burada gecenin her saatinde gelen ya da bana bedava göğüs muayenesi yapan erkekler ben değilim. Ve sen benim başka bir adama, açıkça biriyle yatmaya çalıştıklarında onları önemseydiğimi söylediğimi duymadın."

Jax bir elini dağınık saçlarının arasından geçirirken başka tarafa baktı. "Evet, eskiden Aimee'nin iyi bir hatun olduğunu düşünürdüm. Onunla hiçbir zaman ciddi olmadım ve dürüst olmak gerekirse, onun da benimle ciddi olduğunu hiç hissetmedim. Yani, evet, onu önemsiyorum. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Hâlâ da görmek istemiyorum ama bu geceden sonra tüm bu iyi kız olayını yeniden düşünmeye başladım." Elini bıraktı, bakışlarını tekrar benimkilere dikti. "Onu önemsemek aynı şey değil. Calla. Ve üzgünüm-"

"Bu yüzden mi bu kadar çok diş fırçan var?" Ağzımdan kaçırdım. "Ne?"

"Diş fırçaları," dedim arkasından merdivenlere doğru işaret ederek. "Banyonda açılmamış diş fırçası kutuları var. Birlikte olduğun kızlar için de var mı? Bir tane benim için, bir tane Aimee ve başka kim varsa onlar için?"

O bana bakarken aramızda tam bir sessizlik anı geçti. O kadar sessizdi ki, bir cırcır böceğinin hapsirdiğini bile duyabilirdiniz.

"Sen gerçekten ciddisin," dedi ve bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Öncelikle, o kadar çok diş fırçam var ki, çünkü annem her doğum günümde ve bayramda bana bir tane alıyor. Her zaman alır. Bu lanet olası bir gelenek ve ben de onları saklıyorum."

Oh.

Bu kulağa inandırıcı geliyor.

"İkincisi, hiçbir kız -senin dışında tek bir kız bile- o diş fırçalarından birini kullanmadı. Aimee bile. Onunla birlikteyken, diğer kızlarla birlikteyken, onları becerdim, onlar beni becerdi, bazıları gece kalmış olabilir, ama hepsi sabah ya da ondan önce ayrıldı ve kesinlikle benim hiçbir şeyimi kullanmadılar. Lanet olası duşu bile."

Onun biriyle yattığını duymak istemiyordum.

"Hıyar gibi konuşmaya çalışmıyorum ve bunun sana nasıl görüldüğünü anlıyorum ve üzgünüm - gerçekten üzgünüm, çünkü bu ihtiyacın olan son şey ve onun burada olmasıyla uğraşmak. Ve bu konularda çok fazla deneyimin olmadığını da anlıyorum," diye devam etti ve yanaklarımın renkten renge girdiğini hissettim, çünkü söyledikleri doğrudu. Yirmi bir yaşındaydım ve erkeklerle ilgili hiçbir deneyimim yoktu. "Yani anlıyorum ve benim becerdiğim kızlarla senin arandaki farkı anlamadığın gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum."

"Becerdiğin kızları gerçekten duymak istemiyorum," dedim daha önceki düşüncelerimi dile getirerek. "Ama madem bu konuyu açtın, peki ya senin tren

İstasyon yatağı mı?"

Geri çekilirken yüzünde bir şey belirdi ve neden incinmiş gibi görüldüğünü bilmiyordum, çünkü kıcı ağrması gereken son kişi oydu. "Evet, tamam. Geçmişimde yaptığım bazı şeylerle gurur duymuyorum - ne içki içmekle ne de yatıp kalkmakla. Kötü kararlar, ama o bok... o bok geçmişte kaldı."

Aman Tanrım.

O zaman aklıma geldi - Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünde ve buradayken yaptığını bana hiç söylemediği ve kafasını kapatamadığı şey. Alkol ve seks el ele gider. Bir parça suçluluk duygusu serbest kaldı. "Bunu duymak istemiyorum."

"Bunu duyacaksın Calla, gecenin bir yarısı tartışacak kadar büyük bir mesele olduğu için." Sesi hâlâ düzdü ama gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyah görünüyordu. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Onlara olanlarla sana olanlar arasındaki farkı bilecek kadar çok insanla birlikte oldum. Sen onlardan biri değilsin. Sen Aimee değilsin. Onların ayarında bile değilsin."

İrkildim, kaskatı kesildim.

"Hayır, hayır bunu sana hakaret etmişim gibi algılama. Onların sahasında değilsin, çünkü seninle saçma sapan oyunlar oynamıyorum. Anladın mı beni? Onlarla yaşadıklarım ya da yaşayamadıklarım seninle yaşadıklarım hiç benzemiyor. Tamam mı?" Ben cevap veremedim devam etti. "Ve arkadaşların geldiğinde barda olanlar hakkında seninle konuşmak istedim ama sen neredeyse kaçırılıyordun ve sonra Clyde kalp krizi geçirdi, bu yüzden gerçekten, bu bok hakkında konuşmak için iyi bir zaman olmadı."

Bir kez daha iyi bir noktaya değindi ve ben bundan nefret ettim. Gerçekten.

"Ama şimdi bunu konuşacağız - benden uzaklaşmadan önce bitirmeme izin vermen gereken konuşmayı bitireceğiz." Öne doğru ilerledi ve çok sinirliydi. Hareket etmemek için kendimi zor tuttum. "Haklıydın."

Göz kırptım.

"Aimee'nin onunla ilgilenmediğimi ve ondan hoşlanmadığımı anlamasını sağlamak için daha fazlasını yapmalıydım. Bana her dokunduğunda ya da üzerime çıktığında geri adım attım. Orada öylece durup ona izin vermedim. Ama evet, belli ki yeterince yapmamışım. Ve ne kadarını yapmadığımın farkında bile değildim, çünkü buraya gelmesini hiç beklemiyordum. Ve sadece bu da değil, fark ettiğimde

ne kadar incindiğini ve ne kadar utandığını düşününce kendimi bok gibi hissettim. *Hâlâ da* öyle hissediyorum. Bunu sana söyleyecek ya da gösterecek çok fazla zamanım yoktu ama söyledim." Durakladı, karanlık ve yoğun gözleri benimkileri tutuyordu. "Benden ya da yaptığım herhangi bir şeyden dolayı utanmanı asla istemem ama utandın ve bunun için çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ve böyle bir şey bir daha olmayacak."

Öfkemin bir kısmı akıp gitmeye başladı ve ben de onu tutmaya çalıştım, çünkü öfke bana çok şey kazandırdı, ama söylediği şey söylenmesi gereken doğru şeydi. Ve haklıydı da. Cumartesi günüyle şu an arasında bir sürü saçmalık olmuştu. O kadar ki, bu gece ortaya çıkana kadar Aimee'nin barda nasıl davrandığını düşünmemiştim bile.

"Buna söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Söyledim. Söyleyebileceğim çok şey vardı. Bu, bana tüm bu bok fırtınasını mantıklı bir yere taşımam için verdiği andı, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü bir parçam hala kızgındı ve hala incinmişim ve tüm bunlardan ve daha fazlasından utanıyordum. Ve bir sürtük olmak istiyordum. Bu yüzden sessizce ona baktım.

"Güzel," diye karşılık verdi.

Tüylerim diken diken oldu. Ağzımı açmam gerekiyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Sonra bir adım daha attı ve tam önümde durdu. "Sana başka bir şey söyleyeceğim Calla. Hayatın normal değilmiş gibi. Pek bir hayatın olmadı."

İşte o zaman konuşma yeteneğini buldum. "Benim bir hayatım var!"

"Var mı? Ciddi misin?" diye meydan okudu. "Çünkü eminim ki gerçek yaşam söz konusu olduğunda çok fazla şey yapmadın. Sahip olduğun tek şey Üç F'n. O ne lan öyle? Gerçekten."

Şaşkınlık beni sarstı. "Onları nereden biliyorsun?"

"Tekila, bebeğim. Oldukça konuşkandın."

Kahretsin! Tabii ki bunu hatırlayacaktı. Ve şimdi utancımın sınırı yoktu. Üç F'mi paylaşmıştım ve onlar sadece üzgündü. Ve lanet olsun, gerçekten yaşamamak konusunda haklıydı. Ama bu duymamı kolaylaştırmıyordu.

"Öpüştüğün ya da birlikte olduğun ilk erkek benim," dedi.

"Oh, teşekkürler," diye cevap verdim küçümseyerek, çünkü artık öfkemi sıkı sıkıya kontrol ediyordum.

Başını iki yana salladı. "Ne dediğimi anlamıyorsun. Bu utanılacak bir şey değil. Tek söylediğim kimsenin sana yaklaşmasına izin vermediğin ve eminim bunu isteyen erkekler olmuştur ama sen bunu hiç görmedin. Dediğim gibi, bu konuda fazla tecrüben yok."

"Evet, sanırım anladım. Yeterince söyledin."

Ya bu yorumu akıllıca görmezden geldi ya da genel olarak benimle işi bitmişti, çünkü "Ama bu saçmalığa katlanabileceğim tek yer burası olacak" dedi.

Kaslarım kilitlenirken hava yavaş ve düşük bir nefesle dışarı sızdı. "Ne diyorsun sen?"

"Belli ki bana güvenmiyorsun, ama bu işin en berbat kısmı bu değil Calla. Evimde, yatağında, gömleğimi giyen başka bir hatun varken onunla takılma planları yapmamın sorun olmayacağını düşünüyorsan beni pek de iyi tanımiyorsun demektir."

Bu kez irkildiğimde bunun farklı bir nedeni vardı. "Ve bu bok yakıyor," dedi.

Ben derin, acılı nefesler alırken Jax bakışlarımı tuttu ve sonra dönüp uzaklaştı. Onu merdivenlerde izledim ve merdivenlerden yukarı çıktığını duydum. Sonra bir kapının çarparak kapandığını duydum.

Kollarımı kendime dolamadan önce orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Gözlerimi sıkarak kapattım, artık kızgın değildim ama kafam karışmıştı. Benim haklı, onun haksız olduğu bir durumdan, onun bana kızdığı ve beni dışladığı bir duruma nasıl gelmiştik? Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

Yoksa ben mi?

Hemen sonuca mı varmıştım? Aimee'ye söylediği her şeyi duymamıştım. Sadece ufak tefek şeyler duymuştum. Cumartesi gecesi için özür dilemişti. Bir daha asla olmayacağını söylemişti ama bu olanları telafi eder miydi? Bilmiyordum. Sorun da buydu zaten. Bilmiyordum.

Cesaretimi toplayıp yavaşça merdivenleri çıkmadan önce orada ne kadar durduğumu Tanrı bilir. Sahanlığa ulaştığımda yatak odasının kapısının kapalı olmasını bekliyordum ama açıktı.

Kapalı olan ekstra yatak odasıydı. Kapıyı çalmak için ona doğru ilerlemeye başladım ama kararsızlıktan donmuş bir halde durdum. Yatak odasının dışında durdum, ellerimi göğsümde kavuşturmuştum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapıyı çalsam ve o açsa ne diyeceğimi bilmiyordum. Kızgın öfke kııntıları hâlâ içimde dönüp duruyor, utanç ve kafa karışıklığıyla karışıyordu.

Kulaklarım ekstra yatak odasının içinde bir hareket duymak için gerildi ve kapıya yaklaşan ayak sesleri duyduğumu sandım ve açılmasını bekleyerek gerildim, ancak birkaç dakika sonra açılmayacağını anladım.

Dudağımı ısırarak gözlerimi kapattım, birkaç dakika daha bekledim ve sonra döndüm, başka ne yapacağımı gerçekten bilmediğim için ana yatak odasına gittim ve yatağa tırmandım. Yerime geçtim ve komodinin üzerindeki saate bakarak beklemeye başladım. Dakikalar yavaş yavaş geçti ve sonunda açık kapıya bakarak uzandım. O bana kızgınken ve ben ona kızgınken onun yatağında yatmak bana yanlış geliyordu.

Yutkundum ama boğazımdaki düğüm hiçbir yere gitmedi ve gözlerimi bir sonraki kırışımda kirpiklerim nemliydi. Yanaklarım da öyle. Üzerinde uyuduğu yastığı kaptım ve gözlerimi sımsıkı kapatırken göğsüme yasladım. Her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini ve bunu nasıl düzeltmem gerektiğini anlamaya çalışarak orada yatarken içim çok boştu.

Bir noktada düşüncelerim birbirine karıştı ve uykuya dalmış olmalıyım ki, bu evde Jax'i takip ettiğim ve ona seslendiğim bir rüyaya daldım, ama bir türlü dikkatini çekemiyor ya da ona yetişemiyordum. Ve bu rüya kaybolduğunda, elini üzerimde hissettiğimi, başımın üstünden geçtiğini, saçlarımı dikkatlice kulaklarımın arkasına sıkıştırdığını hayal ettim. Ve dudaklarının yanağıma değdiğini hissettim.

O kadar gerçek hissetmişim ki, yorgun ve gözlerim kararmış bir şekilde uyandığımda, neredeyse onun yatakta yanımda olacağını düşünecektim. Yanımdaki yer soğuk olmayacaktı ama öyleydi. Yastığı hâlâ göğsüme yakın duruyordu ve Jax orada değildi.

Kalkmak istemedim.

Birkaç dakikadan fazla uyumamış gibiydim ve gözlerim ağrıyordu; boğazım ve ağzım çok kuruydu. Şakaklarımda bir ağrı vardı. Ve hemen aramızda ve Aimee ile olanları düşünmeye başladım. Sabahın ışığında, Jax'in haklı olduğunu rahatlıkla itiraf edebilirdim. Bu konuda çok fazla deneyimim yoktu. Farklı ilişki türleri arasındaki farkı bilmiyordum, kişisel olarak değil. Tek bildiğim arkadaşlarımdan gördüklerimdi.

Haklı olduğu o kadar çok şey vardı ki.

Cumartesi günü ona haklı olarak kızmıştım ama ona açıklama şansı vermemiştim ve o da özür dilemişti. Ve Aimee üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Onu davet etmiş gibi değildi.

Yastığı sıkıca kavradım.

Artık öfkem yatıştığına göre, dün gece söylediği her şeyi duymadığımı da kabul edebilirdim, bunu gerçekten kabul edebilirdim ve Aimee'nin girişimlerini caydırmak için yeterince şey yapmamak dışında, Jax yanlış bir şey yapmamıştı.

Aslında dün gece benim için ayağa kalkmıştı.

Özür diledi ve kendini bok gibi hissettiğini itiraf etti.

Ve bunu bana söyledi.

Onunla bağırmadan, aşırı tepki vermeden ve dinlerken konuşmaya ihtiyacım vardı.

Yastığı bırakarak yataktan çıktım ve çıplak ayaklarımla yere bastım. Koridora çıktım. Ek yatak odasının kapısı açıktı ve içeride değildi. Merdivenlere dönerek aşağı indim ve sessiz oturma odasından geçerek mutfığa girdim.

O da orada değildi.

Yavaşça döndüğümde kalbim hızlandı ve midem bulandı. O neredeydi? Şehir evi onu bulamayacağım kadar büyük değildi, Tanrı aşkına. Bakışlarım ön pencerelere takıldı. Aceleyle onlara doğru ilerledim, çürük kirli beyaz perdeleri geri çektim ve sonra panjurların arasından baktım. Bakışlarım park yerini bir kez, sonra iki kez tararken hava göğsümde düğümlendi. Kamyoneti orada değildi.

Orada değildi.

Jax gitmişti.

Otuz

Ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Jax gitmişti ve hiçbir şey söylememişti. Cep telefonumda ne bir not, ne bir mesaj ne de bir sesli mesaj vardı. Beni uyandırmadan evi terk etmişti ve bu büyük bir olay gibi görünmese de, gerçekten üzgündü.

Kanepenin kenarına oturdum ve ne dediğini duyabiliyordum. Onun hakkında düşündüklerime inanmadığını ve onu tanımadığımı söyledi.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Gerçekten çok kızmıştı, o şekilde yatağa girmişti ya da fazladan yatak odasında ne yaptıysa onu yapmıştı ve gerçekten aptalca şeyler söylemişti. Bazı sözlerin söylenmeden bırakılamayacağını, geri alınamayacağını biliyordum.

O noktaya gelmiş miydi?

İşleri böyle mi bitiriyordu? Aman

Tanrım.

Ya gittiyse ve geri gelmeden önce gitmemi istediye? Ve ben burada, kanepede, hala onun gömleğiyle, aptal gibi oturuyorsam? Bu kesinlikle mümkündü. Kızgındı, çünkü Aimee ile takıldığını ima etmişim.

Ayağa fırladım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken ellerim titriyordu. Jax iyi bir adamdı. Gerçekten. Olay çıkmasını istemezdi. Aimee bana bir isim takana kadar ona iyi davranmıştı. Muhtemelen sadece gitmemi istemiştir.

Tanrım, beni gerçekten savunmuştu ve ben çok ... aptalca davranmışım.

Üst kata fırladım, gömleğini çıkardım ve yatağının üzerine bıraktım. Çabucak üzerimi değiştirdim, saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım ve tüm ıvır zıvırımı büyük boy çantama tıktırdım.

Şişkin çantanın fermuarını çekerken bir an durdum ve kafamın arkasındaki küçük ses beni yavaşlamam konusunda uyardı.

Çünkü aşırı tepki veriyor olabilirdim ama döndüğünde burada olma ve onun beni burada istememe korkusu çok fazlaydı.

Gitmeye başladım ama sonra döndüm ve yatarken giydiğim gömleğini aldım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum, ama onu aldım ve çantamı kaptığım gibi yanıma aldım ve sonra evinden ayrıldım.

Arabayı sürerken kafamda çok fazla şey dönüyordu, önce nereye gittiğimden emin değildim, sonra bilinçaltımın beni nereye götürdüğünü fark ettim.

Annemin evinde.

Oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum, çünkü yolu hatırlamıyorum. Ev sessizdi, normalden daha sıcaktı çünkü havayı açmak için etrafta değildim. Çantamı kanepeye bıraktım ve sonra cep telefonumu çıkardım.

Hiç arama ya da mesaj gelmedi ve neden geleceğini düşündüğümü de bilmiyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, midemin içi bulanıyordu ve Teresa'yı aramaya başladım çünkü biriyle konuşmam gerekiyordu ama o Jax'i tanımiyordu.

Kişi listemde Roxy'nin adına basmadan önce kanepenin etrafında birkaç tur attım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey," dedi, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

İçim burkuldu. "Özür dilerim. Saat daha erken, değil mi? Tekrar arayabilirim."

"Sorun yok." Boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?"

Neredeyse evet diyecektim. "Hayır."

"Annen mi yoksa Clyde mı?" Sesindeki uyku hali gitmişti. "Hayır.

Sorun o değil. Sorun ..." Dudağımı ıslattım. "Sanırım Jax ve ben ayrıldık." Bir duraklama oldu ve sonra çığlık attı, "Ne?"

Kanepeye uzandım. "Yani, beraberdik. Sanırım. Birbirimize erkek arkadaş ya da kız arkadaş demedik. Sanki o konuşmayı yapmamışsınız gibi."

"Kızım, insanların böyle bir konuşma yaptığını sanmıyorum. Bir şekilde olur. Sen

ikisi tamamen birlikte."

"Benim erkeğim olduğunu söyledi, yani evet, ama sonra dün gece ..." Yine midem bulanıyordu. "Bilmiyorum. O gitti."

"Ne demek gitti?"

O mide bulandırıcı his göğsümde gezindi. "Uyandığımda gitmişti ve dün gece benimle uyumadı."

"Neredesin?" diye sordu aniden.

"Evdeyim."

"Jax'in mi?"

"Hayır. Annemin evi. Onun evinde kalamazdım. Beni orada isteyip istemediğini bile bilmiyorum ve eğer öyleyse eve geldiğinde orada olmak istemedim." Elim telefonun etrafında sıkıştı. "Yani ben Annemin evindeyim."

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu ve sesi hızla hareket ediyormuş gibi değişti. "Her şey olup biterken mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Vay anasını. "Ben bir aptalım. Normal bir aptaldan daha fazlasıyım. Ben senin uber-aptaledim. Bunu düşünmemiştim bile." Kahretsin, bunu gerçekten düşünmemiştim. Ayağa fırladım ve ön kapıya koşup kilitli olduğundan emin oldum. "Cidden yaşamak için fazla aptaledim."

"Tamam. Streslisin. Sağlıklı düşünemiyorsun. Yaşamak için çok aptal değilsin. Ya da belki birazcık," diye cevap verdi ve sonra sesi daha uzaklara gitti. "Seni hoparlöre aldım. Giyiniyorum. Olduğun yerde kal. Ben de geliyorum. Adresi mesaj at."

Gözlerim büyüdü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet biliyorum. Ben senin arkadaşınım. Erkeklerle sorunların var ve birkaç gün önce neredeyse çocuk kaçıırıyordun. Bu tam bir arkadaş görevi ve ben de geliyorum. O yüzden orada kal, kapılarını kilitle ve çocukları sakla. Ben geliyorum."

Kıkırdarak homurdandım. "Az önce Antoine Dodson'dan alıntı mı yaptın?"

"Belki." Roxy kelimeyi uzattı. "En fazla on beş dakika içinde orada olurum. Tamam mı? Sadece dişlerimi ve belki saçımı fırçalamam gerekiyor."

"Pekâlâ. Burada olacağım."

Aradan yirmi dakika bile geçmemişti ki tam olarak nerede oturduğunu ve ne kadar hızlı araba kullandığını merak ettim, ama üzerinde kısa kot şortu, spor sütyenini zar zor örten büyük boy atleti ve benimkinden daha dağınık düğümlenmiş saçlarıyla eve girdi. İnanılmaz derecede sevimli görünüyordu, ben böyle giyinsem umamayacağım bir şekilde.

Elinde de sehpanın üzerine bıraktığı beyaz bir kutu vardı. "Çörek getirdim. Bu konuşma için yağa ihtiyacımız var."

Kusmadan yiyebileceğimi sanmıyordum ama bu onun için süper tatlıydı. Kanepeye oturdu ve öne doğru eğilerek kapağı açtı ve bir dizi şekerleme ortaya çıktı. Mutfak tezgahından fast-food'dan arta kalan peçeteleri aldım ve kanepede ona katıldım.

Çikolata kaplı çöreğin yarısını çoktan mideye indirmişti. "Bana her şeyi anlat."

Nefesimi tutarak yanına oturdum ve ona her şeyi anlattım; Aimee'yle başlayıp bu sabahla biten, onun da çok iyi bildiği bir şeyi. Hatta ona okula döndüğüm zaman için planlar yaptığımı bile söyledim. Bitirdiğimde, sırlı bir çörek alarak kendimi şaşırttım.

"Tamam." Dördüncü çöreğini aldı ve ben de diğer üçünü nereye koyduğunu merak ettim. "Aimee ile başlayalım. Kız hiçbir erkeğin onu geri çevireceğini düşünmüyor ve eminim ki onun senden hoşlandığını biliyordur, çünkü herkes biliyor. Hem de nasıl. *Görüyorlar.*"

"Gördün mü?"

Roxy bir lokma çöreğin etrafında sırttı. "Ortaya çıktığın andan itibaren Jax'in gözleri senin üzerindeydi, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Bu çok açık."

Bunu düşünürken içimi bir sıcaklık kapladı. İnsanların böyle düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyordu. Sonra kendimi aptal gibi hissettim, çünkü muhtemelen diğer insanlar için benim için olduğu kadar harika değildi.

"Aimee'nin Jax'e nasıl asıldığını fark ettiğimi biliyorsun," diye devam etti. "Bara gittiğinden beri ona ölüm bakışımı mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Ne yazık ki işe yaramıyor."

Ağızıma küçük bir lokma atarken sırttım. Ölümcül bakışları Reece'in üzerinde de işe yaramıyordu.

"Jax bunu beslemiyor. Kabul ediyorum, mesajı aldığından emin olmak için daha fazlasını yapabilirdi ama duygulara karşılık vermiyor. Bir kere bile. Ama o iyi bir adam." Bir peçete alarak parmaklarını sildi. "Onun derisinin altına girmek için çok şey gerekiyor. Bunu sen de gördün. Ve biz kadınlara karşı çok iyi davranır. O sadece doğru yetiştirildi."

"Öyleydi," diye fısıldadım.

"Ama senin de her şeye kızmaya hakkın var." "Öyle mi?"

"Öyle değil mi?"

Başını salladı.

Tanrı'ya şükür, tamamen deli değildim ve büyük bir hata yapmadım.

"Eğer gecenin bir yarısı erkeğimin evine gelseydi, bir erkeğim olsaydı o sürtüğü keserdim, ama her neyse. Muhtemelen onu da kesmek isterdim ve bunu atlatmam biraz zaman alırdı ama ..."

Dizlerimi göğsüme çekerek arkama yaslandım. "İşte 'sıçtım batırdım' kısmı geliyor?"

"Evet. Ve hayır." Roxy bana doğru dönerken gülümsedi. "Bu senin ilk ilişkin ve ilk kavgan. Umarım bu senin tek ilişkin olur ama kesinlikle son kavgan olmayacak. Bu muhtemelen birçok kez olacak."

Bunu biliyordum. Sadece unutmuşum çünkü aptalın tekiydim.

"Seninle birlikteyken Jax'i aktif bir erkek-fahişe olmakla suçladın, bu yüzden kızacak ama senden hoşlanmayı bırakmayacak. Ve eğer öyleyse, senin zamanına değmez. Ama Jax öyle biri değil. Sakinleşecek ve ikiniz iyi olacaksınız."

Alt dudağımı ısırarak, sözlerinin kafamda dönüp durmasına izin verdim. Söylediği her şey mantıklıydı. Umut kıvılcımları çaktı. "Sence onu aramalı mıyım?"

"Bence ona biraz zaman tanınmalısın," diye önerdi. "Erkeğin sana gelmesine izin vermek asla yanlış değildir. Değil mi? İkiniz de hatalıydınız ve tek hatalı olanın siz olmadığınızı hatırlamanız gerekiyor."

"Haklısın." İçimi çektim, başımı kanepeye yasladım. "Sence bu sabah ayrılmalı mıydım?"

"Um . . ." Gözlüklerini düzeltti. "Peki, eğer tüm bu çılgınca şeyler olmasaydı? Muhtemelen bir önemi olmazdı. Jax muhtemelen mutlu değildir ama bu gece seni görecektir."

"Hayır. O partiye gidiyor. Sen ve Nick bu gece çalışıyorsunuz, hatırladın mı?"

"Kahretsin," diye inledi ve koltuğun koluna yığıldı. "Tamamen unutmuşum."

"Plan yaptınız mı, çünkü bu gece iyi olacağımıza eminim."

Roxy güldü. "Planlarımın olması için bir hayatımın olması gerekirdi ama ben yirmi iki yaşındaki her ateşli bekar gibi gecenin ilerleyen saatlerine kadar uzanmayı, kitap okumayı ve abur cubur yemeyi planlıyordum."

Güldüm.

Gülümsemesi genişledi ve sonra uzanıp kolumu okşarken gözlerimiz buluştu. "Her şey yoluna girecek."

Ben de gülümsedim ve bu sabah tam bir çöküşün eşiğinde olmama rağmen kendimi çok daha iyi hissettim, sanki her şey gerçekten yoluna girecekmiş gibi. "Teşekkür ederim."

"Eğer değilse, eminim annenin buralarda küçük bir kara kitabı vardır ve muhtemelen onun kışını tekmelemesi için tutabileceğimiz birini tanıyordur."

"Aman Tanrım," dedim gülerek.

Kola doğru kıvrılırken kıkırdadı. O kadar küçüktü ki yastığın yarısını ancak kaplıyordu. "Buna B Planı diyelim."

"A Planı nedir?"

"Evine şık siyah bir trençkottan başka bir şey giymeden gidiyorsun ve kapıyı açtığında üzerine atlıyorsun."

Tekrar gülerek başımı salladım. "Ben A planını seviyorum." "Eminim o da severdi."

Çarşamba gecesi sinir küpüydüm. Midem onlarla doluydu ve Clyde'ı ziyaret ettikten sonra Roxy ile geç saatte yediğimiz, yarım tavuk salatalı sandviçten başka bir şey olmayan öğle yemeğini zar zor tutabildim.

Bir sürü kızsalsal nedenden ötürü, Roxy beni beklerken vardiyama hazırlanmak için acele etmemiştim. Saçlarımı dalgalandırdım, göz makyajımı ustalıkla yaptım ve dudaklarıma kıpkırmızıdan daha açık bir ton sürdüm. Bekârlığa veda partisinden gelenlerin bir ara bara uğrayacaklarını biliyordum; yani Jax de onlarla birlikte olacaktı.

Ben kendi arabama, Roxy de onunkine binene kadar Jax'e ulaşmaya çalışmamıştım. Ona kısa bir mesaj atmış ve bu gece onu göreceğimi umduğumu söylemişim. Sonra, dolabında canavar olan küçük bir kız gibi korktuğum için telefonumu çantama atıp müziğin sesini açtım. Bara gidene kadar cevap verip vermediğini kontrol etmedim.

Yanıt yok.

Dışarı çıkıp içeri girerken kendime "Önemli bir şey değil," demiştim ama kalbim küt küt atıyordu.

Saat altıda cevap gelmedi.

Dokuza kadar cevap gelmedi.

Ve her şeyi daha da berbat hale getirmek için, Aimee barda göze çarpan bir şekilde yoktu. Kabul, sonunda mesajı almış olabilirdi ama kalbim yavaşlamamıştı ve Roxy'nin bu sabah yanılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Belki de fikrini değiştirmişti.

"İyi hissediyor musun?" Roxy, doğru yaptığımdan emin olmadığım bir appletini uzattıktan sonra sordu.

Kendimi tamamen paranoyak hissediyordum. "Evet."

Beni dikkatle izledi. "Ondan haber almadın, değil mi?" Çenemi kapatarak başımı salladım.

"Calla, ben-"

Kapı açıldı ve bakışlarım hızla kapıya yöneldi ve kalbim bu gece her seferinde olduğu gibi yerinden fırladı. Bu Jax değildi.

Katie, ayaklık yerine geçebilecek topuklu ayakkabılarını sallayarak içeri girdi. Onlarla sallanmıyordu. Hayır. Kendini bara doğru attı ve bir kadının omzuna dokundu. "Benim yerimdesiniz."

İçimi çektim.

Roxy usulca güldü.

Kadın Katie'ye alışmış olmalıydı, çünkü koltuktan inerken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Katie yere eğildi ve parlak bluzunu göğüslerinin üzerine çekti. "Viski. Sek olsun."

Kaşlarım kalktı. "Kötü bir gece mi?"

Gözleri doldu. "June -kızlardan biri- yeni bir rutin deniyor. Göbek dansı. Kız hip-hop bile çalamıyor, erkekler sanki karıları gelmiş gibi kapıdan içeri koşuyor."

"O zaman nasıl soyunuyor?" Roxy sordu.

Nick bile birkaç metre ötede, buz kuyusunun diğer tarafında durduğu yerden onu dinliyor gibi görünüyordu.

"Kim bilir? Harika göğüsleri ve güzel bir kalçası var. Her neyse, bununla başa çıkamam."

Ona içkiyi doldururken sırttım ve bardağı ona doğru kaydırdım. Bir damla bile dökülmedi.

Roxy, "Ah, bak, artık gerçek bir barmen gibisin," dedi. Nick homurdandı.

İkisine de bir bakış attım ve sonra kapı açıldı. Başım o kadar hızlı döndü ki, kırbaçlanmadığıma şaşırdım. Nefesim kesildi ve neredeyse viski şişesini düşürüyordum.

İlk gelen Reece'di, üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek vardı, iyi görünüyordu.

"Kahretsin," diye inledi Roxy. "Ciddiyim. Bu gece ona bakmakla uğraşmak zorunda kalmayacağımdan emindim."

Ona baktım.

Katie kadehini kaldırırken homurdandı. "Onunla birkaç uzun gece geçirirdim." Sonra viskiyi bir dikişte mideye indirdi. "Kutsal guacamole," diye nefesi kesildi.

Lanet olsun.

Birkaç adam daha içeri girdi. Ağabeyini gördüm ve Colton'ı onlarla birlikte görünce şaşırdım ama mantıklı geldi. Müstakbel kocası bir polisti. Kalbim şimdi gerçekten dans ediyordu, çünkü Jax onunla birlikte olmalıydı.

Katie omzunun üzerinden baktı. "Gördün mü! June bile onları kovmuş!" Elleri havaya kaldırdı.

Kapı kapandı ve gülen erkek grubu bilaro masalarının yanındaki açık bir masaya geçti. Kalbim mideme kadar indi.

Jax onlarla değildi.

"Kulüpteydiler, değil mi?" Kendi kendime sorduğumu duydum.

"Evet. Kontrolden çıkmadı." Katie bir an için tırnaklarını inceledi ve sonra mavi gözleri sempatiyle dolu olarak başını kaldırdı.

Olamaz.

Bir adım geri çekildim ve lanet bir hayalet gibi barın arkasına geçip bardaklarla bir şeyler yapan Sherwood'a çarptım.

Roxy beni izledi, kaşları çatılmıştı. "Calla ..."

Katie'nin direktten düşüp süper sıyrıcı yetenekler geliştirdiğinden ciddi şekilde şüphe duyuyordum, ama o bana neye stres yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi bakıyordu.

"Jax onlarla birlikteydi," dedi.

Sürpriz olmadı. Olacağını biliyordum.

Roxy barı tararken daha da yaklaştı. Bakışları Nick'inkine takıldı ve Nick bir müşteriye yardım etmek için hareket etti.

"Tamam," diye fısıldadım ve gürültüden beni nasıl duyduğundan emin değildim.

Katie parlak pembe dudağını içine çekti. "Çocuklar iyi vakit geçiriyorlardı ama Jax pek mutlu görünmüyordu ve ben gelmeden yarım saat kadar önce Aimee geldi."

Göğsümde çok kötü bir his patladı.

"Bu gerçekten çok farklıydı çünkü Aimee kulübe hiç adım atmamıştı."

Tabii ki hayır, çünkü Aimee oradaydı, çünkü Jax oradaydı.

"O geldikten yaklaşık on dakika sonra Jax gitti." Katie'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Aimee de onun hemen arkasından gitti. Birlikte olduklarını söylemiyorum. Ama tam *anlamıyla* onun arkasındaydı."

Aman Tanrım.

"Calla." Roxy koluma dokundu. "Aimee bir sapıktan bir adım ötede. Jax'in onun oraya gelmesini istemediğini biliyorsun."

Ona baktım ama onu gördüğümde emin değildim. Az önceki kofluk geri gelmişti. "İşe gelmeden önce ona attığım mesaja geri dönmedi. Ona bir mesaj gönderdim. Cevap vermedi."

"Tamam. Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Roxy çabucak.

Gerçekten mi? Aimee dün gece geldi. Onu kovdu ama konuşmamız tartışmalıydı. Büyük bir kavgaya tutuştuk. Benimle uyumadı, uyandığımda gitmişti ve bütün gün benimle iletişime geçmeye çalışmadı ve bana cevap vermedi. Bunların hiçbiri iyi görünmüyordu.

Boğazım yandı.

Orada dururken içimden güçlü bir şey kanadı, tıpkı iyi yerleştirilmiş bir bıçak yarasının kanaması gibi, sizi yavaşça öldürmek içindi.

"Siz ikiniz arkadaştan daha fazlasısınız. Bunu bana söylemedin ama ben biliyorum," dedi Katie parmağıyla başının yan tarafına vururken. "*Biliyorum.*"

"Katie," diye iç geçirdi Roxy.

"Sana hayatının değişeceğini söylemiştim," diye devam etti. "Hatırladın mı? Sana söylemiştim. Kolay olacağını söylemedim."

Ona baktım.

Neyse ki, bir sürü insan bara hücum etti, bu yüzden Katie'ye cevap verme şansım olmadı ve kendimi takıntılı bir şekilde siparişleri doldurmaya verdim. Katie gittiğinde fark etmedim bile.

Roxy birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı ama ben ondan kaçtım çünkü Jax hakkında konuşmak istediğini biliyordum ve bunu yapamazdım. Bunu yapamazdım.

Üç tane Long Island buzlu çayı yaptım ve gülümsedim. Güldüm. Para aldım. Bahşiş aldım. Sonra Roxy aniden Gloria'ya yardım etmeye başladığı için Reece'in masasına bir ton Jäger bombası yaptım.

Jax'ten bahsetmedi.

Ben de bahsetmedim.

O ve çocuklar gittiğinde geceyi kapatmamıza neredeyse bir saat vardı ve tek yapmak istediğim eve gidip yatağa girmektir. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu değildi. Akşamın bir noktasında

Roxy onunla kalabileceğimi söyledi ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalmak için risk almaya hazırdım, çünkü daha önce içimde kanamaya başlayan her neyse hâlâ devam ediyordu.

O akşam kapılara bir kez daha baktım ve dudaklarım titredi ve göğsümdeki buz gibi acı, içimi büken boşluğu doldurdu. İçimde biriktiğini hissedebiliyordum. Kırılacaktım ve bu da berbat pastanın üstündeki krema olacaktı.

Roxy ve Nick'e doğru dönerek derin bir nefes aldım. "Devam edip gitmemin bir sakıncası var mı?"

Roxy başıyla onayladı. "Evet. Bunu anladık ama-"

"Tamam. Teşekkür ederim." Ona doğru koştum, hızlıca sarıldım ve sonra Nick'le onun etrafından dolaştım. Ofisten çantamı aldım ve dışarı çıkarken Nick bara doğru geliyordu.

"Seni bırakabilirim," diye önerdi.

"Hayır," dedim hızla, başımı sola doğru eğerek. "Benim arabam var. Bunu yapmana gerek yok."

Nick, Roxy'ye baktı ve ben de bunu, onlardan biriyle eve gitmeden önce dışarı çıkmam için bir işaret olarak aldım ve sonra da onlardan birinin üzerine ağladım. Aceleyle bardan çıktım ve gece havasında yoğun bir yağmur kokusu vardı.

Durdum, çantamdan telefonumu çıkardım ve düğmeye bastım. Ekranım açıldı. Cevapsız arama yok. Cevapsız mesaj yok.

Başımı kaldırıp telefonumu çantama geri koyarken kuru ve sert bir kahkaha attım. Sokağın karşısındaki dolu otoparka bakarken parmaklarım onu aramak için kaşınıyordu. Elbette Jax'in kamyoneti orada olmayacaktı, çünkü Aimee'den birkaç saniye önce ayrılmıştı ve bu gece Mona'nın yerine gelmemişti. İletişime geçmeye çalışmamış ve aramalarımın cevap vermemişti.

Jax'i içeri almamalıydım.

Ona aşık olmamalıydım.

Hayır. Bu doğru değildi.

Gözlerimin altını silerek otoparka doğru yürüdüm. Caddenin aşağısındaki Wal-Mart açıktı. Biriktirdiğim paranın bir kısmını abur cubur ve dondurma dolu el sepetlerinden birine koyacaktım. Sonra eve gidip umurumda olmayana kadar yiyecektim. Sonra yarın ... şey, henüz bilmiyordum. Adımın söylendiğini duyduğumda arabamdan birkaç adım uzaklaşmıştım.

"Calla?"

Gözlerim irileşti ve parmaklarım çantamın kayışına dolanırken arkamı döndüm, sırtım yola dönüktü, bakışlarım çılgınca savrulup kaynağa indiğinde içimde bir inançsızlık çınlıyordu.

Titrek otopark ışığının altında duruyordu. Düşük ışıktaki bile, koyu, karanlık kökleri olan solmuş, şişelenmiş sarı saçlarını, zayıf yüzünü ve çerçevesini görebiliyordum. Kıyafetleri kırış kırıştı. Eski bir tişört ince omuzlarından sarkıyordu. Kot pantolonu daracıkta ama dizlerinden dışarı taşıyordu.

Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri çekildim. Gülümsemesi gergin ve kırılıyordu. "Bebeğim..."

Buna inanmadım.

Annem tam önümde duruyordu, kendinden geçmiş görünüyordu ve bana bebeğim diyordu. Kelimenin tam anlamıyla olduğum yere çakılıp kalmıştım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum, çünkü ona haykırmak istediğim binlerce şey vardı ama hiçbirisi ağzımdan çıkmadı.

"İyi misin?" Ben de öyle dedim.

Ağzını açtı ama söylediği her şey bir motorun gaza basması gibi kükreyen bir sesle kesildi. Başım sarsıldı ve arkama baktım. Renkli camlı dört kapılı bir araba hızla otoparka girdi ve tabelanın altında durdu. Sürücü tarafındaki camlardan biri açıldı.

Küçük kıvılcımlar geceye sıçradı.

Bir patlama sesi duyuldu.

Annem bağırdı ve adımı haykırdığını sandım ama bir düzine mantarın aynı anda çekilmesi gibi daha fazla patlama sesi ve daha fazla kıvılcım vardı. Etrafımda camlar patlarken bunun silah sesi olduğunu hayal meyal fark ettim. Metal bana çok yakın bir yerde pırıldadı ve boğazımda bir çılgılık oluşurken çantam parmaklarımın arasından kaydı.

Ses beni hiç terk etmedi, çünkü midemde keskin, ani, yoğun ve nefesimi kesen garip bir yanma hissedince nefesim kesildi.

Yalpalayarak geri dönerken yere baktım ve bir cipe çarptım. Bağrısmalar duyduğumu sandım ama başım tuhaf bir şekilde dönüyordu. Ellerimi yan tarafıma bastırdığımda titriyordu. Sıcak ve ıslak bir şey hissettim.

Kemiklerim bacaklarımdan ayrılırken "Anne," diye mırıldandım. Düştüğümü hatırlamıyordum ama başımın arkası ağrıyordu ama karnım kadar kötü değildi. Gökyüzüne bakıyordum ama yıldızlar sanki yağmur yağıyormuş gibi hareket ediyordu. "Anne?"

Cevap gelmedi.

Otuz bir

Gözlerimi tekrar açtığımda yıldızlara ya da parlak bir ışığa bakmıyordum. Bu bir tavandı, yumuşak, loş bir aydınlatma armatürü olan beyaz bir asma tavan. Gerisi gölgeliydi ve bakışlarım karşı duvara yöneldiğinde soluk mavi bir perde gördüm. Düşüncelerim bulanıktı ve kendimi tuhaf hissediyordum, sanki havada süzülüyordum ama bir hastanede olduğumu biliyordum. Sağ elimde donuk bir his vardı ve bakışlarım yavaşça yatağın üzerinde durduğu yere doğru ilerlediğinde bir serum görebiliyordum.

Kesinlikle bir hastane.

Evet, bu doğrudu, *vurulmuştum*. Aslında bir silahla vurulmuştum. Ciddiyim.

Tanrım, şansım berbattı.

Ayağa kalkmaya başladım, ancak donuk ağrı daha keskinleşti, karnımı deldi ve aniden ciğerlerimdeki hava boşaldı. Duvarlar kötü bir asit yolculuğu gibi dönüyordu.

Yatağımın sol tarafından gelen bir hareket etrafımdaki havayı karıştırdı ve nazik bir el omzuma indi. Başım şaşırtıcı yastık yığınının yaslanırken göz kırparak odaya tekrar odaklandım.

"Birkaç saniyeliğine uyandın ve şimdiden oturmaya çalışıyorsun."

Başımı sola çevirdiğimde kalp monitörü kalp atış hızımdaki ani artışı kaydetti. Ritmim dengesiz bir şekilde atıyordu.

Jax yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu ve ... bok gibi görünüyordu. Normalde sıcak viski renginde olan gözlerinin altında koyu lekeler belirmişti. Çenesindeki kirli sakalın gölgesi normalden daha kalındı.

Ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda gülümsedi ve kalın, sert bir sesle, "İşte buradasın," dedi.

"Gömleğini aldım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Şu anda sistemimde çok tatlı uyuşturucular olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden onları suçlayacaktım. "Evinden çıkarken tişörtünü aldım, çünkü artık beni görmek istemediğine karar verirken bir parçan olsun istedim."

Sandalyesinde doğruldu ve bana bakarken dudakları aralandı.

"Kendimi tuhaf hissediyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım vuruldum."

Yüz ifadesi gerildi. "Vuruldun, tatlım. Karnından."

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Kulağa kötü geliyor." Düşündüğümde bunun kötü olabileceğini biliyordum. Derslerimden birinde bütün bir haftayı kurşun yaralarına ayırmıştık.

"Aslında şanslıymışsın. Doktor kurşunun tüm önemli hayati organları ıskaladığını söyledi. Temiz girip çıkmış," diye açıkladı, sesi alçaktı. "Biraz iç kanama vardı."

"Oh. Bu kesinlikle kötü."

Başını yana eğdi ve gözlerini kapattı. "Evet, tatlım, bu kötü."

Jax'in sesi çok endişeli geliyordu. Bilmiyorum, kendimde değildim, onu rahatlatma ihtiyacı hissettim. "Gerçekten acımıyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Sana ağrı kesici verdiklerini söylediler. I . . . lanet olsun. Calla." Öne doğru eğildi, yüzüne o kadar yaklaştı ki hafif bir kolonya kokusu aldım. "Ah, tatlım ..." Başını iki yana salladı ve gözlerindeki karanlık işkenceye varan bir yoğunluğa dönüştü. Elini sol yanağıma koydu ve yanağımdan geçen titremeyi hissettim. "Muhtemelen soruların olduğunu biliyorum ama söylemem gereken bir şey var, tamam mı?"

"Tamam."

"Dün uyandığında ben yoktum, düşündüğün gibi değildi."

Son yirmi dört saat kafamda tekrarlanmaya başladı, yavaş ilerleyen resimli bir kitap gibi bir araya geldi.

Dün berbattı.

"Düğün provası için şehir merkezine gitmem gerekiyordu ve erken ayrılmak zorunda kaldım. Bir not bırakmalıydım ama önceki gece için hâlâ kızgındım. Döndüğümde orada olacağını ve konuşacağımızı düşünerek ayrıldım ama Roxy beni aradı."

Ona kaşlarımı çattım. "O ... seni aradı mı?"

"Evet." Bakışları yüzümde gezindi ve sonra aşağı indi; nefes alıp almadığımdan emin olmak istercesine göğsümün hareketlerini izlediğine yemin edebilirdim. "Evine giderken beni aradı, çünkü senin güvenliğinden endişe ediyordu. Gittiğini biliyordum ve evet, buna kızmıştım. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum." Öksürerek kuru ve sert bir kahkaha attı. "Reece'i arayıp senin evinde olduğunu haber verdim. Üzerinde bir araba vardı."

Bunu fark etmemiştim bile. Çok dikkatli bir insan olmadığımı kabul ediyorum.

Görünüşe göre; belki de hemşirelik kariyerini yeniden düşünmeliyim.

Bakışları tekrar benimkilere yerleşirken başparmağı çenemi yumuşattı. "Dün bütün günümü sana, bize ve kendime kızarak geçirdim."

Bunlar şu anda gerçekten duymak istemediğim şeylerdi, ama söylemesi gereken her neyse, bunu içinden çıkarması gerektiğini hissettim, bu yüzden onu izlerken sessiz kaldım.

Gözünün kenarında bir kas seğirdi. "Bütün gün," dedi başını tekrar sallayarak. "Bütün bir gün aptalca şeylere harcadı ve ben daha iyi bilmeliydim. Bu tür bir pişmanlığı kız kardeşimle tatmıştım. Jena'ya kızmak için o kadar çok zaman harcadım ki, o gittiğinde, onun yanında olmak için harcayabileceğim tüm o kaçırdığım saatleri saymaya başlayamadım bile."

"Jax," diye fısıldadım, kalbim sıkıştıyordu.

Ağırlığımı diğer koluna verdi, yatağı ya da beni rahatsız etmemeye dikkat etti, gerçi bu noktada ne kadar hissedeceğimden emin değildim. "Mesele şu ki, kızgındım ama bu sana karşı hissettiklerimi ya da senden ne istediğimi değiştirmede. Ben mükemmel değilim. Hiç değilim ve sadece hıyarlık ediyordum. Seni arayıp bunu anladığından emin olabilirdim. Mesajına cevap verebilirdim. Ama yapmadım. Belki ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardır diye düşündüm, böylece konuştuğumuzda bunu yapabilirdik. Ve dün gece kulübe gittiğimde Aimee çıkageldi."

Şimdi bunu da hatırladım ve o iğrenç his, öncekinden daha sessiz bir şekilde yükseldi ve bunun için minnettardım.

"Bu beni daha da kızdırdı. Oradan ayrıldım. Beni dışarı kadar takip etti. Lanet olası bir otoparkın ortasında kavga ettik. Ve yemin ederim, gerçek bir ilişki yaşadığım biriyle en berbat ayrılık bile onunla konuşmaktan daha kolaydı. Artık bir sorun olmayacak ama lanet olsun, daha fazla zaman kaybı oldu. Ondan sonra evime geri döndüm. Geri dönmeyi planlıyordum."

kapanmadan önce seni almak için bara geldim. Erken ayrılacağını düşünmemiştim ama senin için geliyordum. Sadece yetişemedim."

Daha sonra konuştuğunda, sesindeki kısıklık, içindeki gerçek acı beni etkiledi. "Gitmeye hazırlanıyordum. Anahtarlarım elimdeydi Calla. Neredeyse kapıdan çıkıyordum. Sana mesaj atmayı düşünüyordum ki telefonum çaldı. Arayan Colton'dı. Neredeyse cevap vermeyecektim çünkü hâlâ parti yapıyor olabileceklerini biliyordum ve hiç havamda değildim ama cevap verdim. Az önce polis memurlarından biri tarafından arandığını, barda bir silahlı saldırı olduğunu ve birinin yaralandığını söyledi. Tüm bildiği buydu ve lanet olsun bebeğim, ailemden telefon aldığımda kalbim ... ne yaptıysa onu yaptı. Berbat bir duyguydu, sanki ayakta değildim ama ayaktaydım. Seni aramayı denedim ve cevap vermeyince anladım, çünkü barda silahlı saldırı olsaydı, telefona cevap verirdin."

"Ben iyiyim," diye hararetle fısıldadım, çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüm, ama büyük ölçüde görmezden gelindi.

"Bara gittiğimde arabanın havaya uçtuğunu gördüm ve sen orada değildin. Roxy de yoktu." Eli yanağımdayken titrerken kendini toplar gibi oldu. "Sen olduğunu bana Nick söyledi. Dışarıdaydı. Polis gelmeden önce bana ulaştı. Tek bildiği vurulduğunu ve sağlık görevlileri geldiğinde uyanık olmadığını. Calla, ben

... O anda ne hissettiğimi ya da bu hastaneye getirilirken neler hissettiğimi kelimelere dökemiyorum bile. Tek bildiğim dün her şeyi berbat ettiğimdi." Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Seni kaybedebilirdim. Kahretsin, seni gerçekten kaybedebilirdim. Ve eğer şu anda seninle konuşma şansım olmasaydı ve sen benden alınsaydın ve ben dünü seninle geçirme, seninle olma, seni sevme fırsatını kaybetseydim, bunun için kendimi asla affetmezdim. Biliyor musun Calla, şu anda her türlü saçmalıktan vazgeçiyorum. Umarım bu konuda bana katılırsın, ama katılmasan bile, bunu sana söylemem gerekiyor ve bunu sana söylediğim için pişman olmayacağım."

Ağır nefes almaya başlamıştım, yorucu bir şekilde değil, ama bir şeylerin yaklaştığını biliyordum ve boğazım yanıyordu ve kuru olduğu için değil. Gözlerim de öyle. Islanmışlardı, çünkü söylediği onca güçlü kelimenin arasında iki kelime gerçekten göze çarpıyordu. *Seni sevmek*.

"Seni sevdiğimi söylemeliyim Calla," dedi ve kalp monitörünün kalbimin bir süreliğine durmuş gibi hissettiğini fark etmemesine şaşırdım.

an. "Saçmalama. Seviyorum. Düşünme şeklini seviyorum, bazen çok sinir bozucu olsa da ve o zaman bile hala sevimli olsa bile. Hiç deneyimlemediğin bir sürü şey olmasını ve bunları benimle deneyimleyecek olmanı seviyorum. Bu onura sahip olduğum için. Gücünü ve hayatta kaldığın her şeyi seviyorum. Cesaretini seviyorum ve boktan içecekler yapmanı seviyorum ama kimse umursamıyor çünkü çok iyisin."

Benden şaşkın bir kahkaha yükseldi ve konuşurken kelimelerim titriyordu. "Boktan içkiler yapıyorum."

"Biliyorsun. Bu doğru. Long Island buzlu çaylarının insanları öldürebileceğinden oldukça eminim, ama sorun değil." Bakışları benimkileri sabit tutarken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Espri anlayışını ve daha önce hiç irmik yememiş olmanı seviyorum. Sende sevdiğim o kadar çok şey var ki, sana aşık olduğumu biliyorum. O yüzden tatlım, istediğin tüm gömleklerimi alabilirsin."

Nefesim tekrar kesildi ve ağzımı açtım, ama ilk başta hiçbir kelime yoktu, çünkü ona söylemek istediğim çok şey vardı. Onunla ilgili sevdiğim şeyleri sıralamak istedim ama tek söyleyebildiğim "Sana aşığım" oldu.

Jax gözleri irileşirken keskin bir nefes aldı ve bunu söyleyeceğimi düşünmediğini fark ettim. Eğer öyleyse aptalın tekiydi, ama sevdiğim aptal oydu, bu yüzden tekrar söyledim ve sonra hareket etti, ağzını benimkine daldırdı ve o öpücük ... Tanrım, o öpücüğü tanıdım, çünkü beni daha önce de böyle öpmüştü ve beni her böyle öptüğünde olduğu kadar sevgi doluydu.

Ve sonra, belki Jax beni sevdiği -bana aşık olduğu- ve ben de ona aşık olduğum için, belki de yeni vurulduğum ve gerçekten iyi ilaçlar aldığım için ağlamaya başladım.

Jax dudaklarıma bir şeyler mırıldandı ve sonra başparmaklarıyla gözyaşlarımı yakaladı. Benimle birlikte bu yatağa girmesi mümkün olmadığı için bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Sandalyeyi olabildiğince yaklaştırdı ve vücudunun üst kısmını benimkine doğru uzattı, yanağını yanımdaki yastığa yaslarken bir kolunu omuzlarımın etrafında dolaştırdı. Sulu gözyaşlarımın dinmesi için biraz zaman geçti ve kendimi ona gülümserken buldum. Sağ kolumu çalıştırmayı başardım ve elimi ensesine koydum, parmaklarım yavaşça saçlarının arasından geçerken o bana iyileştiğimde beni ne kadar sevdiğini nasıl göstermeyi planladığını ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Yüzümün domates gibi kızardığından emindim ama dört gözle beklediğim bir şey vardı.

Daha fazla zaman geçti, o kadar ki personelin odama girmesine nasıl izin verdiğini merak ettim ama umurumda değildi. O buradaydı ve önemli olan tek şey de buydu. İkimiz de yorulmaya başlamıştık ki, "Konuşmamız gereken bazı şeyler var ama sen buradan çıkana kadar bekleyebilir. Tamam mı?"

O anda söylemesini umutsuzca istediğim her şeyi söylemişti, bu yüzden bana söylemek istediği başka ne varsa duymak için bekleyebilirdim. Başımı salladım ve göz kapaklarım sarktı ve işte o zaman, kim bilir ne kadar süre uyanık kaldıktan sonra aklıma geldi.

"Oh Tanrım." Tekrar doğrulmaya başladım ama Jax yanımdaydı ve omuzlarımı yavaşça aşağıda tutuyordu.

"Ne?" Sesinden endişe akıyordu. "Neyin var?"

Sağ elimle bileğini kavradım. "Anne. Annem oradaydı, Jax. Otoparktaydı. Yaralandı mı?"

Bir süre bana baktı ve sonra kaşları çatılırken başını salladı. "Mona orada mıydı?"

"Evet! Dışarıda beni bekliyordu ama bir araba geldi ve sonra biri ateş etmeye başladı. Vuruldu mu?"

"Tamam. Sakinleşmen gerek." Elini tekrar yanağıma doladı. "Annen hakkında ilk kez birileri bir şey duyuyor, tatlım. Kimse onun orada olduğunu bilmiyor."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Bekle. O oradaydı. Onunla konuştum. Bana bebeğim dedi. Oradaydı, Jax."

Hiçbir şey söylemedi.

Aklım başımdan gitti. "Ateş etmeye başladıklarında oradaydı ve arabanın uzaklaştığını duydum-"

"Polis, kullanıldığına inandıkları arabayı bardan birkaç mil uzakta terk edilmiş halde buldu," diye açıkladı. "Kime kayıtlı olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen çalındığını düşünüyorlar. Eminim daha sonra daha fazla bilgi alacağız."

"Ama ... ama bu hiç mantıklı değil."

Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra yanağımdan öptü. "Tatlım, ben Özür dilerim."

Ona neden özür dilediğini sormaya başladım ama sonra anladım. Anlamıştım. Özür diliyordu çünkü annem bara gelmişti ve

Ben ve onu görmüştüm, ona kızgın olan insanlar ateş açmıştı ve ben vurulmuştum ve ... ve annem bunu biliyor olmalıydı.

Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak başımı salladım. "Yaralı olduğumu biliyor olmalıydı."

Başparmağını dudağımın altından geçirdi ve inançsızlığın üzerimde biriktiğini hissettim. Ona seslendiğimi ve cevap alamadığımı hatırladım. "Beni orada bıraktı Jax, bir otoparkta, kendisi için yapılmış bir kurşun yarasından kanlar içinde. Beni *terk etti*."

"Tatlım," dedi usulca. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Çünkü böyle bir şeye ne diyebilirdiniz ki? Kendi annem beni bir otoparkta kanlar içinde bırakmıştı. Tanrım, hiç umurunda mıydı? Alt dudağım titredi ve Jax tekrar içeri girdi, başımı kendine doğru çevirirken parmakları yanağımda gezindi.

Dudakları benimkilerle buluştu ve "Seni seviyorum" dedi.

Hafifçe başımı sallarken gözlerimi kapattım. Alnını alnıma bastırdı, yorgunluk beni yakalayıp tüm iyi ve kötü şeyleri silip süpürene kadar bana sarılabildiği tek şekilde sarıldı.

Gözlem için hastanede tutulduğum sonraki iki gün boyunca odam çok hareketli bir yer haline geldi. Dedektif Anders birden fazla kez girip çıkmıştı; Reece de öyle. Roxy ve Nick de gelmişti; ilki henüz yememe izin verilmeyen çörekleri bana gizlice yedirmişti ama bunu ona söylemeye cesaret edememiştim, ikincisi ise her zamankinden daha düşünceli davranıyordu. Bunun için kendimi sorumlu hissettim. Beni eve götürmeyi teklif etmişti ve belki de bu teklifini kabul etseydim, annem bana yaklaşmaya çalışmazdı ve ben de bir hastane yatağında yatıyor ve kabin ateşiyle aklımı kaçıırıyor olmazdım.

Vurulma olayı haberlere çıkmıştı ve bir şekilde Cam bunu duymuştu ya da Teresa cep telefonumu aramaya devam etmişti ve Jax sonunda cevap vermişti - hangisi ya da her ikisinin karışımı mıydı bilmiyorum ama arkadaşlarım - Tanrı onları sevsin - vurulduğumu duydukları anda arabayla şehre geri dönmüşlerdi. Hastaneden birkaç blok ötede bir otelde kalıyorlardı ve her şeyi soğukkanlılıkla karşılıyorlardı. Jase, yaz tatilini hepsi için ilginç kıldığım konusunda şaka bile yapmıştı ama ciddi şekilde endişelendiklerini söyleyebilirdim, özellikle de Teresa bir an önce eve, Shepherd'a dönmemi istediğini söylediğinde. Ama ona bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini söyleyecek cesareti de kendimde bulamadım.

Meğer Clyde ile aynı hastanedeymişim. Kısa süreliğine ayağa kalkabilecek kadar iyiydi ve bu da benim odamda olduğu, fırtına gibi küfrettiği ve genellikle başka bir kalp krizi geçirmeden önce odasına geri götürüldüğü anlamına geliyordu.

Tüm bunlar boyunca Jax yanımdan nadiren ayrıldı. Bardan izin aldı ve Nick ile Roxy yardım etmek için gerçekten öne çıktılar. Personel üzerinde bir tür seksi adam Jedi zihin kontrolü vardı, çünkü gece boyunca odamda kaldı ve bunun büyük bir hayır-hayır olduğunu biliyordum, ama sorgulamadım. Gecenin o uzun saatlerinde, uyuyamadığımda ve tek istediğim oradan çıkmak olduğunda, o yanımdaydı. Ne için kavga ettiğimiz gibi önemli şeyler hakkında konuştuk ve sonra bir zombi kıyameti durumunda nereye gideceğimiz veya en sevdiğimiz reality şovlarının ne olduğu gibi aptalca şeyler hakkında konuştuk. Ben hala *Toddlers & Tiaras*'ı izlediğimi ve *Property Brothers*'a biraz aşık olduğumu itiraf ettim, o ise *Kitchen Nightmares* ve *Bar Rescue*'nun hayranıydı ve *Shipping Wars*'tan Robbie Welsh'e biraz aşık olmaktan daha fazlasını yapıyordu. Tuttuğu futbol takımından bahsetmeye başladığında uyuyakalmışım ve bir süre sonra uyandığımda, insanoğlunun bildiği en rahatsız pozisyonda uyuyor olmalıydı.

Sandalyesinde uyuyakalmıştı ama başı yanımdaki yatağın üzerine katlanmış kollarının üzerindeydi. Yanağı bana dönüktü ve ben istisnai bir sürüngenlik seviyesine ulaşmıştım, çünkü orada ne kadar süre yattığımı ve uykusunda kirpiklerinin dalgalanışını izlediğimi ya da sadece yüzüne baktığımı bilmiyordum.

İki gece bu şekilde geçti ve üçüncü günün sabahında eve gidip dinlenmem için taburcu edildim. Hemşireler sabah saçımı yıkamam için izin vermişlerdi, Jax de bana kıyafet almak için eve geri dönmüştü. Sünger banyoları kesmiyordu ama solmuş yara izlerinin üstündeki kızgın küçük yara izi ve çok hızlı döndüğümde ya da çok derin nefes aldığımda hissettiğim acı bana dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu.

Şimdi bile vurulduğuma inanamıyordum.

Arkadaşlarım hâlâ şehirdeydi ve ne kadar kalmayı planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bugün hiçbir şey yapmamam emredildiği için yarın uğrayacaklarını biliyordum, bu yüzden ikinci seyahatlerini mini bir tatile dönüştürdüklerini tahmin ediyordum.

Doktor beni kontrol ederken ve Jax geri dönüp kapıda beklerken, hastanedeki ilk geceden beri kaçındığım düşünceler zihnime üşüştü.

Anne.

Doktor tansiyonumu ölçerken gözlerimi kapattım.

Kendi kanlı canlı annem beni kanlar içinde bırakmıştı. Bu, kalbinize paslı bir çivi çakılması gibi acı veriyordu. Tekrar tekrar. Ne bahanesi olursa olsun ya da ne kadar korkmuş olursa olsun, bunun için hiçbir gerekçe yoktu ve bu çok zor bir uyanış çağrısıydı, çünkü beni terk ettiğini anladığım ana kadar, bir gün yangından, ölümlerden ve uyuşturucudan önceki gibi olabileceğine dair hala biraz umut beslediğimi anlamamıştım.

Artık hiç umut yoktu.

Dedektif Anders ile konuştuğumda doğru şeyi yapmıştım. Ona annemi gördüğümü söyledim ve bunu duyduğuna pek sevinmiş görünmüyordu, ben de bu konu hakkında konuşuyor olmaktan bile pek heyecan duymuyordum.

Şu anda onu düşünmeme izin veremezdim, çünkü vurulmak berbat bir şey olsa da ve borç batağına saplanmak da pek iyi bir şey olmasa da, hayattaydım ve şükredecek çok şeyim vardı.

Doktor basınç manşetini çıkarırken omzumun üzerinden Jax'e baktım. Göz kırptı, ben de sııttım.

Neredeyse ölmek her şeyi bir perspektife oturttu.

Gitmeme izin verildi ve Jax'in evine gitmeden önce Clyde'ın odasında bir mola verdik. Öğrendiğimize göre Clyde hafta sonuna kadar, hatta testler pozitif çıkarsa belki yarın taburcu olacaktı.

Jax'in evine vardığımızda, kanepeye uzandım ve acayip bir araba yolculuğundan yorgun düşmüş bir halde oraya çöktüm.

"İyi misin?" Jax önümde diz çöktü.

Başımı salladım. "Evet, sadece yorgunum. Uykum yok."

İkna olmuş görünmüyordu. "Karnın ağrımıyor mu?"

Gülümsedim. "Sadece aptalca bir şey yaparsam."

Gözleri benimkileri aradı ve sonra ayağa kalkarak bir elini kanepenin koluna koydu. Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Sence bir şeyler yiyebilir misin? Tatsız yiyecekler dediler, değil mi? Şehriyeli tavuk çorbası gibi mi?"

"Bu güzel olurdu."

Geri çekildi, gözleri hala endişeyle bulutlanmıştı. Kanepenin arkasından o ultra rahat battaniyelerden birini aldı ve üzerime örttü. "Orada kal."

O uzaklaşırken ben de battaniyenin içinden sıyrılıp kolunu tuttum. "Teşekkür ederim."

Bir kaşı kalktı. "Ne için?"

"Her şey ve her şey için."

Dudakları kıpırdadı ve sonra beni bir kez daha öpmek için eğildi. "Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yok, tatlım. Hatta tam tersi."

Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Cevap vermeden önce kaşlarımı çatarak dudaklarımı hafifletti ve karnımda bir dizi ürperti yarattı. "Burada benim kanepemde oturuyorsun ve benim yapabileceğim hiçbir şey bunu geçemez."

Vay canına. Göğsüm yumuşadı, bu da ona minnettar olmam için bir başka nedendi. Çorbayı hazırlamak için gittiğinde, battaniyeye iyice sokuldum ve ardından eski bir ev satın alıp onu tamamen muhteşem bir hale getirmelerini istememe neden olan *Property Brothers* maratonunu izlerken çorba içtik. Ateşli ikizler olmalarının da bunda etkisi olabilir.

Jax'in kapısı çalındığında akşamın erken saatleriydi. Kanepeye uzanmıştım, sırtım Jax'in önüne dönüktü ve neredeyse uyuyakalmıştım. Boynumu büküm ve dolgun dudaklarındaki çatık kaşları gördüm.

"Kimseyi beklemiyor musun?" Ben sordum.

Kolunu dikkatlice omuzlarımdan altından çekerken başını salladı. "Burada kal, tamam mı?"

Başımı sallayarak, neredeyse üzerime tırmandıktan sonra nazıkçe doğruldum. Kanepenin etrafından dolanarak kapıya yöneldi ve gözetleme deliğinden içeri baktı. "Ne oluyor lan?"

İçimde bir huzursuzluk patladı ve hassas derimi çekiştirerek ayağa kalktım.

Elimi yaranın üzerine koydum. "Ne oldu?"

Kapının diğer tarafından gelen boğuk bir ses duyduğumda başını yana eğdi. Ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birkaç dakika geçtikten sonra Jax arkasını döndü. Yemek odasındaki bir dolaba gidip onu açtı ve bir tabanca çıkarınca çenem düştü. Tedirginliğim yepyeni bir seviyeye yükseldi.

Silahı olduğunu bilmeme ve daha önce görmüş olmama rağmen, silahını her çıkardığında yine de şok oluyordum. "Jax . . ."

"Sorun değil," dedi, durduğum yerde durarak. Boştaki elini enseme doladı ve başımı arkaya doğru eğerek beni hızla öptü. "Sadece tedbir amaçlı."

Benim kitabımda, bir silahın önlem olarak kullanılmasında hiçbir sakınca yoktu ve o kapıya geri dönüp kilidi atarken kalbim küt küt atıyordu. Kapıyı açıp silahı görünür bir şekilde tutarken kaslarım gerildi.

Jax kenara çekilirken alçak sesle, "Kim olduğun umurumda değil, hoşuma gitmeyen tek bir hareket yaparsan bu evden çıkamazsın," diye uyardı.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra bir erkek sesinden yanıt geldi. "Elinizdeki silahı kullanmanıza neden olmayacak kadar akıllı olduğumu düşünmek istiyorum."

"Ve muhtemelen evimi kuşattığınızı bilecek kadar zekiyim ve eğer sizi içeri almasaydım, içeri girmenin bir yolunu bulurdunuz."

Ne haltlar dönüyordu?

Derin, erkeksi bir kıkırdama yankılandı. "Bu doğru olabilir ama ben buraya sorun çıkarmaya gelmedim Jackson. Bitirmek için buradayım."

Bu sözler omurgamdan aşağıya buz gibi inmişti. Jax bir süre öylece durduktan sonra başıyla onayladı.

Bir saniye geçti ve sonra bir adam eve girdi. Hatta süzülerek girdi. Dar kalçalarına ve geniş omuzlarına uyacak şekilde dikildiği belli olan koyu gri bir takım elbise giymiş, parlak siyah saçları yüksek alnından ve elmacık kemiklerinden geriye doğru taranmış, para ve güç kokuyordu.

Adam tam içeride durdu, koyu kahverengi gözleri üzerime dikildi ve keskin bakışlarına eşlik eden ürpertiye bastıramadım.

İçinden küfreden Jax kapıyı kapattı ve bize döndü. Silahını pantolonunun arkasına sokarak iç çekti. Adam, Jax yanıma dönüp dikkatli ve koruyucu bir kolunu belime dolayana kadar beklerken ben olduğum yere çakılıp kalmıştım, derin olmayan nefesler alıyordum.

Adam öne doğru sürüklendi ve bizden bir adım ötede durarak elini uzattı. "Calla Fritz, sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Bakışlarım onun yakışıklı yüzünden önümdeki ele kaydı. Ona zayıf bir tokalaşma yaptım ve hemen elini bıraktım. "Merhaba,

ve sen?"

Sonra gülümsedi, mükemmel, düz, beyaz dişleri parladı. "Bazıları bana Bay der.

Vakhrov."

Bay ne ne? Bunu nasıl heceleyeceğimi, hatta söylediklerini nasıl tekrarlayacağımı bile bilmiyordum.

"Ama diğer insanlar beni Isaiah olarak tanıyor."

Otuz iki

Gözlerim, yüzümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar açıldı. Vay anasını. Bu Isaiah mıydı? Ve karşımda, Jax'in evinde mi duruyordu? Ve Jax onun eve girmesine izin mi vermişti?

Başım hızla Jax'e doğru dönerken panik buz gibi parmaklarını yan tarafıma sapladı. Kolunu sıktı. "Sorun yok," diye beni rahatlatmıştı Jax. "Isaiah asla kendi kirli işlerini yapmaz."

Bakışlarım tekrar ona döndü.

Isaiah'nın gülümsemesi genişledi ve bu beni gerçekten ürküttü. "Bazen bir istisna yaptığım oluyor. Nadiren, ama oluyor."

Bu beni hiç rahatlatmadı.

"Oturabilir miyim?" Isaiah yıpranmış koltuğa doğru çenesini salladı ve Jax başını sallayınca oturdu.

Neredeyse gülecektim, çünkü muhtemelen oturma odasındaki tüm mobilyalardan daha pahalıya mal olan bir takım elbise giymiş, kesinlikle daha iyi zamanlar görmüş bir sandalyede otururken çok yersiz görünüyor. Ama gülmek beni deli gibi gösterirdi ve kendimi oldukça deli hissediyordum. Annemin potansiyel olarak milyonlar borçlu olduğu adam ve vücudumdaki yeni delikle bir ilgisi olabilecek adam karşımda oturuyordu.

Jax beni koltuğa oturttu ve kolunu üzerimden çekmedi. Sadede geldi. "N'aber Isaiah?"

Başını yana eğdi ve gülümsemesi hâlâ oradaydı ama gözlerine hiç ulaşmamıştı. Efsanevi Isaiah, bir uyuşturucu ve Tanrı bilir başka neyin efendisi için hayal ettiğimden daha gençti. Belki otuzlu yaşlarının ortalarındaydı? "Öncelikle," dedi takım elbise ceketinin düğmelerini açarak, Jax'in yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ama Isaiah ellerini birleştirdi, "Mo için özür dilemek istiyorum."

Mo mu? Kimdi . . . ? "Beni kaçırmaya çalışan adam mı?" "Kaçırmak kelimesini pek sevmem, canım."

Gerçekten mi? Adını ne koymamı istedi?

"Ortağımın sizi bana getirmesi gerekiyordu, baskı altında değil ama sizinle konuşmam gerekiyordu. Ne yazık ki, görevi söz konusu olduğunda biraz fazla hevesliydi."

"Aşırı istekli mi?" Aptalca tekrarladım.

"Ona vurdu," dedi Jax, sesi kırılmıştı. "Ben buna aşırı hevesli demezdim."

O da başıyla onayladı. "Ve bu konu halledildi. Masum kadınlara karşı şiddetten nefret ederim."

Kaşlarım alnımdan yukarı süzüldü. Masum kadınlara karşı . . . ?

"Olanlar hakkında seninle konuşmam gerekiyordu. Sadece seni bana getirmesi gerekiyordu. Hepsi bu kadar ve o akşamki davranışları için içtenlikle özür dilerim," dedi Isaiah. "Söylediğim gibi, bu konu halledildi. Tıpkı senin başka bir sorununun halledildiği ya da kısa süre içinde halledileceği gibi."

Omurgam sertleşti ve "Hangi sorun?" diye fısıldadım.

Isaiah bir süre beni izledikten sonra arkasına yaslandı ve bir dizini diğerinin üzerine katlayarak kolunu koltuğa doğru uzattı. "Pek çok işim var Bayan Fritz, bazılarını bilmeyebilirsiniz, bazıları hakkında da spekülasyon yapabilirsiniz ve daha da fazla sorumluluğum var. Dahası, korumam gereken bir imajım var ve imajım tehdit edildiğinde, bu durumları oldukça ciddiye alırım."

Bunun nereye varacağından tam olarak emin olmasam da kendimi başımı sallarken buldum. Gerçekten söylemeden ne demek istediğini anlamıştım. Başka bir deyişle, zaten bildiğim gibi yasal ve o kadar da yasal olmayan işleri vardı.

"Belli bir ortağım çok büyük bir işlemde sorumluydu. Bu sorumluluğun bir kısmını, açıkçası güvenilmemesi gereken kişilere devretti," diye açıkladı, karanlık bakışları benimkileri kavrarken. Kimden bahsettiğini kesinlikle biliyordum -Mack, Horoz ve annem- ve bu işlemin ne olduğunu da biliyordum. "Nihayetinde, bu işlem çöktüğünde" -yine başka bir deyişle, Yağlı Adam'ın eroini çalması şeklinde çöküp yandığında- "bundan sorumlu olan kişi ortağımdı ve işlerin çökmesinden ne kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyordu."

Isaiah'nın hayal kırıklığına uğramasını asla istemediğimi bildiğim için ürperdim.

"Ortağım sadece işlemi güvence altına almakta başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda imajımı da etkiledi. Kırk sekiz saat geçmiyor ki

saygıdeğer polis güçlerimiz ensemde nefes alıyor." Soğuk da olsa yüzündeki o rahat gülümseme kayboldu ve ifadesi buz gibi oldu. "Ve ortağım bunu fark ettiğinde, oldukça iletişimsiz hale geldi ve anladığım kadarıyla, bu durumu düzeltmenin en iyi yolunun, tüm bu olaylarda masum olan sizi tehdit etmek ve kendi elleriyle önlem almak olduğunu düşündü. Görünüşe göre, kendi sorumluluğunu devrettiği kişileri ortadan kaldırmanın beni bir şekilde mutlu edeceğini düşünmüş. Yanılıyordu."

Oh. Vay canına.

"Yani Mack'in Calla'ya bulaşması ya da birkaç gün önce vurulmasıyla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?" Jax sordu.

"Dediğim gibi Jackson, masum kadınlara yönelik her türlü şiddetten nefret ederim. Ortağım çaresizdi. Her şeyi berbat etti. İşleri berbat etmeye devam etti, iş anlaşmalarına müdahale olmadan devam etmemi çok zorlaştırdı ve tabii ki bunların sizin üzerinizdeki etkileri Bayan Fritz. Bugün burada oturduğunuzu gördüğüm için içtenlikle minnettarım. Çok daha üzücü bir şekilde sona erebileceğini biliyorum."

Yine kendimi başımı sallarken ve tüm bunların gerçekten olup olmadığını merak ederken buldum. Isaiah'ın bana ne olduğunu neden umursadığından emin değildim ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen umursamıyordu ve bu daha çok Mack'in yaptığı şeye sürüklenmemekle ilgiliydi.

"Bununla birlikte," diye devam etti Isaiah, o ürkütücü gülümsemesiyle, "ortağım artık bir sorun olmayacak."

"Ne?" Gözlerimi kırptım.

Jax'in kolu omuzlarımdan kaydı ve eli benimkine dolandı. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Başını öne eğdi. "Demek istediğim, artık bir sorun teşkil etmeyecek. Artık birilerinin Mona'ya ya da evinize gelmesinden ya da rastgele arabadan inenlerden endişe etmenize gerek kalmayacak."

Ona baktım.

Jax elimi sıktı.

Ne dediğini çok iyi biliyordum, ama yine de tam olarak söylememiştim. Mack artık benim için bir sorun olmayacaktı ve görünüşe göre Isaiah zaten hiçbir zaman bir sorun olmamıştı, annemin yaptıklarından kaynaklanan serpinti sonunda etrafımda durulacaktı ve çoğunlukla hala ayakta olacaktım.

Ama bilmek zorundaydım. "Bu Mack'in-"

"Anlıyoruz," diye araya giren Jax elimi tekrar sıktı, ona bir bakış attım ama o Isaiah'ya odaklanmıştı. "Hepsi bu kadar mı?"

Isaiah'nın bakışları ona doğru kaydı ve bir süre geçti.

"Öyle." "O zaman, kabalık etmek istemem ama..."

Dudakları kıvrıldı. "Açık sözlülüğünü her zaman sevmişimdir,

Jackson." "Bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorum."

Isaiah ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken gülümsemekle yetindi. "İkinize de gelecekte iyi şanslar dilerim. Ben kendim çıkarım." Kanepenin yanından geçti ama kapının önünde durup bize baktı. "Son bir şey daha Bayan Fritz."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Evet?"

"Eğer anneni görürsen ya da ondan haber alırsan, lütfen bu eyalette ya da bu ilçede hoş karşılanmadığını ona bildir," dedi yumuşak bir sesle. "Dediğim gibi, yarım kalmış işlerden hoşlanmam."

Sonra da gitti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Jax hızla ayağa kalktı, eğildi ve ön kapıya doğru yürümeden önce alınımdan öptü. Dışarıyı kontrol ettikten sonra kapıyı kilitledi. Bana dönerek boynunu uzattı ve iç çekti. "Peki o zaman."

Başımı yavaşça salladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve sonra da annemi tehdit etti, değil mi? Yani, olan şey sadece bu muydu?"

"Evet, öyle." Jax bana doğru yürüdü ve göz hizamıza gelecek şekilde çömeldi. "Bunu beklemiyordum."

Önce bir kahkaha attım, sonra da yüzümü buruşturdum. "Ben de öyle. Yani, vay be. Sanki bir mafya filminden fırlamış gibiydi. Sen-"

Telefonu cebinin içinden çaldı. Doğruldu, uzandı, ekrana baktı ve cevap vermeden önce küfretti. "Evet?"

Dönüp oturma odasının penceresine doğru yürümesini izledim. "Ciddi misin?" Diğer elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra kolunu bıraktı. "Bu konuda çok üzgün olduğumu söyleyemem."

Kaşlarım çatıldı. Neler oluyordu şimdi? Battaniyeyi aldım, dev bir top haline getirdim ve göğsüme bastırdım.

"Tamam. Evet, konuşmamız gerek. Yarın iyi. Yarın gece bara geri dönmem gerek." Bana döndü. "Evet, Calla iyi gidiyor. İyi olacak." Bir duraklama daha. "Tamam, sonra konuşuruz, dostum."

Jax telefonu kapattı ve bana doğru gelirken mümkün olduğunca sabırla bekledim. "Çok çabuk oldu. Gerçekten hızlıydı."

"Ne?"

Oturdu, kollarını bana doladı ve beni dikkatlice göğsünün içine soktu, battaniye topu ve her şey. Çenesini aşağı doğru eğerek gözleri benimkilerle buluştu. "Arayan Reece'di. Muhtemelen yarın sabah kardeşinden bir ziyaret alacaksın."

O tanıdık endişe yanığı damarlarımda dolaştı. "Neden?"

Gözleri bir an benimkileri aradı. "Mack'in cesedini bir ilçe yolunda bulmuşlar. Kafasına kurşun sıkılmış. İnfaz tarzı."

"Kutsal . . ." Nefes aldım. "Aman Tanrım." Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltirken hiçbir şey söylemedi ve bu gerçekten içime işlediğinde uzun bir süre sessiz kaldık. Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Mack bana ateş etmişti, beni vurmuştu. Beni tehdit etmişti. Muhtemelen Isaiah ile arasını "düzeltmeye" çalışırken benim yaşamam ya da ölmem umurunda değildi ama yine de o artık ölmüştü ve bu konuda kendimi iyi hissetmemin doğru olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden nasıl hissedeceğimi bilemedim. "Çok hızlıydı," dedim aptalca.

"Evet."

"Yani Isaiah gerçekten yaptı-"

"Bunu bitirme." Parmağını bir saniyeliğine dudaklarıma bastırdı. "Her şeyi bilmek istemiyoruz ve bunu o yola taşımak istemiyoruz Calla. Bu kadar basit. Makul inkar edilebilirlik ve lanet olsun, bu boku vicdanında taşımayacaksın. Tamam mı? Bu bizim suçumuz değil."

Bakışlarımı indirdim. "Bunun bizim suçumuz olmadığını biliyorum. Mack benim yüzümden bu halde değil. Yaptığı şey yüzünden. Ben sadece ... Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Dudakları alnımı okşadı. "Tatlım, biraz rahatlama dışında bir şey hissetmene gerek yok. Güvendesin. Önemli olan tek şey de bu."

Başımı salladım ve sonra gerçekten anladım. Fısıldadım, "Bitti."

Dudaklarını yanağımda gezdirirken kolları beni sıkıca sardı. "Evet, tatlım, bitti."

Dünyanın en hoş hissiyle uyandım, o kadar iyi ve o kadar nefisti ki ilk başta rüya görüyor olmam gerektiğini düşündüm. Ama değildim. Hayır, bu bir rüyaydı, ama yaşadığınız ve nefes aldığınız türden bir rüya.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım, çenemi eğip vücudumun uzunluğuna bakarken alt dudağımı ısırdım.

Şakacı bir hınzırlıkla dolu sıcak, çikolata rengi kahverengi gözler benimkilerle buluştu. "Günaydın," diye homurdandı çok ama çok hassas bir noktamda gürleyen boğuk sesiyle.

Gece yarısı ya da sabahın çok erken bir saati olmalıydı ama pencerenin ötesi hâlâ karanlıktı. Komodinin üzerindeki ışık yanıyordu, battaniyeler üzerimden çekilmişti ve yatarken giydiğim gömleği - günler önce çaldığım gömleği - belime kadar itilmişti. İç çamaşırimın bandı kalçalarımın kadar inmişti, öyle ki ağzıyla aramda hiçbir şey kalmamıştı.

"Günaydın," diye soluklandım ve ben daha başka bir şey söyleyemeden üzerime atladı ve beni öyle yumuşak, öyle şefkatle öptü ki boğazımda küçük bir yumak oluştu. Başını kaldırdı, beni tekrar öptü, ama bu kez burnumun ucundan ve sonra tekrar aşağıya doğru inmeye başladı.

Parmaklarını külotumun bandının altına sokarak, külotum çıkana ve büyük bilinmezliğin içinde bir yerlerde yatana kadar aşağı çekti. Kalçalarımın arasından, kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Uslu duracağına söz veriyor musun?"

"Ben mi? Uslu duracağıma söz verip vermediğimi mi soruyorsun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp emdi ve sonra, "Kıpırdamadan durmalısın bebeğim. Dikişlerinle oynamanı istemiyorum." Bakışlarını mahrem yerime dikti ve sonra dudaklarını yaladı. Kutsal granola bar, neredeyse orada boşalıyordum. "Sen yüzde yüz iyileşene kadar beklemeliydim ama sana açım ve bekleyemedim."

İçimi bir ürperti kapladı.

Tekrar yukarı baktı. "Kıpırdamadan duracak mısın?"

Gerçekten herhangi bir söz veremezdim ama başımı salladım. Gözleri bir süre daha gözlerimi tuttu ve sonra uzanıp göbek deliğimin hemen üzerine, yaralı deriye bir öpücük kondurdu.

Bu beni korkutmadı bile.

Nefes nefese, dilini göbeğimin etrafında gezdirmesini, daireler çizmesini ve sonra içeri kaymasını izledim. Her kıvrımı ve kabarıklığı tatmak istercesine öpmeye ve yalamaya devam edince tekrar nefesim kesildi. Karnımda acele etmedi ve uyluklarımın arasındaki bölgeye ulaştığında başım yastığa düştü.

Önce bana dokundu, parmağıyla yumuşak bir hareket yaptı, bedenimin hareketsiz kalmasını istedim ama kalçalarım hafifçe sarsıldı ve bu da mideme hiçbir şey yapmadı. Parmağı tekrar hareket etti, daireler çizdi ve sonra içeri kayd.

Altımdaki çarşafı sıkarken inledim, ama yavaşça girip çıkarken işi bitmemişti. Ağzını iç uyluğumda, sonra da dilinde hissettiğimde nefes alışverişim hızlandı. Yavaştı, o kadar yavaştı ki dudaklarının her okşayışı ve dilinin her fiskesi beni ele geçiriyordu.

Dili parmağının yerine geçerek içeri girdiğinde boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve kalçalarım bir kez daha tekmelendi. Jax'le tanışmadan önce böyle bir şeyle ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana çok yabancı, çok samimi geliyordu ama Tanrım, yanılmışım. Bu inanılmazdı. Belki de Jax olduğu içindi. Belki de tüm erkeklerin, baştan çıkarma konusunda tam anlamıyla kitlesel bir silah olan bir dili vardı. Her iki durumda da, ben ses çıkarmanın ve genel olarak nefes almanın ötesine geçene kadar her nefesi, her boğaz iniltisini ve kırık iniltiyi çıkardı.

Yer değiştirdi, bir kolunu kalçalarımın üzerine atarak beni yerimde tuttu. Yaklaştığını hissediyor gibiydi. Çekirdeğimde gerilim ve sıcaklık oluştu, sonra bir anda patladı, her sinir ucunu sıcak bir zevk dalgasıyla yıpratın bir isyan hissi patlaması. Yavaşlayıp başını kaldırarak iç uyluğumu ve ardından göbeğimin hemen altını öperken, sıkı sarsıntıların artçı şokları beni sarstı. Ayağa kalkarken, giydiğı eski şortun bandına uzandım. Parmaklarım naylonun arasından sert çıkıntısını okşarken nefesini içine çekti.

"Calla," diye uyardı.

Dudaklarımı ıslattım. "İyiliğinin karşılığını verebilirim." "Bunu bu yüzden yapmadım."

"Biliyorum." Dikkatlice yaralanmamış tarafıma yuvarlandım ve onu orada, vücudunu bir koluna dayamış halde buldum. Ağzı o kadar yakındı ki, gidip onu öptüm ve kısa sürede onun ve benim birbirine karışın tadına kapıldım.

Jax öpüşmeyi severdi. Bunu hemen öğrenmiştim. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu, bundan büyük zevk alıyordu ve bu işte çok iyiydi. O işin içine girdikçe ben de tekrar aramıza girdim. Önümüzdeki birkaç gün için seks söz konusu olmayabilirdi, sadece güvende olmak için, ama bu elimi kullanamayacağım anlamına gelmiyordu. Ya da ağzımı.

Şortunu tekrar çekiştirdim ama bileğimi yakaladı ve dudaklarıma karşı hırladı. "Calla, tatlım. . ."

"Ben sakat değilim, Jax. Bunu yapmak istiyorum."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hareket etmedi ve sonra elimi tutup şortunun bandı altına soktu. Şey, onun kesinlikle gemide olduğunu görmek güzel.

Elim kalınlığına dolandığında vücudu titredi ve bileğimi bırakarak parmaklarını şortuna geçirdi. Ben boynunu öperken şortunu kalçalarından aşağı indirdi.

Yavaşlayarak diğer elimle onu aşağı ittim ve sırt üstü yattığı yerden bana baktı. Elim yavaşça hareket ettirirken bakışlarım onun üzerinde gezindi. Tanrım, muhteşemdi. Pürüzlü derisinin her gerginliği, sıkıca sarılmış her kası ve her kusuru.

Başparmağım ucunu yumuşatırken kalçaları sarsıldı ve bana bunu gösterdiğini ve ne kadar hoşuna gittiğini hatırlayarak gülümsedim.

"Tanrım, Calla," diye inledi uzanıp parmaklarını saçlarımin ucunda dolaştırırken. "Beni delirtiyorsun."

Sırıttım. "Hiçbir şey yapmadım bile."

"Oh, yeterince yapıyorsun. Sen-" Sözleri derin bir iniltiyle sona erdi, çünkü aşağı kaymış ve ağzımı onun üzerine indirmiştim. "Kahretsin, Calla . . ."

Kaydırma kısmında hafif bir rahatsızlık hissi vardı ama önemli bir şey değildi ve beni onun için yapmak istediğim şeyden kesinlikle caydırmadı. Ağzım onun üzerinde kaydı ve saçımdaki eli ensemden kenetlendi. Başımı kaldırdığımda başparmağı kafatasımin tabanı boyunca hareket etti, kalçaları küçük, zar zor kontrol edilen itişlerle hareket edene kadar yaladı ve emdi. Eli boynumda sıkılaştı ve tabanımdaki çırpınışları, hafif nabız atışlarını hissedebiliyordum. Nefes alış verişi düzensizleşti ve ben olabildiğince derine indiğimde, ki bu muhtemelen çok fazla değildi, boğuk bir çığlık attı.

Son anda beni üstünden çekip aldı ve ayağa kaldırdı. Yan tarafımdaki dikişler sadece biraz itiraz ediyordu. Ellerim hâlâ onun üzerindeydi ve sırtı eğilip elleri kollarımda sıkılaştığında serbest kaldığını hissettim. Kaslarının esnemesini ve yuvarlanmasını, boynundaki kordonların öne çıkmasını ve kalçaları yavaşlarken çarpıcı yüzündeki gerginliğin titreşmesini izledim ve sonra ağır bir şekilde nefes alarak sakinleşti.

"Kahretsin, Calla." Beni yukarı çekti ve dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu, o kadar derinden öptü ki beni sırtüstü yatırırken bacaklarımın arasındaki ve damarlarımdaki sıcaklığın arttığını hissettim. Öpüşme yavaşladı ve alnını benimkine yasladı. "Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

"Hayır, değilim." Yine de gülümsedim, çünkü böyle düşünmesi hoşuma gitmişti. "Her neyse. Ben söylediysem doğrudur." O uzaklaşırken usulca güldüm. "Be Hemen dönerim," dedi ve sadece bir anlığına gitti, nemli bir bezle geri döndü. İkimizi de temizledi ve işini bitirdiğinde vücudunu benimkine doladı.

"Uyku zamanı mı?" Ben sordum.

Kıkırdaması beni sarstı. "Uh-huh."

Karanlığa doğru gülümsedim. "Saat kaç bu arada?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı omzumu öperek. "Umurumda değil." "Yani beni gecenin bir yarısı sırf için mi uyandırdın? ?" "Lanet olası zıdır."

Tekrar gülererek onun sıcaklığına sarıldım. "Seni seviyorum."

Göğsü sırtıma doğru sertçe yükseldi ve sonra boğazıma ve yanağıma durgun öpücükler kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

"Burada iyi olacağına emin misin?" Teresa bana sarılmaktan vazgeçip geri çekilirken sordu. "Takılabiliriz. Jase için sorun yok."

Jase'in konağın hemen içinde duvara yaslandığı yere baktım. Son bir saattir Teresa'ya sanki *onu* tatlı niyetine yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Bu yüzden onun için sorun olmadığından şüpheliydim. Ona gülümsedim. "Ben iyiyim. Gecenin geri kalanında biraz dinlenip televizyon izleyeceğim ve Jax'in tüm vardiya boyunca çalışacağını sanmıyorum. Sanırım gece yarısı gibi döneceğini söylemişti."

"Geç saate kadar ayakta olacağız," diye yanıtladı Jase. "Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli." "Eminim ararsınız," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Sırtarak duvarı itti ve Teresa'nın beline arkadan dolandı. Başını eğip Teresa'nın şakağını öperken bana göz kırptı. "Hadi tatlım, yola koyulalım."

Adam kapıya doğru geri geri yürümeye başlarken Teresa ellerini onun kollarının üzerinde kavuşturdu. "Yarını unutma! Eğer sen ve Jax hazırsanız, dönmeden önce hep birlikte dışarıda yemek yiyebiliriz. Tamam mı?"

"Unutmayacağım." Oldukça çaresiz görünen Jase'i kapıya kadar takip ettim. Cam ve Avery boş zamanlarında sevimli çiftler ne yapıyorsa onu yapmak için gittikten sonra saatlerdir buradaydılar. "Her şey yolunda gidecek. Size iyi eğlenceler."

Jase'in sırtışı düpedüz hınzırlığa dönüştü. "Yapacağız."

Adam onu kapıdan dışarı sürüklerken Teresa'nın gözleri doldu, ama son anda kurtuldu, eşikte durduğum yere koştu ve bana tekrar sarıldı. "Her şeyin yoluna girmesine sevindim," diye fısıldadı ve sonra sağlam bacağının üzerinde dönmeye başladı.

Teresa havalandı ve kısa beton basamakların tepesinden atladı. En altta bulunan Jase onu yakaladığında küfretti ve bir adım geriye sendeledi. "Tanrım, bana kalp krizi geçirteceksin."

Bacaklarını adamın beline sararken kıkırdadı. Adam arabalarına doğru döndüğünde, omzunun üzerinden bana el salladı. Cam ve Avery'ye günlerini göstereceklerini düşünerek parmaklarımı oynattım.

Kapıyı kapattım ve kanepeye doğru ilerledim. Günün büyük bir kısmını arkadaşlarım ve Jax'le geçirdiğim için biraz yorgundum, battaniyeyi üzerime çektim ve kanepenin ucuna kıvrıldım. Uykuya dalmam uzun sürmedi ve kulağa ne kadar sevimsiz gelse de mutlu düşüncelerle dolu bir bulutun üzerinde uykuya daldım.

Bugün iyiydi, hatta harikaydı. Normaldi -benim yeni normalim- kahkahalar, gülümsemeler, sohbetler ve öpücüklerle doluydu, bir sürü tatlı öpücük ve sonra o kadar da tatlı olmayan öpücükler. Buna alışabilirdim ve alışacaktım da. Shepherd'a geri döndüğümde zor olacaktı ama bunu başaracaktık. O mutluluk bulutu kabarık ve harika olmaya devam edecekti.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama yanağımda gezinen serin parmakların yumuşak dokunuşuyla kendime geldim. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Jax'i yanımda görmeyi bekliyordum, uyuduğumdan daha uzun süre uyuduğumu sanıyordum.

Ama yanımda oturan Jax değildi.

Kalbim boğazıma kaçtı, o kadar hızlı doğruldum ki karnımın yan tarafındaki hassas deriyi çekiştirdim ve irkildim. "Aman Tanrım."

Annem buradaydı.

Otuz üç

Konuşma yeteneğimi bulana kadar bir saat kadar ona baktım. "Buraya nasıl girdin?" Jax'in bir yerlerde olup olmadığını görmek için boynumu eğerek sordum ama evde sadece ikimiz varmışız gibi görünüyordu. Belki de başlangıç için en iyi soru bu değildi ama hazırlıksız yakalanmıştım, kesinlikle afallamıştım.

Kanepeden uzaklaştı ve ayağa kalktı. İşte o zaman onu en son gördüğüm kıyafetleri giydiğini fark ettim ve derin bir nefes aldığımda kalbim Tanrım, sanki biri elini içine sokmuş ve yumruğunu kalbimin etrafına sarmış gibi ağrıyordu. *Günlerdir* duş yüzü görmemiş biri gibi kokuyordu.

Tanrım.

Sol elini sağ koluna sürterek etrafına bakındı. "Kendim girdim."

"Nasıl?"

"Arka kapı. Eski kilitlerden biri var. Sürgüsü yok. Ben seçtim o."

"Sen . Kilit mi açtın?" Başını salladığında ona öylece baktım.

"Kilit açmayı biliyor musun?"

Kolunu ovmayı bırakırken tekrar başını salladı. Yine de eli dirseğinin iç kısmında kalmıştı. "Bebeğim, benim-"

"Beni terk ettin." Sersemliğimi üzerimden atarak ayağa kalktım ve bakışları hızla bana döndü.

Annem gözlerini hızla kırıştırdı. "Söylemem gerek-"

"Bana ne söyleyeceğin umurumda değil." Ve bu doğrudu. Ne kadar korkunç olsa da, tamamen doğrudu. "Vurulduğumu fark ettin mi?"

"Bebeğim-"

"Bana öyle demeyi kes!" Çığlık attım, ellerim sıkıca toplanmıştı.

"Soruma cevap ver *anne*. Vurulduğumu fark ettin mi?"

Çatlamış dudakları aralandı ama konuşmadı. Bunun yerine sağ kolunu kaşımaya başlarken çenesini eğdi.

Acı bir hap yutmuşum gibi boğazımda acı şişti. Ona, *anneme* baktım ve bu bir hayaleti görmek gibiydi. "Vurulduğumu biliyordun ve beni otoparkta kanlar içinde bıraktın. İki gün hastanede kaldım. İç kanamam vardı. Umurunda mı?"

Çenesi yukarı kalktı, sulu bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu ve sonra bakışları başka yöne kaydı. "Seni önemsiyorum Calla. Seni seviyorum. Sen benim kıızımsın. Ben sadece I . . ."

"Kafayı bulmayı daha çok mu seviyorsun?" İçimden çatlak bir kahkaha koptu. "Benim ve senin hayatının hikayesi. Uyuşturucu her zaman daha önemli olmuştur."

Önce bir şey söylemedi ama sonra kalbimin derinliklerinde söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi. "Bebeklerim öldü, Calla. Kevin ve Tommy, onlar-"

"Onlar öldü!" Gözlerimden yaşlar süzülürken bağırdım. *Her* şey dışarı çıkarken hava ciğerlerimde tıkırdadı. "Onlar öldü anne. Uzun zamandır ölüler. Ve biliyor musun, babam da gideli çok uzun zaman oldu. Bu lanet dünyada onları kaybeden tek kişi sen değilsin. Ve vücuduna koyduğun hiçbir şey onları geri getirmeyecek."

Söylediklerimden kaçabilecekmiş gibi bacaklarını geriye attı ama bunu ona ilk kez söylemiyordum. Ama bunun son olacağını biliyordum.

Ve ben bir yoldaydım. Yıllar ve yıllar süren hayal kırıklığı, hayal kırıklığı ve acı içimde toplanmış, çalkalanmış bir şişe gibi patlıyordu. "Benden çaldın anne. Bunu hatırlıyor musun? Hesabımı boşalttın, adıma yüz bin dolardan fazla borç yaptın ve şimdi okulu bitirmek için mali yardım almak zorundayım!"

Annem irkildi.

"Sadece bu da değil, az kalsın beni öldürtüyordun. Gerçekten ölü gibi, yani tamamen öldüm anne." Yine irkildi ama bu aklından ilk kez geçiyor olamazdı. "Clyde benimle uğraşan sana kızgın insanlar yüzünden kalp krizi geçirdi. Neredeyse ölüyordu."

Ağzını oynattı ama onu duymadım.

"Tüm hayatım alt üst oldu. Yine."

Başını sallayarak Jax'in oturma odasında etrafına bakındı, saçlarının tel tel dökülmüş saçları solgun, solgun yanaklarına dökülüyordu. "Düşündüm ki Parayı geri alabileceğimi düşünmüştüm."

"Evet, Isaiah'dan eroin çalarak. Pek işe yaramadı, değil mi?" Ağır nefes alıyordum, kalbim öfke ve olgunlaşmış bir üzüntüyle çarpıyordu. "Biliyorsun, o buradaydı. Bu durumda bile olamayacağını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun anne?"

"Ben gidiyorum," diye mırıldandı, bakışları benden uzaklaşıp duvarların üzerinde geziniyordu. Köşeye sıkışmış bir fare gibi seğiriyordu. "New Mexico'da bazı arkadaşlarım var, onlarla takılacağım. Gitmeden önce seni görmek istedim."

Gidiyordu, gerçekten gidiyordu.

Tamam.

Vay canına. Bu beni düşündüğümde daha fazla korkuttu, ki bu aptalcaydı.

Bunun olması gerektiğini düşündüm. Diğer tek seçenek kalmasıydı ki bu da Mack tarzı kesin bir ölüm anlamına geliyordu. Önümde yavaş ve rastgele bir daire çizerek ilerlemesini, kirli tırnaklarıyla kolunu kazımasını izledim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hıçkırıklarına engel oldum.

"Şu anda kafan iyi, değil mi?"

Oluşturduğu küçük çemberde hızını artırdı. "Kafam iyi değil. Sadece bir şeye ihtiyacım vardı bebeğim. İşler iyi değil."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. İçimde yükselen öfke beni bir kanser gibi yiyip bitiriyordu. Ve bu, küçüklüğümde beri içimde olan, beni kemiren bir zehirdi. Bu yeni bir şey değildi, ama gözlerimi açtığımda ve onun yerde bir patikada yürürken kolunu kaşımalarını izlediğimde, aniden öfkenin daha keskin kenarlarına tutunamayacak kadar bitkin düştüm. Bu geceden sonra annemi bir daha asla göremeyecektim. O gitmiş olacaktı. Son birkaç yıldır sanki ölmüş gibiydi ama şimdi daha da gerçek olacaktı. Önceden burada olduğunu ya da en azından buranın yakınlarında olduğunu biliyordum ama bu geceden sonra nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmayacaktı. Yaralanırsa ya da daha kötü bir şey olursa, beni arayacak ne Jax ne de Clyde olacaktı. Asla bilemeyeceğim. Cidden *gitmiş* olacaktı.

Nefes vererek
oturdum. "Özür
dilerim," dedi.

Bakışlarımı kaldırdım, şimdi daha yakındaydı, hâlâ volta atıyor ve büyük olasılıkla izleri kaşıyordu. Gerildim. "Biliyorum."

Durdu, hızla giden bir kamyonun önündeki geyik gibi bana baktı ve sonra yürümeye başladı. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve Jax'in hiç kullanmadığından şüphe ettiğim yemek masasına doğru ilerleyişini izledim.

Birkaç sayfa kağıt vardı.

Annem titreyen elleriyle kâğıdı süpürdü ve bana döndü. İlerlemeye başladı ve kanepenin birkaç adım gerisinde durdu. "Bu senin..."

Kaşlarımı örerek ayağa kalktım ve yanına geldim. "Ne oldu?"

Bir deri bir kemik kalmış kolunun tersiyle terli alnını sildi.

Evindeki sıcaklık buz kutusuna ayarlanmıştı. "Hayatını geri alacaksın."

Ona baktım, bununla ne demek istemiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra kolunu uzattı ve kâğıtları bana doğru uzattı. Kendimi her şeye hazırlayarak kağıtları aldım ve hızlıca göz gezdirdim.

Sonra onlara gerçekten uzun uzun baktım.

Kağıtların sadece üç sayfa olduğu ortaya çıktı ve bir tanesi daha uzundu, katlanmıştı ve onu açtığımda nefesim kesildi. "Anne . . ."

"Bu senin. Ev," dedi ve ben başımı kaldırıp baktığımda iki elini yanaklarında gezdiriyordu. "Hiç borç almadım. Ben hiç kredi çekmedim. I . . . Sadece kendi haline bıraktım."

Bunu bilmiyordum. Aylardır ödemediği bir kredi olduğunu ve eve her an haciz gelebileceğini düşünmüştüm. Evi ek fon kaynağı olarak kullanmamış olması aklımı başımdan almıştı. Kelimelerin değişmediğinden emin olmak için kâğıtlara baktım. Değişmemişti. Hala bir tapu. Hâlâ annem ve adını bilmediğim bir adam tarafından imzalanmıştı.

"Tek yapman gereken imzalamak, ama iş tamam." Masadan uzaklaştı ve sonra durdu. "Ev senin. Sat onu. En az yüz bin dolar alırsın."

Ellerim titriyordu ve ayaklarımın altındaki zemin hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Bunu sindiremiyordum bile. Ev benimdi -eğer bu yasalsa- ev benimdi. Onu satabilir, borcun tamamını olmasa bile neredeyse tamamını geri kazanabilirdim. Hayatım eski haline dönecekti ama daha iyi, daha parlak olacaktı çünkü artık hayatımda çok daha fazlası vardı.

Başımı kaldırıp ona baktım, duygu yumağı yeniden ortaya çıkmıştı ama bu kez göğsümde bir basketbol topu büyüklüğündeydi. "Anne, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bana teşekkür etme. Ne yaparsan yap, bana teşekkür etme." Sertçe yutkundu. "İkimiz de bunu hak etmediğimi biliyoruz."

Alt dudağım titredi. "Anne."

"Seni seviyorum bebeğim." Öne doğru bir adım attı, kol mesafesine kadar yaklaştı ama sonra hızla geri çekildi. "Öyle görünmediğini biliyorum ama seni seviyorum. Seni her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Titreyerek nefes alırken gözlerimi kapattım. "Beni çok gururlandırıyorsun," diye fısıldadı.

Vücudum sarsıldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Orada durmuş bana bakıyordu, yavaşça geriye, benden uzağa doğru yürüyordu ve ona sarılabileceğimi biliyordum. Bu onu belki de sonsuza dek son görüşüm olacaktı. Ona sarılmalıydım. O benim annemdi ve zaman zaman ondan ne kadar nefret etsem de onu seviyordum. Onu her zaman sevecektim.

Ama bana bu seçeneği sunmadı.

Annem arka kapıya doğru yürüdü ve bunun ona dokunmak istemediğini gösterme şekli olduğunu biliyordum. Gidiyordu ve kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde, kilidini açtığı kapıyı açmasını izledim.

Sonra aklıma Mona'nınki geldi.

"Bekle," diye seslendim, kâğıtları göğsüme yakın tutarak. Ona seslenmemin nedeninin bar için duyduğum endişe olmadığını biliyordum. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. "Peki ya Mona'nın barı?"

Kara kaşları çatıldı. "Ne olmuş bebeğim?"

Tamam. Bunu unuttuğundan şüpheliydim. "Bar, anne. Onunla ne yapıyorsun? Evi bana bıraktıysan, barı da devrettin mi?" Çünkü o bar sadece onun ölümü halinde bana geçecekti ve bunu söylemek ya da düşünmek istemediğimden emindim.

Annem başını salladı. "Bebeğim, artık barın sahibi ben değilim. Son zamanlarda
... bir yıl kadar."

Zemin tekrar kaydı. "Ne?"

"Onu ... için sattım." Kuru, zayıf bir kahkaha attı. "Bunun bir önemi yok. Sattım ve emin ellerde bebeğim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu. Birden oturmam gerektiğini düşündüm.

"Ve sen de aynı emin ellerdesin. Hep Jackson'la birbirinize çok yakışacağınızı düşünmüştüm. O iyi bir çocuk. Evet, gerçekten

iyi bir adam. Güçlü olmayı seviyor ve önemsiyor, gerçekten önemsiyor," diye devam etti, ben uzanıp elimi yemek odasındaki sandalyenin arkasına koyarak kendimi desteklerken. "Bar için çok iyi oldu. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da barla ilgilenecektir."

Keskin bir nefes aldım. "Barın sahibi Jax mı?"

Annem başını salladı ve eli kapının kolunda sıkılaştı. "Senin için böyle bir hayat istemiyorum. Hemşire olacaksın, değil mi? İnsanların hayatında bir fark yaratacaksın. İyi şeyler. Bu senin ... bu senin yolun."

Göz kırptım. Bir dakika. Ne? "Bunu nereden biliyorsun?"

Ağzını açtı ve sonra tel tel saçları tekrar yanaklarına dolandı. "Gitmem gerek bebeğim. Uslu dur. Yapacağını biliyorum, ama iyi ol ve ... ve mutlu ol. Bunu hak ediyorsun."

Sonra bir hayalet gibi kapıdan çıkıp gitti ve ben orada öylece durdum, kıpırdayamayacak kadar çok duygu arasında sıkışıp kalmıştım. Annem gitmişti. Artık gerçekten gitmişti ve gitmeden önce bana dünyayı vermişti.

Ayrıca çok büyük bir bölümünü de şimdi çatlamış olan temellerine kadar sallamıştı.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Annemin bana verdiği kâğıtları toplayıp kanepeye götürdüm ve sehpanın üzerinden telefonumu aldım. Keşke arabam yanımda olsaydı. O zamandan beri ve geri pencere vardı olmuştur paramparça ve Orada vardı a O.K. Corral'ın Pennsylvania versiyonu sırasında arabanın gövdesinde birkaç gereksiz delik vardı, arabam ikinci kez tamirhanedeydi ve bu onarımların bedava olacağından şüpheliydim. Gerçi şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Sadece buradan gitmek istiyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu çünkü başım dönüyor ve göğsümde bir basınç oluşuyordu. Saat neredeyse on birdi. Jax yakında evde olmalıydı ve telefonu tutuşumu gevşetirken ona mesaj atmayı ya da aramayı düşündüm. Bunun yerine, telefonu bıraktım. sehpanın üzerindeki telefon.

Çok dikkatsiz ve aptalmışım.

Artık her şey anlamlıydı ve annemin artık barla bir ilgisi olmadığını bilmeliydim. Barın içinde bulunduğu durum, sorunsuz çalışma şekli ve ofisteki tüm yasal evraklar

Kontrol başkasındaydı. Ve Clyde bana bar konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti. Belli ki yokmuş.

Annem onu Jax'e satmıştı ve o da bana hiç söylememişti. Clyde da söylememişti ama ben Clyde'la yatmıyordum, Clyde'a aşık değildim; dolayısıyla Jax'in bu küçük ayrıntıyı paylaşmaması çok daha önemli görünüyordu.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Bana neden söylemediğini bile anlamıyordum, özellikle de ofiste evrakları incelediğim ilk seferden sonra bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünürken, görünüşe göre hiçbir hakkım yoktu.

Ellerimi yüzüme sürerek annemin evinin tapusuna baktım - artık benim evim, annemin beni zorladığı borçtan kurtuluş biletim. Bu, başımın üzerinde duran, asla unutmadığım ama beni delirteceği için üzerinde durmamaya çalıştığım büyük sorunu çözmüştü ama şimdi ... şimdi *bu* vardı.

Jax bana yalan söylemişti.

Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum ve çok fazla şey hissediyordum çünkü annem buradaydı ve bir daha dönmek üzere gitmişti ve Jax benden çok büyük bir şey saklamıştı. Güvenim sarsılmıştı. Paramparça olmuştu, zar zor bir arada duruyordu.

Eğer *bu* konuda yalan söylediyse, *bunu* benden sakladıysa, başka ne hakkında yalan söylemiş ya da benden ne saklamıştı? Bunun mantıksız bir soru olduğunu düşünmüyordum. Geçmiş deneyimlerimden, insanların başkalarından bir şeyler sakladıklarında, derinliklerinde daha fazlasını sakladıklarını biliyordum.

Ben en iyi örneklerden biriydim.

Ellerimi indirirken bakışlarım telefonuma kaydı, sonra öne eğildim, masadan kaptım ve geçmişte hiç yapmadığım bir şeyi yaptım.

Teresa'yı aradığım için kendimi kötü hissettim, çünkü çok geç olmuştu ve buruşuk kıyafetlerine ve saçlarının şu anki karışık haline bakarak Jase ile bire bir zaman geçirmeyi bölmüş olabileceğime emindim.

Ama gerçek bir arkadaş gibi çağrıya cevap verdi. Sadece bu da değil, Jase ile birlikte Jax'in evine gidip beni aldılar ve Cam ve Avery ile paylaştıkları süite geri götürdüler.

Saat gece yarısını geçmişti, süitin kapısı açıktı ve ben de onlarla birlikte oturuyordum. O cehennem gibi rahatsız çiçekli koltuklardan birine kıvrılmışım.

onlara neler olduğunu anlattı.

Avery afallamış görünüyordu.

Yerde onun arkasında oturan, kolunu beline dolamış, uzun bacaklarıyla vücudunu kavrayan Cam, son açıklamalardan, yani Jax'in bir gün benim olacağını düşündüğüm bara sahip olmasından pek memnun görünmüyordu.

Teresa'nın yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Jase yatağın başlığına yaslanmıştı ve yüzü okunmuyordu ama "bu da ne" ve "lanet olsun" dışında bir şey söyleyen ilk kişi o oldu.

"İnsanların bazı şeyleri gizli tutmak için nedenleri vardır," dedi. "Bunun herhangi bir şeyi haklı çıkardığını söylemiyorum ama onu dinlemelisiniz."

Cam gözlerini devirdi. "Bud, bu sır olarak saklanacak bir şey değil."

"Evet, sır olarak saklanmaması gereken şeyler hakkında her şeyi bilirim." Bakış

Jase'in Cam'i göndermesi radarıma takıldı. Konuşmalarında bir şey vardı. "Ama insanların kendi sebepleri vardır. Oldukça iyi birine benziyor ve sırf hıyarlık olsun diye bunu ondan saklamadı."

Cam cevap vermeden önce Teresa, "Jase haklı," dedi. "Yani, bunu senden saklaması hiç hoş değil. Bu önemli ama bir nedeni olmalı."

Bakışlarım kucağımda duran telefonuma kayarken başımı salladım.

Yaklaşık yirmi dakika önce Jax aramıştı. Cevap vermemiştım ama ona mesaj attım ve tek söylediğim Teresa'yla birlikte olduğumdu. Cevap vermişti ama kontrol etmeme izin vermemiştım. Tekrar aradı ve ben de zil sesini kapattım. Yapılacak en olgun şey değildi ama yine de ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

ne düşüneceğini bile bilmiyor.

Ama Teresa ve Jase haklıydı. Hepimizin sırları vardı ve hepimiz yalanlar söyledik. Arkadaşlarıma bazı büyük yalanlar söylediğimi itiraf edecek kadar kadındım ve onlar da beni dinleyip affetmişlerdi.

Sadece kafamı toparlamam gerekiyordu. Çok kısa zamanda çok şey olmuştu. Her şeyden şüphe ediyordum.

"Seni gerçekten önemsiyor," dedi Avery ve bakışlarım ona kaydı. Zihin okuyup okuyamadığını ve muhteşem bir kızıl saçlı olup olmadığını merak ettim. "Yaralandığında senin yanından ayrılmadı."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Yani, sen bu işin dışındayken, arkadaşın Roxy'den nasıl davrandığını duyduk. Aileden olmadığı için senin durumun hakkında onunla konuşmadıklarında küplere binmiş."

Kalbim ters döndü. "Ne?"

Başını salladı. "Neredeyse kovuluyordu. Sonunda polis arkadaşlarından biri onu sakinleştirdi ve doktorlarla konuştu. Seni gerçekten önemsiyor Calla, bu yüzden bir nedeni olmalı-"

Otelin kapısının çalınması onu böldü ve sırtımın dikleşmesine neden oldu. Çok geç olmuştu, bu yüzden bu garipti. "Birini mi bekliyordunuz?"

Cam kendini Avery'den kurtardı ve ayağa kalktı. "Biz değiliz, ama muhtemelen kim olduğuna dair bir öpücüğe bahse girmeye hazırım."

Teresa'nın gözleri bana dikildi ve nabzım atmaya başladı. Bacaklarımı açtım ve sandalyenin kolunu kavradım.

Cam gözetleme deliğinden baktı. "Evet.

Haklıymışım." Oh wow.

Telefona cevap vermem gerektiğini düşünerek ayağa kalkmaya başladım, çünkü şimdi kim olduğuna dair içime bir şüphe düşmüştü.

Cam kapıyı açtı ve kenara çekilerek kapı aralığında kimin durduğunu ve şüphelerimin tamamen doğru olduğunu ortaya çıkardı.

Jax orada duruyordu ve yüzündeki ifade, dudaklarının ince çizgisindeki ve koyu renk gözlerinin etrafındaki gerginlik bana bildiğimi *bildiğini* söylüyordu.

Her şeyi bildiğimi.

Cam kapıyı kapatırken odaya girdi ve mırıldandı, "Hadi içer

i." Jax onu görmezden geldi, bakışları bana sabitlenmişti. "Konuşmamız gerek."

Cep telefonumu elimde sıkarak ayağa kalktığımda kalbim küt küt atıyordu.

"Evet, konuşmamız gerek."

"Onun burada, bu otelde olduğunu nasıl bildiğini merak eden tek kişi ben miyim?" Cam, Avery'nin bulunduğu yere doğru yürürken sordu.

"Hastane çevresinde çok fazla otel yok," diye cevap verdi, hâlâ bana bakıyordu. "Ve benim için çok hızlı bir şekilde bir şeyler bulabilecek arkadaşlarım var."

Cam, Avery'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için bir kolunu uzatırken, "Bu biraz ürkütücü," diye mırıldandı.

Jax'in omuzları geriye atılmış, gerilmişti. "Biliyorum."

Gözlerimi kırptım. "Belki de-"

"Eminim onlar da zaten biliyordur, çünkü onlara gittin ve bana gelmedin, bu yüzden bunu da duyacaklar."

Oh çifte vay.

Cam ve Avery odadan gizlice çıkarken yakalandıkları için sütlerinin kapısında durdular. Jase ve Teresa'ya şöyle bir bakınca, keşke patlamış mısırimız olsa da paylaşsak diye düşündüklerini anladım.

"Jax, dışarı çıkabiliriz."

"Eve geldim ve sen yoktun," dedi ve sonra devam etti. "Olan biten her şeyi düşününce, bu gerçekten canımı sıktı. Evet, aramızın iyi olduğunu biliyorum ama yine de beni uyaran bir mesaj ya da başka bir şey atarsan sevinirim."

"Şimdi. Bekle," dedim. "Sana arkadaşlarımla birlikte olduğumu söylemiştim."

"Eve geldiğimde sehpanın üzerinde o kâğıtları gördükten *sonra*," diye düzeltti, gözleri neredeyse simsiyah parlıyordu. Kahretsin, haklı olduğu bir nokta vardı, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve o devam etti. "Annemi gördün. Bunun kafanı karıştırmış olması gerektiğini biliyorum ve evi sana bıraktığını da görüyorum. Bu iyi bir şey. Bunu gördüğüme sevindim."

Cam ve Avery de dahil olmak üzere arkadaşlarım hevesli bir ilgiyle izlerken yanaklarımın ısındığını hissederek odaya baktım.

"Ama şu anda benim yatağım yerine bu otel odasında oturmanın nedeninin bu olmadığını biliyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Teresa gözleri parlarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Konuşmanın bu yönünü kesmenin zamanı geldi. Bunu arkadaşlarımın önünde yapmak istiyordu, bunu yapacaktık. "Mona's'ın sahibisin. Bir yılı aşkın süredir Mona'nın sahibisin ve bunu bana söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi?"

Göğsü kabardı. "Sana söylemeyi planlamıştım. Yapacaktım-"

"Ben hastanedeyken benimle bir şey hakkında konuşman gerektiğini mi söylüyordun? Bana söylemek için zamanın vardı. Ondan önce de bir sürü zamanın vardı, ilk geldiğimde ofisi karıştırdığım zaman gibi!"

Jase'in kafası tekrar Jax'e döndü, top artık onun sahasındaydı.

Hemen cevap vermedi, ki bu sorun değildi, çünkü şimdi kelimeler ve sorularla dolu bir saldırıya hazırlanıyordum ve belki biraz da

biraz küfür etti, ama konuştuğunda, bir gecede ikinci kez tüm dünyam sarsıldı.

"Seni bir yılı aşkın bir süredir tanıyorum," dedi ve omuzlarındaki gerginlik sanki üzerinden bir yük kalkıyormuş gibi azaldı. "Seni Clyde'ın ya da annenin bana anlattıklarıyla tanımaktan bahsetmiyorum. Seni tanıyordum. Sen benim varlığımdan bile haberdar olmadan önce seni *görmüştüm*."

Şaşkınlık içime akarken ağzımı açtım. "Ne?"

"Seni ilk kez geçen bahar gördüm, bir yıldan fazla oldu. Yurdun dışındaydın, sınıfa doğru yürüyordun" dedi ve birden oturmam gerektiğini hissettim. Odadaki herkes arka planda kalmıştı. Sadece o ve ben vardık. "Orada annenle birlikteydim. Bu son sefer değildi. Birkaç ayda bir, Mona bir ya da iki günlüğüne ayık kaldığında seni görmek isterdi. Ben de onu seni görmeye götürürdüm, çünkü biliyorum ki

. . . İkinci bir şansa sahip olmamanın nasıl *bir* şey olduğunu *bilirim*. Bunu biliyorsun. Bu yüzden onu aşağı indirdim. Bir keresinde başka bir binanın dışında onunla konuşuyordun." Çenesini Teresa'ya doğru salladı. "Orada başka bir adamla birlikteydin. Jase gelene kadar üçünüz oradaydınız."

Aman Tanrım, bacaklarım güçsüzleşti. Düşüncelerim geri döndü ve Brandon'dan bahsediyor olma ihtimali yüksekti.

"En son bahardaydı. Kütüphane olduğunu düşündüğüm yerin dışında bir bankta tek başına oturuyordun. Kitap okuyordun. Anneni oraya her götürdüğümde, hiçbir şey yapmadı. Yaptığı hiçbir şeyi telafi etmeye cesareti yoktu ama bunu istiyordu. Ama hiçbir zaman sonuç vermedi, çünkü sen hep çok mutlu görünüyordun." Yavaşça nefes verdi. "Her zaman çok mutlu görünüyordun. Gülümsüyordun. Gülüyordun. Annen bunu bozmak istemedi."

Kıpırdamadan durmakta zorlanarak bir adım geri attım.

"Her yolculukta senden bahsediyordu ve bu gerçektir, anlıyor musun? Kafası iyi ya da dağınık değildi. Her şeyi böyle biliyordum. Clyde değildi ve sarhoşken de değildi, gerçi bazen o zaman da senden bahsederdi ama ayıkken senden gerçekten bahsederdi. Hemşirelik okuduğunu öğrendi ve buna hiç şaşırmadı. Bir keresinde bana hastanedeyken hemşirelerle yakınlaştığını söylemişti."

Dengesiz koşuşturmaya karşı gözlerimi kapattım. Annemin söyledikleri doğrudu. Hemşirelerle yakınlaşmıştım ve şimdi annemin nasıl

Bölümümü biliyordu. Jax ile Shepherd'a gitmişti.

"Geldiği onca zaman benimle konuşmaya mı geldi?" diye sordum ve sesim inanılmaz derecede kısık çıktı.

"Evet, öyle yaptı. Hatalarının ve beceriksizliklerinin farkına herkesin vardığından daha fazla vardı," dedi ve gözlerimi açtığımda hâlâ beni izliyordu. "Bar hayatını senin için hiç istemedi. Bir süre daha buralarda olma ihtimalinin iyi olmadığını biliyordu. Barı onun elinden alacağımı, iyi bir hale getireceğimi anlayınca bana sattı. Bunu bir seçenek olarak görmeni bile istemedi."

Gerçekten oturmaya ihtiyacım vardı.

Daha bitirmemişti. "Sana bundan bahsetmedim çünkü annenin seni görmeye geldiğini öğrenince nasıl hissedeceğini bilmiyordum. İkinizin arası pek iyi değildi ve bunu açıklamak beni gıcık biri gibi gösterecekti, bu yüzden bunu yapmak için can atmıyordum ama yaptım."

"Kesinlikle sürünge değil," diye fısıldadı şaşkın Teresa.

Dudakları bir an için kıpırdadı ve sonra yeniden bana odaklandı. "Seni her gördüğümde, sanki Seni biraz daha iyi tanıdığımı hissettim. Seninle hiç konuşmadım ama seni her zaman gülümserken, gülerken ya da huzurlu görüyordum." Başını salladı ve kalbim sıkıştı. "Bunda beni içine çeken bir şey var Calla. Hay sikeyim. Sen daha adımları bile bilmeden sana aşık oldum."

Oh, holey mole. Gözlerimden yaşlar aktı ve yüzü bulanıklaştı.

"Ve sana Mona'dan bahsetmeliydim. O gün ofiste söyleyecektim ama satacağını söylediğinde umursayacağını düşünmemiştim. Sonra hiç söylememiş olsan da barın senin için çok şey ifade ettiğini anladım." İleriye doğru bir adım attı, ilerleyişi odadaki herkes tarafından takip ediliyordu. "Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, burayı tutma fikriyle mücadele ediyordum. Sürüklendikten sonra eve döndüğümde burası bana bir amaç verdi ama doğru gelmedi. Sen buradayken değil. Seni gerçekten tanıırken değil."

Yutkundum ama boğazıma bir yumru takıldı.

Gözleri benimkileri aradı. "Seni seviyorum Calla. Bara sahip olmam bunu değiştirmez. Değiştirseydi, o zaman bunun bir parçası olmak istemezdim. Tek istediğim sensin."

Ona bakarken ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu.

Söylediği her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Bunalmıştım.

"Calla," diye fısıldadı.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım.

"Bir şey söyle tatlım. Senden vazgeçmek istemiyorum ama o kapıdan çıkıp gitmemi engellemek için bir şey söylemelisin."

Söylemek istediğim ve söylemem gereken pek çok şey boğazımda düğümlendi ama hiçbir şey çıkmadı. Sanki performans kaygısı yaşıyor gibiydim. Olduğum yerde donup kalmıştım ve oda o kadar sessizdi ki herkesin kalbimin atışını duyabileceğine yemin edebilirdim.

Jax bakışlarımı tutarken sert bir nefes verdi ve sonra dönüp uzaklaştı. Kapıdan çıkıp gitti ve ben de orada durup onun geri çekilen haline bakarak kapının kapanışını izledim.

Hiçbir şey
söylemedim. Cidden
orada durdum.

Ve onun uzaklaşmasını izledim.

Otuz dört

"Tanrım," dedi Avery yatağın kenarına oturarak. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Sen daha adını bile bilmeden sana aşık mı oldu?"

Teresa da kocaman, sulu gözlerle bana bakıyordu. "Calla ..."

Hala nefes alamıyordum, söyleyecek bir şey bulamıyordum. Heykel gibiydim. Jase başını bana çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Eğer erkeklerden hoşlansaydım -biliyorsun,

Bu şekilde sallandıktan sonra
soyunurdum." Gözlerimi kırptım.

Um.

Cam, Avery'nin oturduğu yere doğru ilerleyerek, "Ve ben buna bir yüzük takardım," diye ekledi. Tekrar göz kırptım. Uh.

Teresa homurdandı. "Mutlu, hayatımın aşkını yaşadığım bir ilişkim var, o yüzden Jase, söyleyeceklerime alınma ama bütün bunları yapmak üzereyim. Tanrım, kızım, bu çok güzeldi. Bu gerçektir. Bunu duymak acı vericiydi ve sen onun buradan çıkıp gitmesine izin verdin."

Ben yaptım.

Buradan çıkıp gitmesine izin
verdim. "Calla," diye seslendi

Teresa usulca.

Başımı sallayarak ona baktım. "Ne yapıyorum ben?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama bence ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Yaptım. Tanrım, gerçekten ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bar. Sırlar. Her neyse. Hiçbir önemi yoktu. "Çok aptalım," dedim.

Cam'in kaşları havalandı.

Sonra cep telefonumu sanki bir *T. rex* beni kovalıyormuş gibi ekstra koşma yeteneği veriyormuş gibi sıkarak havalandım. Arkama bakmadan kapıyı açtım ve koridora fırladım. Tabii ki Jax orada değildi. Koridorda koştum, asansörü geçtim ve merdiven boşluğuna ulaştım. Üçüncü kattaydılar ve merdivenlerden o anki kadar hızlı inip boynumu kırmamıştım.

Lobiye varıp şaşkın bakışlı otel görevlisinin yanından koşarak geçtiğimde, yan tarafımdaki sancı tüm mideme yayılıyordu. Sevimsiz bir Hallmark filminden fırlamış gibi kapıdan içeri daldım ve oksijeni içime çektim.

"Jax!" Otelin tentesinin altından fırlayarak bağırdım. Gözlerim otoparkı taradı ama kamyonetini göremedim. Ön taraf tıklım tıklım doluydu. "Jax!"

Yerden ya da yıldızlardan bir cevap gelmedi. Otoparkın kenarında yavaşladım, dönüp koridorda koşarken derin bir nefes aldım, bakışlarım arabaların üzerinde geziniyordu. Gitmiş miydi? Tekrar durup eğilerek elimi yan tarafıma bastırduğimde kalbim duracak gibi oldu.

Cep telefonumu yan tarafıma bastırıyorum.

Onu arardım. Tanrım, ne kadar aptalım. Onu *arayabilirdim*. Doğrulup ekrana dokunacaktım ki kalbim duracak gibi oldu.

"Calla."

Etrafımda dönerken, Jax'in benden birkaç metre uzakta durduğunu gördüğümde neredeyse telefonumu düşürüyordum. Bir şey yapmayı ya da başka bir aptal heykele dönüşmeyi düşünmek için durmadım.

Tekrar havalanıp doğruca ona doğru koşarken sandaletlerim neredeyse ayağımdan fırlıyordu ve durmadım. Durmadım. Sert bedenine çarpıp kollarımı omuzlarına attım ve o kadar sıkı tutundum ki bir Snuggie olarak ikiye katlanabilirdim.

Jax bir saniye kıpırdamadı ve sonra ben "Seni seviyorum" derken kollarını bana doladı. Mona'nınki sende kalsın. O senin. Ve evet, bana söylemeliydin ama seni hala seviyorum. Seviyorum."

Gölgeli yüzünü görebilmem için geri çekildi. O bir şey söylemeyince ben de saçmalamaya başladım. "Ben aptalım. Tamam mı? Aptalca şeyler yapma geçmişim var, bu yüzden orada öylece durdum. Ama kendimi savunmam gerekirse, son zamanlarda bir sürü çılgınca şey oldu ve ben senin varlığından bile haberdar olmadan önce beni gördüğünü itiraf ettin. Bu tek başına sindirilmesi zor bir şey. Ve benimle tanışmadan önce bana aşık olduğunu söyledin ve şimdi her şey bana mantıklı geliyor, çünkü benimle yeni tanıştığında beni nasıl bu kadar kabullenebildiğini anlayamıyordum, ama sen-"

Kelimelerimin akışını ağzıyla kesti ve bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yoktu. Zengin ve derindi, her şeyi tüketiyordu ve bu bir

yavaş baştan çıkarma. Öpücük beni yaktı, sahiplendi ve dili benimkinin üzerinde gezinirken, ağzının içinde inledim.

Öpüşmeyi kestiğinde, dudakları konuşurken benimkilere dokundu. "Tek söylemen gereken beni sevdiğindi. Hepsi bu kadardı."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Seni seviyorum, Jackson James. Seni seviyorum. Seni seviyorum-"

Kolları tekrar sıkılaştı ve göğsünden çıkan derin hırıltı beni susturdu. Bakışlarımız kilitlendi. "Senin içinde olmalıyım. Şimdi."

Gözlerim büyüdü.

"Eve gitmek için zaman yok." Sonra ellerimden birini tuttu ve otelin girişine doğru yürümeye başladı.

"Jax?"

Bana baktı, gözleri açlıkla doluydu. "Vakit yok." İyi o zaman. İçim kıpır kıpırdı.

Kendimizi otele geri dönmüş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir otel görevlisinin karşısında bulduk. "Bir odaya ihtiyacım var," dedi Jax cüzdanını yere vurarak. "Hemen."

Belki yarın utanabilirdim, çünkü tezgâhtarın gözleri benden Jax'e, oradan da belimi sıkıca saran koluma kaydı. Yaşlı adamın tek yaptığı gülümsemek ve başını sallamaktı.

Bir odamız var.

Birinci katta.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatır kapatmaz, Jax üzerimdeydi. Elleri yanaklarımda gezindi, başımı arkaya yatırdı ve beni derinden öptü. Ayrıldığımızda gömleğine uzandım ama o bileklerimi yakaladı.

"Bu iş daha fazla ilerlemeden önce birkaç konuda açıklığa kavuşmamız gerekiyor." Başımı salladım. "Tamam. Söyleyin."

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Bana kızgın olmayı hak ediyorsun."

Bunu duydum. Anladım. "Haklısın, ama ben arkadaşlarıma çok daha uzun süre daha kötü yalanlar söyledim. Sen tencere değilsin, ben de çaydanlık değilim. Keşke bana söyleseydin ve cidden, Mona'yı önemsiyorum ve sen haklıydın, düşündüğümde daha fazla, ama o senin, Jax. Benim değil. Hiçbir zaman gerçekten benim olmadı, ama bir bakıma senin sayende hala benim sayılır. Öyle."

Çenesindeki sertlik yumuşadı. "Bunu gerçekten kastediyorsun, çünkü eğer

."

"Ciddiyim." Ona dokunmak istedim. Soyunmak. Ona ne kadar ciddi olduğumu göstermek. "O senin."

Kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra şöyle dedi: "Bir şey daha var. Seni seviyorum, ama eğer benimle kalacaksan, her şeyi kabul etmelisin. Benimle birlikte olmalısın Calla. Bir şey olduğunda, kendini kapatmayacaksın. Bana gel. Bunun hakkında konuşuruz. Tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Ben varım." "Bu-"

"Ama bu aptalca şeyler yapmayacağım anlamına gelmiyor. Her zaman nasıl tepki vereceğimi bileceğim ya da bazı şeyleri sindirmek için zamana ihtiyacım olmayacağı anlamına gelmiyor," diye devam ettim. "Ve ben düzenli olarak bir sürü aptalca şey yapıyorum. Mesela tüm-"

"Tatlım," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Anladım." Ben de sııttım. "İyi miyiz?"

Öyle olduğumuzu söylemek yerine, bana ne kadar iyi olduğumuzu gösterdi. Kıyafetlerimiz rekor sürede çıktı. Meğer cüzdanında koruma varmış, ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Asla evden bir tane olmadan çıkma," diye şaka yaptı. Başımı salladım. "Öp beni artık."

Çıplaktık ve yatağın üzerindeydik, ellerimiz ve ağızlarımız açgözlüydü. Yeni yara izine daha fazla dikkat etti ve sonra başı bacaklarımın arasındaydı, parmaklarım ipeksi telleri kazıyordu. Vücudumdaki gerilim patlamadan hemen önce, üstüme tırmandı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

"Dikkatli olacağım," dedi dudağımı ısırarak.

"Dikkatli olmanı istemiyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu da o aptalca şeylerden biri." "Kapa çeneni." Bacağımı onunkine dolayarak onu daha da yaklaştırdım.

Kıkırdadı, ama sonra içime kaydı ve gerçekten gülecek bir şey yoktu. İlk seferimiz kadar yavaş ve pürüzsüzdü, o ekstra özen gösteriyordu ve ben hassas tarafımı tamamen unutmuştum. Sırtım dikleşti ve kalçalarım yuvarlandı, onunkilere doğru sallandı.

Ellerinden biri göğsümün etrafında kıvrılmıştı, parmakları karıncalanan uçta çalışırken ağırlığını başımın yanında duran koluna verdi. Şimdi iki bacağımı da ona dolamıştım, topuklarım sırtına batıyor ve onu daha hızlı hareket etmeye zorluyordu.

"Çok sabırsızsın." Öpücüğü derinleştirmeden önce dudağımın köşesini ve sonra diğerini öptü.

Ve sonra daha hızlı hareket etti.

Eli göğsümden ayrılıp benimkini buldu ve içime girerken parmaklarımızı birbirine geçirerek bizi başka bir yerde birleştirdi. Adımı kulağıma söyledi ve içimde gürledi. Isı akıyordu ve göğsüm onun göğsüne bastırırken çiğ hisler içinde yüzüyordum, o kadar yakındı ki çarpan kalbini hissedebiliyordum.

Sonra başını kaldırdı, bakışları benimkilerle kilitlendi ve içimdeki baskı arttı. Etrafında kenetlendim.

"İşte bu," diye homurdandı.

Yumuşak iniltilerim yükseldi, hız ateşlendikçe homurtularına katıldı. Daha hızlı hareket ettim, kalçalarımı onunkilere sürtüyordum. Adını haykırıp sıkı, şehvetli dalgalar halinde boşalırken aklım başımdan gitmişti ve o da hemen arkamdaydı, başını omzuma gömerken bana eşlik ediyordu.

"Sanırım benden hoşlanıyorsun," dedim, boğuk ve kalın bir sesle, bir titreme beni sarsarken ürperdim.

Jax kıkırdayarak boynuma sarıldı ve sonra ikimizi de yan yatırarak birbirimize bakmamızı sağladı. "Sen bir aptalsın."

"Evet." Elimini yanağına koydum. "Öyleyim, ama sen beni seviyorsun."

Parmaklarını bileğime doladı ve elimi ağzına götürdü. Avucumu öptü. "Seviyorum."

Jax'i gecenin yarısına kadar ayakta tutmuş, konuşmuş, öpüşmüş ve ikimize de cüzdanında daha fazla prezervatif olmasını diletmişim. Şafaktan birkaç saat önce uykuya dalmıştık ve sabah yanağımı öptüğünü hissettiğimde, saatler yerine dakikalar geçmiş gibi geldi.

"Kalkma vakti geldi uykucu kafa," dedi. Top gibi kıvrıldım, daha fazla uykuya ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler mırıldandım ama o durmak bilmedi, saçlarımı hafifçe çekiştirdi. "Bugün planlarımız var."

Bir gözümü zorla açtım. Sonra diğer gözümü açtığımda onun giyinmiş olduğunu ve yatakta oturduğunu fark ettim. "Neden şimdiden giyindin?"

"Çünkü eğer üzerime bir şey almazsam, sorumluluk sahibi olmayı siktir et der ve aramızda hiçbir şey olmadan içine girerim."

Pekala.

Bunu öylece ortaya koydu.

"Doğum kontrol hapı almam gerekiyor," dedim ona, gözlerimi tekrar kapatarak.

Jax yüksek sesle güldü. "Sanırım bunu tamamen anlayabilirim, ama o tatlı kışını kaldırman gerekiyor."

"Boo."

"Planlarımız var tatlım, çıkış yapmalıyız, eve gitmeliyiz, duş almalıyız ve eğer şimdi kalkarsan, birbirimizin beynini sikmek için yeterli zamanımız olacak."

Gözlerim tekrar açıldı. Bu ses hoşuma gitti. "Ne gibi planlarımız var?"

"Güzel planlar. Bardan çıkıyorum ve sen ve ben eğlenceli bir şeyler yapacağız. O yüzden kalk." Hareket etmediğimde arkama bir şaplak attı. "Arkadaşların da bekliyor."

"Öyle mi?" Aptal gibi odaya göz gezdirdim ve otel odasında oturmadıklarını görünce minnettar oldum.

"İlklerinden biriyle daha ilgileneceğiz." Dirseğimin üzerinde yükseldim, çarşafı kavradım. "İlklerim mi?"

Sırıttı ve gözleri sıcak, güzel bir viski rengindeydi. "Evet, hiç tecrübe etmediğin bir ton şey var ya? Sen Shepherd'a dönmeden önce bazılarının üstünü çizmek için en ufak bir umudum bile varsa, onlara bugün başlamalıyız."

Vay canına, kalbim göğsümde takla atar gibi bir şey yaptı. Parmaklarımı çarşaftan çekti ve çarşaf belime doğru kaydı. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki bunu durduramadım ya da vücudumun yarısının dışarıda kalmasını umursamadım. Başparmağını çakıllı meme ucumun üzerinde gezdirdi, şimdi dikkati dağılmıştı.

"Hangisi önce?" Ben sordum.

Başını eğdi ve başparmağının olduğu yeri öptü. "Hershey Park'a gidiyoruz."

"Hershey Park?"

Başını kaldırarak o gezinen elini boynumun arkasına doğru kıvırdı. "Evet tatlım, burası bir lunapark. Sen hiç gitmedin. Dışarıda, lobide Jase'le karşılaştığımda ona seni götürmek istediğimi söyledim. Hepsi kabul etti."

Bir nefes aldım ve kulağa komik geldi. "Beni lunaparka mı götürüyorsun?"

Sırıtarak başını salladı. "Şu haline bak. Gözyaşlarına boğulmaya hazırsın." "Kapa çeneni," diye fısıldadım, gözyaşlarımı geri kırarak.

"Sadece sen

İnanılmazsın, Jax. Gerçekten

öylesin." "Hayır," diye

mırıldandı.

"Aptalca şeyler listemi hatırladın." Tamamen doğruldum ve o da beni takip etti. Eğildim ve alnımı ona yasladım. "Bu seni harika yapıyor."

Diğer kolunu belime doladı ve beni kucağına çekti. Gözlerimi sıkıca kapatarak ona tutundum. Aklıma Jax'in bir keresinde söylediği bir şey geldi. O zaman da haklıydı. Koşullar berbattı ve çılgıncaydı, ama bunun için anneme teşekkür etmeliydim - Jax'e. İlişkimiz üzücü, karanlık bir bulutun içinde çok parlak bir gümüş astara dönüştü.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu ağzıma karşı.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirirken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kalbim kabardıkça gözlerimden yine yaşlar süzüldü ama düşmediler, düşseler bile mutluluk gözyaşları olacaktı çünkü nerede olursam olayım, burada da olsam, Shepherd'da da olsam onunla birlikte olacaktım. Bunu biliyordum, tıpkı son nefesimi verdikten sonra bir nefes daha aldığımı bildiğim gibi. "Seninleyim."

Sırtımdaki güçlü kol sıkılaşıırken Jax sıırttı. "İşte benim kızım."

Teşekkür

Teşekkür yazmak hiçbir zaman kolay bir şey olmadı, çünkü her zaman birini unuttuğumdan eminim ve sanırım bu yirmi yedinci kez falan yazıyorum. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Ama bu sefer biraz farklı bir şey deneyeceğim ve yoklama yapar gibi insanların isimlerini vermeye başlayacağım.

İşin iş tarafında olanlara kocaman bir teşekkür: Kevan Lyon, Taryn Fagerness, Brandy Rivers, Tessa Woodward, Molly Birckhead, Jessie Edwards, KP Simmon, Caroline Perny, Shawn Nicholls, Pam Spengler-Jaffee ve HarperCollins, William Morrow ve Avon'daki harika insanlardan oluşan tüm ekibe.

Katie'ye (katiebabs!) yağlanmış bir direktan kayan, kafasını çarpan ve süper striptizci güçleri geliştiren egzotik bir dansçıya onun adını vermeme izin verdiği için özel teşekkürler. Bir şey değil mi?

Theo James'in kaşları için bir tumblr oluşturan ve "iyi kaş veriyor" ifadesini icat eden kişiye de kocaman bir teşekkür, çünkü cidden ... evet. Jax söz konusu olduğunda onun fiziksel özelliklerini ilham kaynağı olarak kullandığım için ona da teşekkür edebilirim. Bu ürkütücü değil, değil mi?

Laura Kaye, Sophie Jordan, Tiffany King, Jen Fisher, Vi (VEE!), Damaris Cardinali, Trini Contreras (*ayakkabımı kaybettim, ba-dub-ba-duh!*), Hannah McBride, Lesa Rodrigues, Stacey Morgan, Dawn Ranson, kocam ve ailem, Tiffany Snow, Valerie Fink olmasaydı bir köşede sallanıyor olurdum ve burada insanları unuttuğumu biliyorum.

Son olarak, bu kitabı alacak blog yazarlarına/eleştirmenlere ve okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Yapabilseydim hepinize sarılırdım.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Vania Stoyanova/VLC Photo

JENNIFER L. ARMENTROUT (diğer adıyla J. Lynn), *Wait for You* ve *Be with Me* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* ve uluslararası çoksatan yazarıdır. Yazar olma hayalleri, zamanının çoğunu kısa öyküler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı... Bu da matematikteki kötü notlarını açıklıyor. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek ve Martinsburg, Batı Virginia'daki evinde kocası ve Jack Russell teriyeri Loki ile takılarak geçiriyor.

www.jenniferarmentrout.com/j-lynn

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin

Ayrıca J. Lynn tarafından

*Benimle Kal
Benimle Ol
Bana Güven
Seni
Bekliyorum*

*GAMBLE KARDEŞLER SERİSİ
Sağdıcın Baştan Çıkarılması
Oyuncunun Baştan
Çıkarılması Korumanın
Baştan Çıkarılması*

*BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR
Frijit*

Jennifer L. Armentrout tarafından da

ANTLAŞMA SERISI

Daimon

Melez Saf

İlah

İksiri

Apollyon

Sentinel

Dönüş

LUX SERISI

Gölgeler

Obsidyen

Oniks

Opal

Köken

Muhalefet

KARANLIK ELEMENTLER SERISI

Acı Tatlı Aşk

Beyaz Sıcak

Öpücük Taş

Soğuk Dokunuş

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Arkana Bakma

Lanetli Saplantı

Krediler

Kapak fotoğrafi © Jurgen Magg/Getty Images

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

BENİMLE KAL. @AE/DPGE/small>. Telif hakkı © 2014 Jennifer L. Armentrout'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

EPub Baskı EYLÜL 2014 ISBN 9780062294814

ISBN 978-0-06-229480-7

14 15 16 17 18 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8,
Kanada www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
London W6 8JB, UK
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.